

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН

Първокласен трилър – ще ви изкуши, ще ви сграбчи, няма да ви пусне!

ХЛАДНОКРЪВНА

ЯРОВОСТ

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН ХЛАДНОКРЪВНА ЯРОСТ

Превод: Огнян Алтънчев

chitanka.info

Един злодей е пуснат на свобода.

Една жена потъва в неизвестност.

Една дъщеря отчаяно търси помощ, за да не позволи майка ѝ отново да стане жертва на *хладнокръвна ярост*.

Изминали са единадесет години, откакто седемгодишната Мелиса Дикинсън е набрала телефонния номер за помощ и се е подложила на терапия при Алекс Делауер. Тогава някой е поръчал майка ѝ, актрисата Джина, да бъде залята с киселина. Сега красивата дъщеря отново търси помощта на Делауер. Само че този път най-страшният кошмар на Мелиса е на път да се сбъдне...

1.

Работата на психотерапевта никога не свършва.

Което не означава, че състоянието на пациентите не се подобрява.

Но спойката, изградена зад заключените врати на четиридесет и пет минутните сеанси, взаимоотношенията, настъпващи, когато уникални очи надзъртат в уникален живот, може да създаде известно чувство за безсмъртие.

Някои пациенти наистина си тръгват и вече никога не се връщат. Някои пък никога не си тръгват. Много от тях заемат неопределено пространство в средата, хвърляйки ласото на поредното завръщане в моменти на гордост или тъга.

Да се предскаже кой към коя група спада, е безнадеждна работа, не по-рационална от това да познаеш какво ще се падне на рулетката във Вегас или да предвидиш какво ще излезе на борсата. След няколко години работа прекратих тези опити.

Затова не бях кой знае колко изненадан, когато се прибрах късно една юлска вечер и научих, че Мелиса Дикинсън е оставила съобщение за мен на фирмата за телефонни услуги.

Обаждаше се за първи път от... колко? Бяха минали около десет години, откакто прекрати посещенията си в кабинета ми, който едно време с пресилена самонадеяност поддържах в източния край на Бевърли Хилс.

Една от пациентките, с които бях работил най-дълго.

Само това би било достатъчно, за да заеме трайно място в паметта ми, но всъщност имаше далеч повече неща...

Детската психология е идеално поле за работа за тези, които искат да се чувстват герои. Децата проявяват склонност към подобрене относително по-бързо и се нуждаят от по-малко лечение, отколкото възрастните. Дори и в най-големия кипеж на работата рядко назначавах на някой пациент по-чести сеанси от един път седмично. Обаче с Мелиса започнах с три. Поради задълбочеността на проблема

й. Поради уникалността на ситуацията. След осем месеца слязохме на два пъти седмично, а на първата годишнина от започването на курса — на един път.

И най-накрая, след почти две години — край.

Тя приключи терапията като съвсем променено момиченце — позволих си да се поздравя за това, но бях достатъчно врял и кипял в тези работи, за да оставя самодоволството да ме обсеби. Защото семейната среда, подхранваща проблемите й, не се бе променила ни най-малко. По повърхността й не бе потрепнала дори вълничка.

Въпреки това нямаше никаква причина да продължа лечението против волята й.

Аз съм на девет години, доктор Делauer. Готова съм сама да се справям.

И аз я пуснах, очаквайки, че скоро след това ще ми се обади. Не го направи през следващите две седмици, затова й се обадох аз, за да бъда уведомен с учтив, но твърд глас на деветгодишно дете, че била добре, благодаря, и ако имала нужда от мен, тя щяла да ме потърси.

Потърси ме чак сега.

Доста дълго време мина, преди да го направи.

Десет години — това означава, че сега е на деветнадесет. Изтрий си блока памет и се пригответи да срещнеш свършено непознат човек.

Хвърлих поглед на телефона, който бе оставила на „Телефонни услуги“.

Код 818. Централата на Сан Лабрадор.

Отидох в библиотеката и известно време рових из картоните с гриф ПРИКЛЮЧЕН. Накрая й намерих картона.

Същият код, само че последните четири цифри бяха други.

Сменила си е телефона или се е изнесла от къщи? Ако е направила второто, не е отишла много далеч.

Проверих датата на последния й сеанс. Беше отпреди девет години. Рожден ден през юни. Значи преди един месец е навършила осемнадесет.

Запитах се какво ли у нея се е променило. И какво си е останало същото.

Запитах се защо не се бе обадила по-рано.

2.

Слушалката бе вдигната след второто позвъняване.

— Ало?

Глас на непозната млада жена.

— Мелиса?

— Да?

— Обажда се доктор Алекс Делауер.

— О! Здравсти! Не очаквах... Благодаря ви, че се обадохте, доктор Делауер. Не очаквах да ми се обадите по-рано от утре. Дори не бях сигурна дали въобще ще ми се обадите.

— И защо?

— На вашия номер в ука... Извинете. Почакайте секунда, моля.

Длан върху слушалката. Приглушен разговор.

След това тя отново заговори:

— В указателя няма даден никакъв служебен адрес. Всъщност няма никакъв адрес. Само името ви, без никаква титла... даже не бях сигурна дали сте същият А. Делауер. Нямах никаква представа дали още работите. От телефонните услуги казаха, че работите, но го правите само със съдии и адвокати.

— Това е горе-долу така...

— О! Тогава...

— Но съм винаги на разположение за бивши пациенти. И много се радвам, че се обаждаш. Как вървят при теб нещата, Мелиса?

— Нещата вървят добре — каза тя бързо. Плах смях. — И след като казвам това, логичният въпрос е защо ви се обаждам след толкова години мълчание, нали? А отговорът е, че се обаждам не заради мен, доктор Делауер, а заради майка.

— Разбирам.

— Не че е кой знае колко ужасно... о, по дяволите, почакайте. — Отново длан върху слушалката и отново приглушен разговор. — Наистина съжалявам, доктор Делауер, сега просто не е удобно да разговаряме. Мислите ли, че мога да дойда... да ви посетя?

— Разбира се. По кое време ти е удобно?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Сега съм вече свободна — завърших училище. Дипломирах се.

— Поздравления.

— Благодаря. Чувствам се чудесно, че вече няма училище.

— Убеден съм, че е така. — Хвърлих поглед на графика си. — Какво ще кажеш за утре по обяд?

— По обяд е чудесно. Наистина съм ви много благодарна, доктор Делауер.

Упътих я как да стигне до къщи. Тя благодари и затвори, преди да успее да ѝ кажа довиждане. След като научих далеч по-малко, отколкото обикновено по време на всеки предварителен разговор.

Умна млада жена. Добре се изразява, малко напрегната. Дали не крие нещо?

Като я помня каква беше като дете, нито едно от тези неща не ме изненадваше.

Заради майка.

Това откриваше цяла вселена от възможности.

Най-вероятната — повела е борба с патологията на майка си, каквото и да означаваше това за нея. Имала е нужда да концентрира чувствата си и може би да получи професионален съвет за майка си.

Така че утрешната визита вероятно щеше да бъде еднократна. И толкова. За още девет години.

Затворих картоната ѝ, успокоен от способностите си да предсказвам.

Със същия успех бих играл на рулетката във Вегас. Или ако бях купувал акции за жълти стотинки на борсата.

Следващите два часа прекарах над последния си труд — монография за едно медицинско списание по психология, в която описвах опита си с децата от едно училище, които миналата есен били нападнати от снайперист. Писането се оказа по-мъчително, отколкото мислех — номерът беше в сухото описание да се влее живот, разбира се, в рамките на научния подход.

Вглеждах се в чернова номер четири — петдесет и две страници предизвикателно несръчна проза, уверен, че никога няма да успея да

вдъхна малко живец в блатото от термини, отправки и обяснения, за което нямах никакви спомени, че съм сътворил.

В единадесет и половина захвърлих писалката и се облегнах назад, все още неуспял да доловя гласа на музата. Погледът ми попадна на картоната на Мелиса. Отворих го и започнах да чета.

18 октомври 1978 година

Есента на 1978-а. Помнех я като гореща и неприятна. С мръсните си улици и канален въздух, Бевърли Хилс не понасяше есените открай време. Току-що бях изнесъл една от лекциите си в Западна педиатрична болница и нямах търпение да се върна в източната част на града при половината дузина пациенти, които щяха да запълнят останалата част от деня ми.

Мислех, че лекцията бе минала добре. *Поведенчески подход към страха и тревогата у децата*. Факти и цифри, графики и диапозитиви — всичко това през ония години ми изглеждаше много внушително. Аудитория, пълна с педиатри, повечето от тях практикуващи частно. Любознателна, но прагматична глутница, жадна да научи всичко, което върши работа, без никакво търпение за научна работа.

Четвърт час отговарях на въпроси и вече излизах от залата, когато ме спря някаква млада жена. В нейно лице разпознах една от онези, които най-често задаваха въпроси, макар да ми се стори, че я познавам и от друго място.

— Доктор Деллаур? Ийлин Уагнър.

Имаше приятно лице, обрамчено от подстригана кестенява коса. Правилни черти, едър таз, леко кривогледа. Бялата ѝ блуза с мъжка кройка бе закопчана догоре, а полата се спускаше до коляното, надвиснала над що-годе приемливи обувки. През рамо бе праметнала черна чанта, която изглеждаше съвсем нова. Спомних си къде съм я виждал преди това — на едно от събиранията на местните лекари в кметството. Живееше тук трета година. Дипломирана като М. Д.^[1] от едно от учебните заведения на Айви Лийг.

Казах:

— Доктор Уагнър.

Стиснахме си ръцете. Нейната бе мека, без никакви украшения.

— Миналата година изнесохте лекция в кметството. Мисля, че беше доста добра.

— Благодаря.

— Днешната също ми хареса. А имам и пациент за вас, в случай че се интересувате.

— Разбира се.

Тя прехвърли чантата на другото си рамо.

— В момента практикувам в Пасадина и имам известни привилегии в „Каткорт Мемориал“. Обаче детето, което имам предвид, не ми е редовен пациент, а просто се е обадило на службата за помощ по телефона към болницата „Каткорт“. Не знаели как да се оправят с него и ми го препратиха, тъй като в списъците е отбелязано, че проявявам интерес към поведенческа педиатрия. Когато чух какъв е проблемът, спомних си миналогодишната лекция и реших, че това е във вашата област. А когато прочетох и разписанието за лекциите, си казах: „страхотно“.

— Ще се радвам да помогна, но кабинетът ми е в другия край на града.

— Няма значение. Те ще идват при вас. Имат поне с какво. Знам, защото преди няколко дни отидох да я видя. Става въпрос за едно момиченце. На седем години. Всъщност днес сутринта дойдох именно заради нея. Надявайки се да науча нещо, което да ми бъде от полза да ѝ помогна. Но след като ви изслушах, стана ми ясно, че проблемът ѝ надхвърля възможностите на болницата. Има нужда от някого, който е работил и специализирал по въпроса.

— Нервно разстройство?

Енергично кимване.

— Тя просто е разкъсвана от страхове. Най-различни фобии и общо нервно разстройство.

— Като казахте, че сте ходили там, означава ли това, че сте отишли на повикване?

Тя се усмихна.

— Не мислете, че някой все още ходи на повикване, нали? В Йейл ни учеха да им казваме „визити по домовете“. Не, всъщност нямам такъв навик. Исках да ги накарам да дойдат в кабинета ми, но това е само част от проблема. Те не излизат. По-точно майката не излиза. Страда от агорафобия^[2] и не е напускала къщата от години.

— От колко години?

— Не уточни, каза само „години“, но видях, че дори и това ѝ бе много трудно, затова не настоях. Тя изобщо не бе готова да ѝ задават

въпроси. Затова гледах да съм кратка и обърнах повече внимание на детето.

— Правилно — казах аз. — А тя какво ви каза за детето?

— Каза ми просто, че Мелиса, така се казва момиченцето, се страхува от всичко. Да остане сама. От тъмното. От силни шумове и ярка светлина. От нова обстановка. Често била напрегната и лесно се стряскала. Някои от тия неща са сигурно наследствени, но може просто да подражава на майката. Обаче съм сигурна, че някои от тях се дължат на начина, по който живее. Много странна ситуация. Голяма къща, не, огромна. Един от ония невероятни дворци от северната страна на булевард „Каткарт“ в Сан Лабрадор, *класическия* Сан Лабрадор — акри земя, огромни стаи, безшумна прислуга, изобщо всичко много на висота. И майката седи в стаята си като някоя викторианска дама, просмукана от парите на същата епоха. — Тя млъкна за миг и докосна устните си с пръст. — По-точно викторианска принцеса. Наистина е красива. Въпреки факта, че едната страна на лицето ѝ е цялата в белези и като че ли има едва забележима лицева парализа, почти неуловима, и то само когато говори. Ако не беше толкова красива, толкова *симетрична*, човек може и да не забележи. Никакви келоиди обаче. Просто мрежичка от фини белези. Готова съм да се обзаложа, че преди години е претърпяла майсторска пластична операция заради нещо доста тежко. Най-вероятно изгаряне или дълбока лицева рана. Може би пък в това да се корени нейният проблем... не знам.

— Как изглежда момиченцето?

— Не можах да я видя добре, само я зърнах бегло, като влизах. Малка, мургава и сладка, много добре облечена. Истинска богатска щерка. Когато се опитах да я заговоря, тя избяга. Подозирам я, че се скри някъде из стаята на майка си, всъщност то не е стая, а нещо подобно на апартамент. Докато с майка ѝ разговаряхме, непрекъснато чувах нещо да шуми наблизо, но щом започвах да се ослушвам, шумът замираще. Майката не спомена нищо по този въпрос, затова и аз си замълчах. Казвах си, че съм извадила голям късмет дори и само като съм влязла тук.

— Звучи ми като от някой готически роман.

— Да. Точно така си беше. Средновековна история. Като замък, обитаван от призраци. Не че *майката* бе такава. Всъщност тя бе

очарователна. Сладка. В уязвимия смисъл на думата.

— Истинска викторианска принцеса — повторих аз. — Изобщо ли не излиза от къщата?

— Така каза. Това, което ми сподели... доста се срамуваше. Но не че срамът я кара да се опитва да излезе от къщата. Когато ѝ предложих да види дали може да дойде до кабинета ми, тя направо се стегна. Ръцете ѝ чак започнаха да треперят. Затова се наложи да отстъпя. Обаче се съгласи Мелиса да ходи на психолог.

— Странно.

— Странното е ваш бизнес, не е ли така?

Усмихнах се.

Тя продължи:

— Не възбудих ли интереса ви?

— Мислите ли, че майката наистина търси помощ?

— За момиченцето ли? Казва, че е така. Но по-важното е, че детето има мотивация. Именно то се е обадило по телефона в службата за помощ.

— На седем години и тя се е обадила?

— И операторката не повярвала. Тази линия не е предназначена за деца. Понякога им се обаждат тийнейджъри и те ги отклоняват към отдела за възрастни. Обаче Мелиса сигурно е видяла рекламата по местната кабелна телевизия, записала е номера и после го е набрала. А по това време е трябвало да бъде в леглото. Обадила се малко след десет часа вечерта.

Тя извъртя чантата пред себе си, отвори я и извади една касета.

— Знам, че звучи малко префърцунено, но доказателството е тук. Те записват всички разговори. Накарах ги да ми направят копие.

Казах:

— Сигурно доста е пораснала за възрастта си.

— Сигурно. Наистина би ми се искало да се видя с нея... какво смело момиченце... да поеме инициативата и сама да се обади. — Тя направи пауза. — Кой знае какви страдания търпи... Както и да е, след като прослушах касетата, звъннах на телефона, който тя бе оставила на операторката, и така се свързах с майката. Нямаше представа, че Мелиса се е обаждала. Щом ѝ казах, тя се смути и заплака. Но когато я помолих да дойде на консултация, каза, че е болна и не можела. Помислих, че се касае за известна степен на инвалидност, затова ѝ

предложих аз да отида. Така се стигна до моята домашна визита. — Тя ми подаде касетата. — Ако искате, можете, да я прослушате. Струва си. Казах на майката, че ще говоря с психолог, и си позволих да ѝ дам вашето име. Но не се чувствайте задължен.

Взех касетата.

— Благодаря ви, че сте се сетили за мен, но не съм сигурен дали аз мога да правя домашни визити чак до Сан Лабрадор.

— Тя може да идва в другия край на града, Мелиса, искам да кажа. Някой от прислугата ще я води.

Поклатих глава.

— В случаи като този майката трябва да вземе активно участие.

Тя смръщи вежди.

— Знам. Това не е идеалното решение. Но нямате ли някакъв метод, който да помогне на момиченцето без помощта на майката? Просто да намали малко тревогата у нея? Всичко, което направите, може да намали риска от пълно откачане. Ще бъде наистина едно добро дело.

— Може би — рекох аз. — Ако майката не реши да саботира терапията.

— Не вярвам. Малко се престарава, но изглежда, наистина обича дъщеря си. В случая ни помага чувството за вина. Помислете си как се е чувствала, след като детето се е обадило. Знае, че по този начин деца не се гледат, но просто не може да се измъкне от собствената си патология. Сигурно се чувства ужасно. Както аз виждам нещата, няма да е лошо да впрегнем именно това чувство за вина. Ако хлапето се оправи, може би майката ще види светлина в края на тунела и това ще я накара и тя да потърси помощ.

— Има ли баща в тази драма?

— Не, тя е вдовица. Станало е, когато Мелиса е била бебе. Инфаркт. Останах с впечатление, че е бил доста по-възрастен.

— Май сте научили доста неща от едно толкова кратко посещение.

Бузите ѝ порозовяха.

— Старая се. Вижте, не очаквам от вас да си нарушите програмата и редовно да ходите там. Но дори и да живееше по-близо до кабинета ви, разлика нямаше да има. Майката не излиза никъде. За нея половин километър е все едно да отиде до Марс. И ако се приложи

някаква психотерапия и тя не даде резултат, те може вече никога да не опитат. Затова исках с това да се занимае някой наистина компетентен специалист. След като ви изслушах, убедена съм, че сте точно за този случай. Много ще ви бъда благодарна, ако приемете. В замяна на това в бъдеще ще ви препоръчвам на стабилни пациенти. Става ли?

— Става.

— Знам, че звуча прекалено заинтересувана и може би съм, но мисълта, че едно седемгодишно дете търси помощ... А и тази къща... — Тя вдигна вежди. — Освен това скоро работата ми ще нарасне неимоверно и вече едва ли ще ми остане време да обърна на някого толкова внимание. Затова, докато все още имам време, нека му се посветя, не е ли така? — Поредно посягане към чантата. — Както и да е, ето ви данните.

Тя ми подаде лист хартия с емблемата на някаква фармацевтична фирма в горния край. На него бе напечатано:

Пациент: Мелиса Дикинсън, дата на раждане —
21.06.71

Майка: Джина Дикинсън

И един телефонен номер.

Взех листа и го сложих в джоба си.

— Благодаря — каза тя. — С плащането поне няма да имате проблеми. Не може да се каже, че са на социални осигуровки.

— Вие ли сте им официален лекар, или си имат някой друг? — попитах.

— Според майката, в Сиера Мадре имали семеен доктор, при когото Мелиса по-рано ходела — имунизации, училищни прегледи, такива работи. Физически тя е много здраво момиченце. Но него всъщност можете да го изключите, не се е появявал от години. Тя не иска да му се обажда.

— И защо?

— Заради самата терапия. Позорът от нея. Честно казано, трябваше да я убеждавам като амбулантен търговец. Говорим за Сан Лабрадор — те още не искат да приемат двадесети век. Но тя ще ви помага — изтръгнах обещание. Колкото до това, дали ще се превърна в

техен доктор, не знам. Но така или иначе, ако решите да ми изпратите нещо като доклад, много ще ми бъде интересно да видя как се справя.

— Дадено — отвърнах. — Преди малко споменахте за училищни прегледи. Въпреки страховете си тя редовно ли ходи на училище?

— Доскоро ходела. Прислугата я водела сутрин и вечер я вземала. Родителските срещи ставали по телефона. Това може би не звучи толкова необикновено, но на детето едва ли му е харесвало — всички родители там, само майка му никога не ходи. Но въпреки това Мелиса е страхотна. Пълна отличничка! Майка ѝ направи цяло шоу да ми показва бележника ѝ.

— Какво означава това „доскоро“? — попитах.

— Напоследък започнала да проявява изразени симптоми на школофобия — неопределени физически оплаквания, плач сутринта, твърдяла, че я е страх да ходи на училище. И майка ѝ започнала да я оставя вкъщи. За мен това е ярък и недвусмислен сигнал за опасност.

— Точно така — казах. — Особено след като детето цял ден трябва да я гледа. Чудесен пример, няма що.

— Да, старата биопсихосоциална верига. Както и да погледнеш, тази верига навсякъде се вижда.

— Верижна реакция — вметнах. — Здрава броня.

Тя кимна.

— Но този път може би ще я пробием, а? Не е ли това стимулиращо?

Цял следобед посрещах пациенти, попълних цяла пачка картони. После почистих бюрото си и пуснах касетата.

ЖЕНСКИ ГЛАС: Телефонна служба за помощ към „Каткарт“.

ДЕТСКИ ГЛАС (едва доловимо): Ало?

ЖГ: Телефонна помощ. С какво мога да ви помогна?

Тишина.

ДГ: Това (глухо, едва доловимо)... болница ли е?

ЖГ: Това е телефонна служба за помощ към болница „Каткарт“.
Какво мога да направя за вас?

ДГ: Имам нужда от помощ. Аз...

ЖГ: Да?

Тишина.

ЖГ: Ало? Чувате ли ме?

ДГ: Аз... Страх ме е.

ЖГ: От какво, миличка?

ДГ: От всичко.

Тишина.

ЖГ: Да не би да има нещо... или някого до теб, от когото да те е страх?

ДГ: ... Не.

ЖГ: Изобщо никого няма, така ли?

ДГ: Да.

ЖГ: Да не те заплашва нещо, миличка?

Тишина.

ЖГ: Сладурче?

ДГ: Не.

ЖГ: Никаква опасност, така ли?

ДГ: Да.

ЖГ: Как се казваш, сладур?

ДГ: Мелиса.

ЖГ: Мелиса коя?

ДГ: Мелиса Ан Дикинсън. (Започва да диктува името буква по буква.)

ЖГ: (Прекъсва я.) На колко години си, Мелиса?

ДГ: На седем.

ЖГ: От вас ли се обаждаш, Мелиса?

ДГ: Да.

ЖГ: Знаеш ли на кой адрес живееш?

Плач.

ЖГ: Всичко е наред, Мелиса. Има ли нещо... или някого... който да те безпокои в момента?

ДГ: Не. Мен просто ме е страх... винаги.

ЖГ: Винаги ли те е страх?

ДГ: Да.

ЖГ: Но в момента няма нищо, което да те притеснява или плаши? В къщата, искам да кажа.

ДГ: Да.

ЖГ: Има нещо, така ли?

ДГ: Не. Няма нищо... Аз... (Плач.)

ЖГ: Какво има, моето момиче?

Мълчание.

ЖГ: А има ли някой в къщата, който да те е притеснявал друг път?

ДГ (шепот): Не.

ЖГ: Майка ти знае ли, че се обаждаш, Мелиса?

ДГ: Не. Тя е...

ЖГ: Да, Мелиса?

ДГ: ... добра.

ЖГ: Майка ти е добра?

ДГ: Да.

ЖГ: Значи не те е страх от мама, така ли?

ДГ: Да.

ЖГ: А от татко?

ДГ: Нямам татко.

Мълчание.

ЖГ: От някой друг ли те е страх?

ДГ: Не.

ЖГ: Знаеш ли от какво те е страх?

Мълчание.

ЖГ: Мелиса?

ДГ: От тъмното... от крадци... от разни неща.

ЖГ: От тъмно и от крадци. И от разни неща. Можеш ли да ми кажеш от какви неща, моето момиче?

ДГ: Ъъъ... от разни неща... от всякакви неща! (Плач.)

ЖГ: Добре, моето момиче, не затваряй. Ще ти помогнем малко. Само не затваряй, става ли?

Подсмърчане.

ЖГ: Става ли, Мелиса? Чуваш ли ме?

ДГ: Да.

ЖГ: Браво, моето момиче. А сега, Мелиса, знаеш ли адреса... улицата, на която живееш?

ДГ (изстрелва го много бързо): Съсекс Нол десет.

ЖГ: Може ли да го повториш?

ДГ: Съсекс. Нол. Десет. Сан Лабрадор. Калифорния. Девет-едно-едно-нула-осем.

ЖГ: Много добре. Значи живееш в Сан Лабрадор. Доста близо е до нас... до болницата.

Мълчание.

ЖГ: Мелиса?

ДГ: Има ли някой доктор, който да ми помогне? Но без инжекции.

ЖГ: Разбира се, че има, точно такъв доктор ще ти изпратя.

ДГ: (недоловимо)

ЖГ: Какво каза, Мелиса?

ДГ: Благодаря.

Пропукване и след това тишина. Спрях магнетофона и набрах номера, който ми бе написала Ийлин Уагнър. Обади се писклив мъжки глас.

— Дом Дикинсън.

— Госпожа Дикинсън, моля. Обажда се доктор Деллауер, по повод на Мелиса.

Покашляне.

— Госпожа Дикинсън не може да се обади, докторе. Обаче ми нареди да ви кажа, че Мелиса може да идва в кабинета ви всеки делничен ден между три и четири и половина.

— Знаете ли кога мога да разговарям с нея?

— Не, опасявам се, че не знам, доктор Деллауер. Но ще я уведомя за вашето обаждане. Това време удобно ли е за вас?

Проверих си бележника с графика.

— Какво ще кажете за сряда? В четири часа.

— Много добре, докторе. — Той издиктува адреса ми. — Това ли е адресът?

— Да. Но бих искал да говоря с госпожа Дикинсън, преди Мелиса да дойде тук.

— Ще я уведомя за това, докторе.

— Кой ще доведе Мелиса?

— Аз, сър.

— Вие сте?...

— Дъчи. Джейкъб Дъчи.
— А връзката ви с...
— Аз работя за госпожа Дикинсън, сър. А сега относно хонорара ви. Имате ли някакви предпочитания относно начина на заплащане?
— С чек би било добре, господин Дъчи.
— А самият хонорар?
Казах му почасовата си тарифа.
— Много добре, докторе. Довиждане, докторе.

На другата сутрин в офиса пристигна стандартен кафяв плик, донесен от куриер. Вътре имаше по-малък розов плик, а в него чек, сгънат в розова бланка.

Чекът беше за 3000 долара и бе аотиран „Лечение за Мелиса“. По цените ми за 1978-а това правеше повече от четиридесет сеанса. Парите бяха изтеглени от спестовна сметка към Първа фидуциарна банка в Сан Лабрадор. В горния ляв ъгъл на чека бе напечатано:

Р. П. ДИКИНСЪН, попечител
СЕМЕЕН ТРЪСТ ДИКИНСЪН UDT 11.05.71
10 СЪСЕКС НОЛ
САН ЛАБРАДОР, КАЛИФОРНИЯ 91108

Бланката бе от плътна хартия, сгъната на две, с воден знак. Разгърнах я.

В горния край с черни релефни букви бе изписано:

РЕДЖАЙНА ПАДЪК ДИКИНСЪН

А по-надолу, с четлив и изящен почерк:

Уважаеми доктор Деллауер,

Благодаря ви, че се съгласихте да видите Мелиса.
Ще ви се обадя.
Искрено ваша,

Джина Дикинсън

Ароматизирана хартия. Смес от ухание на стари рози и алпийски въздух. Но това никак не подслаждаше горчивия хап — ти няма да ни се обаждаш, плебей! Ние ще те потърсим. Ето ти един тлъст чек, да ти запуши устата.

Набрах телефона на дом Дикинсън. Този път отговори някаква жена. На средна възраст, с френски акцент, с по-нисък глас от Дъчи.

Старата песен на нов глас — мадам не може да говори. Не, нямала никаква представа кога мадам ще може.

Оставих ѝ името си, затворих и хвърлих поглед на чека. Всички тия цифри. Лечението още не беше започнало, а аз изгубих контрол. Така работа не се вършеше, не беше в интерес на пациента. Но вече бях дал дума на Ийлин Уагнър.

Бях дал дума на себе си, още като чух:

... някой доктор, който да ми помогне? Но без инжекции.

Дълго мислих и накрая реших да се заема с това — все някакъв сондаж ще направя. Да видим дали с момиченцето ще се сработим, дали ще покаже някакъв напредък — колкото поне да удовлетвори викторианската принцеса.

Доктор Спасител.

А после щях да предявя исканията си.

По време на обедната почивка осребрих чека.

[1] Доктор по медицина (от латинското *Medicinae Doctor*). — Б.пр. ↑

[2] Психическо заболяване — страх от големи и открити безлюдни пространства. — Б.пр. ↑

3.

Дъчи беше на около петдесет години, среден на ръст и леко възпълен, със зализана, твърде черна за възрастта му коса, разделена отдясно на път, розови бузи и устни като цепнати с бръснач. Бе облечен в добре скроен, но старомоден костюм и бяла колосана риза с морскосиня вратовръзка. На краката му светеха с огледален блясък черни обувки с малко по-висок от нормалното ток. Когато излязох от кабинета, заварих двамата с момиченцето да стоят по средата на чакалнята. Тя — забила поглед в мокета, а той — разглеждащ картините по стената. Съдейки по изражението на лицето му, моите графики не му правеха особено добро впечатление. Когато извърна глава към мен, изражението му не се промени.

В него бе събрана всичката топлина на антарктическа виелица, но момиченцето стискаше ръката му сякаш бе Дядо Коледа.

Тя бе твърде дребна за възрастта си, но имаше умно, добре оформено лице — едно от онези деца, надарени с облика, с който щяха да пораснат. Овално лице, много близо до определението красиво, под къс бретон с цвят на орехова черупка. Останалата част от косата ѝ — дълга, стигаща почти до кръста — бе прихваната отгоре с розова панделка на цветчета. Имаше големи и кръгли сиво-зелени очи с руси мигли, вирнато носле, леко напръскано с лунички и ярко изразена брадичка под малка и плаха уста. Дрехите ѝ бяха твърде официални за училище — рокля с бухнали ръкави от розов шифон, прихваната в кръста с коланче, вързано отзад, розови чорапки с дантелен ластик и бели кожени обувчици с катарамии. През ума ми мина мисълта за Алиса на Карол, изправила се пред Дама Купа.

Двамата седяха в средата на чакалнята, без да помръдват. Чело и пикола^[1], събрани в странен дует.

Представих се и усмихнат се наведох към момиченцето. То просто ме гледаше, без да помръдне. За моя изненада — никакъв ужас.

Никаква реакция — само безстрастна преценка. Като се има предвид какво я бе довело в кабинета ми, тя засега се справяше

прекрасно.

Дясната ѝ ръка бе потънала в лявата месеста длан на Дъчи. Вместо да я карам да я пусне, отново се усмихнах и протегнах ръка на Дъчи. Жестът сякаш го изненада и той я пое с неохота, след което веднага я пусна, като в същия момент отпусна пръстите на момиченцето.

— Аз ще тръгнавам — заяви той и на двама ни. — Четиридесет и пет минути, правилно ли съм разбрал, докторе?

— Съвсем правилно.

Той направи крачка към вратата.

Гледах към момиченцето, готвейки се за съпротива. Но тя просто стоеше, без да помръдне, вперила поглед в мокета и притиснала ръце от двете си страни.

Дъчи направи още една крачка, после се обърна и погали момиченцето по главата. Тя вдигна очи и му се усмихна с нещо като окуражителна усмивка.

— Довиждане, Джейкъб — каза тя.

Висок, но възглух глас. Същият като на касетата.

Розовият цвят от бузите на Дъчи се плъзна и по останалата част от лицето му. Той отдръпна ръка сковано и измърмори нещо неразбрано. Последен студен поглед към мен и вече го нямаше.

След като вратата се затвори, казах:

— Изглежда, Джейкъб е добър приятел.

— Той е иконом на мама — отвърна тя.

— Но се грижи и за теб.

— Той се грижи за всичко.

— За всичко?

— За къщата. — Тя нетърпеливо затропа с крак. — Нямам татко, а майка не излиза от къщи, затова Джейкъб прави много неща за нас.

— Какви неща?

— Къщни неща. Казва на Мадлен и Сабино, и Кармела, и на всички други какво да правят. Понякога готви бързи закуски. Ако не е зает. Иначе Мадлен готви манджите. Той кара и всички коли. Сабино кара само пикапа.

— Всички коли? — възкликнах аз. — А много ли коли имате?

Тя кимна.

— Баща ми много обичал коли и преди да умре, ги купувал. Майка ги държи в големия гараж, макар че не ги кара, затова Джейкъб трябва да ги пали и да ги кара, за да не клеясат машинариите им. Освен това всяка седмица идват от една фирма и ги мият. Джейкъб ги наглежда, за да види дали си вършат работата добре.

— Джейкъб май е доста зает човек.

— Да. А ти колко коли имаш?

— Само една.

— Каква?

— „Додж Дарт“.

— „Додж Дарт“ — промълви тя и нацупи устни, мислейки усилено. — Такава нямаме.

— Не е нещо особено. Всъщност може да се каже, че е най-обикновена таратайка.

— А, такава имаме. „Кадилак“ таратайка.

— „Кадилак“ таратайка ли? — казах аз сериозно. — Не съм чувал такъв модел.

— Това е тази кола, с която дойдохме днес. Дотук. „Кадилак Флийтууд“ таратайка, модел 1962 година. Черна и стара. Джейкъб казва, че била работен кон.

— Обичаш ли колите, Мелиса?

Свиване на раменете.

— Не особено.

— А играчките? Имаш ли си любими играчки?

Свиване на раменете.

— Не особено.

— В кабинета имам. Хайде да отидем и да ги разгледаме.

Тя сви рамене за трети път, но ми позволи да я въведа в кабинета. Веднъж влязла вътре, очите ѝ започнаха да шарят, стрелкайки се по бюрото, библиотеката, шкафа с играчки, обратно на бюрото. И така, без да спират. Тя вплете пръсти, после ги разплете и започна да ги мачка със странно въртеливо движение, сменяйки малките пръстчета на едната ръка с тези на другата.

Приблжих се до шкафа с играчките, отворих го и посочих с ръка.

— Тук има много неща. Игри, кукли, пластилин... А също така хартия и моливи. И боички, ако искаш да оцветяваш.

— Защо трябва да го правя? — попита тя.

— Да правиш кое, Мелиса?

— Да играя или да рисувам. Майка каза, че ще говорим.

— Майка ти е права. Ще говорим — отвърнах аз. — Но децата, които идват тук, понякога искат да поиграят или порисуват малко, преди да започнем да си говорим. Докато свикнат с мястото.

Ръцете ѝ се зашаваха по-бързо. Не вдигаше поглед от пода.

— Освен това — продължих аз — играта и рисуването помагат на децата да изразяват как се чувстват, помагат им да разкрият чувствата си.

— Мога да изразявам чувствата си — заяви тя, — като говоря.

— Чудесно — отвърнах. — Нека тогава си поговорим.

Тя седна на дивана, а аз се настаних срещу нея на стола си. Поогледа се още малко, после събра ръце в скута и впери поглед право в мен.

— Добре. Нека да започнем с това кой съм аз и защо си тук. Аз съм психолог. Знаеш ли какво значи това? — попитах.

Тя мачкаше пръстите си и чукаше с пета по дивана.

— Имам проблем, а ти си такъв доктор, който помага на деца с проблеми, без да бие инжекции.

— Много добре. Джейкъб ли ти каза всичко това?

Тя поклати глава.

— Мама. Доктор Уагнър ѝ каза за вас. Тя е приятелка на мама.

Спомних си какво ми бе казала Ийлин Уагнър за някаква кратка визита, за някакво малко момиченце, криещо се в огромна, прозрачна къща, и се запитах какво ли означава думата „приятелство“ за това дете.

— Но доктор Уагнър се е видяла с майка ти заради теб, не е ли така, Мелиса? Заради обаждането ти по телефона в болницата.

Телцето ѝ се напрегна, а малките ръце замачкаха пръстите още по-бързо. Забелязах, че възглавничките им са порозовели и леко подпухнали.

— Да, обаче тя харесва мама.

Очите ѝ се откъснаха от моите и се впиха в пода.

— Е — отстъпих аз, — доктор Уагнър е права. За инжекциите. Аз никога не бия инжекции. Дори не знам как се бият.

Това не ѝ направи впечатление и тя продължи да се взира в обувките си. Опънала крака напред, започна да почуква токовете един в друг.

— Въпреки това — продължих аз — ходенето на доктор, който не бие инжекции, пак може да е страшно. Нова обстановка. Не знаеш какво може да се случи.

Главата ѝ рязко отскочи нагоре и зелените очи проблеснаха предизвикателно.

— Не ме е страх от теб.

— Добре — усмихнах се аз. — И мен не ме е страх от теб.

Тя ми хвърли полуобъркан, полупрезрителен поглед. Дотук с прочутото остроумие на стария Делауер.

— Аз не само не бия инжекции — казах, — но и не правя нищо на децата, които идват тук. Аз работя с тях. Като екип. Те ми разказват за себе си и когато се уверя, че съм научил за тях достатъчно, аз им показвам как да не се страхуват. Защото да ни е страх, е нещо, на което се учим. Значи можем и да се отучим.

В очите ѝ проблесна искрица интерес. Краката ѝ се отпуснаха. Но мачкането продължи още по-бързо.

— Колко деца идват тук? — попита тя.

— Много.

— Колко?

— От четири до осем на ден.

— Как се казват?

— Не мога да ти кажа, Мелиса.

— Защо?

— Това е тайна. Точно както не бих могъл да кажа на никого, че ти днес си идвала тук, освен ако не ми дадеш разрешение.

— Защо?

— Защото децата, които идват тук, говорят за неща, които са лични. На тях им трябва уединение. Знаеш ли какво означава това?

— Уединение — каза тя — е, когато ходиш до тоалетната като млада госпожица, съвсем самичка и при затворена врата.

— Точно така. Когато децата говорят за себе си, те понякога ми казват неща, които не са казвали на никого. Част от работата ми е да зная как да пазя тайна. Дори имената на хората, които идват тук, са тайна. Ето затова има втора врата. — Посочих към нея. — Оттук се

излиза направо в коридора. Хората могат да излязат от кабинета, без да минават през чакалнята, така другите не ги виждат. Искаш ли да видиш?

— Не, благодаря.

Отново напрегнатост.

— Нещо в момента притеснява ли те, Мелиса? — попитах я.

— Не.

— Искаш ли да ми разкажеш от какво те е страх?

Мълчание.

— Мелиса?

— От всичко.

— Страх те е от всичко, така ли?

Изглеждаше засрамена.

— Какво ще кажеш да започнем с едно нещо.

— Крадци и разбойници.

Издекламира го като стихотворение, без никакво колебание.

— Някой да не ти е казвал — попитах я аз — какви въпроси ще ти задавам днес?

Мълчание.

— Да не би Джейкъб?

Кимване.

— А майка ти?

— Не. Само Джейкъб.

— А Джейкъб каза ли ти и как да отговаряш на въпросите ми?

Отново колебание.

— Ако го е направил, в това няма нищо лошо — продължих аз. — Той просто се опитва да помогне. А аз искам да се уверя, че ми казваш това, което ти чувстваш. Главната роля в това шоу е твоя, Мелиса.

Тя каза:

— Той ми каза да стоя мирно, да говоря ясно и да казвам истината.

— Истината за това, от което те е страх ли?

— Ъхъ. А после ти може би ще ми помогнеш.

Натъртване на „може би“. Почти чувах гласа на Дъчи.

— В това няма нищо лошо — повторих. — Джейкъб вероятно е много умен човек и се грижи много добре за теб. Но когато идваш тук,

ти си шефът. Можеш да говориш за каквото си искаш.

— Аз искам да говоря за крадци и разбойници.

— Добре. Значи точно това ще правим.

Почаках. Тя мълчеше.

— Как изглеждат тези крадци и разбойници? — попитах я аз.

— Те не са истински крадци — каза тя и в гласа ѝ отново се промъкна подигравателна нотка. — Те са в моето въображение. На ужким.

— Как изглеждат те във въображението ти?

Отново мълчание. Тя затвори очи. Бясно мачкаше ръцете си, тялото ѝ започна да се клати едва забележимо и лицето ѝ се разкриви. Изглежда, бе на косъм от сълзите.

Наведох се към нея и казах:

— Мелиса, можем да не говорим за това сега.

— Големи — каза тя с все още затворени очи. Но сухи. Разбрах, че напрежението на лицевите мускули не е било предвестник на сълзите, а просто дълбока концентрация. Очите под клепачите ѝ трескаво се въртяха.

Мъчейки се да уловят виденията.

Тя проговори:

— Той е голям... с голяма шапка...

Внезапна пауза под клепачите.

Ръцете ѝ се разплетоха, повдигнаха се нагоре и записваха широки кръгове.

— ... и дълго палто, и...

— И какво?

Ръцете спряха да се въртят, но останаха във въздуха. Устата ѝ бе леко полуотворена, но никакъв звук не излезе. На лицето ѝ се появи отпуснато изражение. Сънливо.

Хипнотично.

Спонтанна хипнотична индукция?

Не е нещо необичайно на нейната възраст — малките деца с готовност прекрачваха границата между действителност и фантазия. Умните хлапета са обикновено и най-подходящи за хипноза обекти. Като се комбинира това със самотата, описана ми от Ийлин Уагнър, направо можех да я видя как ходи редовно на кино в главата си.

Само че понякога там даваха филм на ужасите...

Ръцете ѝ отново паднаха в скута, намериха се и започнаха да се мачкат. Изражението на транс не се промени. Мълчеше.

Казах:

— Крадецът носи голяма шапка и дълго палто.

Несъзнателно бях снижил гласа си, поемайки ритъма ѝ. Танцът на терапията.

Отново напрегнатост. Никакъв отговор.

— Нещо друго? — попитах тихо.

Тя мълчеше.

Реших да я подтикна. Многото четиридесет и пет минутни сеанси зад гърба ми ме бяха научили какъв да бъде този подтик.

— Той има и нещо друго освен шапка и палто, нали, Мелиса? Нещо в ръцете.

— Чувал.

Едва доловимо.

— Да — отвърнах аз. — Крадецът носи чувал. За какво му е?

Никакъв отговор.

— За да слага разни неща в него ли?

Очите ѝ рязко се отвориха и ръцете ѝ се впиха в коленете. Отново започна да се клати напред-назад — по-силно и по-бързо, без да навежда глава, сякаш скована в гръбнака.

Наведох се и я докоснах по рамото. Под плата — птичи кости.

— Искаш ли да ми кажеш какво слага в чувала, Мелиса?

Тя затвори очи, без да престава да се клати. По бузата ѝ се търкулна сълза.

Аз отново я погалих, взех една салфетка и ѝ избърсах очите, очаквайки я да се отдръпне. Но тя ме остави да попия сълзите.

Драматичен първи сеанс, направо филм на седмицата. Но не биваше толкова много и толкова бързо — това можеше да застраши терапията. Продължих да попивам със салфетката, опитвайки се да намеря начин да забавя темпото.

Тя пресече опитите ми с една-единствена дума:

— Деца.

— Крадецът слага в чувала деца, така ли?

— Тъхъ.

— Значи всъщност крадецът отвлича деца.

Тя отвори очи, изправи се, погледна ме и вдигна ръце нагоре като за молитва.

— Той е убиец! — извика тя, подчертавайки всяка дума с отсечено кимване. — Микокси с киселина!

— *Микокси?*

— *Микокси с киселина, което означава отрова! Изгаряща отрова!* Микокси я хвърли върху нея, сега ще се върне и отново ще я изгори, мен също!

— Върху кого хвърли Микокси отровата, Мелиса?

— Върху *майка!* И сега ще се върне!

— Къде е той сега?

— В затвора, но ще излезе и пак ще ни нападне!

— Защо?

— Защото не ни харесва. Той харесвал мама, но после спрял да я харесва и я залял с отровата киселина, опитал се да я убие, но само изгорил лицето ѝ. Тя пак си останала красива, омъжила се и ме родила!

Тя закрочи из кабинета, притиснала слепоочията си с длани, наведена надолу, и замърмори досущ като досадна стара жена.

— Кога е станало всичко това, Мелиса?

— Преди да се родя.

Каза го, без да спира да се клати, с лице към стената.

— Джейкъб ли ти го каза?

Кимване.

— И майка ти ли говори за това?

Колебание. Поклащане на главата.

— Тя не обича да говори за това.

— Защо?

— Става ѝ мъчно. Тя е била щастлива и хубава. Хората са я снимали. После Микокси ѝ изгорил лицето и тя трябвало да се оперира.

— А този Микокси има ли и друго име? Малко име?

Тя се извърна и ме погледна истински изненадана.

— Не знам.

— Но знаеш, че е в затвора.

— Да, но той ще излезе, а това не е честно и не е справедливо!

— Скоро ли ще излезе от затвора?

Отново сконфузено изражение.

— Джейкъб ли ти каза, че скоро ще излезе?

— Не.

— Но ти е говорил за справедливост.

— Да!

— Какво означава за теб справедливост?

— Да си честен.

Тя ми хвърли предизвикателен поглед и отпусна ръцете си на плоското място, където един ден щяха да бъдат бедрата ѝ. Напрежението смръщи извитите вежди под бретона. Устните ѝ се свиха и тя размаха пръст.

— Трябваше да има честна справедливост! Трябваше да убият него с киселината!

— Ти се ядосваш на Микокси.

Тя отново хвърли смаян поглед към олигофрена на стола.

— Това е добре. Да те е яд на него. Когато му се ядосваш, тогава не се страхуваш от него.

Двете ръце се бяха свили в юмруци. Тя ги отвори, отпусна ги, въздъхна и наведе поглед към пода. Мачкането на ръцете продължи.

Приблжих се до нея и коленичих, така че да бъда на равнището на погледа ѝ, ако реши да вдигне очи.

— Ти си много умно момиче, Мелиса, и много ми помогна с това, че бе смела и говори за такива страшни неща. Знаем колко много ти се иска вече да не те е страх. Помогнал съм на много други деца, ще помогна и на теб.

Мълчание.

— Ако искаш да говориш още за Микокси, за крадци или за каквото друго искаш, добре. Но ако не искаш, пак е добре. Има още малко време, преди Джейкъб да дойде и да те прибере. Как ще го прекараш, решаващ ти.

Никакво движение, никакъв звук — секундарникът на часовника, приличен на окачено на стената банджо, описа пълен полукръг. Най-накрая вдигна глава. Гледаше навсякъде, само не към мен, после изведнъж впери поглед в лицето ми и даже примижа, сякаш се опитваше да ме докара на фокус.

— Ще рисувам — каза тя. — Но само с моливи. Не с пастели. Много цапат.

Тя движеше молива бавно, изплезила връхчето на езика през ъгълчето на устата. Умението ѝ да рисува бе над средното, но цялата ѝ завършена творба ми говореше, че днес вече бе преживяла достатъчно за един ден — засмяно момиченце до засмяна котка пред червена къща и дебелостволо дърво, отрупано с ябълки. Всичко това под огромно златно слънце с леко загатнати лъчи.

Когато свърши, плъзна листа към мен и каза:

— Подарявам ти я.

— Благодаря. Страхотна е.

— Кога ще дойда пак?

— Какво ще кажеш след два дни? В петък.

— А защо не утре?

— Понякога за децата е добре да обмислят всичко, което се е случило, преди да дойдат.

— Аз мисля бързо — каза тя. — А има и още неща, които не съм казала.

— Наистина ли искаш да дойдеш утре?

— Искам по-бързо да се оправя.

— Добре тогава, можеш да дойдеш утре в пет. Ако Джейкъб те доведе.

— Ще ме доведе — каза тя. — Той също иска да се оправя.

Изпратих я през самостоятелния изход и веднага забелязах разхождащия се по коридора Дъчи, стиснал в ръка хартиен плик. Когато ни видя, се намръщи и погледна часовника си.

Мелиса каза:

— Утре в пет пак ще дойдем, Джейкъб.

Дъчи вдигна вежди и каза:

— Надявам се, че съм дошъл точно навреме, докторе.

— Точно навреме сте — отвърнах. — Аз просто показвах на Мелиса самостоятелния изход.

— За да не ме видят другите деца — обясни тя. — Това се казва уединение.

— Разбирам — каза Дъчи, оглеждайки коридора. — Донесъл съм ти нещо, млада госпожице. Да си позалъжеш малко глада до вечеря.

Горната половина на плика бе спретнато набрана като хармоника. Той я отвори внимателно с пръсти и извади отвътре сладкиш.

Мелиса изскимтя, грабна го от ръцете му и се приготви да отхапе.

Дъчи се прокашля.

Ръката на Мелиса замръзна във въздуха.

— Благодаря, Джейкъб.

— Винаги на вашите услуги, млада госпожице.

Тя се извърна към мен.

— Не искате ли малко, доктор Делауер?

— Не, благодаря, Мелиса.

Тя се облиза и се зае със сладкиша.

Казах:

— Бих искал да поговоря малко с вас, господин Дъчи.

Той отново погледна часовника си.

— Магистралата... колкото повече се бавим...

Настоях:

— По време на сеанса изникнаха някои неща. Важни неща.

— Наистина, много е... — замънка той.

Изражих търпелива усмивка и казах:

— Ако ще си върша работата, ще имам нужда от помощ, господин Дъчи.

По израза на лицето му отсъдих, че все едно съм пуснал газове на дипломатически прием. Той се прокашля и каза:

— Един момент, Мелиса.

След което се отдалечи на няколко метра от нея. Мелиса, с пълна със сладкиш уста, го проследи с поглед.

Усмигнах й се.

— Само за секунда, моето момиче.

После се приближих към него.

Той огледа коридора в двете посоки и скръсти ръце пред гърдите си.

— За какво става въпрос, докторе?

От половин метър разстояние се виждаше колко гладко е избръснат и се усещаше уханието на афършейв и прано бельо.

— Тя ми разказа какво е станало с майка й — подхванах аз. — За някакъв тип на име Микокси.

Той се стресна.

— Наистина, сър, не е моя работа.

— Това е важно, господин Дъчи. Очевидно има пряка връзка със страха ѝ.

— По-добре майка ѝ...

— Правилно. Проблемът е там, че съм оставил няколко съобщения на майка ѝ, но тя не се обажда. Обикновено дори не приемам дете без пряко родителско участие. Но Мелиса очевидно има нужда от помощ. От много помощ. Мога да ѝ дам тази помощ, но ми трябва информация.

Той дъвка бузата си толкова дълго, че се уплаших да не я прегризе. Малко по-нататък Мелиса хапваше от сладкиша и ни гледаше.

Той каза:

— Каквото и да е станало, то е било, преди детето да се роди.

— Хронологически може би. Но не и психологически.

Той ме измери с дълъг и втрещен поглед. В десния ъгъл на окото му се появи нещо като искрица влага. Той мигна и я разнесе.

— Наистина, много неловко е. Аз работя там...

— Добре — рекох аз. — Не искам да ви поставям в неудобно положение. Но, моля ви, предайте, че някой трябва да говори с мен колкото е възможно по-скоро.

Провлачвайки крака, Мелиса бавно тръгна из коридора. Сладкиша го нямаше. Дъчи я погледна строго, но в същото време и странно нежно.

— Наистина искам да дойде утре в пет — казах.

Той кимна, приближи се още с една крачка, така че почти ме докосна, и прошепна в ухото ми:

— Тя произнася Микокси, но името на проклетия злодей е Маклоски. Джоел Маклоски.

Снишаваше и протягаше глава като костенурка от черупката си. Очакваше някаква реакция... Очакваше да знам нещо...

— Това нищо не ми говори — казах.

Главата се дръпна.

— Преди десет години в Лос Анджелис ли живеехте, докторе?

Кимнах.

— Вестниците писаха.

— Тогава съм следвал. И съм си чел само букварите.

— Март 1969-а — каза той. — Трети март. — Лицето му доби болезнено изражение. — Това е... Това е всичко, което мога да ви кажа в момента, докторе. Може би някой друг път.

— Добре — съгласих се аз. — Утре ще се видим.

— Пет часа. — Той изпусна дълга въздишка и като че ли дойде на себе си. Подръпвайки реверите си, се прокашля. — Но да се върнем към настоящето. Вярвам, че днес всичко е минало по план.

— Всичко мина чудесно.

Мелиса приближаваше към нас. Бялото сатенено коланче се бе разхлабило и висеше на едната гайка, влачейки се по пода. Дъчи се спусна към нея и го завърза, изгупа трохите от роклята, стисна я за раменете и ѝ каза да се поизправи — „превит гръбнак просто не отива на млада госпожица“.

Тя му се усмихна.

Хванали се за ръце, двамата излязоха от сградата.

Няколко минути по-късно приех друг пациент и за следващите четиридесет и пет минути успях да изхвърля челото и пиколата от главата си. Излизайки от кабинета в седем, се качих в колата и след пет минути бях в библиотеката на Бевърли Хилс. Читалнята бе претъпкана от пенсионери, проверяващи последните данни от борсата, и тийнейджъри, пишещи домашните си или поне преструвайки се, че го правят. В седем и петнадесет вече бях седнал пред микрофилмовата машина с лентата на мартенската периодика на „Таймс“ от 1969 година. В екранчето се появи 4 март. Това, което търсех, беше в горното ляво каре.

АКТРИСА, ЖЕРТВА НА НАПАДЕНИЕ С КИСЕЛИНА

(Холивуд) В спокойния квартал над Холивуд Булевард, в ранните часове на деня, се разигра грозна сцена на нападение над бивш фотомодел (понастоящем подписа договор с „Апекс Моушън Пикчър Студиос“), от

която съседите останаха като зашеметени от ужас, питайки се защо.

Реджайна Мари Падък, 23-годишна, живееща на Бийчууд Драйв, 2103, апартамент 2, била събудена от входния звънец в дома си в 4:30 сутринта от мъж, твърдящ, че е куриер на Уестърн Юниън.

Когато отворила вратата, мъжът размахал бутилка и плиснал съдържанието ѝ в лицето на жената. Тя паднала с писъци на пода и нападателят, описан като чернокож, метър и седемдесет и пет — метър и осемдесет и пет висок, тежащ 80–100 килограма, избягал.

Жертвата била откарана в холивудската Презвитерианска болница, където била приета на лечение с лицеви изгаряния трета степен. Говорител на болницата описа положението ѝ като „сериозно, но стабилно. Опасност за живота ѝ няма, но болката е голяма, тъй като е претърпяла сериозни изгаряния на тъканта на лявата част на лицето. Чудо е, че очите изобщо не са пострадали“. Говорител на „Апекс“ каза, че от студиото „изразяват дълбоката си загриженост и са потресени от жестокото и с нищо непровокирано нападение върху талантливата Джина Принс (артистичен псевдоним на госпожица Падък). Ще направим всичко възможно и ще сътрудничим на полицията за бързото залавяне на извършителя на това ужасно престъпление“.

Жертвата е родена през 1946 година в Денвър, Колорадо, преместила се да живее в Лос Анджелис на деветнадесет години, била наета като фотомодел и манекен от престижната агенция „Флакс“ и бързо напреднала до „Глеймър“ и „Вог“. След като напуска „Флакс“, тя отива във вече фалиралата агенция „Бел Вю“, напуска работата на фотомодел и подписва договор с агенция „Уилям Морис“, която ѝ осигурява договор като актриса към „Апекс“.

Въпреки че още не се е снимала във филм, говорителят на студиото каза, че госпожица Падък била готвена „за няколко важни роли. Тя е много талантлива и

красива млада госпожица. Ще направим всичко възможно, за да помогнем кариерата ѝ да остане ненакърнена от този трагичен случай“.

Полицията активно търси нападателя и моли гражданите, разполагащи с информация по случая, да се обаждат на детективите Савидж или Флорес в Полицейското управление на Лос Анджелис, филиал Холивуд.

В центъра на статията имаше снимка, която сигурно е била намалена и преснимана от корица на „Вог“ — овално лице, извисяващо се от дълга шия, оброчено от права и дълга коса в убит светъл цвят, направена в сложна прическа, считана по онова време за връх на изкуството. Извити вежди, високи скули, огромни светли очи, чувствена уста.

Помислих си какво ли би могла да причини киселината на това съвършено лице, после се отказах и се опитах да гледам на снимката просто като на снимка и нищо повече.

Чертите, взети поотделно, бяха почти идентични с тези на Мелиса, но като цяло далеч надминаваха определението „красиво“. Запитах се дали пубертетът ще издигне Мелиса до нивото на майчината ѝ красота.

Продължих да въртя копчето на машинката. В следващия брой на вестника се появи материал за състоянието на Джина Падък. Беше се стабилизирало. Тук нямаше никакви нишки. Поредното съчувствено изявление на студиото, подсилено от награда от 5000 долара за информация, помагача за залавяне. Повече високопарни думи за неопетнена от нищо кариера обаче не срещнах.

Продължих да въртя. Две седмици по-късно:

ПИПНАТ Е ЗАПОДОЗРЯН В НАПАДЕНИЕ С КИСЕЛИНА

ЗАДЪРЖАН СЛЕД АНОНИМНО ОБАЖДАНЕ В
ПОЛИЦИЯТА

(Лос Анджелис) От полицията съобщиха за арестуването на заподозрения в нападението с киселина, извършено рано сутринта на 3 март, от което актрисата Джина Принс (Реджайна Мари Падък) остана завинаги обезобразена. За ареста в Лос Анджелис на Мелвин Луис Финдли, 28-годишен, бе съобщено в 23:00 часа на пресконференция в Паркър Сентър от холивудския полицейски шеф Брайс Доненмийстър, който описа Финдли като известен на полицията углавен престъпник, помилван наскоро от затвора в Чайно, където излежал осемнадесет месеца от тригодишната си присъда за изнудване. Другите сблъсъци на Финдли със закона включват нападение с утежняващи вината обстоятелства, грабеж, както и много кражби на коли.

„Притежаваните от нас физически улики ни дават основание да предполагаме, че делото ни срещу този индивид е много добре подплатено“, каза Доненмийстър. Той отказа да коментира дали жертвата е разпознала Финдли и не даде никакви подробности по самия арест, като спомена само, че залавянето на Финдли е резултат от анонимно телефонно обаждане и че „последвалото разследване потвърдило, че предоставената ни информация е надеждна“.

Госпожица Принс продължава да се лекува в холивудската Презвитерианска болница, където състоянието ѝ е описано като добро. За предстоящото възстановяване на лицето ѝ е свикан консулт от пластични хирурзи.

И три дни по-късно:

**БИВШ РАБОТОДАТЕЛ АРЕСТУВАН ВЪВ ВРЪЗКА С НАПАДЕНИЕТО С КИСЕЛИНА
ВЪРХУ АКТРИСА**

(Лас Вегас) Бившият работодател и едновременен компаньон на пострадалата при нападение с киселина

Джина Принс (Реджайна Мари Падък) бе арестуван снощи от полицията в Лас Вегас по подозрение в участие в нападението на 3 март, от което бившият фотомодел и актриса остана със сериозно лицево обезобразяване. Джоел Хенри Маклоски (34) бе арестуван в стаята си в хотел „Фламинго“, където се е регистрирал под фалшива самоличност, и бе задържан в полицейското управление на Лас Вегас в съответствие с издадената от отдел „Криминален“ на лосанджелиския върховен съд заповед за задържане.

Шефът на филиала на лосанджелиското полицейско управление в Холивуд Брайс Доненмийстър каза, че информацията, дадена от друг заподозрян по случая — Мелвин Финдли (28), арестуван на 18 март, сочела Маклоски като съучастник. „На този етап изглежда, че Финдли е бил само нает изпълнител, а Маклоски го е наел.“ Доненмийстър добави, че Финдли работел за Маклоски през 1967 година „като портиер“, но отказа да коментира повече, посочвайки, че трябва да се изчака пълното разследване на случая.

Маклоски, родом от Ню Джърси и бивш певец в нощен клуб, дошъл в Лос Анджелис през 1962 година с надеждата да стане актьор. Когато тя не се оправдала, той открил агенция за фотомодели „Бел Вю“. След като подмамил госпожица Принс от по-голямата и по-известна агенция „Флак“, той се опитал да ѝ стане филмов агент според твърденията на холивудски източници. Според същите източници Маклоски и госпожица Принс имали връзка, която се разпаднала, когато госпожица Принс напуснала „Бел Вю“ в опита си да замени професията на фотомодел с тази на филмова звезда и постъпила на работа в агенцията „Уилям Морис“. Скоро след това щастието изневерило на „Бел Вю“ и на 9 февруари тази година Маклоски обявил банкрут.

Запитан дали мотивът за нападението е отмъщение, полицейският шеф Доненмийстър каза: „Не искаме да

коментираме, докато заподозреният не бъде надлежно разпитан, както е по закона“.

Госпожица Принс продължава да се възстановява в холивудската Презвитерианска болница, където се готви да се подложи на сериозна хирургическа операция за възстановяване на лицето.

Към тази статия също имаше снимка — дребен, мургав и строен мъж, воден от двама полицаи, между които изглеждаше като джудже. Бе облечен със спортно сако, панталон и отворена на гърдите риза. Главата му бе наведена надолу и въздългата му коса закриваше горната половина на лицето му. Това, което се виждаше от долната половина, бе ъгловато и мрачно лице, напомнящо с нещо Джеймс Дийн и нуждаещо се от бръснач.

Отне ми още известно време, докато проследя случая до приключването му. Екстрадирането на Маклоски от щата Невада и подвеждането му под отговорност от щата Калифорния, съгласието на Мелвин Финдли да се признае за виновен и да свидетелства срещу Маклоски в замяна на присъда за обикновено нападение, обвинението на Маклоски в опит за предумишлено убийство. Следваха процедурите по подвеждане под отговорност, а след това тримесечен застой до делото.

Самото дело бе протекло доста бързо. Прокурорът раздал на съдебните заседатели подбрани фотоси от рекламните снимки на Джина Принс, последвани от други снимки, в едър план, на обезобразеното ѝ лице, заснети в спешното отделение на болницата. Кратка поява на жертвата — бинтована и хълцаща. Медицински експерти, свидетелстващи, че лицето ѝ ще остане с белези за цял живот.

Мелвин Финдли дал показания, че Маклоски го наел да съсипе лицето на (нецензурна дума) и да го направи така, че да не става за никакъв (нецензурна дума), а ако случайно умре, пак няма да му дреме на (нецензурна дума).

Обвинението извадило и записано на касета признание, което защитата се опитала безуспешно да оспори. Касетата била пусната на

открито заседание на съда — със съзлив глас Маклоски си призна, че е наел Финдли да осакати Джина Принс, но отказал да каже защо.

Защитата не оспорвала фактите, но направила опит да изкара обвиняемия невменяем, на което попречило отказването на Маклоски да разговаря с подковани от защитата психиатри. Затова пък психиатърът на обвинението дал показания, че е наблюдавал Маклоски в затвора и че го „намира за необщителен и потиснат, но с ясен ум и никакви умствени заболявания“. На съдебните заседатели им трябвали само два часа, за да произнесат присъда „виновен по всички обвинения“.

В деня на обявяването на присъдата съдията държал реч, в която нарекъл Маклоски „отявлено чудовище, един от най-презрените обвиняеми, с които съм имал неудоволствието да се сблъскам през цялата ми двайсетгодишна практика на съдийското кресло“, и произнесъл една комбинация от присъди, чийто сбор дал двадесет и три години в „Сан Куентин“. Всички изглеждали доволни. Дори и Маклоски, който уволнил адвокатите си и отказал да обжалва.

След процеса журналистите се опитали да интервюират съдебните заседатели. Те обаче се посъветвали и помолили старши съдебния заседател да говори вместо тях.

„Може да се постигне само далечно подобие на справедливост“, каза Джейкъб П. Дъчи (46), заместник-директор на един от клоновете на „Дикинсън Индъстриз“, Пасадина. „Животът на тази млада дама никога повече няма да е същият. Всички ние обаче се погрижихме Маклоски да заплати с най-жестоката мярка, предвидена от закона.“

Микокси с киселина.

Двадесет и три години в „Сан Куентин“.

Доброто поведение може да намали тази присъда наполовина. Едно по-късно обжалване би могло да свали още повече. Което означаваше, че освобождаването на Маклоски е неизбежно, ако вече не е факт.

Без съмнение Дъчи би трябвало да знае точната дата на освобождаването — той е от този тип хора, които биха следили такива неща отблизо. Питам се как ли той и майката са обяснили всичко това на Мелиса.

Дъчи. Интересен човек. Захвърлен назад във времето.

От съдебен заседател до иконом. Любопитен бях да разбера тази еволюция, но надеждата да задоволя любопитството си бе малка. Както бяха тръгнали нещата, щях да извадя голям късмет, ако се доберях до точното описание на историята на пациентката ми.

Замислих се за тайнствеността и предаността на Дъчи. Джина Дикинсън е имала способността да вдъхва силна вяроност. Дали именно същата безпомощност, същата безизходица на изпаднала в беда принцеса не бе накарала Ийлин Уагнър да приеме посещение в дома?

Как може да се отрази подрастването с такава майка на едно дете?

Мъже с чували...

Същите видения бях чувал вече от толкова много деца, че то се бе превърнало почти в стереотип. От деца, които бях излекувал.

Но усещах, че това дете ще е по-различно. Без евтин героизъм.

Вечерях в „Нейт-н-Ал“ на Бевърли Драйв, после се прибрах вкъщи и звъннах в Сан Лабрадор.

Този път ми отговори телефонен секретар с гласа на Дъчи, който ме уведоми, че вкъщи няма никого, и с половин глас ме помоли да оставя съобщение.

Повторих неотложната си молба да говоря с господарката на дома на Съсекс Нол 10.

[1] Малка флейта (муз.). — Б.пр. ↑

4.

Същата вечер не последва никакво обаждане, нито пък на следващия ден и тъй като приближаваше пет часът, реших да се задоволя с измъкване на информацията от Дъчи, а неловкото му положение да върви по дяволите.

Да, но той не дойде. Вместо него Мелиса се появи с някакъв мексиканец на около шестдесет години — широкоплещест, стегнат и мускулест въпреки възрастта си, с тънки, побелели мустачки, клюноподобен нос и толкова задебели кафяви ръце, че приличаха на направени от дъбова кора. Носеше работни панталони с цвят каки, обувки с гумени подметки, а пред чатала си стискаше просмукана от пот бежова шапка с широка периферия.

— Това е Сабино — каза Мелиса. — Той се грижи за градината.

Казах „здравейте“ и се представих. Градинарят се усмихна смутено и промърмори:

— Ернандес, Сабино.

— Днес дойдохме с пикапа — каза Мелиса — и гледахме всички отвисоко.

— Къде е Джейкъб? — попитах я.

Тя вдигна рамене.

— Прави разни неща.

При споменаването на Дъчи Ернандес се поизправи малко.

Аз му благодарих и му казах, че Мелиса ще бъде свободна след четиридесет и пет минути. После забелязах, че няма часовник.

— Можете да седнете, ако желаете — казах му, — или пък да излезете и да се върнете в пет и четиридесет и пет.

— Оке' — каза той и остана на мястото си.

Посочих му един стол.

— Ооо — проточи той и седна, продължавайки да стиска шапката си.

Въведох Мелиса в кабинета.

Изпитание за лечителя — скрих раздразнението си от начина, по който възрастните ме разиграваха, и се съсредоточих върху детето.

А днес имаше върху какво да се съсредоточи човек.

Момиченцето започна да говори още със сядането, отправяйки поглед встрани от мен, декламирайки ужасите си, без да спре, с монотонен информативен тон, който ми подсказа, че е репетирала доста. Продължи нататък, затваряйки очи — силата и тонът на гласа ѝ постоянно нарастваха, докато накрая тя почти викаше, после рязко спря и се разтрепери от страх, като че ли изведнъж бе видяла нещо неопикуемо.

Преди обаче да успея да кажа нещо, тя отново препусна. Колебаейки се между гръмка бърборене и шепот, гласът ѝ звучеше като радио със счупено копче за контролиране на звука.

— Чудовища... големи, лоши неща.

— Какви големи и лоши неща, Мелиса?

— Не знам... просто лоши.

Тя отново млъкна, прехапа долната си устна и започна да се клати.

Сложих ръка на рамото ѝ.

Тя отвори очи и каза:

— Знам, че са измислени неща, но пак ме е страх от тях.

— Понякога измислените неща са много страшни.

Казах го с успокоителен глас, но тя ме бе завъртяла в своя свят и пред очите ми започнаха да се появяват картинки от собственото ми детство — неразбрано мърморещи орди от острозъби и закачулени сенки, промъкващи се откъм тъмните ъгли. Прашни вратички, незаключени от убийствената сила на светлината. Дървета, превръщащи се във вещици, храсти — в треперещи от желание да те погълнат слюзести гадина, луната — в злобно вперено в теб огнено око.

Силата на внушението. И дори нещо повече. Спомени за други ноци, много отдавна — момче, сгушено в леглото, заслушано в писъка на вятъра из долините на Мисури... Откъснах се с усилие от това и се съсредоточих върху онова, което тя казваше.

— ... затова не обичам да спя. Да легнеш да спиш, значи да извикаш сънищата.

— Какви сънища?

Тя отново потрепери и поклати глава.

— Мъча се да стоя будна, но по някое време вече не мога, заспивам и сънищата идват.

Поех пръстите ѝ в своите и спрях треперенето с докосване и с терапевтично успокоителен шепот.

Тя млъкна.

— Всяка нощ ли сънуваш лоши сънища? — попитах я.

— Да. Понякога са много. Мама каза, че една нощ съм сънувала седем пъти.

— Седем лоши съня за една нощ?

— Да.

— Помниш ли ги?

Тя освободи ръката си, затвори очи и премина на отчужден тон. Седемгодишна лекарка, представяща случай пред оперативка на болнична управа. Случаят с едно безименно момиченце, което се събужда, потънало в студена пот в постелята си до леглото на майка ѝ. По-точно скача, а не събужда, с бясно биещо сърце, впила нокти в завивките, за да спре безкрайното падане в огромна, черна паст. Впила нокти, но се изпуска и усеща как всичко отлита надалеч като хвърчило със скъсана корда. Крещейки в тъмнината и търкаляйки се, се хвърля към топлото тяло на майка си, търсейки спасение. Майчината ръка се протяга и несъзнателно я придърпва към себе си.

Свила се там, несмееща да помръдне, взираща се в тавана и опитваща се да си внуши, че това, което вижда, е таван, че нещата, лазещи по него, не са — и не могат да бъдат — истински. Вдъхвайки парфюма на мама, заслушана в тихичкото ѝ похъркване. Убеждавайки се, че мама е дълбоко заспала, преди да се реши да протегне ръка и да докосне сатена и дантелите, оголена част от ръката. А след това леко да посегне и към лицето. Към здравата част... някак си се получаваше така, че тя винаги посягаше към здравата страна.

Замирайки отново при произнасянето на думите „здрава страна“.

Очите ѝ се отвориха и тя хвърли панически поглед към самостоятелния изход.

Като затворник, преценяващ шансовете си за бягство.

Твърде много неща наведнъж.

Навеждайки се към нея, ѝ казах, че се е справила чудесно — можем, продължих аз, да прекараме останалата част от сеанса, като рисуваме или да поиграем на някоя игра.

Тя каза:

— Страх ме е от стаята ми.

— Защо?

— Голяма е.

— Твърде голяма за теб ли?

По лицето ѝ премина виновен израз. Виновно смущение.

Помолих я да ми разкаже по-подробно за стаята си. Тя се съгласи.

Висок таван с картинки на дами, облечени в страхотни рокли. Розов мокет, тапети на розови и сиви котенца и агънца, купени от мама специално за нея, когато тя е била още бебе. Играчки. Магнетофони и миниатюрни прибори, стъклени фигурки, три отделни кукленски къщи, цяла зоологическа градина от препарирани животни. Легло с балдахин отнякъде много отдалеч, забравила откъде точно, с възглавници и пухено юрганче, натъпкани с гъша перушина. Обрамчени с дантели прозорци, чийто горен край бе извит като дъга, стигаща почти до тавана. Прозорци с цветни стъкла, които правят цветни фигурки по теб. Място за сядане пред един от тези прозорци с изглед към тревата и цветята, за които по цял ден се грижи Сабино — тя искала да му извика и да му каже здравей, но се страхувала да се приближава толкова до прозореца.

— Изглежда, е голяма стая — казах аз.

— Тя не е само една стая. Много са. Има спалня и тоалетна, и стая за обличане с много огледала и лампи, гардероб. И стая за игра. Там са повечето играчки, обаче препарираните животни са в спалнята. Джейкъб нарича спалнята „детска стая“, което означава стая за бебета.

Мръщи се.

— Да не би Джейкъб да се държи с теб като с бебе?

— Не! Не съм си лягала в кошара, откакто навърших три години!

— Харесва ли ти да имаш такава голяма стая?

— Не! Мразя я! Никога не влизам в нея.

Виновният вид се върна.

Още две минути до края на сеанса. Не бе помръднала от стола си, откакто седна на него.

— Справяш се отлично, Мелиса — похвалих я аз. — Научих наистина много неща за теб. Но вече трябва да свършваме за днес.

— Не обичам да бъда сама. Никога.

— Никой не обича да бъде сам дълго време. Дори и възрастните се страхуват от това.

— Не искам това никога да става. Чаках до рождения си ден — докато не станах на седем — за да отида сама до тоалетната. Със затворена врата и уединение.

Дръпната малко назад, очакваща неодобрението ми.

— А кой идваше с теб, преди да навършиш седем? — попитах я.

— Джейкъб и мама, и Мадлен, и Кармела ми правеха компания, преди да стана на четири години. После Джейкъб каза, че вече съм млада госпожица и с мен трябвало да идват само дами, затова спря да ме придружава. После, когато станах на седем години, реших да отида сама. Разплаках се, стана ми лошо и даже повърнах, но успях. Най-напред с леко притворена врата, а после и със затворена докрай, но не посмях да я заключа. В никакъв случай.

Същото нападателно изражение.

— Браво на теб.

Леко смръщване.

— Понякога още съм неспокойна. Пак ми се иска някой да е там, не да гледа... просто да е там и да ми прави компания. Но не моля никого.

— Браво на теб — повторих. — Ти си се преборила със страха и си го победила.

— Да — каза тя. Учудено.

Мъките се бяха превърнали в победа, и то май за първи път.

— Майка ти и Джейкъб казаха ли ти, че си свършила чудесна работа?

— Ами. — Пренебрежително махване с ръка. — Те винаги ми говорят приятни неща.

— Е, казвам ти, че си свършила чудесна работа. Спечелила си трудна битка. Това означава, че можеш да печелиш и други, да се пребориш и с други страхове. Един по един. Можем да работим заедно, да измъкваме страха, който искаме да преборим, да обсъждаме с теб как да го направим стъпка по стъпка. Бавно. За да не те плаши

повече никога. Ако искаш, можем да започнем още от следващия път. В понеделник.

Станах.

Тя не помръдна от мястото си.

— Искам да поприказваме още малко.

— Аз също бих искал, Мелиса, но времето ни свърши.

— Съвсем мъничко.

Едва доловима нотка на хленч.

— Наистина трябва да свършваме. Ще се видим в понеделник, което означава само...

Докоснах я по рамото. Тя отблъсна ръката ми и очите ѝ се напълниха.

Казах:

— Съжалявам, Мелиса, бих искал да...

Тя скочи от стола и насочи пръст срещу мен.

— Ако твоята работа е да ми *помогнеш*, защо не ми помогнеш веднага?

И тропна с крак.

— Защото сеансите ни трябва да имат край.

— *Защо?*

— Мисля, че знаеш.

— Щото трябва да посрещаш и други деца ли?

— Да.

— Как се казват те?

— Не мога да ти кажа, Мелиса. Спомняш си, нали?

— От къде на къде те да са по-важни от мен?

— Не са, Мелиса. Ти си много важна за мен.

— Тогава защо ме изхвърляш навън?

Преди да успея да отговоря, тя избухна в сълзи и тръгна към вратата за чакалнята. Последвах я, мислейки за хиляден път за светостта на четиридесет и пет минутните сеанси и за обожествяването на времето. Знаейки в същото време и важността от ограниченията. За всички деца изобщо и за това специално, което, изглежда, имаше толкова малко ограничения. Което бе обречено да изживее годините, при които се формира характер, в такъв ужасен и неограничен от нищо лукс на приказен свят.

Няма нищо по-страшно от приказния свят...

Когато влязох след нея в чакалнята, тя се бе вкопчила в ръката на Ернандес, плачеше и настояваше:

— Хайде, Сабино, *хайде!*

Той стоеше, без да помръдва, със стреснат и изненадан израз на лицето. Когато ме видя, изненадата се смени с подозрение.

— Малко е разстроена — казах аз. — Моля ви, предайте на майка ѝ да ми се обади колкото е възможно по-скоро.

Неразбиращ поглед.

— *Su madre* — казах. — *El telefono*. Ще я чакам в понеделник в пет. *Lunes. Cinco*.

— Оке' — изгледа ме той сърдито и впи пръсти в шапката си.

Мелиса тропна два пъти с крак и кресна:

— В никакъв случай! *Никога* повече няма да стъпя тук! *Никога!*

Енергично дърпане на закоравялата кафява ръка. Ернандес не помръдваше от мястото си и продължаваше да ме гледа изпитателно. Погледът на влажните му и тъмни очи се бе втвърдил, като че ли се чудеше дали да не ме накаже.

Помислих за всички защитни слоеве, обграждащи това дете, и колко неефективно е всичко това.

— Довиждане, Мелиса — казах аз накрая. — Ще се видим в понеделник.

— Няма да стане! — кресна отново тя и избяга навън.

Ернандес нахлупи шапката си и изтича подир нея.

В края на деня се обадих на службата за телефонни услуги. Никакво обаждане от Сан Лабрадор.

Чудех се как ли Ернандес е предал това, което видя. Дори се подготвих за отменяне на сеанса в понеделник. Но не последва никакво обаждане в този смисъл нито същата вечер, нито на следния ден. Може би един плебей не заслужаваше чак такова внимание.

Обадих се в дома на Дикинсън и Дъчи вдигна телефона на третото позвъняване.

— Здравейте, докторе. — Същата официалност, но без раздражение.

— Обаждам се да потвърдя сеанса на Мелиса в понеделник.

— Понеделник — каза той. — Да, известно ми е. В пет часа, нали?

— Точно така.

— Случайно да имате свободен час по-рано? Движението оттук е...

— Това е всичко, с което разполагам, господин Дъчи.

— В такъв случай остава в пет. Благодаря ви, че се обадохте, докторе, и приятна ве...

— Един момент — прекъснах го аз. — Има нещо, което трябва да знаете. Последния път Мелиса се разстрои и излезе от кабинета, плачейки.

— О!? Изглеждаше в чудесно настроение, когато тръгваше оттук.

— В петък, като тръгваше насам, каза ли нещо в смисъл че не ѝ се идва?

— Не. Какъв е проблемът, докторе?

— Нищо сериозно. Искаше просто да постои повече от предвиденото за нея време и когато ѝ казах, че не може, тя избухна в сълзи.

— Разбирам.

— Навикнала е да става на нейното, нали, господин Дъчи?

Мълчание.

— Споменавам го — казах, — само защото то може да се окаже част от проблема... Нали разбирате, липса на чувство за граница. За едно дете то е като за кораб, плаващ в морето без котва. Може би трябва да се предприемат някои мерки за основните ѝ понятия за дисциплина.

— Докторе, не аз съм този, който...

— Разбира се, забравих. А защо не извикате госпожа Дикинсън на телефона, за да обсъдим това с нея?

— Опасявам се, че госпожа Дикинсън е неразположена.

— Мога да почакам. Или пък да се обадя по-късно, когато ще бъде разположена.

Въздишка.

— Докторе, моля ви. Не мога да местя планини.

— Струва ми се, че не съм ви молил за това.

Мълчание. Покашляне.

— Можете ли да предадете съобщение? — казах.

— Разбира се.

— Кажете на госпожа Дикинсън, че това е недопустимо положение. Че макар и да ѝ съчувствам за него, тя трябва да спре да ме избягва, ако иска да лекувам Мелиса.

— Доктор Деллауер, моля ви... това е съвсем... Не трябва да се отказвате от детето. Тя е толкова... толкова добро и умно момиченце. Би било ужасна загуба, ако...

— Ако какво?

— Моля ви, докторе!

— Опитвам се да бъда търпелив, господин Дъчи, но наистина не мога да разбера за какво толкова става въпрос. Не настоявам госпожа Дикинсън да излезе от дома си. Искам само да разговарям. Разбирам положението ѝ... проучих нещата. Трети март 1969-а. Да не би да има някаква фобия и към телефонните разговори?

Пауза.

— Не, към докторите. Тя претърпя толкова много операции, толкова много болка. Непрекъснато я разкъсваха на парчета като мозайка и пак я събираха наново. Не искам да кажа нищо лошо за лекарската професия. Хирургът ѝ бе магьосник. Той просто я реставрира. Външно. Но вътрешно... На нея просто ѝ е необходимо време, доктор Деллауер. Дайте ми малко време. Ще ѝ внуша колко жизненоважно е да влезе във връзка с вас. Но, моля ви, бъдете търпелив, сър.

Бе мой ред да въздъхна.

Той продължи:

— Тя има виждане за нея... за положението. Но след всичко това, което е претърпяла...

— Страхува се от лекари — възразих аз, — но все пак се е срещнала с доктор Уагнър.

— Да — отвърна той. — Това бе... изненада. А тя не умее да се справя добре с изненадите.

— Да не искате да кажете, че е реагирала враждебно на посещението на доктор Уагнър?

— Нека просто кажем, че ѝ беше трудно.

— Но го е направила, господин Дъчи. И е оживяла. Това само по себе си е било вид терапия.

— Докторе...

— Да не би, защото съм мъж? По-лесно ли ще й бъде, ако терапевтът е жена?

— Не! — твърдо отговори той. — Съвсем не! Изобщо не става въпрос за това.

— Значи към лекарите изобщо — казах аз. — Независимо от пола.

— Точно така. — Пауза. — Моля ви, доктор Деллауер — гласът му бе станал много мек, — моля ви, проявете малко търпение.

— Добре. Но междувременно някой трябва да ме снабди с факти. Подробности. История на заболяването на Мелиса. Семейството, в което е живяла.

— Вие определяте това като абсолютно необходимо?

— Да. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Добре — каза той. — Аз ще ви осведомя. Разбира се, в границите на това, което позволява постът ми.

— Какво означава това? — попитах го аз.

— Нищо. Съвсем нищо. Ще ви информирам ясно и разбираемо за всичко.

— Тогава до утре на обяд — казах аз. — Ще обядваме заедно.

— Аз обикновено не обядвам, докторе.

— Тогава ще ме гледате как се храня, господин Дъчи. И без това вие ще бъдете този, който ще приказва повече.

Избрах място горе-долу по средата между западните квартали и неговата част на града, ресторант според мен достатъчно консервативен за него — „Пасифик Дайнинг Кар“ на Шесто авеню, близо до Уитмър, само на няколко пресечки от центъра на града. Сумрачни зали, полиран махагон, червена кожа, колосани салфетки.

Беше пристигнал по-рано и ме чакаше в едно от задните сепарета, облечен в същия син костюм или поне негов близник. Когато се приближих, той се привдигна и леко се поклони.

Седнах, повиках сервитьора и поръчах чист чивас. Дъчи поиска чай. Изчакахме поръчката, без да проговорим. Въпреки леденото си държане той изглеждаше извън обичайната си обстановка и аз дори леко го съжалих — човек от деветнадесети век, пренесен в далечно и вулгарно бъдеще, с което едва ли някога щеше да свикне.

Като попаднал в неловка ситуация.

Раздразнението ми от вчера бе преминало и бях решен да избягвам конфронтации. Затова започнах разговора, като му казах колко високо ценя факта, че ми отделя от времето си. Той не отговори нищо и продължаваше да изглежда страшно неудобно. Явно безцелните разговори не бяха негова стихия. Запитах се дали някой на този свят се е обръщал към него на малко име.

Сервитьорът донесе поръчката. Дъчи огледа чая си с недоверчивата възискателност на английски лорд, накрая вдигна чашата до устните си, отпи и я остави на масата.

— Не е достатъчно горещ ли? — попитах го аз.

— Не, всичко е наред, сър.

— От колко време работите за семейство Дикинсън?

— Двадесет години.

— Значи доста преди процеса.

Той кимна, вдигна отново чашата, но не я доближи до устните си.

— Това, че бях включен в състава на съдебните заседатели, бе нещо като прищявка на съдбата. Отначало посрещнах тази прищявка с нежелание. И исках да си направя отвод, но господин Дикинсън каза да се включа. Каза, че това било мой граждански дълг. Беше много изпълнителен човек.

Устните му потрепнаха.

— Кога почина?

— Преди седем години и половина.

Изненадан, попитах:

— Преди Мелиса да се роди?

— Госпожа Дикинсън беше бременна с Мелиса, когато това...

Той вдигна поглед стреснато и завъртя глава надясно, откъдето се приближаваше сервитьорът с менюто. Величествен, с изискан език — черно като въглен копие на Дъчи.

Избрах си телешка пържола алангле. Дъчи попита дали скаридите са пресни днес и когато го информираха, че естествено, пресни са, си поръча салата от скариди.

Когато сервитьорът си тръгна, попитах:

— На колко години беше господин Дикинсън, когато почина?

— На шестдесет и две.

— А как почина?

— На тенискорта.

Устната му отново потрепери, но лицето му остана безизразно. Пръстите му несигурно опипаха чашата и устните се стегнаха.

— Да не би вашето участие в състава на съдебните заседатели да е допринесло за тяхното събиране, господин Дъчи?

Кимване.

— Точно това имах предвид, като казах прищявка на съдбата. Господин Дикинсън дойде с мен в съда. Седя там през целия процес и бе... запленил от нея. Бе проследил целия случай по вестниците, още дори преди да ме включат. Няколко пъти бе коментирал случката — докато преглеждаше сутрешните вестници — върху това каква страшна трагедия било.

— А познавал ли се е с госпожа Дикинсън преди нападението?

— Не, ни най-малко. Загрижеността му, поне отначало, бе... по принцип. А той бе добър човек.

— Не съм сигурен дали разбирам какво искате да кажете с това „по принцип“ — казах.

— Тъга за погубена красота. — Той се изрази с тон на учител, обявяващ лесна за есе тема. — Господин Дикинсън бе голям естет. Борец за запазване на красотата в живота. Изживяваше много тежко всяко посегателство върху нея. Но никога не позволи загрижеността му да пресече етичните граници. Когато ме включиха в състава на съдебните заседатели, той каза, че ще ме придружава в съда, но и двамата трябва да си даваме ясна сметка, че не трябва да разговаряме за него. Беше много честен човек, доктор Делауер. Диоген би се радвал да го намери.

— Естет — казах аз замислено. — А с какъв бизнес се занимаваше?

Той ме погледна високомерно.

— Говоря за *Артър* Дикинсън, сър.

Това пак нищо не ми говореше. Този човек ме караше да се чувствам като студент първокурсник. Обаче, вместо да си призная незнанието, продължих храбро:

— Разбира се. Големият филантроп.

Той продължаваше да ме гледа с немигащ поглед.

— И как най-накрая двамата се запознаха? — попитах.

— Процесът задълбочи загрижеността на господин Дикинсън... Слушаше показанията ѝ, виждаше бинтованото ѝ лице. Посети я в болницата. По случайност бе спонсор на същото това крило, в което бе настанена. Той разговаряше с лекарите и гледаше да ѝ осигури най-доброто. Доведе най-добрия пластичен хирург — професор Албано Монтесино от Бразилия, истински гений. Човекът бе пионер в реконструкцията на лицевата част. Господин Дикинсън му уреди всякакви медицински привилегии и постоянен достъп до една от операционните. — По веждите на Дъчи заблестя пот. Той извади кърпичка и я попи. После продължи, вперил поглед право в очите ми: — Такава болка. *Седемнадесет* отделни операции, докторе. Само някой с вашия професионален опит би могъл да разбере какво означава това. *Седемнадесет* хирургически *интервенции*... и всяка една убийствена. Месеци възстановяване, пълна неподвижност дълги периоди от време. Сега можете да разберете защо е привикнала на самота.

Кимнах и казах:

— Операциите бяха ли успешни?

— Професор Монтесино бе доволен. Каза, че тя била един от най-големите му успехи.

— А тя съгласна ли е с него?

Неодобрителен поглед.

— Нямам честта да зная мнението ѝ.

— Колко време я оперираха?

— Пет години.

Пресметнах наум.

— Значи през част от този период тя е била бременна.

— Да. Всъщност... Бременността прекъсна хирургическия процес. Промяната в тъканта, предизвикана от хормоните, физиологически рискове. Професор Монтесино каза, че трябвало да се чака и внимателно да се наблюдава. Предложи даже... прекъсване, но тя отказа.

— Бременността планирана ли беше?

Дъчи примигна усилено няколко пъти и отдръпна глава назад — като уморена костенурка — като че ли не вярваше на ушите си.

— Боже господи, сър, изобщо не се интересувам от мотивациите на работодателите си.

— Извинете ме, ако от време на време навлизам в необозначени територии, господин Дъчи — казах аз. — Просто се опитвам да събера колкото е възможно повече информация. За доброто на Мелиса.

Той намръщено се тросна:

— Ами тогава да говорим за Мелиса.

— Добре. Тя доста ми е разправяла за страховете си. А защо вие не ми разправите за своите впечатления, като я гледате отстрани?

— Моите впечатления ли?

— Вашите наблюдения.

— Моите наблюдения са, че тя е едно ужасно напласено момиченце. Всичко я плаши.

— Например?

Той помисли малко.

— Например силни шумове. Те буквално я карат да подскача. Дори и тези, които не са особено силни. Понякога ми се струва, че тяхната внезапност я стряска. Внезапно зашумяло от вятъра дърво, стъпки... дори музика. Тези неща при нея много често предизвикват нервен припадък. Входният звънец. Доколкото съм забелязал, това става, когато тя е прекарала известно време в необичайно спокойствие.

— Застоява ли се самичка, представя ли си разни неща?

— Да. Представя си много. Приказва си самичка.

Затваряйки уста, той зачака коментар от моя страна.

Аз обаче продължих:

— А ярка светлина? Плаши ли се от нея?

— Да — каза той изненадано. — Да, плаши я. Спомням си даже една случка отпреди няколко месеца. Една от слугините си бе купила фотоапарат със светкавица и се помъкна из къщата да го пробва. — Отново неодобрителен поглед. — Изненада Мелиса, докато закусваше, и я снима. Звукът и блясъкът силно разстроиха детето.

— Разстроиха я в какъв смисъл?

— Сълзи, писъци, отказ от закуската. Едва не се задуши от рев. Дадох ѝ да диша в един плик, докато дишането ѝ се възстанови.

— Каза ми, че всяка нощ сънувала лоши сънища.

— Вярно е — каза той. — Често даже повече от един път на нощ.

— Опишете ми какво прави, когато ги сънува.

— Не мога да ви кажа, докторе. Когато ги сънува, тя е с май...

Аз се намръщих.

Той се усети:

— Макар че наистина си спомням няколко случая. Много плаче. Плаче и пищи. Тръшка се и не приема ласката, отказва да си легне отново.

— Тръшка се — казах. — А разказва ли какво сънува?

— Понякога.

— Но невинаги, така ли?

— Да.

— А когато разказва, за какво става въпрос?

— Чудовища, призраци, такива неща. Всъщност аз много не обръщам внимание. Усилията ми са насочени към това да я успокоя.

— Ето едно нещо, което в бъдеще ще правите — казах аз. — Ще обръщате внимание. Започнете да си водите дневник, записвайте всичко, каквото научите, и после ще ми го давате.

Знаех, че говоря наставнически. Просто исках *той* да се почувства като първокурсник. Хм, да си меря силите с един иконом.

Обаче той, доволен от подчинената си роля, само каза: „Много добре, сър“, след което вдигна чашата до устните си и отпи.

Продължих:

— Напълно будна ли е, след като се събуди от такъв кошмар?

— Не, не е — отвърна той. — Невинаги. Понякога сяда в леглото с ужасено изражение на лицето, пищи и размахва ръце. Ние... аз се опитвам да я събудя, но е невъзможно. Тя дори понякога става от леглото и започва да ходи наоколо, без да спре да пищи, и е невъзможно да бъде събудена. А ние просто чакаме, докато отmine, за да я сложим отново в леглото.

— В нейното?

— Не. В това на майка ѝ.

— Тя никога ли не спи в нейното легло?

Поклащане на главата.

— Не, тя спи с майка си.

— Добре — бе коментарът ми. — Нека сега се върнем към тези случаи, когато не може да бъде събудена. По време на пищенето нещо да казва?

— Не, няма никакви думи. Само някакъв ужасен... вой. — Трепване. — Доста разтърсващо е.

— Описвате нещо, което се нарича „нощни ужаси“ — казах аз.
— Това не са кошмари, които, както и всички останали сънища, стават, когато спим леко. „Нощни ужаси“ се получават, когато спящият се събужда много бързо от дълбок сън. Грубо събуден, тъй да се каже. Това представлява смущение в процеса на събуждането, предизвикващо лунатизъм и подмокряне. Подмокря ли се?

— Понякога.

— Колко често?

— Четири или пет пъти на седмица. Понякога повече, понякога по-малко.

— Опитвали ли сте се да направите нещо, за да го спрете?

Поклащане на главата.

— Подмокрянето притеснява ли я?

— Точно обратното — отвърна той. — Струва ми се доста безразлична.

— Значи сте говорили с нея за това?

— Само за да ѝ кажа, един или два пъти, че младите дами трябва да се отнасят с голямо внимание към личната си хигиена. Тя не ми обърна внимание и аз не настоях.

— А майка ѝ как го приема? Как реагира на подмокрянето?

— Казва да ѝ сменят чаршафите.

— Но това са нейните чаршафи. Това не я ли смущава?

— Явно не. Докторе, какво означават тези пристъпи... тези „нощни ужаси“? От медицинска гледна точка.

— Вероятно става въпрос за генетично наследство — отвърнах.

— „Нощните ужаси“ се предават по семеен път. Така е с подмокрянето и лунатизма. Всичко това вероятно се дължи на някакви химични процеси в мозъка.

Той ме гледаше разтревожено.

Продължих:

— Но те не са опасни, просто неприятни. И обикновено изчезват от само себе си, без никакво лечение. При пубертета.

— Аха — рече той. — Значи времето е на наша страна.

— Да, така е. Но това не означава, че не трябва да им обръщаме внимание. Те могат да се лекуват. Те са и предупредителен сигнал, който означава, че има и нещо друго освен чиста биология. Стресът

често увеличава броя на пристъпите и ги удължава. Детето ни казва, че е объркано, господин Дъчи. Казва ни го и чрез други симптоми.

— Да, разбира се.

Сервитьорът донесе обяда. Хапнахме в мълчание и макар че Дъчи бе казал, че не обядва, изяде скаридите си с добър апетит.

Когато свършихме, аз си поръчах двойно еспreso, а на него му напълниха чашата отново.

Допих кафето и започнах наново:

— Да се върнем пак на въпроса за генетичното наследство. Има ли други деца... от предишни бракове?

— Не. Въпреки че е имало предишни бракове. За господин Дикинсън. Но няма деца.

— Какво е станало с първата госпожа Дикинсън?

Въпросът ми като че ли го раздразни.

— Почина от левкемия. Прекрасна млада жена. Брактът им е продължил само две години. За господин Дикинсън беше много трудно. Именно тогава страстта му да колекционира произведения на изкуството се задълбочи.

— Какво колекционираше?

— Картини, рисунки, гравюри, антики, гоблени. Имаше изключително чувство за композиция и цветова гама. Издирваше повредени шедьоври и ги даваше за реставрация. Някои от тях даже реставрираше сам — научил се е на това изкуство още като студент. Реставрацията беше неговата истинска страст.

Помислих си как е реставрирал втората си жена. Сякаш усетил посоката на мислите ми, Дъчи ме изгледа строго.

— А от какво друго — подзех отново аз, — освен от ярка светлина и силен шум, се страхува Мелиса?

— От тъмното. От това да не остане сама. А понякога и от съвсем нищо.

— Какво искате да кажете?

— Ами изпада в пристъп без никаква провокация.

— Как изглежда пристъпът й?

— Нещо като това, което преди малко ви описах. Плач, ускорено дишане, тичане и писъци. Понякога просто ляга на пода и ритва с крака. Или сграбчва най-близкия възрастен човек и се вкопчва в него като... удавник за сламка.

— Най-общо казано, получава ли пристъп, когато нещо ѝ се откаже?

— Не е типично... но, разбира се, има и такива случаи. Не харесва много да я ограничават. Кое дете харесва?

— Значи има и прищевки, но тези пристъпи са нещо повече, така ли?

— Аз говоря за истински страх, докторе. Паника. Идва като гръм от ясно небе.

— Казвала ли ви е някога какво я плаши?

— Чудовища. „Лоши неща.“ Понякога твърди, че чува шумове. Или че вижда, или чува разни неща.

— Неща, които никой друг не вижда, нито чува?

— Да.

Потреперване на гласа.

Казах:

— Това безпокои ли ви? Искам да кажа, повече от останалите симптоми.

— Замислям се — каза той тихо.

— Ако се безпокоите, че е налице някаква психоза или пък смущение в мисловния ѝ процес, забравете. Освен ако няма нещо друго, за което не сте ми казали. Като например самоунищожително поведение или пък странен говор.

— Не, не, нищо подобно няма — отвърна той. — Предполагам, че всичко това се дължи на въображението ѝ.

— Точно така е. Тя има добро въображение, но доколкото разбрах досега, не губи връзка с действителността. Децата на нейна възраст обикновено виждат и чуват неща, които възрастните нито чуват, нито виждат.

Той ме гледаше със съмнение.

Продължих:

— Това е като игра. Игра на фантазията. Театър на детството. Хлапетата съчиняват цели композиции в главите си и много често разговарят с въображаеми другарчета. Това е нещо като самовнушение и е необходимо за здравословното израстване на човека.

Съмнението в очите му не изчезна, но поне слушаше.

— Фантазирането може да се окаже добър метод за лечение, господин Дъчи. Всъщност може да намали страха у децата, като им

даде чувство за контрол върху живота им. Обаче при някои деца, тези, които са напрегнати, интровертни и живеещи в стресова околна среда... същата тази способност да рисува въображаеми ситуации може да предизвика тревога. Въображаемите ситуации просто стават много ярки. Освен това при нея може да има и друг съществен фактор. Нали казахте, че баща ѝ бил отличен реставратор. Да е показвал влечение към друг вид съзидателен труд?

— Разбира се. Той беше архитект по професия и надарен художник на млади години.

— А защо е спрял?

— Успял е да убеди сам себе си, че не е достатъчно добър, за да оправдае времето, което посвещава на рисуването, унищожил е всичките си работи и се е посветил на колекционерство. Оттогава никога не хванал четка. Пътувал по света. Дипломиран е като архитект от Сорбоната. Обичаше Европа. Построил е няколко прекрасни сгради, преди да изобрети диагоналната подпора.

— Диагоналната подпора?

— Да — отвърна той, обяснявайки сякаш какво е азбука. — „Подпора на Дикинсън“. Това е подпора от закалена стомана, прилагана само в строежите.

— А госпожа Дикинсън? — попитах аз. — Тя е била актриса. Да знаете за нещо друго освен това?

— Нямам представа, докторе.

— От колко време страда от агорафобия... т.е. страхува се да излезе от къщата?

— Тя излиза от къщата.

— О?

— Да, сър. Разхожда се из двора.

— А излиза ли от двора?

— Не.

— Колко е голям дворът?

— Около двадесет и седем декара.

— Обхожда ли го от край до край? Или от ъгъл до ъгъл?

Прочистване на гърлото.

— Предпочита да не се отдалечава много от къщата. Още нещо ще питате ли, докторе?

На първоначалния ми въпрос все още не беше отговорено — той някак си успя да се измъкне от директен отговор.

— От колко време е така? Да не излиза от двора?

— От... самото начало.

— Откакто е била нападната?

— Да, да. Съвсем логично е, когато разбереш последователността на събитията. Когато господин Дикинсън я доведе вкъщи веднага след сватбата, тя бе тъкмо по средата на хирургическите операции. Ужасно я болеше, все още бе много уплашена... травмирана от... това, което ѝ бе сторено. По заповед на професор Монтесино тя не излизаше изобщо от стаята си. Понякога трябваше да лежи неподвижно с часове. Новата плът трябваше да се поддържа изключително гъвкава и чиста. Бяха монтирани специални въздушни филтри, за да не допускат частички, замърсяващи въздуха в стаята. Сестрите кръстосваха денонощно из къщата с инжекции, лечебни процедури, лосиони и бани, от които тя плачеше от ужасна болка. Не би могла да излезе, дори и да искаше. После дойде и бременността. Изобщо не ѝ даваха да става, бе прикована към леглото, бинтоваха, сваляха бинтове. Четири месеца след започване на бременността господин Дикинсън... почина и тя... Не можеше да си тръгне. Това беше убежище за нея. В известен смисъл е логично, нали? Говоря за състоянието ѝ в момента. Тя просто гравитира около убежището си. Разбирате това, нали, докторе?

— Разбирам го. Но въпросът сега е да намерим кое е убежище за Мелиса.

— Да — отвърна той. — Прав сте.

Избягваше да ме гледа в очите.

Повиках сервитьора и си поръчах още едно еспресо. Когато то пристигна заедно с още гореща вода за Дъчи, той обхвана чашата с длани, но не отпи. Докато отпивах от кафето си, той каза:

— Моля да ме извините за дързостта, докторе, но каква, според вашето компетентно мнение, е прогнозата? За Мелиса.

— Ако семейството ми помага, бих казал, добра. Тя е мотивирана и умна за нейната възраст. Но се иска време.

— Да, разбира се. Всяко хубаво нещо иска време.

Изведнъж той се наведе напред, протягайки длани с треперещи пръсти. Странна проява на емоция за такъв леден човек. За миг

помислих, че ще ме сграбчи за ръцете. Но той рязко се спря, като че ли се бе опарил в нещо.

— Моля ви, помогнете й, докторе. Ще ви съдействам с всичко, което мога.

Ръцете му още висяха във въздуха. Той го забеляза и също така рязко ги прибра.

— Вие сте много предан на това семейство — забелязах.

Той се дръпна назад и погледна встрани, сякаш бях изкарал на показ някакъв негов порок.

— Докато идва при мен, ще я лекувам, господин Дъчи. Това, с което вие можете да ми помогнете, е да ми разкажете всичко, което трябва да знам.

— Да, разбира се. Има ли още нещо?

— Маклоски. Какво знае за него тя?

— Нищо.

— Спомена името му.

— Той за нея е само едно име. Децата често чуват някои неща.

— Да, така е. Чула е доста неща. Знае, че той е нападнал майка й с киселина, защото не я харесва. Какво още сте й казвали за него?

— Нищо. Честно. Както казах, децата често подслушват, но той не е тема за разговори в къщата.

— Господин Дъчи, ако трябва да сме точни, децата често пъти сами си измислят факти. Най-добре би било Мелиса да разбере какво точно се е случило на майка й.

Кокалчетата на пръстите му, стискащи чашата, побеляха.

— Какво предлагате, сър?

— Някой да седне и да разговаря с Мелиса. Да й обясни защо Маклоски е нападнал госпожа Дикинсън.

Той подозрително се отпусна.

— Да й обясни защо. Да, да, мисля, че ви разбирам. Само че има един проблем.

— Какъв?

— Никой не знае защо. Копелето не каза нищо и сега никой не знае. Ако ме извините, докторе, наистина трябва да тръгна.

5.

В понеделник Мелиса беше в страхотно настроение, услужлива, учтива, не капризничеше и изобщо нямаше и следа от бойкото ѝ поведение от миналия сеанс. Обаче бе сдържана и с по-малко желание за разговор. Попита дали вместо това може да рисува.

Типичен нов пациент.

Като че ли това, което се бе случило до този момент, бе само пробно изпитание и сега бе истинското начало.

Започна със същите меки изображения, които ми бе представила по време на първия сеанс, после бързо премина на по-тъмни отсенки, облачни небеса, сиви и тъжни рисунки.

Скицираше унило изглеждащи животни, анемични градинки, самотни деца в статични пози, прескачайки от тема на тема. Но някъде към втората половина на сеанса успя да намери тема, на която се задържа по-дълго — редици от къщи без врати и прозорци, голи и паянтови сгради, построени в горички от прилични на скелети дървета под мрачно, защриховано в черно небе.

Няколко листа по-късно към тях тя прибави и някакви сиви форми, приближаващи се към къщите. Сиво, което се превръщаше в черно и постепенно придобиваше човешка форма. Очертания на мъже с шапки, дълги палта и издути чували.

Рисуваше с такъв яд, че пробиваше хартията, късаше я и започваше отново.

Моливите и пастелите се топяха като близалки. Всяка завършена работа биваше накъсвана с яростна методичност. Така продължи цели три седмици. След края на сеанса излизаше от кабинета ми, без да каже дума, крачейки твърдо като истински малък войник.

През четвъртата седмица вече завършваше последните десетпетнадесет минути от сеанса, играейки на разни игри. Никакви разговори. Играеше много съсредоточено и с почти никакво видимо удоволствие.

Понякога я довеждаше Дъчи, но постепенно Ернандес започна да се появява по-често, който продължаваше да гледа на мен с предубеждение. После започнаха да се появяват и други придружители — смугли здрави младежи, миришещи на изпотени от работа тела, които толкова си приличаха, че понякога си мислех, че са един и същи човек. От Мелиса научих, че това са петимата синове на Ернандес.

Посещенията понякога се разнообразяваха от присъствието на едра, месеста жена, на възраст горе-долу колкото Дъчи, със силно стегната назад коса и бузи като мехове. Собственичката на дълбокия френски акцент. Мадлен, готвачка и камериерка. Тя идваше винаги много изморена и изпотена.

Всички те се изнизваха моментално, щом Мелиса прекрочеше прага на кабинета ми, и идваха точно в края на сеанса. Тази точност, както и начинът, по който избягваха да ме гледат в очите, твърде много намирисваше на лустрото на Дъчи. А самият той, когато идваше, бързаше най-много от всички да се измъкне, без дори да влиза в чакалнята. Молбата ми да събира данни и информация остана без последствия.

Но с времето това ме безпокоеше все по-малко и по-малко.

Защото състоянието на Мелиса като че ли започна да се подобрява. Без негова помощ. Без ничия помощ. Десет седмици след началото на лечението тя вече бе друго дете — освободено, подозрително спокойно, без повече да си мачка пръстите, без да крачи нервно. Пускаше усмивки. Отпускаше се по време на игра. Смееше се на репертоара ми от училищни вицове. Изобщо се държеше като дете. И макар че все още не искаше да говори за страховете си, пък и за каквото и да било интересно за мен, рисунките ѝ бяха станали по-малко панически, мъжете с чувалите постепенно изчезваха. По гладките каменни стени на къщите, които сега вече стояха здраво на земята, бяха започнали да избиват като пъпки врати и прозорци.

Рисунки, които тя запазваше и ми показваше с гордост.

Прогрес ли бе това? Или просто маска на щастливо седемгодишно хлапе, което си я нахлузваше заради неговия психотерапевт?

Информацията как се държи тя извън кабинета би ми помогнала много в правилната преценка. Но тези, които можеха да ми кажат, се криеха от мен като от зараза.

Дори Ийлин Уагнър бе изчезнала от хоризонта. Няколко пъти се обаждах в кабинета ѝ и оставях съобщения, на които така и никой не отговори. Нещо работата ѝ не върви, предположих. Вероятно се занимава и с нещо друго, за да свърже двата края.

Позвъних в Центъра за медицински персонал в окръга да разбере дали няма и втора работа. Според компютрите им нямаше. Пак звънях в кабинета ѝ и пак оставях съобщения, на които пак никой не отговаряше.

Странно, като се има предвид с какво желание започна в началото този случай, но всичко, свързано с него, бе странно и аз вече бях свикнал.

Спомняйки си какво ми бе казала Ийлин за фобията на Мелиса към училище, аз попитах Мелиса за името на училището, издирих му номера от указателя и позвъних. Представих се като неин лекар и когато администраторката отсреща прие, че съм педиатър, не уточних. Помолих да ме свържат с учителката на Мелиса — някоя си госпожа Вера Адлер, която потвърди, че в началото на срока Мелиса наистина не е идвала на училище доста дълго време, но оттогава насам го посещавала редовно и „социалният ѝ живот“ бил по-добър.

— Да не е имала някакви социални проблеми, госпожо Адлер?

— Не бих казала. Имам предвид, никога не е представлявала проблем, докторе. Но не беше най-затвореното дете, беше като че ли малко стеснителна. Отнесена в някакъв свой свят. Сега обаче започна да общува по-охотно. Болна ли беше, докторе?

— А, просто обичайните неща — отвърнах. — Обикновена проверка.

— Какво да ви кажа, тя се справя чудесно. Бяхме започнали да се безпокоим, отсъства толкова дълго. Сега обаче всичко е наред. Много приятно и изключително будно момиченце. Толкова се радваме, че се приспособи...

Благодарих ѝ и затворих окуражен. Пратих по дяволите всички възрастни и продължих да си върша работата.

Към края на четвъртия месец Мелиса вече имаше кабинета ми като втори дом. Влизаше с усмивка и се насочваше право към масата за рисуване. Знаеше всичко къде е, познаваше кога една книга не е оставена на мястото ѝ, веднага го намираще и я връщаше там. Като при реставрация. Показваше изключителна способност за възприемане

на детайлите, която напълно съвпаднаше с чувството ѝ към възприемане изобщо, както ми го бе описал Дъчи.

Дете, чиито сетива работеха на пълни обороти. За нея животът никога не би могъл да бъде скучен. А спокоен?

В началото на петия месец тя заяви, че е готова да разговаря отново. Каза ми, че искала да бъдем като един екип — точно както ѝ бях казал аз в началото.

— Готово. Върху какво искаш да поработим?

— Върху тъмното.

Запретнах ръкави, готов да демонстрирам всяко зрънце мъдрост, събрано от мен още от гимназията. Първо я научих да разпознава предупредителните сигнали за тревога — какво чувства при приближаването на страх. После я обучих на пълно отпускане, което преминаваше в състояние на чиста хипноза поради лекотата, с която преминаваше в света на въображаемото. Тя усвои самохипнозата само за един сеанс, можеше да потъне в транс за броени секунди. Научих я да си служи със знаци с пръстите, за да може да поддържа връзка, докато е потънала, и най-накрая започнахме обезчувствителния процес.

Слагайки я да седне на стола, аз ѝ казвах да си затвори очите и да си представи, че седи на тъмно. В тъмна стая. Виждах как тялото ѝ се стяга и показалецът ѝ се повдига. Прогонвах напрежението с извикване на представа за нещо много спокойно и комфортно. Когато отново се отпускате, пак я връщах в тъмната стая. Включване, изключване, включване, изключване и така в същия дух, докато съзнанието ѝ възприемеше образа. След седмица и нещо тя вече бе победила въображаемата тъмнина и бе готова да се срещне с истинския враг.

Дърпах пердетата на кабинета и си инсталирах реостатен ключ, за да мога да регулирам степента на тъмнина. Постепенно я увеличавах, реагирайки на признаците за напрежение с инструкции за все по-дълбоко и по-дълбоко отпускане.

След единадесет сеанса дърпах пердетата докрай и двамата с нея потъвахме в абсолютна тъмнина. Броях секундите на глас и се вслушах в ритъма на дишането ѝ, готов да реагирам светкавично и на най-малкия признак за промяна.

Възнаграждавах всеки успех с висока награда — евтини пластмасови играчки, които купувах на едро. Те обаче я радваха много.

В края на месеца тя вече се бе превърнала в нощна птица. През цялото време двамата седяхме в мастиленочерна тъма и тя бърбореше с бодро гласче за училището.

Накрая предложих да се заемем със съня ѝ. Тя се усмихна и се съгласи.

Обаче имаше един проблем. Техниката, измислената от мен техника, спечелила ми известност, можеше да бъде приложена само с помощта на семейството. Някой трябваше много точно да следи поведението ѝ по време на сън.

Един петък следобед аз притиснах Дъчи, преди да успее да се измъкне. Той ме погледна примирено и попита:

— Какво има, докторе?

Подадох му един бележник с милиметрова хартия и два подострени молива и придавайки си вид на професор, изнасящ лекция, започнах да издавам заповеди. Преди лягане Мелиса трябва да упражнява отпускане. Той не бива да ѝ напомня или да я кара да го прави. Работата му е само да отбелязва дали го прави, както и бройката на „нощните ужаси“. Нощите без ужаси трябва да възнаграждава на сутринта с някоя от дрънкулките, които тя толкова харесва. Нощите с ужаси не бива да се коментират.

— Но, докторе — каза той, — тя ги няма.

— Какво няма?

— Ужаси. Сънят ѝ от седмици насам е съвършено спокоен. Подмокрянето също изчезна.

Хвърлих поглед към Мелиса, подаде се иззад гърба му, и видях усмивката ѝ.

— Промяната бе наистина... забележителна — тъкмо казваше Дъчи. — Именно затова не мислех, че е необходимо да...

Казах:

— Наистина се гордея с теб, Мелиса.

— Аз се гордея с вас, доктор Деллауер — каза тя и се закиска. — Ние сме един страхотен екип.

Тя продължаваше да се възстановява по-бързо, отколкото науката можеше да обясни. Просто минаваше скокообразно през съставените от мен планове и графици за лечение.

Но никога не можахме да разговаряме на теми, които смятах за съществени — смърт, обезобразяване, самота. Микокси с киселина.

Осем месеца след началото на сеансите тя ми каза, че всичките ѝ страхове са изчезнали. Рискувайки да си навлека гнева ѝ, предложих да намалим сеансите на два на седмица. Тя се съгласи с такава готовност, че разбрах, че си е мислела същото.

Въпреки това очаквах няколко крачки назад, когато осъзнае загубата на време и внимание, но това не стана. Към края на годината вече бяхме на един сеанс седмично. Качеството на сеансите също се бе променило. Бе станало по-равнодушно. Много игри. Никакви драми.

Лечението бе към края си. Пълна победа. Помислих си, че Ийлин Уагнър би се радвала да узнае за това, опитах се отново да се свържа с нея, получих сигнал „такъв номер няма“. Обадох се в болницата и разбрах, че е закрила кабинета си, отписала се от центъра и не оставила никакъв адрес.

Странно. Но това не бе моя работа.

Чековете от Първа фидуциарна банка продължаваха да пристигат.

На деветия си рожден ден тя дойде с подарък. За нея аз не бях купил — много отдавна бях решил за себе си да не купувам нищо на пациентите. Но това като че ли не я засегна и тя направо цъфтеше от щастие, че дарява нещо някому.

Подарък, който беше твърде голям, за да го носи сама. Сабино го внесе в кабинета ми.

Огромна кошница с увити в специална хартия плодове, сирене, малки бутилчици вино, кутийки хайвер, пушени стриди и пушена пъстърва, пастет от кестени, бурканчета с туршии и компоти.

Вътре имаше картичка.

НА ДОКТОР ДЕЛАУЕР С ЛЮБОВ, МЕЛИСА Д.

От другата страна бе нарисувана къща. Най-хубавата, нарисувана от нея — с внимателно нанесени светлосенки, с много прозорци и врати.

— Много е красива, Мелиса. Благодаря ти много.

— Няма за какво.

Усмиваше се, но очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Какво има, моето момиче?

— Искам...

Тя се обърна с гръб към мен, устреми поглед към библиотеката и обгърна раменете си с ръце.

— Какво има, Мелиса?

— Искам... Може би е време... да... вече да не...

Гласът ѝ постепенно заглъхна и не довърши изречението. Сгуши глава в раменете. Замачка си ръцете.

— Искаш да кажеш, че вече няма нужда да идваш ли?

Бързи, последователни кимания.

— Ами че в това няма нищо лошо, Мелиса. Ти се справи *страхотно*. Аз наистина съм горд с теб. Така че ако искаш да опиташ вече сама, аз го разбирам и мисля, че е чудесно. И няма защо да се безпокоиш. В случай че имаш нужда от мен, аз съм тук.

Тя се завъртя рязко и впери поглед в мен.

— Аз съм на девет години, доктор Деллауер. Мисля, че вече мога и сама да се справям.

— И аз така мисля. И не се безпокой, че нараняваш чувствата ми. Тя заплака.

Приблжих се до нея и я прегърнах. Тя сложи глава на гърдите ми и захълца.

— Знаем, че е трудно — продължих. — Ти се притесняваш, че ще нараниш чувствата ми. Сигурно отдавна се притесняваш.

Кимания през сълзи.

— Много мило от твоя страна, Мелиса. Високо ценя загрижеността ти за чувствата ми. Но няма защо да се притесняваш. Всичко е наред. Разбира се, ще ми липсваш, но аз ще си спомням за теб. И това, че прекъсваме сеансите, съвсем не означава, че няма да поддържаме връзка. По телефона. Или да си пишем. Дори можеш да идваш и когато нищо не те притеснява. Просто да ми кажеш здравей.

— Други пациенти правят ли го?

— Разбира се.

— А как се казват? — Лукава усмивка.

И двамата се разсмяхме.

— Най-важното нещо за мен, Мелиса, е това, че ти се справи чудесно. Как успя само да преодолееш страховете си... Впечатлен съм.

— Наистина чувствам, че мога сама.
— Сигурен съм, че можеш.
— Мога — повтори тя, гледайки разсеяно към голямата кошница.
— Опитвали ли сте някога пастет от кестени? Малко странен вкус има.
Не прилича изобщо на печени кестени...

На другата седмица ѝ позвъних. Отговори Дъчи. Попитах го за Мелиса.

— Много добре. Наистина, докторе. Ето сега ще ви я дам.

Не бях много сигурен, но ми се стори, че гласът му прозвуча дружелюбно.

Мелиса се обади — вежлива, но някак си далечна. Информира ме, че е добре, и ми каза, че ще ме потърси, ако има нужда. Никога не го направи.

Обаждах се още два пъти. Тя отговаряше разсеяно и с нетърпение чакаше да затворя.

Няколко седмици по-късно преглеждах счетоводните си книги, стигнах до нейния случай и видях, че ми е предплатено за десет сеанса, които не съм извършил. Написах чек и го изпратих в Сан Лабрадор. Още на другия ден в кабинета ми пристигна куриер и остави на бюрото ми кафяв плик. Вътре бе моят чек, прилежно скъсан на три парчета. Имаше и ароматизирана бланка.

Драги доктор Деллауер,
С много благодарност.
Искрено ваша

Джина Дикинсън

Същият изящен почерк и тон, с който преди две години ми бе обещала да държи връзка с мен.

Написах още един чек точно за същата сума на името на Фонда на педиатрите за играчки и го пуснах по пощата. Знаейки, че правя това колкото за мен самия, толкова и за децата, които щяха да играят с тези играчки, си мислех, че нямам абсолютно никакво право да се чувствам благодарен.

После слязох в кабинета си и се приготвих за следващия пациент.

6.

Беше един часът сутринта, когато оставих картоната настрана. Спомените са доста изнурителна работа, затова се чувствах изтощен. Дотътрих се до леглото, спах като къпан, поздравих се сутринта, като видях, че ставам в седем, и с чувство на удовлетворение се мушнах под душа. Няколко минути след като се бях облякъл, звънецът на вратата иззвъня. Отидох и отворих.

На площадката отпред стоеше Майло, мушнал ръце в джобовете си, облечен в жълта фланелка за голф с две широки хоризонтални зелени ивици отпред, тъмни панталони и високи баскетболни маратонки, които някога са били бели. Черната му коса бе по-дълга от всякога и отпред почти скриваше веждите му, а бакенбардите се спускаха почти до края на челюстта. Надупченото му, неравно лице бе тук-там покрито с тридневна брада, а зелените му очи изглеждаха замъглени — обикновено правещата впечатление разцветка бе затъмнена до цвета на много стара трева.

— Добрата новина — подзе той веднага — е, че вече поне заключваш. Лошата е, че отваряш, без да провериш кой, по дяволите, е.

— Откъде знаеш, че не съм проверил? — попитах аз, отстъпвайки встрани и пускайки го да влезе.

— Промеждутъкът от време между последния шум от стъпките и щракването на бравата беше незначителен. Силата на дедукцията.

Той се почука по слепоочието и се насочи право към кухнята.

— Добро утро, детектив. Започваш да ставаш мързелив.

Той само изръмжа, без да намали крачка.

Продължих:

— Какво има?

— Защо трябва да има нещо? — подхвърли той през рамо, заврял вече глава в хладилника.

Още едно посещение на добра воля. Напоследък май нещо много зачестиха.

Финални състояния на потиснатост.

Бе наполовина изкарал наказанието си — отстраняване от работа в полицията за срок от шест месеца без заплащане. Най-многого, което полицейското управление можеше да направи за него, без да го уволни. Управлението се надяваше, че гражданният живот ще му хареса и той няма да прояви желание да се върне. Управлението се заблуждаваше.

Той потърси малко наоколо, намери ръжен хляб, маргарин и мляко, откри нож и чиния и започна да си приготвя закуска.

— Какво си се втренчил? — каза той. — Не си ли виждал мъж да готви?

Аз се обърнах и отидох да се дооблека. Когато се върнах, той стоеше прав до кухненския плот, мажеше си препечени филийки и пиеше мляко направо от кутията. Беше напълнял — коремът му бе започнал да издува блузата отпред.

— Какво имаш да правиш днес? — попита той. — Мислех си дали да не отскочим до Ранчо и да чукнем някоя и друга топка голф.

— Не знаех, че ходиш на голф.

— Не ходя. Но все пак човек трябва да си има хоби, нали?

— Съжалявам, тази сутрин ще работя.

— Така ли? Да тръгвам ли?

— Не, не с пациенти. Ще пиша.

— А-а — проточи той с пренебрежителен жест. — Мислех, че ще работиш истинска работа.

— За мен тя е истинска.

— Какво, старите тъпотии?

Кимнах.

Той изсумтя и каза:

— Искаш ли да го направя вместо теб?

— Кое?

— Да го напиша вместо теб.

— Как ли пък не!

— Не, сериозно. Драскачеството винаги ми е идвало отръки.

Той захапа препечена филийка и по корема му се посипаха трохи. Не направи никакъв опит да ги изтръска.

— Благодаря ти, Майло, но нямам намерение да използвам чужд труд. Това е научен труд. Статия за едно списание по психология. — Приблжих се към кафеварката и започнах да приготвям кафе. — А как върви твоята работа?

Той ми отправи много дълъг и много мрачен поглед.

— Все същото. Бюрократчета с усмихнати лица. Този път обаче бяха докарали и психаря на управлението.

— Мислех, че си отказал консултации.

— Да, но те смениха думата и сега не му викат консултации, а стресова оценка. Терминология на наказанието.

Той поклати глава.

— Всички тия мазнолики скапаняци, говорещи тихо и бавно... Сякаш съм им някакъв си склеротик. Интересуващи се за *адаптацията* ми. За нивото на *стреса* ми. *Споделящи* загрижеността си. Забелязал ли си, че хората, които *говорят*, че споделят загрижеността си, никога всъщност не го правят? Освен това не забравиха да ме осведомят, че всичките ми медицински бумажки били събрани от управлението и затова сега то разполагало с копия от всичките ми лабораторни изследвания. Наистина ли съм искал да се върна на активна служба? — Той направи физиономия. — Какви тъпанари, а? Аз им се усмигнах и им казах колко е странно, че когато съм си вършел работата, никой пет пари не е давал за нивото на стреса ми и за всички останали тъпотии.

— А как реагираха те на този опит да ги очароваш?

— С още повече усмивки. А после настъпи онази... мазна тишина, толкова мазна, че картофи да пържиш в нея. Четат ти съзнанието. Без съмнение оня задник, психарят на управлението, ги беше настроил... Но какво да се прави, такава е целта на занятието при военните — смажи индивидуалността.

— И как завърши цялата работа?

— Послушах ги малко как си дрънкат, после станах, казах, че имам неотложна среща, и си излязох. — Продължаваше да яде и да пие. — Нападение над по-висш офицер. Голяма работа.

Усмивката му се разшири.

— Да, но забравяш същественото. По телевизията.

Той се ухили и вдигна млякото да отпие, но усмивката му бе твърде широка и той се отказа.

— Какво толкова, в края на краищата живеем в ерата на медиите, не е ли така? Шефът винаги си слага маска „среща с пресата“, прилична на палачинка. Е, дадох им да си отхапят няколко хапки, дето никога няма да забравят.

— И още как. Как е положението с Фриск?

— Казват, че сладкото му носленце се оправяло доста добре. Новите зъби изглеждали почти досущ като старите. Смайващо е какви чудеса върши съвременната пластична хирургия, а?

— Върнал ли се е на работа?

— Нееее. Изглежда, стрес нивото му е твърде високо и се нуждае от по-дълго възстановяване. Но ще се върне. Ще го ритнат нагоре по стълбицата, където може да прецаква работата на по-високо равнище и систематично да нанася вреда.

— Той е зет на помощник-шефа, Майло. Имаш късмет, че си още в полицията.

Той тръшна млякото на плота.

— Да не мислиш, че ако можеха да ме изхвърлят, нямаше да го направят? Те са в положение или аз, или те и го знаят, затова го увъртат. Оня задник ме използва за шибано чучело. Адвокатът, с когото Рик ме накара да говоря, ми каза, че имам основание за подаване на граждански иск, каза ми, че съм можел да отнеса всичко в пресата и да ги оставя да го дъвчат с месеци. Но аз отказах, защото това беше само между нас двамата и само ние можехме да го разрешим. Това, че го направих пред телевизията, бе допълнителна застраховка, да, няколко милиона свидетели, така че никой да не може да каже, че не е станало по начина, по който стана. Ето защо го ударих, след като каза какъв голям герой съм и ми даде наградата. Никой да не може да каже, че гроздето било кисело. Управлението ми е длъжник, Алекс. Те трябва да са благодарни, че всичко, което направих, бе само да му разкрася физиономията. Какво ме интересува чий зет е? Той да е благодарен, че не му изтръгнах дробовете и не ги подхвърлих към камерите.

Очите му се бяха избистрили, а лицето му бе станало тъмнорозово. С падналата над челото си коса и дебели бърни приличаше на ядосана горила.

Изръкоплясках му.

Той се надигна няколко сантиметра, втренчи поглед в мен, после започна да се смее.

— А-ах, нищо не може да направи деня ти така розов като притока на малко адреналин. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш на голф?

— Съжалявам. Наистина трябва да седна да пиша и освен това на обяд чакам пациент.

Кафето бе готово. Налях го в две чаши и му подадох едната. Той я пое, изпи го на един дъх и погледна часовника на стената.

— Е, аз да тръгвам — каза. — Ще ида да удрия малки бели топчици, представяйки си, че са нещо друго.

Той се запъти към вратата. Протегнах ръка пред него и го спрях.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — подхвърлих. — Довечера. Докъм седем часа сигурно вече ще съм привършил.

— Благотворител ли ще ставаш?

— Голям чаровник си — отвърнах аз и си свалих ръката.

— Какво, нямаш ли среща довечера?

— Нямам.

— Къде е Линда?

— Линда е още в Тексас.

— О! Мислех, че трябва да се върне миналата седмица.

— Точно така. Но се наложило да остане още. Баща ѝ.

— Сърцето?

Кимнах.

— Влошава се. Достатъчно, за да се задържи при него до безкрайност.

— Съжалявам. Поздрави я от мен, като се чуете. Кажи ѝ, че се надявам да се оправи.

Гневът му бе отстъпил място на съчувствие. Не бях сигурен дали това може да се нарече подобрене.

— Добре — отвърнах. — Приятно прекарване в Ранчо.

Той направи крачка, после се спря.

— А за теб не беше кой знае колко приятно, нали? Извинявай.

— Всичко е наред, Майло. А предложението ми не е благотворителност. Бог знае защо, но изведнъж ми дойде на ума, че една вечеря заедно би била чудесно нещо. Двама мъже, говорещи си поверително като в бирените реклами по телевизията.

— Аха — каза той. — Вечеря. Добре, аз винаги мога да ям. — И се потупа по корема. — А ако тая статия нещо ти се опре, донеси ми черновата. Батко ти Майло да ти покаже какво значи редакторско умение.

— Чудесно — отвърнах, — а ти междуременно гледай да си намериш някое истинско хоби.

7.

След като той си тръгна, седнах да пиша. Без никаква видима причина писането вървеше по-гладко от всякога и обяд дойде бързо, оповестен от второто за деня позвъняване на вратата.

Този път надникнах през шпионката. Това, което видях на прага, бе лице на непознат, но не съвсем чужд човек — остатъци от детето, което помнех, примесени с черти от снимка, изрязана от вестник и видяна от мен преди двадесет години. Стана ми ясно, че когато е била нападната, майка ѝ не е изглеждала много по-различно от Мелиса в момента.

Отворих вратата и казах:

— Здравей, Мелиса.

Тя като че ли се постресна малко, но след това се усмихна.

— Доктор Делауер! Вие изобщо не сте се променили!

Стиснахме си ръцете.

— Влизай.

Тя влезе вътре и се спря със скръстени пред нея ръце.

Преходът от момиче към жена бе почти завършил и всичко говореше, че този процес е протекъл съвсем гладко и в правилната посока. Имаше скули като на фотомодел, съвсем слабо изпъкващи изпод съвършено гладка и леко загоряла кожа. Косата ѝ бе потъмняла до примесен със слънце светлокестеняв цвят и се спускаше, права и блестяща, чак до кръста ѝ. Под естествено извитите вежди гледаха две огромни и раздалечени едно от друго сиво-зелени очи. Една млада Грейс Кели^[1].

Една миниатюрна Грейс Кели. Едва ли имаше метър и петдесет, тънка като на оса талия и крехки кости. На ушите ѝ, прилични на бледорозови раковини, се полюшваха огромни златни обеци. Носеше в ръце кожена чантичка, облечена бе в синя риза и дънкова пола, която стигаше на около три сантиметра от коляното. На краката си бе обула кафяви сандали без чорапи.

Въведох я в хола и я настаних в едно кресло. Тя седна, кръстоса крака в глезените, обхвана коленете си с ръце и се огледа.

— Имате много хубав дом, доктор Делауер.

Запитах се как ли изглеждат моите сто шестдесет и седем квадрата махагон и стъкло в нейните очи. В замъка, в който бе отрасла, сигурно имаше по-големи стаи. Благодарих ѝ, седнах и казах:

— Много ми е приятно да те видя, Мелиса.

— И на мен ми е много приятно да ви видя, доктор Делауер, и ви благодаря, че се съгласихте да се срещнем толкова скоро.

— За мен е удоволствие. Лесно ли намери адреса?

— Да. Никога не съм идвала из тези каньони. Много е хубаво.

Усмивка. Стеснителна, но на място. Точна. Точна млада дама. Да не би заради мен? Да не би да се превръща в кискащо се безпричинно и зле възпитано същество, когато излезе на разходка с приятелки?

А дали излиза на разходки?

И дали има приятелки?

Неизвестността, породена от деветгодишната празнина, си казваше думата.

— Честито завършване на училището — казах.

— Благодаря. Приеха ме в Харвард.

— Но това е чудесно! Отново поздравления.

— Изненадана съм, че ме приеха.

— Обзалагам се, че не са се поколебали нито за миг.

— Много мило от ваша страна, доктор Делауер, но мисля, че просто извадих късмет.

— Пълно шест — предположих аз — или съвсем близо до него?

Отново стеснителна усмивка. Ръцете не помръдваха от коленете.

— Не и по физическо.

— Е, как не ви е срам, млада госпожице!

Усмивката се разшири, но като че ли с усилие поддържана. Тя продължи да се оглежда наоколо, като че ли търсеше нещо.

Продължих:

— И така, кога тръгваш за Бостън?

— Не знам... Искат да ги предупредя две седмици преди да тръгна за там. Затова трябва бързо да решавам.

— Това означава ли, че мислиш и да не отидеш?

Тя облиза устни, кимна и спря поглед върху мен.

— Точно за това... точно този е проблемът, заради който исках да говоря с вас.

— Дали да ходиш, или да не ходиш в Харвард?

— Какво означава отиването ми в Харвард. За мама.

Тя отново облиза устни, прокашля се и започна съвсем лекичко да се клати напред-назад. После откопча пръсти от коленете си, взе кристалното преспание от кафе масичката и се взря през него.

Попитах я:

— Майка ти противопоставя ли се на заминаването ти?

— Не, тя... Тя казва, че иска да замина. Изобщо не възразява, напротив, дори ме насърчава. Казва, че наистина иска да замина.

— Но въпреки това ти се безпокоиш, така ли?

Тя остави преспанието, премести се в края на креслото и протегна напред ръце с дланите нагоре.

— Не съм сигурна дали ще може да понесе това, доктор Деллауер.

— Да живее далеч от теб?

— Да. Тя е... Това е...

Вдигане на раменете. После започна да извива ръцете си. Това ме натъжи повече, отколкото би трябвало.

Попитах:

— Тя все още ли... Състоянието ѝ същото ли е? Говоря за страховете ѝ.

— Не. Искам да кажа, тя все още я има. Агорафобията. Но е по-добре. Защото се лекува. Най-накрая я убедих да започне лечение и то дава резултати.

— Чудесно.

— Да. Чудесно е.

— Но ти не си сигурна дали лечението ще ѝ помогне дотолкова, че да понесе раздялата с теб.

— Не знам. Искам да кажа, откъде мога да бъда толкова сигурна?...

Тя поклати глава с умора, която внезапно я състари. После се наведе и отвори чантичката си. След като порови малко в нея, тя извади изрезка от вестник и ми я подаде.

От февруари миналата година. Статията бе озаглавена „Нова надежда за жертвите на страхови неврози: мъж и жена се борят с невротичните фобии“.

Тя отново взе преспапието и започна да си играе с него. Аз зачетох.

Статията бе нещо като творчески портрет на Лио Габни, клиничен психолог от Пасадина, пристигнал тук от Харвардския университет, и неговата жена психиатър Урсула Кънингам-Габни, възпитаничка и бивша сътрудничка на същата тази августейша институция. Приложената снимка показваше двамата терапевти рамо до рамо на една маса, обърнали погледи към някаква пациентка. На снимката се виждаше само част от тила ѝ. Устата на Габни бе отворена — явно говореше нещо. Жена му като че ли го гледаше с периферното си зрение. Лицата и на двамата носеха изражение на изключителна съсредоточеност. В текста под снимката пишеше: „Докторите Лио и Урсула Габни комбинират уменията си при работа с «Мери» — страдаща от остра агорафобия пациентка“. Предпоследната дума бе заградена с червен молив.

Разгледах снимката внимателно. Познавах репутацията на Лио Габни, бях чел всичко, написано от него, но никога не бях го виждал. На снимката той изглеждаше някъде около шестдесетте, с гъста бяла коса, тесни рамене, тъмни и уморени очи зад дебелите стъкла на очила в черна рамка и обло, дребновато лице. Бе облечен в бяла риза и тъмна връзка с навити до лактите ръкави. Ръцете му бяха слаби и костеливи, почти женски. Бях си представял нещо по-херкулесовско.

Жена му беше брюнетка и имаше красиво лице, макар и с доста строги черти — от Холивуд биха я наели да играе ролята на потиснатата стара мома, готова изведнъж да разцъфне. Бе облечена в плетена блуза без яка и бе наметнала на едното си рамо меко шалче. Късата прическа приятно обрамчваше лицето ѝ. На верижка, праметната през врата, висяха очилата ѝ. Бе достатъчно млада, за да е дъщеря на Лио Габни.

Вдигнах поглед. Мелиса продължаваше да си играе с преспапието.

Продължих да чета. В статията се разказваше за пионерските изследвания на Лио Габни в областта на страховите неврози, проследяваше се кариерата му през три десетилетия научноизследователска дейност върху животни и хора в Харвард.

Урсула Кънингам-Габни бе описана като бивша студентка на съпруга си и притежателка на две титли — по обща медицина и

психология.

После статията се разпростираше върху научните им постижения, които познавах много добре, но най-интересен бе краят, където репортерът цитираше Лио Габни:

Агорафобията се нуждае от лечение колкото разнородно, толкова и новаторско. Ние не се ограничаваме с работа само в кабинета. Ходим по домовете, по работните места, изобщо навсякъде, където е грубата действителност.

Пак червени кръгчета около думите *агорафобия* и *по домовете*. Останалото представляваше техни случаи, описани под измислени имена, и аз ги прескочих.

— Готово.

Мелиса остави преспапието.

— Чували ли сте за тях?

— За Лио Габни съм чувал. Той е много известен и е извършил изключително важна научноизследователска работа.

Върнах ѝ изрезката. Тя я пое и отново я сложи в чантичката си.

— Още като прочетох това, и си казах, че е само за майка. Бях започнала да търся... бяхме вече говорили за това, майка и аз. Че трябва да направи нещо за... проблема си. Всъщност с години говорихме за това. Подхванах въпроса още от петнадесетгодишна. Тогава вече бях пораснала достатъчно, за да видя колко много ѝ пречи. Искам да кажа, аз знаех, че е... различна. Но след като цял живот си живял с един човек и той е винаги един и същ, свикваш.

— Вярно — вметнах.

— С годините започнах да чета повече психология и започнах повече да разбирам хората. Дадох си сметка колко трудно ѝ е било, дадох си сметка, че тя е *болна*. И ако я обичам, мое задължение е да ѝ помогна. Затова се заех да ѝ говоря. Отначало тя не ми отговаряше, опитваше се да смени темата. После започна да твърди, че ѝ няма нищо, трябвало да се грижа не за нея, а за себе си. Но аз продължих така, в малки дози. Накрая започна да говори *истински* за проблема си. За това колко трудно ѝ било, колко зле се чувствала, че не може да бъде истинска майка като всички останали, но всеки път, като се опитвала

да излезе, страхът просто не ѝ давал. Действал ѝ не само психически. Получавала психически пристъпи. Не можела да диша. Усещането било като че ли умира. Как, попаднала в такъв капан, се чувствала безполезна, безпомощна и изпитваща вина, че не може да се грижи за мен.

Тя отново стисна колене, впери поглед в преспапието, после пак го вдигна към мен.

— Казвах ѝ, че това е смешно. Тя бе страхотна майка. Тя плачеше и казваше, че това не било вярно, а че аз бих се справила чудесно. Въпреки нея, а не поради нея. Ужасно ме заболяваше, като чуех това, и аз също се разплаквах, прегръцахме се. Непрекъснато ми говореше колко съжелявала и колко се радвала, че съм била много по-добре от нея. Че съм щяла да живея нормално, да се махна и да видя неща, които тя никога не е виждала, и да правя неща, които тя никога не е правила.

Тя спря и си пое въздух.

Казах:

— Сигурно ти е било много трудно. Да слушаш всичко това. Да виждаш болката ѝ.

— Да — отвърна тя и сълзите ѝ потекоха.

Отскубнах една салфетка от кутията и ѝ я подадох. Изчаках да се поуспокои.

— Казах ѝ — продължи тя, похълцвайки, — че в никакъв случай не съм била по-добре от нея. Че сега мога да излизам и да общувам със света, защото съм получила помощ. От вас. Защото тя е проявила достатъчно грижовност, за да ми потърси помощ.

Помислих си за детския глас, записан на лента от телефонна служба за помощ.

— ... че аз също искам да се погрижа за нея и да ѝ намеря помощ. Отвърщаше, че знае, че има нужда от нея, но състоянието ѝ било неизлечимо, съмняваше се дали някой може да ѝ помогне. После започваше да плаче още по-силно и да твърди, че докторите я плашели, знаела, че това е глупаво и детинско, но не можела да преодолее този страх. Че даже и с вас не разговаряла по телефона. Че аз съм се оправила въпреки нея. Защото съм била силна, а тя — слаба. Казвах ѝ, че силата е нещо, което просто имаш. Тя е нещо, на което се учиш. Че тя също е силна по неин си начин. Да преживееш всичко това и накрая

пак да си останеш прекрасно и любвеобилно човешко същество... защото тя наистина е такава, доктор Деллауер! Въпреки че никога не излизаше от къщи и не правеше като другите майки, това не ме интересуваше. Защото тя беше по-добра от другите майки. По-мила, по-любезна.

Кимнах и изчаках.

Тя скри лице в салфетката. Хартията се превърна в мокра топка, затова ѝ подадох нова.

След малко тя се оправи, изтри си сълзите и продължи:

— Най-сетне, след месеци приказки на тази тема и след като си бяхме изплакали очите, аз успях да я накарам да се съгласи, че ако намеря подходящ лекар, тя ще направи опит. Лекар, който да приеме да идва вкъщи. Известно време обаче не можах да направя нищо, защото не знаех къде да търся такъв лекар. Обадох се тук-там, но тези, които отговориха, ми казаха, че не практикували посещения по домовете. Останах с впечатлението, че не ме приемат сериозно поради възрастта ми. Помислих си дори дали да не се обадя на вас.

— Защо не го направи?

— Не знам. Мисля, че се смущавах. Глупаво от моя страна, нали?

— Ни най-малко.

— Както и да е, попадна ми тази статия. Звучеше прекрасно. Веднага позвъних в клиниката им и говорих с нея, със съпругата. Тя каза да, можели да помогнат, но че не можело аз да уреждам лечението на друг. Самите пациенти трябвало да се свържат с тях. Твърдо настояха на това, заемали се само с мотивирани пациенти. Прозвуча ми като молба за постъпване в колеж — получават тонове молби, но приемат само няколко. Говорих с майка, казах ѝ, че съм намерила лекар, дадох ѝ телефона и ѝ казах да позвъни. Тя наистина здраво се уплаши — получи пристъп.

— В какво се изразява?

— Цялата пребледнява, притиска ръка към гърдите си и започва да диша бързо и със затруднение. Задъхва се, сякаш вече никога няма да успее да си поеме въздух. Понякога припада.

— Страшничко.

— Сигурно — отвърна тя. — За някой, който го вижда за пръв път. Но, както вече казах, аз съм израсла с това и знам, че няма никаква опасност. Може да прозвучи жестоко, но е точно така.

— Изобщо не звучи жестоко — отвърнах. — Ти просто разбираш какво става и можеш да го впишеш в контекста.

— Да. Точно така. Затова просто изчаках пристъпа ѝ да отmine — те обикновено не траят повече от няколко минути, след което тя се чувства много уморена и отива да поспи един-два часа. Но този път не ѝ дадох да спи. Прегърнах я, зацелувах я и започнах да ѝ говоря много спокойно и без да повишавам глас. Говорех ѝ колко ужасни са тези пристъпи, колко ужасно се чувства след това, но не иска ли да се отърве от всичко това? Не иска ли да забрави тази болка? Тя започна да плаче. И през сълзи каза да, искала. Да, щяла да опита, обеща тя, но не сега, била толкова уморена. Реших да я оставя на мира и така няколко седмици не се случи нищо. Накрая търпението ми се изчерпа. Качих се в стаята ѝ, набрах номера пред нея, помолих да ме свържат с доктор Урсула и ѝ подадох слушалката. И не мръднах от нея. Ей така.

Изправяйки се, Мелиса скръсти ръце на гърдите си и си придаде строго изражение.

— Предполагам, че съм я сварила неподготвена, защото тя взе телефона и започна да говори с доктор Урсула. Повечето време слушаше и кимаше, но в края на краищата си назначи среща.

Отпусна ръце и отново седна.

— Ето така стана и, изглежда, това ѝ помага.

— Откога започна лечение?

— Преди година. Другия месец ще стане точно една година.

— И с двамата Габни ли се вижда?

— Отначало и двамата идваха. С черни лекарски чанти и всичко останало. Предполагам, че ѝ въздействаха физически. После започна да идва доктор Урсула само с бележник и химикалка. Двете с майка прекарваха цели часове горе в нейната стая. И така всеки ден, дори и уикендите. Седмици наред. След това започнаха да слизат долу, разхождаха се около къщата. Говореха. Като приятелки.

Натъртвайки на *приятелки* със съвсем леко смръщване.

— За какво си говореха двете, не мога да ви кажа, защото тя, доктор Урсула, винаги внимаваше да държи майка далеч от всички. От персонала, от мен. Но не като да застане срещу теб и да ти го каже... тя просто умее да те погледне с поглед, който говори, че ти не трябва да бъдеш там.

Същото смръщване.

— Най-накрая, след около месец, двете започнаха да излизат подалеч. В двора. Разхождаха се. Това продължи дълго, месеци, без никакво видимо подобрене. Майка се разхождаше из двора и без лечението. Този етап сякаш продължи безкрайно и никой не си даваше труда да ми каже какво всъщност става. Започнах да се питам дали те... дали тя знае какво прави. Дали съм постъпила правилно, като съм я довела въкъщи. Единствения път, когато се опитах да попитам за това, се получи много неприятно.

Тя млъкна и започна отново да извива ръце.

Подканих я:

— Какво стана?

— Настигнах доктор Урсула в края на сеанса, точно преди да се качи в колата си, и я попитах какво става с майка. Тя само се усмихна и ми каза, че всичко върви добре. Ясно давайки ми да разбера, че това не е моя работа. После ме попита дали нещо не ме притеснява. Но не че я интересува. Не по начина, по който вие бихте попитали. Почувствах се като че ли ме просва на масата и ме анализира. Тръпки ме побиха. Едва я изчаках да си тръгне!

Гласът ѝ се бе повишил, тя почти викаше. Изведнъж обаче се усети, почервеня и запуши уста с длан.

Усмихнах ѝ се насърчително.

— Но след това — продължи тя — разбрах всичко. Поне така мисля. Необходимостта от поверителност. Замислих се и си спомних как често ви питах за имената на другите хлапета просто за да видя дали ще нарушите тайната. Проверях ви. И след като разбрах, че няма да я нарушите, се почувствах много добре, много спокойна и уверена. — Тя се усмихна. — Сигурно е било ужасно, нали? Да ви проверявам по такъв начин.

— Сто процента нормално — отвърнах.

Тя се засмя.

— Е, вие издържахте проверката, доктор Деллауер. — Бузите ѝ се зачервиха още повече и тя извърна глава. — Много ми помогнахте.

— Радвам се, Мелиса. Благодаря ти, че го казваш.

— Сигурно да си психотерапевт — подзе тя — е приятна работа. През цялото време да казваш на хората, че са добре. А не като другите лекари — да предизвикваш болка.

— Понякога и тук може да стане болезнено, но общо взето си права. Работата наистина е велика.

Тя прокара пръст по преспапието, после го отдръпна.

— Благодаря ви. За всичко, което сторихте за мен. Вие не само ме отървахте от страховете ми, но ми показахте и че хората могат да се променят... че могат да *побеждават*. Понякога е трудно да го забележиш, особено ако си затънал в нещо. Мислех си дори дали да не запиша психология. Може би дори да стана психотерапевт.

— От теб би могло да излезе добър терапевт.

— Наистина ли мислите така? — попита тя, вдигайки просиял поглед към мен.

— Да, разбира се. Ти си умна. Съчувстваш на хората. И си търпелива. От това, което ми разказа досега как си търсила помощ за майка ти, ти имаш изключително търпение.

— Да, но — възрази тя — аз я обичам. Не знам дали бих била толкова търпелива с някой друг.

— Може даже да ти е по-лесно, Мелиса!

— Да, май че е така. Защото, да си кажа правичката, докато всичко това ставаше, изобщо не се *чувствах* търпелива. Понякога ми се искаше да ѝ се разкрещя, да ѝ викна да се стегне и да се *промени*. Но не можех. Тя ми е майка. И винаги се е държала прекрасно с мен.

— А на това отгоре, след като си преживяла толкова неща, за да ѝ осигуриш помощ, гледаш как двете с доктор Урсула се разхождат из двора с месеци. Без нищо да се получи. Това наистина поставя търпението на изпитание — казах.

— И още как! Започнах наистина да се отнасям скептично. После изведнъж започна промяната. Доктор Урсула я изведе на улицата. Само няколко крачки по тротоара и тя получи пристъп, когато стъпи на него. Но това бе първа стъпка извън стените, откакто... всъщност за първи път я виждах да го прави. Освен това доктор Урсула не я завлече веднага вкъщи поради пристъпа ѝ. Даде ѝ някакво лекарство — от инхалатор, какъвто използват за астма, и я накара да остане, докато се успокои. На другия ден отново излязоха, после пак и пак и майка продължаваше да получава пристъпи... беше наистина трудно да се гледа. Но накрая успя да остане на тротоара без никакви пристъпи. След това двете тръгнаха из квартала. Хванати под ръка. И най-сетне, преди около два месеца, доктор Урсула я сложи на волана. В

любимата ѝ кола — в оня малък „Ролс-ройс Сребърна зора“, модел 1954-а, но в прекрасно състояние. Направен по поръчка. Баща ми го поръчал, когато бил в Англия. Един от първите с хидроусилвател на волана. И затъмнени стъкла. После ѝ го подарил. Тя винаги бе обичала тази кола. Понякога сядаше в нея, след като я измиеха, но с изгасен двигател. Никога не я бе карала. Сигурно е казала на доктор Урсула нещо в смисъл че това е любимата ѝ кола, защото изведнъж ги видях да минават покрай мен в нея. Излязоха от портата и подкараха по улицата. Тя е в състояние да кара, ако с нея в колата има някой. Кара до клиниката с доктор Урсула или с някой друг. Не е далече, ей къде е Пасадина. Може би не звучи толкова драматично, но след като знам в какво състояние бе преди година, то си е направо чудо, не мислите ли?

— Така е. Колко пъти ходи до клиниката?

— Два пъти седмично. Понеделник и четвъртък, за групова терапия. С други жени със същия проблем.

Усмехната, със съвсем сухи очи, тя се облегна назад.

— Толкова се гордея с нея, доктор Деллауер. Не искам да ѝ обърквам положението.

— Като отидеш в Харвард ли?

— Като правя каквото и да било, което би могло да го обърка. Представям си как майка е по средата на везните. От едната страна е страхът, от другата — щастието. В момента се накланят към щастието, но непрекъснато си мисля, че всяка промяна, колкото и малка да е, може да ги наклони в другата посока.

— Говорила ли, си с доктор Урсула за сътресението, което може да предизвика заминаването ти?

— Не — отвърна тя, внезапно помрачнявайки. — Не, не съм.

— Останах с впечатление — казах, — че въпреки че доктор Урсула е помогнала на майка ти толкова много, тя май не ти е приятен човек.

— Вярно е. Тя е много... тя е студена.

— А има ли у нея нещо друго, което да те безпокои?

— Само това, което казах. За това, дето ме анализира... Не мисля, че ме харесва.

— Защо мислиш така?

Тя поклати глава. Една от обещанията ѝ проблесна на слънцето.

— Просто... излъчването ѝ. Знам, че това звучи... неточно, но тя просто ме кара да се чувствам дискомфортно. Начинът, по който ме кара да се махам, без да го каже... Така че как бих могла да говоря с нея за нещо толкова лично? Тя само гледа как да ме унизи... чувствам, че иска да ме изключи.

— Опитала ли се да говориш с майка ти за това?

— На два пъти говорих с нея за терапията ѝ. Тя каза, че доктор Урсула я водела по стъпала и тя трябвало да ги изкачва бавно. Че ми била много благодарна, задето съм ѝ осигурила тази помощ, но че вече трябвало да се държи като голямо момиче и да прави всичко самостоятелно. Не настоях, не исках да направя нещо, което би... разрушило всичко това.

Извиване. Отмятане на косата.

Казах:

— Мелиса, не се ли чувстваш малко пренебрегната? От лечението?

— Не, изобщо не е това. Разбира се, бих искала да знам нещо повече... особено пък с моя интерес към психологията. Но не това е важно за мен. Щом за да даде лечението резултат е необходима тайна, чудесно, нямам нищо против. Дори и това, което е станало досега, е огромен прогрес.

— И ти се съмняваш, че прогресът няма да продължи?

— Не знам — отвърна тя. — Като гледаш всеки ден, ти се струва, че всичко върви толкова бавно. — Тя се усмихна. — Ето, виждате ли колко съм търпелива?

— Значи, въпреки че майка ти е изминала дълъг път, ти все още не си убедена, че прогресът ѝ не е достатъчен, за да я оставиш сама.

— Точно така.

— И ти е неприятно, че не знаеш нищо за прогнозата поради начина, по който доктор Урсула се държи с теб.

— Много неприятно.

— А доктор Лио Габни? Дали с него би разговаряла спокойно?

— Не — отвърна тя. — Аз изобщо не го познавам. Както казах, той се появи само в началото. Истински човек на науката — стремителна походка, записва всичко, командва жена си. Той е босът в тази връзка.

Заклучението ѝ бе последвано от усмивка.

— Въпреки че майка ти — подзех отново аз — ти казва, че иска да отидеш в Харвард, ти не си сигурна дали може да го понесе. И не можеш да говориш с никого, за да разбереш дали може.

Тя поклати глава и се усмихна слабо.

— Безизходно положение, а? Глупаво се получава.

— Съвсем не.

— Ето че пак започвате — каза тя. — Да ми казвате, че съм добре.

И двамата се усмигнахме.

Продължих:

— Кой още може да се грижи за майка ти?

— Ами... персоналът. И освен това Дон... това е съпругът ѝ.

Подхвърли тази малка бомба, после я завоалира с невинно изражение на лицето.

Аз обаче не можах да удържа изненадата в гласа си:

— Кога се омъжи?

— Само преди няколко месеца.

Започна да мачка ръце.

— Няколко месеца — повторих аз.

Тя се размърда и добави:

— Шест.

Мълчание.

Казах:

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

Изглежда, много не ѝ се искаше. Но започна:

— Казва се Дон Рамп. Бил е актьор. Не голям... малки роли. Каубои и войници, такива работи. Сега има ресторант. В Пасадина, не в Сан Лабрадор, защото в Сан Лабрадор не се разрешава продажба на алкохол, а той сервира всякакви видове бира и ейл. Това му е специалитетът. Вносна бира. И месо. Говеждо филе. Нарича се „Халба и меч“. Навсякъде из залата има пръснати мечове и брони. Като в стара Англия. Малко е глупаво, но за Сан Лабрадор е екзотично.

— А как се запознаха?

— Искате да кажете, след като майка ми не излиза?

— Да.

Ръцете се замачкаха по-бързо.

— Това беше моя... аз ги запознах. Бях веднъж в „Халбата“ с приятели, училищна история. Дон беше там, посрещаше хората и когато разбра коя съм, седна при нас и ми каза, че познавал майка. Отпреди години. От снимачната площадка. Даже веднъж работили заедно. Той започна да пита за нея. Как е, как живее, такива работи. И непрекъснато повтаряше колко прекрасна личност била, толкова красива и талантлива. Каза ми, че и аз съм красива — вметна тя.

— А ти мислиш, че не си?

— Да гледаме реално, доктор Делауер! Както и да е, той бе толкова приятен човек и освен това беше първият, когото срещах, познавал майка от по-рано, от холивудските ѝ дни. Не съм се срещала с много хора от света на киното и когато Дон започна да говори за едно време, помислих си, че е било страхотно. Все едно да намериш връзка към миналото.

— От това до брака има доста голямо разстояние — вметнах аз.

Тя се усмихна кисело.

— Поканих го у дома, като изненада за майка. Това стана, преди да започне да се лекува. Чудех се какво да измисля, само и само да я тласна напред. Да започне да общува с хората. И когато пристигна с три дюзини червени рози и огромна бутилка шампанско... Трябваше да ми мине през ума тогава, че крои... планове. Искам да кажа, рози и шампанско. Едното нещо води до другото. Почна да идва по-често. Следобед, преди да отвори „Халбата“. Носеше ѝ филе, цветя и какво ли още не. Посещенията му станаха нещо обичайно и аз като че ли свикнах с тях. После, преди шест месеца, точно когато тя започна да излиза от двора, двамата обявиха, че ще се женят. Просто така. Доведоха съдия и го направиха вкъщи.

— Значи той се е виждал с нея, докато ти си се опитвала да я убедиш да се лекува?

— Да.

— Как се отнасяше той към това? И към лечението?

— Не знам — отвърна тя. — Не съм го питала.

— Но не се бореше с това.

— Не. Дон не е от тия, дето се борят.

— А какъв е?

— Чаровник. Всички го обичат — отвърна тя с ирония.

— А ти?

Тя ме погледна раздражено и отметна косата от челото си.

— Какво аз? Той не ми се пречка.

— Мислиш ли, че е неискрен?

— Мисля, че е... кух. Холивуд в най-чист вид. Тен през зимата, живее само за ски и тенис, винаги се усмихва, дори и да няма за какво. Татко е бил задълбочен човек. Майка заслужава нещо повече. Ако знаех, че ще се стигне чак дотук, никога нямаше да го започна.

— А той има ли деца?

— Не. Никога не се е женил. *Преди.*

Начинът, по който натърти на „*преди*“, ме накара да я попитам:

— Да не се притесняваш, че се е оженил за майка ти заради парите ѝ?

— Тази мисъл ми мина през ума... Не може да се каже, че Дон е беден, но е далеч от класата на майка.

— Да не би част от проблема ти за заминаването да е тази, че тя има нужда някой да я пази от него?

— Не, но не го смятам за способен да се грижи за нея. Защо се омъжи за него, още не мога да разбера.

— А какво ще кажеш за персонала? В смисъл за способността им да се грижат за майка ти.

— Те са чудесни — отвърна Мелиса, — но на майка ѝ трябва нещо повече от това.

— А Джейкъб Дъчи?

— Джейкъб — повтори тя с лек трепет в гласа. — Джейкъб... почина.

— Съжалявам.

— Миналата година — продължи тя. — Разви някаква форма на рак, която много бързо го отнесе в гроба. Напусна къщата веднага след като чу диагнозата и отиде някъде, май в някакъв дом. Но не каза къде. Не искаше никой да го вижда болен. След като е... После от дома се обадили и казали на майка, че е... Няколко дни погребение, само рутинна церемония при кремацията. Много ме заболя... да не можеш да помогнеш на човека. Но майка каза, че сме му помогнали, като сме го оставили да направи така, както иска.

Още сълзи. И още салфетки.

— Толкова много ти се е струпало. Сигурно се чувстваш много зле. Напълно те разбирам защо ти е толкова трудно да решиш какво да

правиш.

— О, доктор Деллаур! — изхлипа тя, стана, приближи се и ме прегърна.

Беше си сложила парфюм за случая. Някакъв тежък, ухаещ на цветя и много стар за нея. Нещо, което би било по-подходящо за заклетата стара мома. Помислих си как си пробива сама път през живота. Чрез метода на пробата и грешката.

Заболя ме за нея. Усецах как ръцете ѝ се впиват в гърба ми. Сълзите ѝ мокреха самото ми.

Занареждах успокоителни думи, които ми се струваха не съвсем необходими. Когато спря да плаче, изчаках една минута и леко я отдалечих от себе си.

Тя бързо се дръпна назад и седна засрамена. Пак започна да извива ръце.

— Всичко е наред, Мелиса — казах. — Не е необходимо винаги да си силна.

Рефлексът на психиатъра. Все да казва добри неща.

Тя стана и закри из стаята.

— Не мога да повярвам, че се размекнах до такава степен. Толкова е... Исках да бъде толкова... делово. Консултация, а не...

— Терапия.

— Да. За нея. Мислех, че аз съм добре и нямам нужда от терапия. Исках да ви *покажа*, че съм добре.

— Но ти наистина си добре, Мелиса. Ти в момента просто си под въздействието на невероятен стрес. Всички тези промени с майка ти. Загубата на Джейкъб.

— Да — каза тя разсеяно. — Беше много хубав човек.

Изчаках малко и продължих:

— А сега и тая история с Харвард. Това е много важно решение. Би било глупаво, ако не го приемеш сериозно.

Тя въздъхна.

— Нека те попитам още нещо — подхванах отново аз. — Ако всичко останало бе наред, щеше ли да искаш да отидеш?

— Ами... Знам, че това е голяма възможност... златният ми шанс. Но искам... *трябва* да се почувствам готова за това.

— Какво ти пречи да се чувстваш готова?

Тя поклати глава и разпери ръце.

— Не знам. Искам да разбера, но...

Вдигна поглед към мен. Аз се усмихнах и посочих дивана. Тя се върна на мястото си.

Продължих:

— Какво всъщност би могло да те убеди, че всичко с майка ти ще бъде наред?

— Това, че е наред! Че е нормална! Като всички останали. Това звучи ужасно, знам... сякаш се срамувам от нея. Но не е така. Просто се безпокоя за нея.

— Искаш да си сигурна, че тя може да се грижи за себе си.

— Точно в това се състои работата, тя може. Горе в стаята си. Там е нейното царство. А във външния свят... Тя вече излиза и се опитва да се промени... това ме плаши.

— За страх си е.

Мълчание.

— Предполагам, че само ще си изгубя времето, ако започна да ти говоря, че не можеш да поемаш отговорност за майка ти цял живот. Да си майка на майка си. Да ти обяснявам, че това само ще обърка живота ти, а на нея няма да донесе никаква полза.

— Да, знам. Точно така казва и Н... Разбира се, точно така.

— И някой друг ли ти е казвал същото?

Тя прехапа устни.

— Само Ноел. Ноел Дръкър. Той ми е приятел... Не в другия смисъл на думата, а просто приятел. Искам да кажа, той ме харесва като нещо повече от приятелка, обаче аз не съм сигурна как го чувствам. Но го уважавам. Той е изключително добър човек.

— На колко години е?

— Една година по-голям от мен. Миналата година го приеха в Харвард и той отложи следването си, за да поработи, и да посъбере малко пари. Семейството му няма средства, само двамата с майка му са. През целия си живот е работил и е много зрял за възрастта си. Но когато започне да говори за майка, аз просто искам да му кажа да... млъкне.

— А да си му го показвала?

— Не. Той е много чувствителен. Не искам да го наранявам. И знам, че го прави за добро... Мисли за мен.

— Не може да бъде! — възкликнах аз, въздъхвайки. — За бая народ се грижиш.

— Май така излиза. — Усмивка.

— А, кой се грижи за Мелиса?

— Мога и сама да се грижа за себе си.

Изречено с такъв предизвикателен тон, който мигом ме върна девет години назад.

— Знам, че можеш, Мелиса. Но дори и за грижовните понякога е необходимо някой да се погрижи.

— Ноел се опитва да се грижи за мен. Но аз не му давам. Това е ужасно, нали? Да го разочаровам по такъв начин. Но трябва да се справям така, както аз си знам. А той просто не разбира как стои работата с майка. Никой не разбира.

— Ноел и майка ти разбират ли се?

— От малкото контакти, които са имали, да. Тя мисли, че Ноел е добро момче. Какъвто всъщност е. Всички мислят така. Ако го познавахте, щяхте да разберете защо. Той също много я харесва. Но казва, че с моята загриженост аз ѝ нанасям повече вреда, отколкото полза. Че тя ще се оправи, когато трябва... Като че ли това става по неин избор.

Мелиса отново стана и се заразхожда из стаята, докосвайки предметите пътьом, оглеждайки ги. Дори се престори на възхитена пред картините по стената.

— С какво бих могъл да ти помогна, Мелиса? — попитах я.

Тя се извъртя на пета към мен.

— Мислех си дали да не поговорите с майка. Да ми кажете какво мислите.

— Искаш от мен да направя оценка? Да ти дам професионалното си мнение дали ще може да понесе заминаването ти за Харвард?

Тя ухапа устната си няколко пъти, подръпна едната обеца, отметна косата назад.

— Вярвам във вашата преценка, доктор Деллауер. Това, което направихте за мен, как ми помогнахте да се променя... то беше като... магия. Ако ми кажете, че мога да я оставя сама, ще го направя. Просто ще го направя.

Преди години си бях мислил, че тя е магьосницата. Да ѝ призная това, значеше да разруша всичко. Затова казах:

— Ние бяхме добър екип, Мелиса. Ти тогава показва сила и кураж точно така, както ги показваш сега.

— Благодаря. И така, бихте ли?...

— Ще се радвам да говоря с майка ти. Ако тя се съгласи. И ако Габни са съгласни.

Тя се намръщи.

— Те пък защо?

— Трябва да се убедя, че не нарушавам с нещо плановете им за лечение.

— Добре — каза тя. — Надявам се да не ви създава проблеми.

— Доктор Урсула ли?

— Аха.

— Има ли причина, която да те кара да мислиш така?

— Не. Тя просто... Тя обича всичко да е в ръцете ѝ. Не мога да се отърва от мисълта, че кара майка да пази тайна. Това няма нищо общо с терапията.

— Каква тайна?

— Не знам — отвърна тя. — Точно в това се състои проблемът. С нищо не мога да подкрепя... просто такова чувство имам. Ноел казва, че съм параноичка.

— Това не е параноя — възразих аз. — Ти просто си дълбоко обезпокоена за майка ти. Грижиш се от години за нея. Няма да е естествено, ако ти...

Напрежението ѝ се разсея. Тя се усмихна.

Казах:

— Ето че пак започвам, а?

Тя се закиска, после смутена млъкна.

— Ще се обадя днес на доктор Урсула — казах аз — и ще започнем оттам. Става ли?

— Става — отвърна тя, приближи се до масата и ми написа номера на клиниката на едно листче.

Продължих:

— Няма страшно, Мелиса. Дръж се само и ще преминем и през това изпитание.

Тя посегна за чантичката си, бързо я дръпна и я сложи пред себе си на височината на талията.

Защита с подръчни средства.

— Има ли още нещо, Мелиса? — попитах я.

— Не — отвърна тя, поглеждайки към вратата. — И без това много неща обсъдихме днес, нали?

— Много имахме за наваксване.

Двамата тръгнахме към вратата.

Тя сложи ръка на дръжката и каза:

— Е, благодаря ви още веднъж, доктор Деллауер.

Стегнат глас. Стегнати рамене. По-стегнати откакто когато дойде.

— Сигурна ли си, че няма друго, Мелиса? — попитах я. — Няма защо да бързаш. Имам много време.

Тя втренчи поглед в мен. После клепачите ѝ се спуснаха като гилотини и раменете ѝ омекнаха.

— Той — каза тя с много слаб глас. — Маклоски. Върнал се е... в Лос Анджелис. Абсолютно свободен и не знам какви са намеренията му!

[1] Известна холивудска актриса от петдесетте години, впоследствие омъжила се за принца на Монако, Рение, дала живот на три деца и загинала при катастрофа през 1982 година. — Б.пр. ↑

8.

Въведох я обратно вътре и я сложих да седне.

— Исках да го спомена още в началото, но...

— Това дава съвсем нови измерения на страха ти да тръгнеш — казах аз.

— Да, но ако трябва да бъда откровена, щях да се притеснявам и без него.

— Кога разбра, че се е върнал?

— Миналия месец. По телевизията имаше предаване за правата на жертвите... как в някои щати семейството на жертвата може да пише до затвора и те да им кажат кога ще се гледа делото на престъпника за пускане на свобода в изпитателен срок. За да могат да отидат и да протестират. Знаех, че е излязъл преди години, но въпреки това писах. От затвора забавиха отговора и когато най-сетне ми писаха, посъветваха ме да се свържа с Комисията по пускане на свобода в изпитателен срок. Прехвърлях топката. Накрая се оказа, че трябва да подам писмена молба за информация. Както и да е, направих го и се добрах до името на служителя от комисията, който отговаря за Маклоски. Тук, в Лос Анджелис! Само че те вече не се виждали, изпитателният му срок току-що бил изтекъл.

— Преди колко години е излязъл?

— Преди шест. Това обаче го научих от Джейкъб. Доста време го тормозих да ми каже, а той все отлагаше. Най-накрая, като станах на петнадесет години, той призна, че през цялото време е държал Маклоски под око, бе разбрал, че е освободен преди две години и че напуснал щата.

Ръцете ѝ се свиха в малки бели юмруци, тя ги вдигна и ги разтърси.

— Гадината излежа тринадесет години от двадесет и три годишна присъда. Пуснали го предсрочно за добро поведение. Това просто вони, нали? Никой не дава пет пари за жертвата. Трябваше да го пратят в газовата камера!

— Знаеше ли Джейкъб къде е отишъл?

— В Ню Мексико. После в Аризона и най-накрая, мисля, в Тексас. Работел в резервата с индианците или нещо от този род. Джейкъб ми каза, че той вероятно се опитва да заблуди комисията, че се е превърнал в почтен гражданин, и че комисията най-вероятно ще бъде заблудена. И се оказа прав, защото те го бяха пуснали на свобода и сега той вече може да прави каквото си иска. Служителят беше приятен човек, малко му оставаше да се пенсионира. Името му бе Бейлис и изглеждаше истински загрижен. За съжаление обаче нищо не можел да направи.

— Мисли ли, че Маклоски представлява заплаха за майка ти или изобщо за някой друг?

— Каза, че нямало доказателства за това, но все пак не знаел. Че никой не можел да бъде сигурен с хора като него.

— А Маклоски опитал ли се е да се свърже с майка ти?

— Не, но това не означава, че няма да го направи. Той е луд, а такава лудост като неговата не се променя за една нощ, нали?

— Обикновено не.

— Значи представлява явна опасност, нали?

Нямах лесен отговор на този въпрос. Казах:

— Сега разбирам защо толкова се притесняваш. — Но не ми хареса как прозвуча.

— Доктор Деллауер, как бих могла да я оставя. Може би това е знак — това, че се е върнал. Че не бива да я оставям. Искам да кажа, мога да се сдобия с образование и тук. Приета съм в още два университета. Каква толкова е разликата?

— Мелиса, човек с твоя ум може да получи добро образование навсякъде. Всеки на твое място — имам предвид състоянието на майка ти — би се двоумил. А на това отгоре се появява и Маклоски. Но голата истина е, че дори и да представлява опасност, ти не можеш да защитиш майка си от него.

— Какво искате да кажете с това? — попита тя сърдито. — Че просто трябва да се откажа?

— Искам да кажа, че с Маклоски трябва да се заеме някой. Професионалист. Да разбере защо се е върнал, какво крои. Ако го прецени като опасен, има някои неща, които могат да се направят.

— Какви например?

— Заповед за задържане. Предохранителни мерки. Къщата ви добре ли се охранява?

— Ами, май да. Има алармени системи, врати. Освен това редовно минават полицейски патрули. Трябва ли да се направи още нещо?

— Казала ли си на майка ти за Маклоски?

— Не, разбира се, че не! Не искам да я стряскам, не и сега, когато е тръгнала толкова добре.

— А на твоя... на господин Рамп?

— Не. Никой не знае. И без това никой не ме пита за мнението ми и аз не се натискам.

— А на Ноел казала ли си?

Тя ме погледна смутено.

— Да. Той знае.

— И какво казва?

— Че няма нищо. Но на него му е лесно. Не става въпрос за неговата майка. Не отговорихте на въпроса ми, доктор Делауер. Можем ли да направим още нещо?

— Не съм аз този, който може да прецени. За това си има професионалисти, които са специалисти в тази област.

— Къде да ги намеря?

— Аз ще проверя — отвърнах. — Може би тук ще успея да ти помогна.

— Връзки със съда ли имате?

— Нещо такова. А междувременно можем да процедираме така, както се бяхме разбрали. Ще се свържа с Габни, за да разбере дали мога да говоря с майка ти. Ако може, ще ти се обадя и ти ще ми уредиш среща с нея. Ако не може, ще видим какво друго ще направим. Но и в двата случая двамата с теб трябва да си поговорим още малко. Искаш ли да си уредим още една среща?

— Какво ще кажете за утре? — каза тя. — По същото време. Ако е възможно.

— Може.

— Благодаря... и моля да ме извините, ако съм се поразпалила малко.

— Всичко е наред — отвърнах аз и я изпратих до вратата за втори път.

От клиниката на Габни отговори телефонен секретар, който ми изреди номера на телефони и аварийни пейджъри и на двамата доктори. Оставих съобщение за Урсула Кънингъм-Габни, представяйки се като психотерапевта на Мелиса Дикинсън и молейки я да се обади при първа възможност. През следващите няколко часа се обадиха няколко души, но никой от тях от Пасадина.

В седем и десет Майло пристигна, облечен в същите дрехи, с които беше тази сутрин. Само дето по панталоните му имаше зелени петна от тревата, а под мишниците на фланелката — от пот.

Попитах го:

— Как мина голфът?

Той поклати глава, извади си една бира от хладилника, отвори я и отвърна:

— Не е за мен тоя спорт, пич. Да търча подир малки бели топчици... полудявам. — Отмятайки назад глава, започна да се налива. Изпразни бутилката и продължи: — А сега къде ще ме водиш на вечеря?

— Където пожелаеш.

— Ами — каза той — ти ме познаваш, винаги обичам да се въртя около хайлайфа. Виж, даже съм се облякъл за случая.

Накрая се намерихме седнали в едно ресторантче в лошата част на Санта Моника на накълцани от ножове маси за пикник, похапващи затоплени на пара тортили^[1], пълнени с грубо мляно свинско и мариновани зеленчуци, отпивайки от пластмасови чашки кока-кола със счукан лед.

Наоколо бе пълно с бездомни и опърпани типове, но Майло ги държеше на почтено разстояние с полицейския си вид.

Отпивайки от станалата вече хладка кока-кола, подзех:

— Ако ти е необходима информация за някой бивш затворник, как би постъпил?

— Каква информация? — попита той с пълна уста.

— Как се е държал в затвора, какво прави сега.

— Този затворник да не е на изпитателен срок?

— Изтекъл му е. Сега е свободен и чист.

— Пример на реабилитация, а?

— Точно там е въпросът.

— Откога този господин Примерен е свободен и чист?

— От около година и нещо.

— А за какво е бил вътре?

— Нанасяне на тежка телесна повреда, опит за убийство, кроежи за опит за убийство. Платил на друг, за да извърши всичко това на трети човек.

— Платил, а? — Той си избърса устните.

— Платил с намерение да нанесе тежка телесна повреда.

— Тогава просто приеми, че той продължава да си е измет.

— Ами ако ми трябва нещо по-точно?

— По-точно в какъв смисъл?

— Свързано е с един мой пациент.

— Искаш да кажеш, че е само шушу-мушу? Поверително?

— На този етап, да.

— Ами — започна той — всъщност не е кой знае какво. Ченгето — казвам ченгето, защото обикновеният граждански гражданин ще откачи, ако тръгне да върши това... та, ченгето просто следва установен ред. Миналото е най-добрият предсказател на бъдещето, нали така? Значи първата връзка е досието на този тип. Свързва се с ченгетата, познавали го от лошите стари времена. За предпочитане ония, които са го заловили. След това идва ред на преписката с областната прокуратура. Там трябва да има препоръчителна присъда, психарска експертиза и други подобни. Третата стъпка е разговор с персонала на затвора. Да се разбере на какъв режим е лежал. Макар че най-добре го познават задниците, с които е лежал. Ако успее да закачи някого от тях, дърпа кордата. После прави проверка при служителя от комисията. Там се занимават главно с удряне на печати, така че вероятността да измъкнеш нещо важно е незначителна. Последната стъпка е да намери някого от известните на полицията съучастници — измет, с когото се е срещал, откакто е навън. И това е. Нищо особено, само дете иска много ходене. И в края на краищата това може да не ти свърши кой знае каква работа. Затова, ако имах притесняващ се пациент, щях да му кажа да си отваря очите. Да си купи голям пищов и да се научи да го използва. А може и питбул.

— Тая процедура, дете я описа... Може ли с нея да се справи някой частен адвокат?

Той ми хвърли поглед над тортилата.

— Един обикновен адвокат? Не. Не и за един разумен период от време. Някой с добри връзки с частни детективи може да измъкне нещо, но пък частният детектив, от своя страна, трябва да има много добри връзки с полицията.

— Като например някое бивше ченге, а?

Той кимна.

— Някои от частните пичове са бивши ченгета. На всички тях им се плаща на час, а това е работа, която ще натрупа много часове. Значи, ако имаш богат клиент, добре.

— Прилича ли ти на нещо, от което би се заинтересувал?

Той остави тортилата в чинията.

— Какво?

— Една малка частна консултация, Майло. Истинско хоби. Имаш ли право да работиш, след като си в неплатен отпуск?

— Аз съм почтен гражданин и мога да правя каквото си искам. Но защо, по дяволите, да се захващам?

— Е, по-добре, отколкото да гониш малки бели топчици по поляната.

Той изхъмка. Взе тортилата, довърши я на един залък и посегна към следващата.

— По дяволите! — каза той. — Ами че аз дори не знам по колко да вземам.

— Това означава ли, че мислиш по въпроса?

— Премислям. Този твой пациент... Той ли е жертвата?

— Дъщерята на жертвата — отвърнах. — Осемнадесетгодишна. Лекувах я преди години, още като малка. Приета е да следва извън щата и не е сигурна дали трябва да замине, макар че това вероятно е най-доброто за нея.

— Защото оня боклук се е върнал, така ли?

— Има и други причини. Но все пак не мога да я насърча да тръгне, след като тоя тип се мотае наоколо, нали?

Той кимна, без да спира да яде.

— Семейството има пари — казах аз. — Точно затова те попитах за адвокат. Ако все още нямат цял батальон от тях, могат всеки момент да си го купят. Но с теб бих бил сигурен, че всичко ще бъде точно.

— Е-е, какво толкова? Карай, кажи на семейството, че ще се заема и ще го намеря.

— Благодаря.

Допихме си колите, платих и се отправихме към колата. Един от скитниците ни препречи пътя — едър мъж на неопределима възраст и раса. Майло сърдито го изгледа, после бръкна в джоба си, извади цяла шепа монети и ги тикна в ръцете на скитника, след което си избърса ръцете в панталона. Докато стигнем до колата псуваше невъздържано, но в псувните му нямаше хъс. Виждаше къде-къде по-добри негови изпълнения.

Доктор Урсула Кънингам-Габни се бе обаждала, докато ме е нямало, и бе оставила телефон, на който щяла да бъде до края на вечерта. Аз го набрах и ми се обади гърлен, добре модулиран женски глас.

— Доктор Кънингам-Габни?

— На телефона.

— Обажда се доктор Деллауер. Благодаря ви, че отговорихте на съобщението ми, доктор Габни.

— Да не би случайно да сте доктор Александър Деллауер?

— Да, аз съм.

— О! — възкликна тя. — Запозната съм с вашите научни изследвания. Даже миналата година двамата с мъжа ми включихме едно от тях в библиографията за една статия за „Американ Джърнъл ъф Сайколъджи“. Чудесна работа.

— Благодаря. Аз също съм запознат с трудовете ви.

— Къде практикувате, доктор Деллауер? Децата са извън нашата област, затова често ни се налага да ги препращаме.

— Аз не практикувам. Съдебномедицинска експертиза. Краткотрайни консултации.

— Разбирам. В съобщението ви обаче казахте, че сте нечий психотерапевт.

— На Мелиса Дикинсън. Преди години ѝ бях терапевт. И винаги съм на разположение на старите си клиенти. Неотдавна се видяхме с нея.

— Мелиса — каза тя. — Такава сериозна млада жена.

— Има за какво да е сериозна.

— Да. Разбира се. Семейната патология е дълбоко вкоренена. Доволна съм, че най-сетне е потърсила помощ.

— Главната ѝ грижа обаче е майка ѝ — отвърнах аз. — Раздялата. Как майка ѝ ще понесе заминаването ѝ за Харвард.

— Майка ѝ много се гордее с нея. И настоява да замине за Бостън.

— Да, Мелиса ми каза. Но въпреки това се безпокои.

— Сигурно — съгласи се тя. — Но тези безпокойства са си чисто нейни.

— Значи мислите, че майка ѝ няма да се върне в старото състояние, ако Мелиса замине?

— Едва ли, доктор Деллаур. Всъщност аз дори съм сигурна, че на Джина... на госпожа Рамп ще ѝ хареса тази нова свобода. Мелиса е умно момиче и предана дъщеря, но понякога е малко... досадна.

— Това определение на майка ѝ ли е?

— О, не. Госпожа Рамп никога не би го казала така. Но го усеща. Затова, надявам се, скоро ще се сблъскате с двойствеността на Мелиса и ще ѝ помогнете да се отърве от нея, за да направи избора си бързо. Доколкото разбрах, има краен срок. Харвард често пъти проявяват нетърпение. Знам го от собствен опит.

Мислейки за Маклоски, аз я попитах:

— А госпожа Рамп безпокои ли се за нещо друго, което би могло да се пренесе върху Мелиса?

— Да се пренесе? Заразна емоционалност? Не, бих казала тъкмо обратното — тревогите на Мелиса биха могли да се пренесат върху майка ѝ. Госпожа Рамп се оказа един от най-тежките ни фобийни случаи, които сме лекували, а ние сме лекували много. Обаче тя напредна изключително много и продължава да напредва. Ако ѝ се дава възможност.

— Искате да кажете, че Мелиса представлява заплаха за напредъка ѝ?

— Мелиса е добронамерена, доктор Деллаур. Много добре влизам в положението ѝ. Израсла е с неактивна майка и това я е направило преждевременно зряла. Понякога това може да е полезно, разбира се. Но на настоящия етап нейното въртене наоколо само намалява самоувереността на майка ѝ.

— Въртене в какъв смисъл?

— Има склонност да се появява по време на важни моменти в терапията.

— Струва ми се, че пак не ви разбрах.

— Добре — отвърна тя. — Ще ви го кажа направо. Както сам знаете, лечението на агорафобията трябва да се провежда *in vivo* — навън, в реалния свят, където има провокиращи фобията фактори. Двете с майка й буквално преминаваме стъпка по стъпка. Излизаме през вратата, обикаляме квартала. Това е бавен, но неотклонен процес, регулиран така, че пациентът да изпитва колкото е възможно по-малко страх. Мелиса винаги гледа да присъства на такива важни моменти. Наблюдава. Скръстила ръце на гърдите си и с такъв скептичен поглед в очите... Щеше да е комично, ако не разсейваше толкова майка й. Стигна се дотам, че по-важните моменти започнах да ги планирам за тогава, когато тя е на училище. Сега обаче вече не е на училище и се... върти повече от всякога.

— Опитвахте ли се да поговорите с нея?

— Опитвах, доктор Деллаур, но Мелиса не проявява никакъв интерес към разговори с мен.

— Странно — казах аз. — А тя вижда нещата по-различно.

— О!

— Според нея, тя се опитва да събере информация от вас и винаги среща съпротива.

Мълчание. След малко:

— Да, сигурна съм, че е така. Но това е просто невротично изкривяване. Аз й влизам в положението, доктор Деллаур. Тя се опитва да се справи с чувството за заплахата и ревност. Едва ли й е лесно. Обаче аз трябва да насоча всичките си усилия към пациента си. А Мелиса може да се обърне за помощ към вас или към някой друг, в случай че вие не сте склонен, и да се опита да се справи с това.

— Тя иска да говоря с майка й. За да си изясни чувствата на майка си и по този начин да разбере какво да прави с Харвард. Точно затова ви се обаждам — да разбере дали мога да го направя. Не бих искал да проваля лечението ви — казах.

— Много мъдро от ваша страна. Какво точно искате да обсъдите с госпожа Рамп?

— Просто да разбере какви чувства изпитва към заминаването на Мелиса, което, както разбрах от думите ви, е съвсем ясно. След като го чуя лично от нея, вече ще мога да се справя със съмненията на Мелиса.

— Като използвате ролята си на довереник, за да я тласнете напред, нали?

— Точно така.

— Ами... не виждам нищо лошо в това. Дотолкова, доколкото се придържате в тези рамки, разбира се.

— Да ми кажете нещо специално, което бихте желали да не споменавам?

— На този етап, бих казала всичко, с изключение на кариерата на Мелиса. Нека не усложняваме нещата.

Обадих се на Мелиса в девет и тя вдигна телефона на първото позвъняване.

— Говорих с моя човек. Той е полицейски детектив в неплатен отпуск и затова има малко време. Ако все още искаш да се заеме с Маклоски, може да стане.

— Искам — отвърна тя. — Кажете му да действа.

— Може би ще отнеме известно време, а детективите обикновено работят на почасово заплащане.

— Няма проблеми. Ще се справя.

— Ти сама ли ще му платиш?

— Разбира се.

— Сумата може да се окаже доста голяма.

— Аз си имам собствени пари, доктор Деллауер. Отдавна сама си плащам. Аз ще платя и вашата сметка, така че защо да не платя и неговата.

— Мелиса...

— Няма проблеми, доктор Деллауер. Наистина. Аз се справям с парите доста добре. Вече съм над осемнадесет години, което означава, че всичко е законно. Ако ще трябва да замина и да живея независимо, защо да не започна още от днес?

Поколебах се малко и тя продължи:

— Това е единственият начин, доктор Деллауер. Не искам майка да узнае, че онзи се е върнал.

— А Дон Рамп?

— И него не искам да намесвам. Това не е негов проблем.

— Добре — отвърнах. — Ще уточним подробностите, като се видим утре. Говорих с доктор Урсула и тя каза, че няма нищо против да се видя с майка ти.

— Чудесно. Аз вече говорих с майка и тя е готова да се срещне с вас. Утре, не е ли чудесно това? Значи можем да отменим посещението ми утре и да се видим тук, нали?

— Добре. Ще бъда у вас на обяд.

— Благодаря, доктор Деллаур. Ще ви приготвя да хапнете нещо за обяд. Какво обичате?

— Не е необходимо, благодаря.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм.

— Знаете ли как да стигнете дотук?

— Знам как да стигна до Сан Лабрадор.

Тя ме упъти как да намеря къщата, аз си записах и казах:

— Добре, Мелиса, ще се видим утре.

— Доктор Деллаур?

— Да, Мелиса?

— Майка се безпокои. За това как ще се срещне с вас. Макар че ѝ обясних колко мил човек сте. Безпокои се какво ще си помислите за нея. Заради държането ѝ с вас преди години.

— Кажй ѝ, че я разбирам напълно и че рогата ми се показват само при пълнолуние.

Никакъв смях.

Продължих:

— Няма да бъда ни най-малко груб, Мелиса. Всичко ще е наред.

— Надявам се.

— Мелиса, част от това, с което се сблъскаш в момента, е да се откъснеш. Да намериш своята собствена идентичност и да оставиш майка ти сама да се оправя. Знаем, че е трудно, иска се много смелост, за да извървиш целия този път дотук. Даже за това, че ми се обади, се иска смелост.

— Ясно ми е — отвърна тя. — Просто е трудно да обичаш някого толкова много.

[1] Царевични питки. — Б.пр. ↑

9.

Гордост за магистралата, свързваща Лос Анджелис с Пасадина, са четирите тунела, чиито входове са украсени с оригинална каменна зидария. Не е нещо, което би било одобрено от който и да е съвременен градски съвет, но това архитектурно постижение е било сътворено тук преди много години — първият принос на града към несекващото движение, маскирано под името „свобода“.

Сега всичко е сведено до разровен и безличен асфалтов пояс. Три тесни ленти, обрамчени от оклюмали от изгорелите газове брястове и къщи, вариращи от викториански до съвременен стил. Хаотично разхвърляните отбивки се появяваха без всякакво предупреждение.

Следвайки инструкциите на Мелиса, аз минах шест пресечки след индустриалната зона, свих в първото ляво отклонение, изрязано в разделителната ивица, и поех по Котсуълд Драйв — обрамчена от борови дървета улица, която продължаваше близо километър. Навсякъде цареше хладна тишина и спокойствие като след ядрен удар.

Заради колите или по-точно заради липсата им. Покрай тротоарите не се виждаше нито една. Затова пък знакът ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО ПО ВСЯКО ВРЕМЕ, съпроводен вероятно от драконовски глоби, се виждаше съвсем ясно. От двете страни на празните улици се издигаха покрити с керемидени покриви къщи. Колкото по-нагоре се изкачвах, толкова по-големи ставаха къщите.

На върха на хълма намалих и пуснах колата по инерция, докато най-накрая я видях. Тежки резбовани порти, чиито крила бяха здраво хванати на дебели колони, покрити с шапки от ковано желязо. От колоните встрани започваше висока желязна ограда с бодлива тел отгоре. На лявото крило на портата имаше цифрата 1, а на дясното — цифрата 0. До единицата имаше фотоклетка и домофон.

Спрях, пресегнах се през прозореца на колата и натиснах копчето на домофона.

От говорителя долетя гласът на Мелиса:

— Доктор Делауер?

— Здравсти, Мелиса.

— Секунда само.

Чу се шум, портата задрънча и двете крила започнаха да се отварят навътре. Подкарах по стръмна алея, която бе поливана съвсем наскоро — въздухът още миришеше на озон. Минах покрай засадени на еднакво разстояние един от друг кедри и покрай изоставено помещение, предназначено очевидно за охраната, в което спокойно биха могли да се поберат две семейства от средната класа. Следваха още дървета, отново на безукорно точни разстояния едно от друго.

Тишината бе космическа. Помислих си как Джина Дикинсън се разхожда тук сама. Което добави нова преценка за нещастieto ѝ. Както и за напредъка ѝ.

Дърветата най-сетне оредяха и пред мен се разстла ливада с размерите на стадион — тревата бе толкова свежа, че сигурно е била току-що поливана. По краищата ѝ имаше кръгли гнезда с бегония и жасмин. В далечния западен край мярнах някакво движение. Проблясък на метал. Двама... не, трима, облечени в работни дрехи мъже, твърде далеч, за да мога да различа. Синове на Ернандес? Чак сега разбрах защо са му били нужни петима!

Градинарите работеха по зеленината с ножици, едва нарушаващи тишината с тъпи щракания. Не се чуваше шум от никакви механизирани инструменти.

Алеята свършваше със свършено оформената дъга на пътеката за колите. Пред входа на къщата се издигаха две финикови палми. Между ръбестите им стволове се промушваше стълбище от няколко каменни стъпала, водещо в къщата, обрaмчено от фино изваяната каменна дантела на перила. Самата къща бе с цвят на праскова, триетажна и голяма колкото един квартал.

Това, което би могло да бъде просто една монолитна грамада, бе всъщност едва ли не внушителен монумент. Освен това бе изненадващо приятен за окото — професионално виждане плюс волни извивки на молива, воден от въображението на архитекта. Високи прозорци с арки, зарешетени с боядисано в яркозелено ковано желязо. Балкони, веранди, капчуци, балюстради — всичко това изваяно свършено от кремав варовик. Източното крило — с колони от същия варовик. Испанските червени керемиди бяха наредени по

покрива с прецизността на венецианска мозайка. Петоъгълни вдлъбнати прозорчета — разхвърляни тук-там с предизвикателно презрение към синхрона, но с безпогрешно чувство за баланс.

И все пак самият размер на къщата, както и самотата бяха потискащи и навяваха тъга. Като празен музей. Интересно за посещение място, но лично аз не бих предпочел да боледувам от никаква фобия тук.

Паркирах и слязох. Щракането на ножиците се съпровождаше от чуруликането на птичките и шума на вятъра в листака на дърветата. Изкачих стълбите, мислейки си какво ли е да порасне човек тук, и то като единствено дете.

Предната веранда бе достатъчно голяма, за да побере цял камион — двойни врати от лакиран дъб, с обков от ковано желязо, като всяка половина бе разделена на шест релефа, изобразяващи селски сцени, смътно навяващи спомени за часовете по литература в училище — Чосър може би. Натиснах звънеца и ги заразглеждах.

Чу се двугласна баритонова камбанка, дясното крило се отвори, и на прага застана Мелиса, облечена в бяла блузка, изгладени дънки и бели маратонки. Изглеждаше по-миниатюрна от всякога. Кукличка за кукленска къщичка, построена в твърде голям за нея мащаб.

Тя сви рамене и каза:

— Какво място, а?

— Много е красиво.

Тя се усмихна с облекчение.

— Баща ми е проектирал всичко. Бил е архитект.

Това бе най-много, което бе казала за него за девет години. Чудех се какво ли още ще излезе, след като реших да направя това посещение в дома.

Тя леко ме докосна по лакътя, после отдръпна ръка:

— Нека ви разведе наоколо.

Наоколо се оказаха обширни пространства, претъпкани от съкровища — антре, голямо колкото баскетболно игрище, в чийто заден край се виеше широко стълбище от зелен мрамор. А отвъд стълбището — стая след стая, огромни като галерии. Галерии, построени за показ, просторни и тихи, с неизвестно предназначение. Тавани като в катедрала, огледални повърхности, гоблени, малки прозорчета с цветни витражи, цял калейдоскоп от ориенталски килими

по мраморния под, боядисани на ръка плочки и орехов френски паркет. Толкова блясък и пищност, че сетивата ми се претовариха и усетих как губя равновесие.

Мелиса сочеше с ръка и разказваше — малък гид в собствения си дом. Намирахме се в петоъгълна стая без прозорци, отвсякъде обградени от претъпкани с книги стелажи. Тя посочи една осветена от насочена лампа картина, повесена над камината.

— А това е Гоя. „Херцогът на Монтеро, възседнал жребеца си“. Татко я купил от Испания, когато изкуството тогава било на далеч по-разумни цени. Не го интересувало кое е модерно — допреди няколко години това било считано за незначително произведение на Гоя, твърде декоративно било. Изобщо портретната живопис не била на мода. Сега обаче организаторите на търгове непрекъснато ни пишат. Баща ми е бил достатъчно далновиден да отиде до Англия и да донесе куп произведения на пред Рафаелови майстори, когато никой не им обръщал внимание и всички ги смятали за кич.

— Доста неща знаеш — забелязах аз.

Тя се изчерви.

— Научиха ме.

— Джейкъб?

Тя кимна и отклони поглед.

— Както и да е, сигурна съм, че видяхте достатъчно за един ден.

Завъртя се на пети и тръгна да излиза от стаята, последвана от мен. Излязохме от претъпканата с книги зала, минахме през отворената врата на следващото огромно пространство, чийто таван този път представляваше орехов гредоред, боядисан на ръка, и високи френски врати. През прозорците се виждаше още зеленина, горички и цветя, каменни алеи, беседки, аметистовосин плувен басейн, а по-нататък, зад покритата от увивни растения асма с метнат отгоре прозрачен брезент, се чуваха отмерените удари на тенис ракети.

На около шестдесет метра по-нататък, откъм лявата страна на двора, имаше дълга постройка в бежов цвят, прилична на конюшня — десетина-дванадесет дървени врати, някои от тях леко отворени, пред които имаше широко павирано дворче, изпълнено с блестящи дългомуцунести стари автомобили. Над една от колите, с гюдерия в ръка, бе наведена фигура в сиви работни дрехи, усърдно търкаща блестящия калник на някакъв рубиненочервен шедьовър на

техническата мисъл. По излизащите отстрани блестящи колектори на ауспуха познах, че е „Дюзенберг“, и попитах Мелиса дали съм прав.

— Да, точно такава е — отвърна тя и гледайки право пред себе си, продължи да ме превежда през претъпканите с произведения на изкуството стаи галерии.

— Не знам — проговори тя изведнъж. — Струва ми се, че просто има много неща, които започват с намерението да бъдат хубави, а после се превръщат в грозни.

Казах:

— Маклоски?

Тя пъкна и двете си ръце в джобовете на дънките и енергично кимна.

— Много мисля за него.

— Повече от преди?

— Много повече. Откакто говорихме с вас. — Тя се спря, извърна се към мен и примигна. — Защо се е върнал, доктор Делауер? Какво иска?

— Може би нищо, Мелиса. Може би това нищо не означава. Ако някой изобщо може да узнае, то това е моят приятел.

— Надявам се — отвърна тя. — Наистина се надявам. Кога може да започне?

— Ще го накарам да ти се обади колкото е възможно по-скоро. Казва се Майло Стърджис.

— Добро име — каза тя. — Солидно.

— И той е такъв.

Двамата с Мелиса отново излязохме в антрето и тя се насочи към зелената стълба. Когато ръката ѝ докосна перилата, аз я запитах:

— Относно Маклоски, страх ли те е за собствената ти безопасност?

— За моята? — повтори тя, спирайки се с крак на първото стъпало. — Защо трябва да ме е страх?

— Няма причина. Просто ти говореше за красотата като за проклятие. Чувстваш ли се обременена или застрашена от това как изглеждаш?

— Аз? — Смехът ѝ бе твърде кратък и висок. — Елате, доктор Ди. Елате да се качим горе. Там ще ви покажа какво е красиво.

10.

Горната площадка представляваше шестметрова розетка от черен мрамор с вградени вътре сини и жълти слънца. Около стените се гушеше френска провинциална мебелировка с издути шкафчета и вити крака. По стените висяха ренесансови картини от сантименталната школа — херувимчета, арфи, религиозни сцени. Оттук се разделяха три коридора. В единия коридор отдясно имаше две жени с прахосмукачки в ръка. Другите два бяха тъмни и пусти. Тук приличаше повече на хотел, отколкото на музей. Тъжен и безцелен разкош на хотел през извънсезонно време.

Мелиса зави по средния коридор и ме поведе покрай редица бели врати, украсени с черни брави със златни ивици.

Пред шестата поред врата тя се спря и почука.

Отвътре се чу глас:

— Да?

Мелиса отвърна:

— Доктор Деллауер дойде.

После отвори вратата и влезе. Последвах я.

Бях се подготвил за поредната доза разкош, но се намерих в малка, простичка стая с кът за разговори не по-голям от два квадратни метра, боядисана в гълъбовосиво и осветена само от едно матово осветително тяло.

По-голямата част от задната стена бе заета от бяла врата. Останалите стени бяха почти голи, като се изключи някоя и друга литография по тях. Картина в меки цветове, изобразяваща майка и дете, която би трябвало да бъде на Касът^[1]. Бе поставена точно над тапициран в розово мъничък диван. Дървена кафе масичка и два дървени стола представляваха кътчето за разговори. На масата — порцеланов сервиз за кафе. На диванчето — жена.

Тя се изправи и каза:

— Здравейте, доктор Деллауер. Аз съм Джина Рамп.

Тих глас.

Тръгна към мен, като в походката ѝ имаше нещо средно между грациозност и неловкост. Цялата тази неловкост обаче бе съсредоточена над шията — главата ѝ бе неестествено високо и леко килната на една страна като от подсичащ удар.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Рамп.

Тя пое ръката ми, леко я стисна и я пусна.

Бе висока — поне двадесет сантиметра по-висока от дъщеря си, и все още стройна като фотомодел, облечена в сива, дълга до коляното рокля с дълги ръкави. Закопчана догоре. Сиви сандали почти без токове. Гладка сватбена халка на лявата ръка. Златни топчици вместо обеци. Никакви други украшения. Никакъв парфюм.

Косата ѝ бе руса, но не много, и започваща да побелява. Носеше я късо подстригана, с бретон. Като момче. Почти аскетична прическа.

Лицето ѝ бе бледо, овално, създадено като че ли само за камера. Силен, прав нос, твърда брадичка, големи сиво-сини очи, леко напръскани със зелени ивички. Бръчици от усмихване, съвсем леко загатнати около устата, по-ясно изразени по челото.

На четиридесет и три години — знаех го от един стар вестник — и изглеждаше точно на толкова. Въпреки това възрастта като че ли само бе омекотила красотата ѝ. Бе я подчертала някак си.

Тя се извърна към дъщеря си и се усмихна. Наведе глава, почти като ритуално движение, и ми показа лявата страна на лицето си.

Силно опъната кожа, бяла като кост и гладка като стъкло. Твърде гладка — с нездравия блясък на болен от треска. Линията на челюстта по-остра, отколкото би трябвало да бъде. Изкусно оформена скелетна постановка — отдолу сякаш е бил отнет пласт мускулатура и заменен с нещо изкуствено. Лявото ѝ око бе подръпнато надолу, наистина, съвсем мъничко, но забележимо. Белези, които плуваха сякаш непосредствено под повърхността на кожата — почти незабележими нишчици, мърдащи в оцветен като човешка плът желатин.

Плътта по шията ѝ, точно под челюстта, бе нашарена от три червеникави белега, сякаш някой я бе плеснал силно и пръстите му са се отпечатали. Лявата страна на устата ѝ бе свръхестествено права, в рязък контраст с уморено отпуснатото око, и придаваше на усмивката ѝ изкривен и не на място ироничен вид.

Тя промени положението на главата си и каза:

— Благодаря ти, Мелиса.

Усмихна се, но лявата страна не последва усмивката.

Дадох си сметка, че макар и само за момент съм изключил Мелиса от съзнанието си. Обърнах се към нея и ѝ се усмихнах. Тя ни гледаше втренчено с твърдо и съсредоточено изражение на лицето. Изведнъж ъглите на устните ѝ отскочиха нагоре и тя също се усмихна.

Майка ѝ каза:

— Ела тук, бейби.

Протегнала ръце за прегръдка, тя се приближи към нея, прибра я в прегръдките си и я погали по дългата коса.

Мелиса се отдръпна и ме погледна засрамено.

Джина Рамп каза:

— Ще се оправя, бейби. Не се притеснявай.

— Приятно прекарване — отвърна Мелиса.

Гласът ѝ бе на косъм да се пречупи. Погледна ни още веднъж, обърна се и излезе, оставяйки вратата отворена. Джина Рамп отиде до нея и я затвори.

— Моля, седнете където ви е удобно, докторе — каза тя, като държеше главата си така, че да се вижда само здравата ѝ страна. — Кафе?

— Не, благодаря.

Седнах на един от столовете. Тя зае предишното си място на диванчето. После се наведе да премести една от чашките и се забави повече, отколкото ѝ бе необходимо.

— И така... — каза тя накрая и отново се усмихна.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Рамп.

На лицето ѝ болезненото изражение се пребори с усмивката и победи.

— Най-сетне ли? — И преди да успея да отговоря, добави: — Аз не съм ужасен човек, доктор Деллауер.

— Разбира се, че не сте — отвърнах.

Твърде подчертано. Това я стресна и тя ме изгледа с дълъг поглед. Нещо у нея, нещо в това място като че ли ми пречеше да реагирам правилно. Стоях и не смеех да си отворя устата.

Като под команда на режисьор тя отново промени положението на главата си и отново ми предложи дясната страна на лицето, само че под друг ъгъл.

— Не съм дошъл тук, за да ви съдя. Става въпрос за заминаването на Мелиса. Това е всичко — казах.

Тя стисна устни и поклати глава.

— Вие ѝ помогнахте толкова много. Въпреки мен.

— Не — отвърнах твърдо. — Поради вас.

Тя затвори очи, пое въздух през стиснати устни и впи нокти в коленете през роклята.

— Не се безпокойте, доктор Деллауер. Минала съм през какво ли не. Мога да понеса жестоката истина.

— А истината, госпожо Рамп, е, че Мелиса се е превърнала в страхотната млада дама, която виждаме, само защото е получавала много любов и подкрепа у дома.

Тя отвори очи и много бавно поклати глава.

— Много сте любезен, но истината е там, че дори да усещам, че я подвеждам, не можех да изляза от моята... от това състояние. — Тя се извърна и този път показа част повредена плът. — Чувствах се в капан. Безпомощна и неадекватна. И непрестанно я подвеждах.

Премълчах.

Тя продължи:

— Знаете ли, че за тринадесет години нито веднъж не съм отишла на родителска среща? Че нито веднъж не съм ѝ ръкопляскала на училищни тържества? И че нито веднъж не съм се срещала с майките на децата, с които тя играеше? Аз не бях майка, доктор Деллауер! Не и в какъвто и да било истински смисъл на думата. Сигурно тя съжалява за това. Може дори и да ме мрази.

— Давала ли ви е повод да си мислите такива неща?

— Не, разбира се, че не. Мелиса е добро момиче, твърде много изпълнена с уважение, за да позволи другите да разберат какво мисли. Макар че съм се опитвала да я накарам да го направи. — Тя се наведе напред. — Доктор Деллауер, тя се представя като храбра млада дама, чувства, че винаги трябва да бъде пораснала. Аз ѝ дадох това нещо, слабостта ми ѝ го даде. — Докосна с пръст болната страна. — Аз я превърнах в преждевременно пораснала жена и я лиших от детство. Затова най-добре знам какво има у нея — гняв. Запечатан като в бутилка вътре у нея.

Казах:

— Не искам да ви убеждавам, че сте възпитали детето си идеално. Или че вашите страхове не са й повлияли. Повлияли са й. Но през цялото време — от това, което съм видял по време на терапията, тя гледаше на вас като на източник на несекваща и безусловна любов. И продължава да гледа на вас по същия начин.

Тя сведе глава и я обхвана с две ръце, като че ли от похвалите ми я заболяваше.

Продължих:

— Когато е подмокрляла чаршафите ви, вие сте я прегръщали и успокоявали. Това за едно дете означава далеч повече, отколкото някакви си родителски срещи.

Тя вдигна глава и впери поглед в мен. Отпуснатостта на лицето й бе по-явна от всякога. Променяйки положението, тя предостави на погледа ми профила си. С усмивка.

— Сега разбирам защо сте добър за нея — каза. — Вие излагате своята гледна точка с такава... сила, че с вас не може да се спори.

— А трябва ли да спорим?

Тя прехапа устни. Едната й ръка литна нагоре и отново докосна болната страна.

— Не, разбира се, че не. Просто не знам как да й помогна.

— Сигурен съм, че разбирате на какъв кръстопът е застанала с това нейно заминаване за Харвард, госпожо Рамп. И всичко това е свързано със загрижеността й за вас. Безпокои се, че ако ви остави на този етап, това ще разстрои лечението и ще изгубите напредъка, който сте постигнали досега. Затова е много важно да чуе от вас, от вашата уста, че това няма да ви навреди. Че вие ще продължавате да напредвате и докато я няма. Че искате тя да замине. Ако наистина искате.

— Доктор Деллауер — погледна ме тя право в очите, — разбира се, че искам. И съм й *казвала* това. Непрекъснато й го повтарям, още откакто разбрах, че е приета. Това ме зарадва. Такава чудесна възможност! Тя *трябва* да замине!

Настойчивостта й ме свари неподготвен.

— Това, което искам да кажа — продължи тя, — е, че разбирам повратния за Мелиса момент. Да се откъсне. Да започне нов живот. Ще ми липсва... разбира се, ще ми липсва ужасно. Но най-накрая аз вече стигнах до точката, където би трябвало да мисля за нея по начина, по

който би трябвало да мисля от много отдавна. Още откакто беше малка. Аз имам *изключителен* напредък, доктор Деллауер. Готова съм да предприема някои наистина решителни крачки. Да видя живота от различен ъгъл. Но не мога да накарам Мелиса да го разбере. Знам, че го чува, но това за нея са само думи и те не могат да я променят.

— А как бихте искали да се промени?

— Тя прекалява със загрижеността си за мен. Непрекъснато се върти наоколо. Урсула... доктор Кънингам-Габни се опита да ѝ говори, но Мелиса не прояви разбиране. Двете с нея като че ли са влезли в личностен конфликт. А когато аз ѝ кажа колко добре се чувствам, тя се усмихва, потупва ме, казва: „Браво, мамче“ и си тръгва. Не че я обвинявам. Толкова дълго я бях оставила тя да бъде родител... Сега си плащам за това.

Тя отново наведе глава, подпря я с ръка и остана дълго време така. После продължи:

— Не съм имала пристъп от четири седмици, доктор Деллауер. Виждам света за първи път от толкова време насам и разбирам, че мога да се справя в него. Все едно се раждам отново. Не искам Мелиса да се ограничава заради мен. Какво трябва да ѝ кажа, за да я убедя?

— Вие, изглежда, ѝ говорите това, което трябва. Но тя просто може би не е готова да го чуе.

— Е, не искам да седна и да ѝ казвам, че нямам нужда от нея. Никога не бих могла да я нараня по този начин. И то няма да е вярно. Имам нужда от нея. Както всяка майка има нужда от дъщеря си. Искам да сме близки. И не ѝ давам двусмислени послания, докторе, повярвайте ми. Двете с доктор Кънингам-Габни поработихме върху това. Но госпожицата просто отказва да ги чуе.

— Проблемът се състои в това, че известна част от конфликта ѝ няма нищо общо с вашия напредък в лечението. Всеки осемнадесетгодишен млад човек би изпитвал тревога да напусне дома си за първи път. Но животът, който е водила Мелиса досега — отношението между вас двете, размерът на това място, изолацията, прави заминаването да изглежда по-страшно за нея, отколкото за който и да е първокурсник. Като съсредоточава страховете си върху вас, тя се избавя от необходимостта да се справя със своите собствени стракове.

— Ако нещата стоят така, какво бих могла да направя аз?

— Тя ще свикне с вашето подобрение постепенно, естествено, с течение на времето. Но честно да си кажа, може би няма да успеете да я убедите да отиде в Харвард, преди срокът за подаване на молбите да е изтекъл.

Тя се намръщи.

Аз продължих:

— Според мен още едно нещо усложнява ситуацията — ревност.

— Да, знам — отвърна тя. — Урсула наблегна на това колко е ревнива.

— Има за какво да бъде ревнива Мелиса, госпожо Рамп. Понесла е ударите на доста промени, и то за къс период от време. Без да споменаваме вашия напредък в лечението. Смъртта на Джейкъб Дъчи, вашият повторен брак. — Завръщането на един луд, казах си наум аз. — А това, което прави нещата още по-сложни за нея, е фактът, че отговорността, а може би и вината за повечето от тези промени тя стоварва върху себе си. Затова че ви е убедила да започнете лечение, затова че ви е запознала с мъжа ви.

— Знам — каза тя. — И е вярно. Тя ме убеди да се лекувам. Буквално ме принуди, Бог да я благослови. И това лечение ми помогна да си пробия прозорец в моята клетка. Понякога се чувствам такава глупачка, че не съм започнала по-рано. Всичките тези години...

Тя внезапно промени положението си и ми показа цялото си лице. Сякаш горда с него.

Нищо не каза за втория си брак. Не настоях.

Тя изведнъж се изправи, стисна ръка в юмрук, вдигна го пред себе си и се вторачи в него.

— Трябва да я убедя по някакъв начин. — От напрежението болната страна на лицето ѝ побледня, то отново стана като мрамор и белезите на шията ѝ почти изчезнаха. — Та аз съм нейна майка, за бога!

Тишина. Далечен шум от прахосмукачка.

— Точно в момента изглеждате доста убедителна. Защо не я извикате и не ѝ го кажете?

Тя помисли малко. Свали си юмрука, но не го отпусна.

— Да — каза накрая тя. — Добре. Ще го направя. Хайде!

Тя се извини, отвори вратата в задната стена и изчезна зад нея. Чух приглушени стъпки, после гласа ѝ. Станах и надникнах.

Госпожа Рамп седеше в края на легло с балдахин в огромна кремава спалня с изрисуван таван, изобразяващ куртизанки, радващи се на живота във Версай преди потопа.

Седеше леко наведена напред, притиснала златно бяла слушалка към ухото си, и болната ѝ страна се виждаше. Леглото бе покрито със сатенен плик, а телефонът стоеше на специална поставка до него. От двете страни се издигаха високи френски прозорци. Огледала, дантела, тоалетни принадлежности, картини в подходящ тон и толкова много френски антики, че Мария Антоанета би се чувствала съвсем като у дома си.

Тя кимна, каза нещо и затвори. Аз отново седнах. Тя излезе след секунда и каза:

— Идва. Имате ли нещо против да присъствате?

— Ако Мелиса няма нищо против.

Усмивка.

— Няма да има. Тя е доста привързана към вас. Във ваше лице вижда съюзник.

Отвърнах:

— Аз съм ѝ съюзник.

— Разбира се — каза тя. — Всеки има нужда от съюзник, нали?

След малко откъм коридора се чуха стъпки. Джина стана, посрещна Мелиса на вратата, хвана я за ръката и я въведе вътре в стаята. Слагайки двете си ръце на раменете на Мелиса, тя сведе тържествен поглед към нея, като че ли щеше да ѝ дава благословията си.

— Аз съм твоя майка, Мелиса Ан. Правила съм грешки, била съм слаба и непълноценна като майка, но това не променя факта, че съм ти майка, а ти си мое дете.

Мелиса я гледаше озадачено, после врътна глава към мен. Усмихнах ѝ се, както ми се стори, насърчително и преместих поглед към майка ѝ. Мелиса последва примера ми.

Джина продължи:

— Знам, че моята слабост е била бремене за теб, бейби. Но всичко това ще се промени. Нещата ще бъдат различни.

При думата „различни“ Мелиса застина.

Джина видя това и я притисна към себе си. Мелиса не се възпротиви, но и не се поддаде с охота.

— Искам да си останем винаги близки, бейби, но искам и всеки от нас да живее своя собствен живот.

— Точно това правим, майко.

— Не, не го правим, скъпа. Не съвсем. Ние се обичаме и се грижим една за друга — ти си най-добрата дъщеря, за която една майка може да мечтае. Но положението, в което се намираме, е много... объркано. Трябва да го оправим. Да развържем възлите.

Мелиса леко се отдръпна назад и втренчи поглед в нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което искам да кажа, бейби, е, че заминаването ти е златна възможност за теб. Златна ябълка. Ти си я заслужила. Толкова се гордея — цялото ти бъдеще е пред теб и ти притежаваш ум и талант да извлечеш най-доброто от него. Така че използвай тази възможност, настоявам да я използваш.

Мелиса се отскубна от нея.

— Настояваш?

— Не, не искам да кажа... Искам да кажа, бейби, че...

— Ами ако не искам да се възползвам от нея?

Гласът на Мелиса беше тих, но борбен. Като прокурор, подготвящ почвата, за да хвърли бомбата на обвинението.

Джина каза:

— Мисля, че трябва да отидеш, Мелиса Ан.

Обаче част от убеждението я бе напуснало.

Мелиса се усмихна.

— Това е чудесно, майко, но защо не ме попиташ какво мисля аз?

Джина отново я притегли към себе си и я притисна към гърдите си. Лицето на Мелиса бе безизразно.

— Това, което мислиш, бейби, е най-важно, но искам да се убедя, че знаеш точно какво наистина мислиш... че твоето решение няма да бъде повлияно от безпокойството ти за мен. Защото аз съм добре и ще продължавам да бъда добре.

Мелиса я погледна в очите. Усмивката ѝ бе станала по-широка, но студена. Джина отклони поглед от нея, докато ѝ говореше.

Намесих се и аз:

— Майка ти много е мислила за това. Сигурна е, че ще може да се справи.

— Така ли?

— Да, ще мога — каза Джина. Тонът ѝ се бе вдигнал с половин октава. — И очаквам да уважиш мнението ми.

— Уважавам всички мнения, майко. Но това не означава, че трябва да ги заобикалям.

Джина отвори и затвори уста.

Мелиса хвана ръцете на майка си и ги отдели от тялото си. Отстъпвайки назад, тя сложи пръсти в гайките на дънките и остана така.

Джина каза:

— Моля те, бейби.

— Не съм бейби, майко. — Все още с усмивка.

— Не. Не си. Разбира се, че не си. Извини ме, че те наричам така. Старите навици се забравят трудно. Точно за това говорим — за промяна. Аз работя за тази промяна, знаеш с какъв труд работих досега, Мелиса. Това означава различен живот. За всички нас. Искам да заминеш за Бостън.

Мелиса погледна предизвикателно към мен.

— Говори с майка си, Мелиса — казах.

Вниманието на Мелиса се насочи към майка ѝ, после отново към мен. Очите ѝ се присвиха.

— Какво става тук?

Джина отвърна:

— Нищо, бей... Нищо. Двамата с доктор Делауер проведохме чудесен разговор. Той ми помогна да си изясня много неща. Чак сега разбрах защо го харесваш.

— Така ли?

Джина отвори уста да отговори, заекна и се отказа.

— Мелиса, в това семейство стават големи промени — намесих се аз. — За всички ви е тежко. Майка ти се опитва да намери правилен подход да ти каже, че е добре. За да не се чувстваш вече задължена да се грижиш за нея.

— Да — потвърди Джина. — Точно така. Наистина съм добре, моето момиче. Отивай и живей свой живот. Бъди си ти.

Мелиса не помръдваше. Усмивката бе изчезнала.

— Изглежда, тук възрастните вече са решили кое е най-доброто за малката глупачка.

— О, момичето ми! — изпъшка Джина. — Изобщо не е така!

Отново се намесих:

— Никой нищо не е решавал. Всъщност най-важното е, че двете говорите за това и оставяте вратичките за общуване отворени.

— Разбира се. И ще минем през тях, нали, моето момиче?

Джина пристъпи към дъщеря си с протегнати напред ръце.

Мелиса отстъпи към вратата и се хвана за касата ѝ.

— Страхотно — каза тя. — Това е направо страхотно.

Очите ѝ гневно проблеснаха и тя насочи пръст към мен.

— Не очаквах това от вас.

— Скъпа! — възкликна Джина.

Изправих се.

Мелиса клатеше глава и държеше ръце пред себе си с длани към нас.

— Мелиса... — успях само да кажа.

— Забравете! Просто го забравете!

Тя потрепери от гняв и избяга навън.

Подадох глава от вратата и я видях да тича по коридора с развяна коса.

Помислих си дали да не я настигна, после се отказах и се извърнах към Джина, мъчейки се да съчиня нещо дълбоко и прочувствено.

Но тя не бе във форма да слуша.

Лицето ѝ беше станало призрачно бледо, а ръката ѝ стискаше роклята на гърдите. Устата отворена, бореца се за въздух. Тялото започваше да се тресе.

Спазмите се усилваха. Спуснах се към нея. Тя залитна назад и поклати глава, задържайки ме. Очите ѝ гледаха диво.

Бръкна в единия джоб на роклята, затърси нещо там с усилие, намери го и извади малък Г-образен инхалатор. Мушна късата част в устата си, затвори очи и с треперещ пръст натисна бутончето в горния край на дългата част.

Чу се тихо съскане. С едната ръка тя стискаше инхалатора, а с другата се подпираше на ъгъла на дивана. Задържа дъх няколко секунди, после се строполи на него.

Гърдите ѝ трескаво се вдигаха и спадаха. Стоях, без да помръдна. Гледах как ритъмът постепенно се забавя и реших да седна до нея. Още трепереше — вибрациите се усещаха дори през меката тапицерия на дивана. Дишаше тежко през устата и се опитваше да забави дишането. Затвори очи, после отново ги отвори. Видя ме и пак ги затвори. Цялото ѝ лице бе обляно в пот. Докоснах ръката ѝ и тя отвърна със слабо стискане. Плътта ѝ бе влажна и студена.

Стояхме двамата, без да помръдваме, без да говорим. Тя се опита да каже нещо, но нищо не излезе. Положи глава на облегалката и се вторачи в тавана. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Този беше малък — каза тя със слаб глас. — Удържах го.

— Да, удържахте го.

Инхалаторът още беше в ръката ѝ. Погледна го, после го пусна в джоба си. Навеждайки се напред, тя ме хвана за ръката и отново я стисна. Издиша. Вдиша. Усетих дъха ѝ — хладен ментов полъх.

Бяхме толкова близо един до друг, чувах ударите на сърцето ѝ. Вниманието ми обаче бе насочено да улови други шумове — от стъпки. Мислех си какво би станало, ако Мелиса се върне и ни завари така.

Когато ръката ѝ се отпусна, тя я отдръпна от мен. Още една-две минути и дишането ѝ се нормализира съвсем.

— Да повикам ли някого? — попитах я аз.

— Не, не, вече съм добре. — Тя потупа джоба си.

— Какво има в инхалатора?

— Мускулен релаксант. Урсула и доктор Габни са го разработили. Много е добър. За кратко време.

— Да ви донеса ли малко вода? — попитах.

— Не, не, добре съм. Наистина. Изглежда по-лошо, отколкото е всъщност. Това беше малък... първият от... четири седмици... Аз...

— Много важен разговор проведохте.

Тя сложи ръка на устата си.

— Мелиса!

Скочи като ужилена и изхвъркна от стаята.

Хукнах подир нея, следвайки стройната ѝ фигура по коридора, после по една спираловидна стълба. Гледах да не я изпусна, в противен случай като нищо щях да се изгубя.

[1] Мери Касът (1845 — 1926) — американска художничка импресионистка. — Б.пр. ↑

11.

Стълбата излизаше на къс коридор, точно до склад за продукти, голям като хола ми. Минахме през него и влязохме в кухнята — огромна зала в кремавожълто, чийто под бе постлан с шестоъгълни теракотни плочки. От двете страни бе пълно с хладилници и фризери, имаше и бокс за разфасоване на месо с месарски плот. От тавана, окачени на метални стелажи, висяха най-различни медни съдове и инструменти.

Никакви кухненски миризми. На един от плотовете имаше купа с плодове. Ресторантската печка с осем котлона бе пуста.

Джина Рамп ме изведе отгук и двамата влязохме в друга, по-малка кухня, след което се озовахме в голяма столова, която без проблем би приютила цяла конференция. През високите френски врати тъкмо влизаха двама мъже с тенис ракети в ръцете и кърпи около вратовете. И двамата бяха едри и добре сложени.

По-младият бе между двадесет и тридесет, с гъста и дълга руса коса, стигаща до раменете му. Издълженото и слабовато лице бе одухотворено от тъмните очи и трапчинката в брадичката му, толкова дълбока, че в нея можеше да скрие цял диамант. Тенът му едва ли можеше да се придобие само за едно лято.

Другият мъж — според мен около петдесетте — беше по-тежък, но не и отпуснат — дългогодишен атлет, останал си цял живот във форма. Масивна челюст и синеок поглед. Късо подстригана коса, с побелели слепоочия, посивели мустачки, подрязани точно на ширина с устата му. Грубоват и малко червендалест. Мъжът от Страната на Марлборо.

Той вдигна едната си вежда и попита:

— Джина? Какво става?

Гласът му бе сочен и резониращ, от оня тип, който винаги е дружелюбен, дори и когато не е.

— Виждал ли си Мелиса, Дон?

— Излезе с Ноел...

— С Ноел?

— Той се занимаваше с колите, тя изхвъркна от къщата като прилеп от царството на Хадес, каза му нещо, двамата се качиха и отпрашиха нанякъде. В корвета. Нещо се е случило ли, Джийн?

— О, боже! — отпусна рамене Джина.

Мъжът с мустачките я прегърна през рамо и хвърли още един изпитателен поглед към мен.

— Какво става тук?

Джина успя да докара нещо като усмивка и докосна лицето му.

— Нищо, Дон. Просто... Това е доктор Делауер. Психологът, за когото ти говорих. Двамата с него се опитахме да убедим Мелиса за Харвард и тя се разстрои. Сигурна съм, че ще ѝ мине.

Той взе ръцете ѝ в своите, сви устни така, че мустачките се пречупиха в средата с връх, насочен нагоре, и отново свъси вежди. Силен в мълчанието си. Още един роден за камера...

— Докторе, това е съпругът ми Доналд Рамп. Дон, доктор Алекс Делауер.

— Приятно ми е да се запозная с вас.

Рамп протегна твърдата си здрава ръка и кратко стисна моята. По-младият мъж се бе оттеглил в ъгъла на стаята и разглеждаше една кристална ваза с очарование твърде подчертано, за да бъде неподправено.

Джина се извърна към него.

— Как си днес, Тод?

Вазата слезе плавно от ръцете му и кацна на масата.

— Чудесно, госпожо Рамп. А вие?

— Карам я някак, Тод. Как беше Дон днес?

Русият ѝ отговори с усмивка като от реклама на паста за зъби.

— Усвоил е вече движенията. Сега трябва само да работи по тях.

Рамп изпъшка и се протегна.

— Тия стари кокали умират, като чуват думата „работа“. — Обръщайки се към мен: — Докторе, това е Тод Никуист. Мой учител и треньор по тенис и главен инквизитор.

Никуист се ухили и докосна с пръст слепоочието си.

— Докторе.

Рамп додаде:

— И не само ме мъчи, ами на това отгоре и му плащам за това.

Отвсякъде задължителни усмивки.

Рамп погледна жена си.

— Сигурна ли си, че нищо не мога да направя за теб, скъпа?

— Да, Дон. Просто ще почакаме. Сигурно скоро ще се върнат. Ноел още не е приключил с колите, нали?

Рамп хвърли поглед през вратата към павираното дворче.

— Май не. Изотата и другият делахей са готови за пастиране, а досега той само ги е мил.

— Добре — каза Джина. — Двамата с Мелиса сигурно са отишли само да заредят. След това ще се върнат и тогава доктор Делауер и аз ще подхванем отново оттам, докдето бяхме спрели! А ти, господинчо, отиди да вземеш един душ. Не се безпокой за нищо.

Напрегнат глас. Всички бяха напрегнати. Изстискаха по малко дрънканици като месо от месомелачка.

Неловко мълчание.

Джина подхвърли:

— Някой да иска нещо за пиене?

Рамп се пипна по корема и отвърна:

— За мен не. Ще отида да се изкъпя. Радвам се, че се запознах с вас, докторе. Благодаря ви за всичко.

— Никакъв проблем — отвърнах, без да съм сигурен за какво точно ми благодари.

С края на провесената през шията му кърпа той си избърса лицето, намигна безадресно и тръгна да излиза. После се спря, хвърли поглед през рамо към Никуист и каза:

— Всичко хубаво, Тод. Ще се видим в сряда. Ако обещаеш да ми спестиш стегачките си.

— Готово, господин Ар^[1] — отвърна Никуист, отново усмихвайки се. После се обърна към Джина: — Бих изпил едно пепси, госпожо Ар. Или каквото там имате, стига само да е студено и сладко.

Рамп остана загледан в него, поколеба се дали да остане, или не, после си тръгна.

Никуист сгъна няколко пъти коленете си, разтри врат, прокара пръсти през гъстата си грива и се зае да изучава кордата на ракетата си.

Джина каза:

— Ще кажа на Мадлен да ти приготви нещо.

— Добре — отвърна той с усмивка, която този път бързо угасна. Оставила го да стои там, тя ме поведе към предната част на къщата.

Седяхме на богато тапицирани столове в една от залите, заобиколени от шедьоври и разкош. Там, където нямаше някакво произведение на изкуството, бяха монтирани огледални панели. Всичките тези отражения преобръщаха перспективата с краката нагоре. Почти погълнат от възглавници и тапицерия, аз се чувствах като съвсем незначително човече. Гъливер в страната на великаните.

Тя поклати глава и каза:

— Какъв провал! Трябваше да го направя по-добре.

— Справихте се чудесно — отвърнах. — Трябва й време, за да се пренастрои.

— Но тя няма време. Трябва да уведоми Харвард.

— Както вече казах, госпожо Рамп, може би не бива да очаквате от нея да е готова за някакъв точно уречен срок.

Тя не отговори, затова продължих:

— Може да поиска да прекара една година тук, да ви гледа как напредвате. Да свиква постепенно с промените. Може винаги да се прехвърли в Харвард през втората си година.

— Сигурно — отвърна тя. — Но аз наистина искам тя да замине, не заради мен. — Докосна болната страна с пръст. — А заради нея. Трябва да се измъкне. От това място. Толкова е... Това е един отделен свят. Тук всички нейни нужди се посрещат, всичко се прави за нея. Това може да я осакати.

— Вие като че ли се страхувате, че ако не тръгне сега, вече никога няма да го направи.

Тя въздъхна.

— Въпреки всичко това — обхвана тя стаята с жест, — въпреки цялата тази красота то може да израсне в нея като тумор. Къща без врати. Повярвайте, знам какво говоря.

Това ме стресна. Помислих си, че не е забелязала, но тя ме попита:

— Какво има?

— Тази фраза, която току-що употребихте — къща без врати. Когато я лекувах, Мелиса често рисуваше къщи без врати и прозорци.

— О! — възкликна тя. — О, божичко! — докосвайки джоба, където беше инхалаторът.

— Изговаряли ли сте тези думи някога пред нея?

— Не мисля... Би било ужасно, ако съм го правила, нали? Да натрапвам такива образи в главата ѝ.

— Не е задължително — отвърнах. — Аз ѝ дадох конкретен образ. Когато започна да се оправя, тя започна да рисува къщите с врати и прозорци. Съмнявам се дали това място ще бъде за нея такова, каквото е било за вас.

— Откъде сте толкова сигурен?

— В нищо не съм сигурен — меко отвърнах аз. — Просто си мисля, че не бива да приемаме, че вашият затвор е и неин.

Пауза.

— Значи мислите, че може да остане да живее тук?

— Междувременно...

— Какво значи междувременно?

— Ами толкова, колкото е необходимо, за да свикне с мисълта, че трябва да замине. От това, което съм виждал преди девет години, тя е доста добра с крачките напред.

Тя не каза нищо и погледна триметровия старинен часовник, облицован с черупки от костенурки.

Казах:

— Може би просто са излезли да се повозят малко.

— Ноел още не си е свършил работата — отвърна тя, като че ли това обясняваше всичко.

Тя се изправи, разходи се из стаята, после отиде до прозореца и известно време гледа навън. След това се извърна и отново погледна часовника.

— Надявам се, че скоро ще се върнат.

Не се върнаха.

Мина половин час — тридесет дълги минути, изпълнени с учтиви фрази и кратък курс по фламандско изкуство, изнесен ми без

никакъв ентузиазъм от домакинята. И накрая, когато вече не остана нищо за казване, тя се изправи и каза:

— Може би наистина са излезли само да се повозят. Но няма смисъл да висите тук и да чакате. Съжалявам, че само ви загубихме времето.

Измъквайки се с усилие от възглавниците, аз я последвах през още един лабиринт от старинни мебели, който свърши на предната врата.

Тя отвори едното крило и попита:

— Когато се върне, трябва ли веднага да подновя разговора?

— Не, аз не бих бързал. Нека поведението ѝ да ви подсказе. Когато тя е готова за разговор, вие ще разберете. Ако искате да присъствам и на следващия разговор и това устройва и Мелиса, мога да присъствам. Но тя може да ми се сърди. Да чувства, че съм я предал.

— Съжалявам — отвърна тя. — Не исках да ви развалям отношенията.

— Това е поправимо — казах. — Тук са важни вашите отношения.

Тя кимна. Потупа се по джоба. Приблужи се към мен, докосна ме по лицето, както бе докоснала мъжа си. Предостави ми гледка към белезите си в едър план — брюкселска дантела — и ме целуна по бузата.

Отново на магистралата. Отново на планетата Земя.

Заклещен в поредното задръстване, след като излязох от магистралата, аз седях в колата, слушах „Джипси Кингс“ и се питах дали не съм прецакал нещата. Мислих, мислих и накрая си казах, че съм направил каквото съм могъл.

Като се прибрах вкъщи, звъннах на Майло. Той вдигна телефона и изръмжа:

— Да.

— Брей, какъв дружелюбен поздрав.

— Помага да отблъсквам измет, опитващ се да ми продава боклук, и откачалници, провеждащи въображаемо разследване. Какво има?

— Готов ли си да започнеш онова нещо с бившия затворник?

— Аха. Мислих си за това и ми се струва, че петдесетачка на час, плюс разходите, е една разумна цена. Това дали ще устрои клиентите?

— Още не съм успял да обсъдя с тях финансовата страна на въпроса. Но не бих се безпокоил, там няма недостиг на фондове. А клиентката твърди, че имала достъп до много от тях.

— А защо да няма?

— Ами... защото е осемнадесетгодишна и...

— Искаш да работя за самата хлапачка ли, Алекс? Боже господи, за колко сладоледа на час става въпрос тогава?

— Това не ти е някой лигав тийнейджър, Майло. Наложило й се е да порасне бързо, и то доста бързо. И си има свои собствени пари, увери ме, че заплащането нямало да представлява проблем. Искаше ми се само да се убедя, че си дава сметка колко горе-долу трябва да заплати. Мислех, че днес ще стигнем и до това, но се случи нещо друго.

— Божичко, за хлапе! — повтори отново той. — Да ти приличам по нещо на Дядо Коледа? — И пак: — Божичко... — После: — Я ми кажи нещо повече. Кой точно е бил ранен и колко е пострадал?

Започнах да му описвам нападението с киселината над Джина Рамп.

Той ме прекъсна:

— Брей. Звучи ми като случая „Маклоски“.

— Ти го знаеш?

— Знам за него. Случило се е няколко години преди моето време, но в полицейската академия ни го преподаваха. Провеждане на разпит.

— И защо точно него?

— Защото беше странен случай. И преподавателят ни по този предмет — Ели Савидж, е бил един от първите следователи, които са го разпитвали.

— В какъв смисъл странен?

— В смисъл на мотив. Ченгетата са хора като всички останали. Обичат всичко да е класифицирано и сведено до основни понятия. Пари, ревност, отмъщение, страст или някакво сексуално извращение представляват деветдесет и девет процента от мотивите за престъпление. А пък това не се вписваше в нито едно от изброените неща. Доколкото си спомням случая, едно време между Маклоски и

жертвата имало нещо, но всичко свършило много приятелски някъде около половин година, преди да я изгори. От негова страна не е имало никакви изпълнения, никакви отровни писалки, заплашителни писма или анонимни обаждания по телефона. На това отгоре тя не ходела по това време с никого, така че и ревността отпада. Парите също не бяха добър залог, защото преди това той не я застраховал, никой не открил той да е спечелил и стотинка от нападението. Дори напротив — платил е огромна сума на оня боклук, дето е свършил черната работа. Говореше се нещо за отмъщение, но слаба работа. Бил я обвинявал, че тя била виновна, че бизнесът не му вървял — имал някаква фирма за фотомодели, доколкото си спомням.

— Ти ме шашна.

— Не се шашвай. Такъв случай просто не се забравя. Спомням си дори, че ни показвах снимки на лицето ѝ. Преди, по време и след хирургическата намеса. Понесла е цял тон операции. Непрекъснато се питах как може да причиниш такова нещо на друг човек. Сега естествено знам, че може, но тогава бяха годините ми на блажено неведение. Както и да е, колкото до мотива пари, оказа се, че провалът на фирмата му няма нищо общо с нея. Маклоски се е плъзгал по наклонената плоскост поради пиячката и дрогата и по време на разпитите той самият изяснил това. Непрекъснато говорел на следователите как си прецакал живота, молел ги да го оставят на страданията му, такива неща. Искал на всички да стане ясно, че нападението няма нищо общо с бизнеса му.

— А с какво?

— Точно това е голямата въпросителна. През цялото време не е искал да каже, независимо от това колко и как са го притискали. Оглушавал и онемявал всеки път, когато станело въпрос за мотив. Гледал да го обърне все на психопатна вълна, но никой не открил да е бил криминално проявен на психическа основа преди това и да го избива насилие. Е, вярно, бил е пълен задник, обичал да се мотае в компанията на гангстери. Обаче това е било само поза, всеки, който го познава, казвал, че е един малък фукльо.

— Малките фукльовци също хапят.

— Или пък ги избират на отговорни постове. Така че наистина е могъл да се преструва. Може и да е бил садист и да го е криел така, че никой да не разбере. Та Савидж наблегна на това — че тук има нещо

психологическо, нещо даже може да е превъртял. Случаят се задънил в неговата улица, а той се гордеел като най-добър в разпита. Завърши лекцията си с това, че всъщност мотивът на Маклоски нямал никакво значение. Важното било, че задникът бил бутнат зад решетките за дълго време, и именно това била нашата работа — бутни ги зад решетките, пък нека психарите се оправят по-нататък.

Казах:

— Да, но дългото време свърши.

— Колко време е бил вътре?

— Тринадесет години от двадесет и три годишна присъда. Пуснат предсрочно за добро поведение. В изпитателен срок за шест години.

— Обикновено изпитателният срок е ограничен до три години. Той трябва да е направил някаква сделка. — Майло изхъмка. — Изгори нечие лице, изнасили бебе или там каквото и да е, после редовно посещавай изправителните часове, гледай да не те хванат в крачка и си върн за половината време. — Той млъкна и помълча малко. После продължи: — Тринадесет, а? Бая време е минало. И сега, казваш, се е върнал в града, така ли?

Кимнах.

— По-голямата част от изпитателния срок го е прекарал в Ню Мексико и Аризона. Работел в някакъв резерват с индианците.

— Стар като света трик да се правиш на божа кравичка.

— Шест години е твърде дълъг срок да се правиш на божа кравичка.

— Да, но кой може да каже как се е държал през това време? Кой знае колко индианци са заплатили с живота си... Какво друго знаеш за него?

— Само това, че изпитателният срок му е свършил и че сега е свободен, че наблюдаващият го служител се казва Бейлис и че е пред пенсиониране или вече се е пенсионирал.

— Твоята осемнадесетгодишна май доста я бива в тая работа.

— Всичко това го е научила от един от прислугата. Супериконом, на име Дъчи. През цялото време е държал Маклоски под наблюдение. Много се грижеше за семейството. Обаче умря.

— Ах, и остави бедните богаташи сами да се грижат за себе си. Маклоски опитвал ли се е да се свърже със семейството?

— Не. Доколкото знам, жертвата и съпругът ѝ дори не знаят, че оня се е върнал. Мелиса, момичето, знае и това много я плаши.

— И с основание — отвърна Майло.

— Значи смяташ, че Маклоски е опасен?

— Кой знае. От една страна, разполагаме с факта, че той е навън отпреди шест години, но не е предприел нищо, от друга — че е напуснал индианците и се е върнал в града. Може би има някаква причина за връщането. Може да няма. Заключение е, че не е зле да се разбере защо. Или поне да се опита.

— Ерго...

— Да, да, ерго. Време е да наострим уши. Добре, ако иска да го направя, ще го направя.

— Благодаря ти, Майло.

— Да, да. Номерът е там, Алекс, че дори и да има солидна причина за връщане тук, аз пак щях да се притеснявам.

— И защо?

— Заради онова нещо — мотива. Заради факта, че никой не знае защо, по дяволите, го е направил. Но може би тринадесетте години затвор са поотворили малко съзнанието му и той го е издрънкал на някой съкилийник. Или пък го е казал на някого от затворническите ти колеги психари. Но ако не е, значи е потаен гадняр. *Mucho patient*^[2]. И именно това ме кара да се стягам. Ако бях един обикновен човек, щях да съм даже много уплашен.

[1] На английски буквата R се произнася така. — Б.пр. ↑

[2] Много търпелив (исп.). — Б.пр. ↑

12.

След като той затвори, аз си помислих дали да не се обадя в Сан Лабрадор, но реших да оставя Джина и Мелиса да се оправят сами.

Отидох до вирчето и хвърлих храна на рибите, после постоях малко загледан във водата. Рибите бяха по-неспокойни от обикновено, но храната като че ли не ги интересуваше. Непрекъснато се стрелкаха насам-натам в ята от по три-четири, изхвъркваха над водата, падаха с плясък, даже от време на време се блъскаха в камъните.

Заинтригуван, аз се наведох и направих още една крачка към водата. Рибата не ми обръщаше внимание и продължаваше да играе.

Изведнъж разбрах каква е работата. Мъжките преследваха женските.

Хвърляха хайвер. Блестящи гроздчета, увиващи се около ириса, растящ по ъглите на вирчето. Бледи зрънца хайвер, крехки като сапунени мехурчета, проблясваха на лъчите на залязващото слънце.

За първи път, откакто имах този вир. Може би това означаваше нещо.

Клекнах и погледах още малко, питайки се дали рибата няма да изяде хайвера, преди да се излюпи. Дали малките щяха да оцелеят.

Изпитах внезапен порив да спасявам, но знаех, че това е извън възможностите ми. Нямаше къде да сложа хайвера — професионалните рибовъди имат няколко басейна. А да го оберат и да го сложа в кофи и буркани, означаваше да отнема всякакви шансове за оцеляване.

Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам.

Върнах се обратно къщи и си приготвих вечеря — малка пържола, салатата и бира. Хапнах в леглото, заслушан в леещия се от компактдиска концерт на Моцарт в изпълнение на Пърлман и Зюкърман, потопен в музиката, оставил нащрек една малка част от съзнанието си да чака обаждане от Сан Лабрадор.

Концертът свърши. Обаждане нямаше. Уредбата пусна друг диск. Чудесата на техниката. Компактдискът ми уредба беше истински

шедьовър. Подарък от човек, предпочитащ машините пред хората.

Започна следващото динамично дуо — Стан Гец и Чарли Бърд.

Бразилските ритми също не можаха да променят нещата — телефонът мълчеше.

Все по-голяма част от съзнанието ми се измъкваше от музиката. Мислех си за Маклоски, който явно съжаляваше за стореното, но не издаваше мотива. Мислех си как бе разбил живота на Джина Падък. Белези — видими и невидими.

Импулсивно, без да се замисля, вдигнах телефона и се обадох в Сан Антонио.

Отговори ми глас на жена със запушен нос.

— Ало?

Чуваше се, че телевизорът работи — даваха някаква комедия, ако се съдеше по рязко избухващия и рязко затихващ смях.

Мащехата.

— Здравейте, госпожо Овърстрийт. Обажда се Алекс Делаяер от Лос Анджелис.

Моментно мълчание.

— А, да... здрасти, док. Как сте?

— Добре. А вие?

Въздишка толкова дълга, че през това време можех да кажа азбуката.

— Горе-долу.

— Как е господин Овърстрийт?

— Ами... надяваме се на най-доброто, док. Как вървят нещата в Лос Анджелис? Не съм идвала от години там. Обзалагам се, че всичко става по-голямо, по-бързо, по-шумно и по-... всичко. Натам, изглежда, е тръгнал животът, нали? Трябва да видите Далас и Хюстън, пък и тук... макар че тук не е чак толкова... има още доста хляб да изядем, докато проблемите ни станат толкова големи.

Думи като ураганен залпов огън. Чувствайки се като тежко ранен от атаката, казах:

— Животът си върви.

— Ако имаш късмет, да. — Въздишка. — Но стига вече философия, това на никого не помага. Сигурно искате да говорите с Линда.

— Ако си е вкъщи.

— Че тя си е само вкъщи, сър. Бедното дете изобщо не излиза, макар че непрекъснато ѝ повтарям, че не е естествено младо момиче да седи по цял ден вкъщи, да се прави на медсестра, да вехне, без да мръдне малко навън. Не че ѝ предлагам да излиза да си живее живота по цели нощи при това състояние на баща ѝ, а да не говорим какво може да му се случи всеки момент. Но цялото това седене не помага на никого. Особено пък на нея. Ако схващате какво искам да кажа.

— Аха.

— Един кекс, ако стои, без да се яде, хваща кора, става твърд и после не става за нищо. Същото е и с жената. Това е истина като Клетвата за вярност, повярвайте ми.

— Аха.

— Както и да е... Ще отида да я извикам и да ѝ кажа, че се обаждате отдалеч.

Трак.

Викове:

— Лиинда! Лиинда, за теб еее!... Линда, на телефона. Той е. Хайде, побързай бе, момиче, *междуградски* разговор е!

Стъпки, после задъхан глас:

— Ще говоря от друга стая. — Няколко секунди по-късно: — Окей, чакай малко, вдигнах. Затвори, Долорес!

Кратко колебание. Щрак.

Въздишка.

— Здравсти, Алекс.

— Здравсти.

— Тая жена... Колко време ти дъвка ухото?

— Чакай да видя — отвърнах. — Я! Половината го няма.

Тя се засмя без сърце.

— Чудно е как моите още си стоят. Чудно е как и татковите... И така... ти как си?

— Добре. Как е той?

— Ту ляга, ту става. Един ден изглежда добре, на другия — не може да стане от леглото. Хирургът казва, че операцията наистина трябва да се направи, но точно сега е много слаб, за да я понесе, а и те още не са сигурни за колко артерии става въпрос. Опитват се да го стабилизират с почивка и лекарства и да го подсилват, за да вземат още

няколко проби. Не знам... Какво да се прави? Така си вървят нещата. И така... как си? Ама аз вече те питах, нали?

— Намирам си работа.

— Това е добре, Алекс.

— Рибата хвърли хайвер.

— Моля?

— Рибата във вирчето. Снася яйца. За първи път го прави.

— Колко хубаво — каза тя. — Значи ще ставаш дядо.

— Аха.

— Готов ли си да поемеш тази отговорност?

— Не знам — отвърнах. — Става въпрос за бая внучета.

Тя каза:

— Е, погледни на нещата от добрата страна. Поне няма да се занимаваш с памперси.

И двамата се засмяхме, казахме „и така“ едновременно и отново се засмяхме. Едновременно.

Тя подзе:

— Ходил ли си в училището?

— Миналата седмица. Изглежда, всичко върви добре.

— Даже много добре, както чувам. Преди два дни говорих с Бен.

Превърнал се е в страхотен директор.

— Той е чудесен мъжага — казах. — Организиран. Изборът ти е добър.

— Да, такъв е. Много организиран. — Тя отново се засмя невесело. — Чудя се дали ще има работа за мен, като се върна.

— Сигурен съм, че ще има. Някакви планове да имаш по този въпрос... в смисъл да се връщаш?

— Не! — отвърна тя остро. — Как, за бога, мога да мисля за връщане?

Аз замълчах.

Тя продължи:

— Не исках да прозвучи така грубо, Алекс. Тук просто е ад... Непрекъснато да чакаш. Понякога си мисля, че чакането е най-трудното нещо на света. По-лошо даже и от... Както и да е... няма смисъл да философствам на тази тема.

Пауза.

— Алекс, благодаря ти, че дойде миналия месец. Трите дни, които прекара тук, бяха най-доброто нещо, откакто съм дошла.

— Искаш ли да дойда пак?

— Бих искала да кажа да, но няма да мога да бъда добра с теб.

— Не е необходимо да бъдеш добра с мен.

— Много мило от твоя страна, че го казваш, но... не. Просто... няма да се получи. Аз трябва... непрекъснато да съм при него. Да съм сигурна, че получава най-доброто.

Мълчание. Опитах се да си представя лицето ѝ... русата ѝ коса, разпиляна по гърдите ми. Усещането на долепените ни едно до друго тела... Образите не идваха.

— Както и да е — каза тя с много уморен глас.

— Има ли нещо, което да направя за теб оттук?

— Благодаря, но не мога да измисля нищо, Алекс. Само да си мислиш хубави неща за мен. И да се грижиш за себе си.

— Ти също.

— Ще се оправя.

— Знам.

Тя каза:

— Струва ми се, че го чувам да кашля... Да, точно така. Трябва да бягам.

— Довиждане.

— Довиждане.

Облякох се в шорти, тениска и маратонки и се опитах да избягам от телефонния разговор и от дванадесетте часа преди него. Върнах се у дома точно когато слънцето залязваше, изкъпах се и сложих жълтия халат. Щом се стъмни, излязох на двора, отидох до вирчето и осветих повърхността на водата с фенерчето. Рибата спеше — дори светлината не я обезпокои.

Следродилен покой? Някои от гроздетата хайвер се бяха разпръснали, но няколко бяха останали залепени за стената.

Чух телефона чак оттук. Най-сетне новини от Сан Лабрадор. Да се надяваме, че майката и щерката са поговорили.

Хукнах към къщата, взех стълбите на няколко скока и стигнах навреме за петото позвъняване.

— Ало?

— Алекс?

Познат глас. Познат, макар че не го бях чувал много отдавна. Този път образите се посипаха като от рог на изобилието.

— Здравей, Робин.

— Нещо май си задъхан? Всичко наред ли е?

— Всичко е наред. Просто тичах чак от двора.

— Надявам се, че не съм ти развалила нещо.

— Не, не. Какво има?

— Нищо особено. Просто звъннах да ти кажа здрасти.

Стори ми се, че в гласа ѝ липсва жизненост, но доста време бе минало, откакто можех да кажа каквото и да било за нея.

— Здравсти. Как я караш?

— Идеално. Работя по една китара на Джони Мичъл. Ще ѝ трябва за следващия ѝ албум.

— Страхотно.

— Много ръчна работа има. Но ми харесва. А ти какво правиш?

— Работя.

— Това е добре, Алекс.

Същото нещо ми каза и Линда. Еднакви склонности.

— Как е Денис? — попитах.

— Няма го. Хвана си пътя.

— О!

— Няма нищо, Алекс. Това отдавна се печеше, така че големи сътресения нямаше.

— Добре.

— Не искам да кажа, че съм желязната лейди, Алекс, и че това изобщо не ми се отрази. Отрази ми се. В началото. Въпреки че всичко стана по взаимно съгласие, винаги остава нещо... Празнота. Но го преодолях. Не беше като... Това, което той и аз бяхме... Искам да кажа, че имаше и хубави неща, и проблеми. Но беше различно... не като с теб.

— Така и би трябвало да бъде.

— Да — каза тя. — Не знам дали някога ще бъде така, както беше между мен и теб. Това не е манипулация... просто така го чувствам.

Клепачите започнаха да ми смъдят.

— Знам.

— Алекс — каза тя със задавен глас, — не се чувствай задължен да ми отговаряш... по какъвто и да е начин. Божичко, това звучи смешно. Толкова ме е страх да не се озова в небрано лозе...

— Какво има?

— Тази вечер се чувствам наистина ужасно, Алекс. Имам нужда от приятел.

Чух се да казвам:

— Аз съм твой приятел. Какъв ти е проблемът?

Дотук със стоманената решителност.

— Алекс — каза тя плахо. — Може ли на живо, а не по телефона?

— Разбира се.

— У нас или у вас? — попита тя и се засмя твърде високо.

Отвърнах:

— Аз ще дойда при теб.

Разстоянието до Венис го взех сякаш насън. Паркирах на заден пред един склад и без да обръщам внимание на неприличните надписи и неприятната миризма на боклук, изпълваща задната уличка, изхвъркнах от колата.

Докато стигна до вратата, тя вече я бе отворила и ме чакаше на прага. Приглушената светлина хвърляше меки отблясъци по капациите на машините. Откъм работилничката лъхна мирис на прясно рязано дърво и лак, примесен с миризмата на парфюма ѝ — такъв по-рано не бях подушвал у нея. Това ме накара да почувствам малко ревност, безпокойство и вълнение.

Бе облечена в сиво-черно кимоно до пода, долните подгъви на което бяха изцапани с дървени стърготини. Под коприната — меки извивки. Тънки китки. Боси крака.

Червени къдри — буйни и пуснати свободно, падащи по раменете ѝ. Току-що сложен грим, бръчици, които по-рано не бях виждал. Сърцевидно лице, което бях будил толкова много утрини. Все още красива... и позната като утрото. Но с някаква нова, незапечатала се в съзнанието ми част. Пътешествия, извършени от нея сама. Това ме натъжи.

Тъмните ѝ очи горяха от срам и копнеж. Тя с усилие ги впери в моите.

Устната ѝ потрепери и тя сви рамене.

Взех я в прегръдките си, усетих как се увива около мен, превръща се във втора кожа. Намерих устните ѝ, топлината ѝ, вдигнах я на ръце и я отнесох горе.

Първото нещо, което почувствах на другата сутрин, бе обърканост и леко виене на свят като при махмурлук, макар че не пихме. Първото нещо, което чух, беше бавно и ритмично стъргане — с ритъм на бавна самба звук, идващ отдолу.

До мен — празно легло. Някои неща никога не се променят.

Сядайки в леглото, разтърсих глава и погледнах над перилата. Търкаше с пила задната страна на китара, хваната в менгеме. Извита над масата, облякла работни дрехи, с предпазни очила и хирургическа маска, тя стържеше унесено и в краката ѝ се сипеше ситен шоколадов прашец.

Погледах я още малко, после се облякох и слязох долу. Тя не ме чу, продължи да работи и се наложи да застана право пред нея, за да привлече вниманието ѝ. Но дори и тогава тя реагира с известно закъснение — вниманието ѝ бе съсредоточено изцяло върху богато украсеното дърво.

Най-сетне спря, остави пилата на масата и дръпна маската. Стъклата на очилата бяха покрити с тънък слой розов прашец и очите ѝ изглеждаха кървясали.

— Ето това е тя... онази за Джони — каза тя и сваляйки китарата от менгемето, я завъртя, за да я видя и отпред. — Обикновена извивка, но вместо от клен тя иска задната страна да е от палисандър, а страните да са съвсем малко извити. Интересно е да я чуя как ще звучи.

Казах:

— Добро утро.

— Добро утро. — Тя отново хвана китарата в менгемето и погледът ѝ остана сведен дори и след като стегна инструмента. Пърстите ѝ пробягаха по пилата. — Добре ли спа?

— Чудесно. А ти?

— Също.

— Искаш ли да закусиш нещо?

— Не особено — отвърна тя. — В хладилника има много неща.

Mi fridge es su fridge.^[1] Не се притеснявай.

Отвърнах:

— И аз не съм гладен.

Пръстите й тропаха по пилата.

— Съжалявам.

— За какво?

— Че не искам закуска.

— Тежко углавно престъпление — казах. — Да те арестувам ли искаш?

Тя се усмихна, отново сведе поглед към тезгяха, после пак го вдигна към мен.

— Знаеш как е. Инерцията. Събудих се рано, в пет и петнайсет. Защото всъщност не спях добре. Не заради... Просто бях неспокойна и мислех само за това. — Погали извивката на китарата и ръката й остана там. — Мъчех се да измисля как точно да подхвана нишките. Това е бразилски палисандър, частично разбичен. Можеш ли да си представиш колко съм платила за толкова дебело парче? И колко съм търчала, докато намеря тъкмо толкова широко? Тя иска масивна задна страна, затова не мога да си позволя да го съсипя. Заради това бях неспокойна. Обаче тази сутрин стана доста лесно. Затова продължих, работата ме погълна. Колко е часът?

— Седем и десет.

— Не може да бъде — каза тя, свивайки и разпускайки пръсти.

— Не мога да повярвам, че съм работила почти два часа.

Пак започна с пръстите.

— Схванаха ли се?

— Не, чувствам се отлично. Правя така, за да не се схващат, и това наистина дава резултат.

Тя отново докосна пилата.

Казах:

— Работата те е подхванала. Недей да спираш.

Целунах върха на главата й. Тя ме хвана за едната ръка, а с другата бутна очилата нагоре. Очите й наистина бяха кървясали.

— Алекс, аз...

Сложих пръст на устните ѝ и я целунах по лявата буза. Остатъци от парфюма ѝ, вече познат, погъделичка ноздрите ми. Примесен с дъх на стърготини и пот — коктейл, който навяваше толкова много спомени.

Освободих си ръката, но тя отново я сграбчи и я притисна до бузата си.

— Алекс — каза тя, вперила поглед в мен, мигайки усилено. — Не исках да стане така... моля те, повярвай ми. Това, което казах за приятелството, е вярно.

— Няма за какво да се извиняваш.

— Някак си ми се струва, че има.

Премълчах.

— Алекс, какво ще стане?

— Не знам.

Тя отпусна ръката ми, отдръпна се и обърна лице към тезгяха.

— Ами тя? — попита. — Учителката?

Учителката. Сто пъти съм ѝ казвал, че Линда е директор на училище.

Понижаване с цел обслужване на собственото его.

— Тя е в Тексас. За неограничено време. Болен баща.

— О, съжалявам. Нещо сериозно?

— Проблеми със сърцето. Зле е.

Тя се извърна към мен, отново замига бързо. Спомени за запушените артерии на нейния баща? А може би просто прах.

— Алекс — каза тя. — Не искам да... Знам, че нямам *право* да питам, но как... сте се разбрали с нея?

Приблжих до тезгяха, облегнах се на него с две ръце и се загледах в тавана.

— Няма какво да се разбираме — отвърнах. — Ние сме приятели.

— А това ще я нарани ли?

— Едва ли ще ѝ даде повод да подскочи от радост, но нямам намерение да ѝ давам писмен доклад.

Гневът в гласа ми бе достатъчно силен, за да я накара да впие пръсти в тезгяха.

— Съжалявам — казах. — Много ми се струпа наведнъж и се чувствам малко... претоварен. Не заради нея... е, може би само малко.

Повечето е заради нас. Така изведнъж заедно. По начина, по който стана снощи... По дяволите, колко време мина? Две години?

— Двадесет и пет месеца — каза тя.

Сложи глава на гърдите ми, погали ме по ухото, по шията.

— Би могло да бъде двадесет и пет часа — казах. — Или двадесет и пет години.

Тя пое дълбоко въздух.

— Ние си пасваме — каза. — Бях забравила колко добре.

Тя се изправи, протегна ръце и ги сложи на раменете ми.

— Алекс, това, което беше между нас, е като татуировка. Трябва да режеш дълбоко, за да я махнеш.

— Аз пък го сравнявах с рибарски кукички. Как ги дърпаш заедно с плът.

Тя се сви и докосна ръката си.

Продължих:

— Можеш да избереш сама сравнението. Но и в двата случая това означава силна болка.

Вперихме погледи един в друг, опитвайки се да смекчим тишината с усмивки, но не успяхме.

— Пак може да има нещо между нас, Алекс... — каза тя. — Защо да няма?

В главата ми нахлуха отговори — цяло вавилонско стълпотворение, противоречащи си един на друг, надпреварващи се един през друг. Преди да успее да избере един от тях, тя продължи:

— Нека поне *помислим* за това. Нищо не губим, ако само помислим.

Отвърнах:

— Дори и да искам, не мога да не мисля за него. Ти притежаваш твърде много от мен.

Очите ѝ се навлажниха.

— Вземам онова, което мога.

Казах „Приятно търкане“ и се обърнах да тръгвам.

Тя ме извика по име.

Спрях и се обърнах. Ръцете ѝ бяха отпуснати надолу и лицето ѝ бе изкривено в онази детска гримаса, която жените като че ли никога не могат да израстат. Нещо като прелюдия към сълзите, чийто носител вероятно е X-хромозома. Преди обаче да отвори кранчетата докрай, тя

рязко дръпна очилата надолу, грабна пилата, обърна ми гръб и започна да пили.

Отново чух ритмичните звуци на бавна самба, които ме бяха събудили тази сутрин, но не изпитах желание да танцувам.

Знаейки, че трябва да си запълня деня с някаква всекидневна работа, за да не ме подлуди бездействието, аз отидох в Университетската биомедицинска библиотека, за да направя някои справки за монографията си. Намерих много неща, които на екрана на компютъра изглеждаха обещаващи, но всъщност съвсем малко от тях бяха подходящи. Докато преваля обяд, вече бях събрал твърде много жегга, твърде малко светлина и разбрах, че е време да ритна всичко и да се оправям с моите си данни.

Докато стигна до вкъщи, успях да избутам деня докъм три часа следобед. Отидох при вирчето. Малко повече хайвер, но рибата изглеждаше още уморена. Нахраних я, после събрах опадалата шума в двора. Три и двадесет. Малко лека домакинска работа добави още половин час.

Изчерпал всички запаси от извинения, отидох в библиотеката, извадих ръкописа си и започнах да работя. Добре потръгна. Когато накрая вдигнах глава, бяха минали почти два часа.

Обратно на работа. Вдигнах пак писалката и опитах. Не я оставих, докато накрая думите започнаха да не ми достигат и гърдите ми се стегнаха. Беше седем часът, когато станах от бюрото и чул телефона да звъни, изпитах благодарност.

— Доктор Деллауер, обажда се Джоан от „Телефонни услуги“. Позвъни ми някоя си Мелиса Дикинсън и казва, че било много спешно.

— Свържете ме с нея, моля.

Щрак.

— Доктор Деллауер!

— Какво има, Мелиса?

— Майка!

— Какво майка ти?

— Няма я! О, Боже, моля Те помогни! Не знам какво да правя!

— Добре, Мелиса. Спри за малко и ми кажи какво точно е станало.

— Няма я! Няма я! Никъде не можах да я намеря — нито из двора, нито из стаите. Търсих, всички търсихме, но нея я няма тук! Моля ви, доктор Деллауер...

— Откога я няма, Мелиса?

— От два и половина. Тръгна за клиниката за груповия сеанс в три часа и трябваше да се върне до пет и половина, а сега е... седем и четири минути и те не знаят къде е. О, боже!

— Кой те?

— Клиниката. Габни. Тя тръгна натам... имаше сеанс от три до... пет. Обикновено отива с Дон... или с някой друг. Веднъж и аз отидох с нея, но този път...

Тежко дишане. Борба за глътка въздух.

Казах:

— Ако чувстваш, че ти е трудно да дишаш, намери някой книжен плик и дишай бавно в него.

— Не... не, добре съм. Трябва да ви кажа... всичко.

— Слушам те.

— Да, да. Докъде бях стигнала? Божичко...

— Обикновено някой я придружава дотам, но този път...

— Трябваше да отиде с него... с Дон... но реши да отиде сама! Настоя! Казах й... че не бива... Но тя беше упорита, настоя, че може и сама да се оправя, но ето че не може! Знаех, че не може, и бях права — не може. Но не искам да съм права, доктор Деллауер. Изобщо не ми пука дали съм била права, дали е трябвало да стане на моето, или каквото и да е там! О, боже, просто искам да се върне, искам да е добре!

— Тя изобщо ли не се е появявала в клиниката?

— Изобщо. И те не ни се обадиха чак до четири часа. А е трябвало да ни се обадят веднага, нали?

— За колко време се отива до клиниката с кола?

— Двайсет минути. *Най-много*. Тя бе предвидила половин час, което е повече от достатъчно. Трябвало е да се сетят, когато тя не... Ако се бяха обадили веднага, и ние щяхме да я потърсим веднага. Няма я вече цели четири часа. О, боже!

— Възможно ли е — попитах аз — майка ти да е променила намерението си и вместо в клиниката да е отишла някъде другаде?

— Но къде? Къде би могла да отиде?

— Не знам, Мелиса, но след като поговорих малко с майка ти, усетих у нея желание да... импровизира. Да се освободи от оковите на всекидневния ритъм. Не е необичайно при пациенти, желаещи да победят страховете си, понякога са малко безразсъдни.

— Не! — извика тя. — Това тя няма да го направи, не и без да се обади. Знае колко много ще се притесня. Дори и Дон е притеснен, а него нищо не може да го притесни. Той се обади на полицията и те тръгнаха да издирват „Зора“-та^[2]...

— Тя е тръгнала с нейния „Ролс-Ройс“?

— Да...

— Значи няма да отиде кой знае колко далеч, дори и в Сан Лабрадор.

— Тогава защо никой не я е видял? Как така никой не я е видял, доктор Деллаур?

Спомних си за пустите улици и отговорът ми беше готов.

— Сигурен съм, че някой я е видял — казах. — Може колата нещо да се е повредила, все пак това е стара кола. Дори и ролсовете не са свършени.

— Няма начин. Ноел поддържа всички коли в свършена форма и „Зора“-та е като нова. А и дори да се е повредило нещо, тя щеше да се обади. Тя не би ми сторила такова нещо. Тя е като бебе, доктор Деллаур, не може да оцелее сама вън, тя няма представа какво е. О, боже, ами ако е получила пристъп на волана и е паднала от някоя скала... Сега сигурно лежи някъде безпомощна... о, не, повече не мога. Не мога повече...

От слушалката долетяха хлипове, толкова силни, че без да искам отдръпнах ухо.

Долових затруднено поемане на въздух.

— Мелиса...

— Аз... ще припадна... не мога... да... дишам.

— Отпусни се — изкомандвах аз. — Можеш да дишаш. Можеш прекрасно да дишаш. Действай. Вдишвай равномерно и бавно.

От другата страна — задавени хлипове, поемане.

— *Дишай*, Мелиса. Действай. Вдишване... издишване. Вдишване... Издишване. Отпусни се.

— Аз...

— Отпусни се, Мелиса. Не говори. Само дишай и се отпускай. Все по-дълбоко и по-дълбоко... вдишване... издишване. Цялото ти тяло приятно натежава и се отпуска все повече и повече. Мисли си за приятни неща... майка ти тъкмо влиза. Тя е добре. Съвсем нищо ѝ няма.

— Но...

— Слушай какво ти говоря, Мелиса. Прави каквото ти казвам. Припадъкът няма да ѝ помогне. Нервите няма да ѝ помогнат. Притесненията няма да ѝ помогнат. Трябва да си в добра форма, затова продължавай да дишаш и да се отпускаш. Седнала ли си?

— Не, аз...

— Вземи един стол и седни.

Топуркане и влачене.

— Готово... седнах.

— Добре. Сега си намери удобна поза. Изпъни крака напред и се отпусни. Дишай дълбоко и бавно. Всяка глътка въздух ще ти помогне да се отпуснеш.

Тишина.

— Мелиса?

— Добре... добре съм.

Шум от издишан въздух.

— Добре. Искаш ли да дойда при теб?

Едва прошепнато „да“.

— Тогава ще трябва да се стегнеш и да ме изчакаш, докато дойда там. Ще ми трябва най-малко половин час.

— Добре.

— Сигурна ли си? Мога да остана на телефона, докато се пооправиш.

— Да... не. Добре съм. Моля ви, елате. Моля ви.

— Дръж се тогава — казах. — Вече излизам.

[1] Моят хладилник е и твой хладилник (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Модел от марката „Ролс-Ройс“, наречен Silver Dawn, което на български означава Сребърна зора. — Б.пр. ↑

13.

Пусти улици, още по-самотни от спусналия се мрак. Докато се изкачвах по Съсекс Нол, в огледалото ми проблеснаха чифт фарове и не помръднаха оттам. Когато свих към дървената порта на номер 10, над двете ослепително бели светлини проблесна и червена.

Спрях, загасих двигателя и зачаках. Усилен от репродуктор глас каза:

— Излезте от колата, сър.

Подчиних се. До задницата на колата ми, блеснала с дългите си светлини и с работещ двигател, стоеше полицейска кола, навряла нос почти в бронята ми. Усещах мириса на бензин и жегата, носеща се от радиатора.

Шофьорската ѝ врата се отвори и навън излезе полицай, хванал се с една ръка за бедрото. Огромен и широк. Повдигна нещо. Ослепи ме лъчът на фенерче и аз неволно вдигнах ръка пред очите си.

— И двете ръце във въздуха, където да ги виждам, сър.

Отново се подчиних. Светлото петно обходи тялото ми.

Присвивайки очи, казах:

— Аз съм доктор Алекс Делауер... докторът на Мелиса Дикинсън. Очакват ме.

Ченгето пристъпи по-наблизо, светлината от портата го освети и той се превърна в обикновен бял мъж с нахлупена плътно над очите шапка.

— Кой ви очаква, сър?

Лъчът слезе надолу, осветявайки панталоните ми.

— Семейството?

— Кое семейство?

— Дикинсън... Рамп. Мелиса Дикинсън ми се обади, каза ми за майка си и ме помоли да дойда. Госпожа Рамп още ли не се е върнала?

— Как казахте, че ви беше името, сър?

— Делауер. Алекс Делауер. — С кимване на главата посочих домофона. — Защо не звъннете в къщата и да се уверите?

Той започна да смисля това предложение, като че ли от това зависеше животът му.

Попитах:

— Може ли да си сваля ръцете?

— Идете до задницата на колата, сър. Сложете си ръцете на багажника.

Без да сваля поглед от мен, ченгето се добра до домофона, натисна звънеца и гласът на Дон Рамп каза:

— Да?

— Казвам се полицай Скопек, сър, от полицията в Сан Лабрадор. Намирам се пред вратата ви, сър, заедно с един господин, който твърди, че е приятел на семейството.

— Как се казва?

— Господин Делауер.

— О! Да. Всичко е наред, полицай.

Откъм домофона прозвуча друг глас — силен и властен:

— Нещо ново, Скопек?

— Не, сър.

— Продължавайте да търсите.

— Да, сър.

Скопек докосна шапката си с два пръста и изключи фенерчето.

Дървените врати започнаха да се плъзгат навътре. Отворих вратата на моята кола.

Скопек застана до вратата и ме изчака да запаля. Когато включих на скорост, той се наведе и каза през прозореца:

— Съжалявам за притеснението, сър. — В гласа му нямаше и грам съжаление.

— Вие просто изпълнявате заповеди, а?

— Да, сър.

Разположените между дърветата прожектори и лампи създаваха нощен пейзаж, на който от Дисниленд много биха се зарадвали. Пред къщата бе паркиран огромен буик. Със заден прожектор и цяла гора от антени.

Рамп отвори вратата, облечен в син блейзър, сиви панталони и синя риза със съвършено изгладена яка. Въпреки доброто облекло

изглеждаше уморен.

— Докторе.

Без ръкостискане този път. Той тръгна бързо пред мен, оставяйки ме аз да затворя вратата.

Пристъпих в антрето. Пред зелената стълба бе застанал още един мъж и разглеждаше перилата. Приближих се и той вдигна поглед. Измери ме от горе до долу.

Малко над шестдесетте, малко под метър и осемдесет, опънато напред шкембе, рядка посивяла коса, месести черти, изпълващи широко лице с цвят на недопечен сладкиш. Бе облечен в сив костюм, кремава риза и връзка на черни и сиви ивици. Значка с американското знаме на ревера. Пейджър на колана. На краката — обувки някъде около четиридесет и пети номер.

Продължи да ме оглежда.

Рамп се обади:

— Докторе, това е нашият началник на полицията Клифтън Чикъринг. Началник, доктор Деллауер, психиатърът на Мелиса.

Първият поглед на Чикъринг ми подсказа, че са говорили вече за мен. Вторият ми подсказа какво му е мнението за психиатрите. Дойде ми наум, че ако му кажа, че съм психолог, това не би променило нещата кой знае колко, но въпреки това му го казах.

Той каза:

— Докторе.

Двамата с Рамп се спогледаха. Полицаят му кимна. Рамп гневно ме изгледа.

— Защо, по дяволите — каза той, — не ни казахте, че онова копеле се е върнало?

— Маклоски?

— Да знаете някое друго копеле, което иска да направи нещо на жена ми?

— Мелиса ми каза за него съвсем поверително. Трябваше да уважа желанието й.

— О, боже!

Рамп ми обърна гръб и започна да крачи из антрето.

Чикъринг се намеси:

— А да посочите някаква причина защо момичето е искало да бъде поверително?

— Защо не попитате нея?

— Попитах я. Тя отговори, че не искала да безпокои майка си.

— Значи знаете отговора.

Чикъринг изхъмка и ми хвърли поглед, който заместник-директорите в училище пазят за непослушните тийнейджъри.

— Би могла да каже на мен — каза Рамп, заковавайки се на място. — Ако знаех, можех да се погрижа за нея, за бога.

Казах:

— Има ли някакво доказателство, че Маклоски е замесен в изчезването?

— Исусе Христе! — възкликна Рамп. — Той е тук, нея я няма! Какво още искате?

— Но той е в града от шест месеца.

— За първи път тя излиза сама. Значи той се е въртял наоколо и я е чакал.

Аз се обърнах към Чикъринг:

— От това, което видях досега, началник, здраво държите юздите тук. Какъв е шансът на Маклоски да се върти наоколо из квартала шест месеца и да остане незабелязан?

Чикъринг отвърна:

— Равен на нула. — После към Рамп: — Прав е, Дон. Ако той стои зад това нещо, скоро ще разберем.

— Откъде тази увереност, Клиф? — попита Рамп. — Та вие още не сте го намерили!

Чикъринг се намръщи.

— Имаме адреса му, описанието и всичко необходимо. Следим го. Появи ли се, ще го лапнем по-бързо от безплатна пуйка на 4 юли.

— А откъде знаеш, че ще се появи? Ами ако в момента е някъде с...

— Дон — прекъсна го Чикъринг. — Разби...

— Аз пък нищо не разбирам! — викна Рамп. — Как може наблюдението на адреса му да промени нещо, когато него отдавна вече го няма там!

— Такова е престъпното съзнание — отвърна Чикъринг. — Проявява склонност към връщане на местопрестъплението.

Рамп изпъшка отвратен и продължи да крачи.

Чикъринг побледня с един тон.

— Работим заедно с полицейските управления на Лос Анджелис, Пасадина, Глендейл и с шерифите, Дон. Всички компютри работят по това. Номерата на ролса оглавяват списъците им. Няма кола, регистрирана на негово име, но всички черни списъци внимателно се проверяват.

— И колко коли има в тези черни списъци? Десет хиляди?

— Всички търсят, Дон. И то сериозно. Не може да е стигнал далеч.

Рамп не му обръщаше внимание и продължаваше да крачи нервно из антрето.

Чикъринг се обърна към мен:

— Не сте сторили хубаво, като сте запазили тайната, докторе.

— Е, това поне е вярно — промърмори Рамп, без да се обръща.

Отвърнах:

— Разбирам как се чувствате, но нямах друг избор. Мелиса е вече законно пълнолетна.

Рамп се намеси:

— Значи това, което сте направили, е законно, а? Ще видим тази работа.

Глас откъм горната площадка на стълбите:

— Остави го на мира, Дон!

Мелиса бе застанала на най-горното стъпало, облечена в мъжка риза и дънки, вързала небрежно косата си назад. Голямата риза я правеше да изглежда недохранена. Тя бързо се спусна по извитата стълба, присвила ръце към гърдите си като професионален бегач.

Рамп започна:

— Мелиса...

Тя застана пред него с вирната брадичка и стиснати юмруци.

— Просто го остави на *мира*, Дон. Не е направил нищо. Аз го накарах да запази тайната, той *трябваше* да ме послуша, така че го остави на мира.

Рамп се поизправи малко.

— Всички чухме то...

Мелиса изкрещя:

— *Млъкни, по дяволите!* Не искам да слушам повече никакви *глупости!*

Дойде ред и на Рамп да побледнее. Ръцете му потрепериха.

— Мисля, че трябва да се успокоите, млада госпожице — намеси се и Чикъринг.

Мелиса се извърна към него и размаха юмрук.

— Как *смеете* да ми казвате какво трябва и какво не трябва? Трябва да сте навън и да си гледате работата — да карате тъпите си наемни ченгета да търсят майка ми, а не да висите тук с *него* и да се наливате с нашия скоч!

Лицето на Чикъринг се изкриви от гняв, после изражението се смекчи до измъчена усмивка.

— Мелиса! — извика Рамп.

— Мелиса! — подигравателно го изимитира тя. — Нямам време да слушам глупостите ви! Майка ми е някъде навън и вие трябва да я намерите. Затова престанете да търсите изкупителни жертви, а мислете как да я намерите!

— Точно това правим, млада госпожице — забеляза Чикъринг.

— Как? Като обикаляте квартала? Какъв смисъл има? Тя вече отдавна не е в Сан Лабрадор. Ако беше, щяхте отдавна да сте я намерили.

Кратка пауза, преди Чикъринг да отговори:

— Правим всичко по силите ни.

Прозвуча кухо и той го знаеше. Изражението и на Мелиса, и на Рамп му подсказа, че е време да си върви.

Той си закопча палтото, което се изпъна плътно по корема му, и се извърна към Рамп:

— Ще стоя, докато имате нужда от мен, но е във ваш интерес да бъда навън, на улицата.

— Да — отвърна Рамп унило.

— Гор е главата, Дон. Ще я намерим, не се безпокой.

Рамп вдигна рамене, обърна се и изчезна във вътрешността на къщата.

Чикъринг каза:

— Приятно ми беше да се запознаем, докторе. — Пръстът му бе насочен към мен като цевта на револвер. Към Мелиса: — Млада госпожице.

Сам се приближи до вратата, отвори я и излезе. Когато вратата се затвори зад него, Мелиса каза:

— Идиот. Всички знаят, че е идиот. Децата му викат зад гърба Прикъринг^[1]. По принцип в Сан Лабрадор няма почти никаква престъпност, затова никой не го безпокои. И не заради него. Външните хора изпъкват тук като превързан пръст. А полицаите пъдят всеки, който не личи да е богат.

Говореше бързо, но ясно. Може би тонът ѝ бе леко писклив — нотката паника, която бях доловил по телефона.

— Типична околна среда на малко градче — забелязах.

Тя отвърна:

— Точно така. Хиксвил. Тук никога нищо не се случва. — Тя наведе глава и я поклати. — Само че сега се случи. И аз съм виновна за това, доктор Деллауер. Трябваше да ѝ кажа за него!

— Мелиса, няма никакви доказателства, че Маклоски има нещо общо. Помисли малко по това, което току-що каза — че полицията прогонвала всички външни хора. Шансът някой да се промъкне и да я проследи, е равен на нула.

— Да я проследи. — Тя потрепери и бавно изпусна въздух. — Предполагам, че сте прав. Тогава къде е тя? Какво ѝ се е случило?

Много внимателно подбирах думите си.

— Възможно е, Мелиса, нищо да не ѝ се е случило. Че е направила това по собствена воля.

— Искате да кажете, че е избягала?

— Казвам, че може да е излязла да се повози сама и след това е решила да го поудължи малко.

— Пълен абсурд! — Тя енергично завъртя глава. — Пълен абсурд!

— Мелиса, когато говорих с майка ти, останах с впечатлението, че тя се тормози за това. Наистина копнее за малко свобода.

Тя продължи да върти глава отрицателно. Обърна ми гръб и впери поглед в зелената стълба.

Продължих:

— Говори ми за това, че е готова да предприеме решителни стъпки. Че стои пред отворена врата и трябва само да пристъпи през нея. Каза, че тази къща я потиска. Даже останах с впечатлението, че иска да излезе оттук и дори смята да се премести веднага след като ти заминеш.

— Не! Тя не е взела нищо със себе си. Проверих стаята ѝ. Всичките ѝ куфари са си на мястото. Знам всичко къде стои в гардероба ѝ. Тя не е взела нито една своя дреха.

— Не искам да кажа, че тя е планирала пътуване, Мелиса. Говоря за нещо спонтанно. Импулсивно.

— Не. — Отново рязко завъртане на главата. — Тя бе внимателен човек. Не би ми направила такова нещо.

— Ти си нейната главна грижа. Но може би тя... се е опиянила от внезапно изпитаното чувство за свобода. Настояла е днес да кара тя, да усети, че може да контролира нещата. Може би след като е излязла на магистралата с любимата си кола, сторило ѝ се е толкова хубаво на волана, че просто е продължила нататък, без да спира. Това няма нищо общо с любовта ѝ към теб. Когато нещата започнат да се променят, те се променят бързо.

Тя прехапа устна, потисна с усилие сълзите и попита с много слаб гласец:

— Наистина ли мислите, че всичко е наред при нея?

— Мисля, че трябва да направите всичко възможно, за да я намерите. Но не бих предположил най-лошото.

Отляво по мрамора се чуха стъпки. Извърнахме се.

Там бе застанал Рамп с блейзър в ръка.

Мелиса вдигна ръка и бързо започна да бърше избилите в очите ѝ сълзи. Без особен ефект.

— Съжалявам, Мелиса — каза той. — Права беше. Няма смисъл да обвиняваме когото и да било. Съжалявам, ако съм ви обидил, докторе.

— Не се обидих — отвърнах.

Мелиса му обърна гръб.

Той се приближи и ми стисна ръката.

Мелиса потропваше с крак и прокараваше пръсти през косата си.

Рамп каза:

— Мелиса, знам как се чув... Искам да кажа, и на двамата ни е трудно. Трябва да се подкрепяме взаимно. За да я върнем.

Без да се обръща към него, Мелиса попита:

— Какво искаш от мен?

Той я погледна загрижено в гърба. Стори ми се неподправена загриженост. Бащинска. Тя обаче не помръдна. Рамп продължи:

— Знам, че Чикъринг е глупак. Вярвам му толкова, колкото и ти. Затова нека седнем заедно да помислим. Да видим дали не можем да измислим нещо, за бога!

Той протегна ръце и замръзна така — статуя на умоляващ. С неподправена болка на лицето. Освен ако не е по-добър от Лоурънс Оливие.

— Както и да е. — Каза го с такъв тон, сякаш безразличието й струваше усилие.

— Вижте сега — подхвана отново той, — няма смисъл да висим тук. Нека влезем вътре и да седнем близо до телефон. Мога ли да ви предложа нещо за пиене, докторе?

— Кафе, ако имате.

— Дадено.

Последвахме го през къщата и се установихме в задната стая с френските прозорци и боядисания гредоред. Дворът, ливадата и тенискортът бяха окъпани в смарагдовозелена светлина. Басейнът — яркосин правоъгълник. С изключение на една, всички врати на гаража бяха затворени.

Рамп вдигна телефона на една от периферните масички, набра двуцифрен номер и каза:

— Кана кафе в задния кабинет, моля. Три чаши. — Затваряйки, той се обърна към мен: — Седнете където ви е удобно, докторе.

Седнах на един плетен стол с цвят на доста поизносено седло. Мелиса се настани на облегалката на едно кресло наблизо, почесвайки устна и подръпвайки опашката си.

Рамп остана прав. Всяко косъмче по него бе подредено, но лицето му издаваше напрежението му.

След малко влезе Мадлен с кафето и го остави без никакъв коментар. Рамп ѝ благодари, освободи я и наля три чаши. Без захар и сметана за него и мен, със — за Мелиса. Тя го взе, но не отпи.

Рамп и аз отпихме.

Никой не проговори.

По едно време Рамп се обади:

— Я да звънна пак в Малибу.

Той вдигна телефона и рязко чукайки цифрите, набра някакъв номер. Подържа малко слушалката до ухото си, после я остави.

— Какво има в Малибу? — попитах аз.

— Нашата... Вилата на Джина. На Броуд Бийч. Не че често ходи там, но това е единственото, което успях да измисля.

Мелиса се обади:

— Това е смешно. Тя мрази водата.

Рамп отново набра някакъв телефон, изчака малко и затвори.

Мълчание.

Мелиса сложи чашата си на масата и каза:

— Това е глупаво.

Преди Рамп или аз да успеем да отговорим, телефонът иззвъня.

Двамата се хвърлиха към него, но Мелиса бе по-бърза.

— Да, но преди това кажете на мен... Казвай, по дяволите, аз съм тази, която... Какво? О, не! Какво искате... но това е смешно. Откъде сте толкова сигурен?! Но това е глупаво!... Не, много добре разби... Не, ти ме чуй, ти...

Тя стоеше, без да помръдне, зяпнала от изумление. Отдалечи слушалката от ухото си и се взря в нея.

— Той ми затвори телефона!

— Кой? — попита Рамп.

— *Прикъринг!* Този задник ми затвори! На мен!

— Какво ти каза?

Все още вперила изумен поглед в слушалката, тя отвърна:

— Маклоски. Намерили го. Към центъра на Лос Анджелис. В лосанджелиското полицейско управление го разпитали и го *пуснали*.

— Исусе! — изръмжа Рамп. Той дръпна слушалката от ръката ѝ и яростно бучейки с пръсти, набра номера. — Клиф? Обажда се Дон Рамп. Мелиса каза, че... Разбирам това, Клиф... Знам каква е. Обаче няма... Добре. Знам, че се стараяш... Да, да. Просто ми кажи какво е станало... Аха... Аха... Но откъде сте толкова сигурни, Клиф? Тук не става въпрос за някой проклет светец, Клиф... Аха... Да... Да, но... И толкова ли нямаше начин... Окей. Ами ако... Добре. Благодаря, че се обади, Клиф. Ако има нещо ново, пак се обади.

Рамп затвори и каза:

— Извинява се, че ти е затворил. Каза, че с всички сили се опитва да намери майка ти, а ти продължаваш да... го наричаш с обидни думи.

Мелиса го гледаше със замъглен поглед.

— Те са го хванали и са го пуснали.

Той сложи ръка на рамото ѝ и тя не се възпротиви. Изглеждаше като изпаднала в транс. Предадена. Виждаше съм повече живот във восъчни кукли.

— Очевидно — каза Рамп — той е успял да докаже къде е бил през всяка минута от деня и те не са имали основание за задържане. Трябвало е да го пуснат, Мелис. Съвсем законно.

— Тъпанарите му с тъпанари — каза тя с нисък глас. — Проклети *тъпанари*! Какво значение има къде е бил цял ден? Той не върши нещата сам, той наема други да ги свършат. — Повишавайки глас до вик: — Той наема *други*! Така че какво значение има къде е бил?

Тръгнах към нея. Тя се оттегли в един от ъглите и се обърна с лице към стената. И остана там като наказано дете, хлипайки.

Рамп гледаше с тъга в погледа.

И двамата знаехме, че един баща сега би бил много на място. Никой от двамата ни обаче не би могъл да запълни празнината.

Най-сетне тя спря да плаче. Но си остана с лице към стената.

— Никой от нас няма доверие в Чикъринг. Може би не е зле да се обадим на някой частен детектив — предложих.

— Вашият приятел! — реагира веднага Мелиса.

Рамп ѝ хвърли поглед, изпълнен с любопитство.

Тя ме погледна и каза:

— Кажете му.

— Вчера двамата с Мелиса обсъдихме възможността да проследим Маклоски. Един мой приятел работи в лосанджелиското полицейско управление и в момента е в отпуск. Много компетентен, с много опит. Той се съгласи да го направи. И вероятно ще се съгласи да разследва и изчезването на жена ви. Ако пък тя се върне, вие пак можете да искате да разследва Маклоски. Но, разбира се, вашите адвокати може да поискат да работят с някой друг...

— Не — каза Мелиса. — Аз искам вашия приятел и точка.

Рамп погледна към нея, после към мен.

— Нямам представа кого използват адвокатите. Никога не ми се е налагало. Вашият приятел добър ли е наистина?

Мелиса каза:

— Вече казах, че е. Аз плащам и искам него.

— Няма нужда, Мелиса. Аз ще платя.

— Не, аз ще платя. Тя е моя майка и толкова.

Рамп въздъхна.

— Ще поговорим по-късно за това. А междувременно, доктор Делауер, бихте ли били любезен да се обадите на вашия приятел?

Телефонът отново иззвъня. И двамата рязко врътнаха глави към него.

Този път Рамп беше по-бърз.

— Да? О, здравейте, докторе... Не, съжалявам. Няма я... Да, разбирам...

Мелиса каза:

— Оная. Ако се бе обадила по-рано, щяхме да започнем да търсим по-рано.

Рамп притисна ухото си с длан.

— Извинете, докторе, не можах да ви чуя... О, много любезно от ваша страна. Но не виждам причина... Почакайте малко.

Прикривайки този път слушалката, той се обърна към мен.

— Доктор Кънингам-Габни иска да знае дали не би трябвало да дойде. Да има някаква причина, поради която трябва да го направи?

— Разполага ли с... клинична информация за госпожа Рамп, която би ни подсказала къде да я търсим?

— Ето, говорете — подаде ми той слушалката.

Поех я и казах:

— Доктор Кънингам-Габни, обажда се Алекс Делауер.

— Доктор Делауер. — Добре модулираният глас бе позагубил малко от мелодичността си. — Много съм разтревожена от днешните събития. Дали Мелиса и майка ѝ не са се карали, преди тя да изчезне?

— Какво ви кара да питате?

— Тази сутрин Джина ми се обади и ми довери, че имало някаква неприятна случка. Мелиса не се прибрала цяла нощ и била с някакво момче.

Внимавайки да не поглеждам към Мелиса, казах:

— Това е горе-долу така, докторе, но се съмнявам да е причинен фактор.

— Така ли? Всеки необичаен стрес би могъл да предизвика Джина Рамп да се държи непредсказуемо.

Мелиса бе вперила поглед право в мен.

Казах:

— Защо двамата с вас не седнем да побеседваме? Да обсъдим всеки клиничен фактор, който евентуално би хвърлил светлина върху случилото се.

Пауза.

— Тя е там, нали? Виси над главата ви.

— Най-общо казано, да.

— Добре. Не мисля, че идването ми и провокирането на нова конфронтация е мъдро решение. Бихте ли могли сега да дойдете в кабинета ми?

— Звучи добре — отвърнах, — но първо трябва да попитам Мелиса.

— Това хлапе и без това има доста власт — каза тя остро.

— Може и така да е, но мисля, че е разумно от клинична гледна точка.

— Добре тогава. Попитайте я.

Покрих слушалката с длан и се обърнах към Мелиса:

— Какво мислиш да се видя с нея и да обсъдим някои неща? В клиниката. Да разменим факти, психологически данни, за да видим дали няма да разберем къде е майка ти.

— Сякаш не е лоша идея — обади се Рамп.

— Разбира се — кисело отвърна Мелиса. — Каквото решите.

Съпроводено с леко помръдване на китката и размърдване на пръстите.

— Мога да остана тук, ако искаш — казах аз.

— Не, не. Можете да отидете веднага. Аз съм добре. Идете и говорете с нея.

Отново доближих слушалката до ухото си.

— Ще бъда при вас след около половин час, доктор Кънингам-Габни.

— Урсула. Моля ви. В такива случаи това тиленце е такава неприятна пречка... Знаете ли как да стигнете дотук?

— Мелиса ще ми обясни.

— О, сигурна съм, че ще го направи.

Преди да тръгна, се обадох на Майло, но се свързах със секретаря на Рик. И Мелиса, и Рамп помръкнаха, като им казах, че не си е вкъщи, и ме накараха да си дам сметка колко много разчитаха на умението му. Питайки се дали му правя услуга, като го въвличам в *haut monde*^[2], оставих му съобщение през следващите два часа да ме търси в клиниката на Габни, а след това — вкъщи.

Тъкмо се бях приготвил да тръгвам, когато звънецът на входната врата иззвъня. Мелиса скочи на крака и изхвъркна от стаята, Рамп я последва с широки, отработени в тениса, ритмични крачки.

Влязох последен в антрето. Мелиса отвори вратата и въведе чернокосо момче на около двадесет години. Той направи крачка към Мелиса, като че ли искаше да я прегърне, но видя Рамп и се спря.

Бе като че ли малко дребноват, някъде около един и шестдесет и седем, строен, с маслинена кожа, пълни, извити устни и живи кафяви очи под гъсти тъмни вежди. Косата му бе черна и къдрава, късо подстригана отгоре и отстрани, а отзад по-дълга. Бе облечен в късо червено сако, черни панталони, бяла риза и папийонка. От ръката му висяха ключове от кола. Той се огледа нервно.

— Има ли нещо ново?

Мелиса отвърна:

— Нищо.

Рамп каза:

— Здравей, Ноел.

Момчето вдигна поглед към него.

— Всичко е наред, господин Рамп. Хорхе се оправя с колите. Тази вечер не са много. Като че ли няма много клиенти.

Мелиса го докосна по лакътя и каза:

— Хайде да се махаме оттук.

Рамп попита:

— Къде отивате?

Мелиса отвърна:

— Излизаме. Да я търсим.

— Наистина ли мислите, че... — започна Рамп, но Мелиса го отряза:

— Да, мисля. Хайде, Ноел — и го задърпа за червеното сако.

Момчето погледна към Рамп.

Рамп погледна към мен. Аз обаче бях като сфинкс.

— Добре, Ноел, смятай, че си свободен през останалата част на вечерта. Но бъдете внимателни...

Още преди да довърши изречението, и двамата вече бяха изхвъркнали през вратата. Тя се затръшна с кух трясък.

Рамп я погледа няколко секунди, без да помръдне, после се извърна към мен и уморено каза:

— Искате ли да пийнете нещо, докторе?

— Не, благодаря. Габни ме чакат в клиниката.

— О, да, разбира се.

Той ме изпрати до вратата.

— Имате ли деца, докторе?

— Не.

Отговорът ми като че ли го разочарова.

Добавих:

— Понякога май е доста трудно.

— Тя наистина е умно момиче — подзе той. — Понякога си мисля, че нарочно усложнява нещата, дори и за себе си. Джина ми каза, че сте я лекували, когато била малка.

— От седем до деветгодишна възраст.

— От седем до деветгодишна възраст — повтори той. — Две години. Значи вие сте прекарвали повече време с нея, отколкото аз. Може би я познавате далеч по-добре от мен.

— Това беше отдавна — отвърнах. — Сега виждам друга нейна страна.

Той поглади мустачките си.

— Не може да ме приеме... И вероятно никога няма да го направи. Нали?

— Нещата могат да се променят — казах аз.

— Могат ли?

Той отвори вратата към Дисниленд и хладния вятър. Сетих се, че не съм питал Мелиса къде е клиниката, и му го казах.

Той отвърна:

— Няма проблеми. Знам пътя наизуст. Ходил съм много пъти. Когато Джина ме помоли да я придружа.

[1] Получава се неприлична и обидна дума. — Б.пр. ↑

[2] Висше общество (фр.). — Б.пр. ↑

14.

По пътя за Пасадина се улових, че надничам в страничните пресечки, оглеждам крайпътните хрусталаци, банкета. За проснато долу женско тяло.

Глупаво. Спецовете вече са били тук. Вече бях видял трите полицейски коли на санлабрадорската полиция, кръстосващи в радиус от десет пресечки. Една от тях ме проследи през цял квартал и накрая ме остави.

Глупаво, защото улиците бяха абсолютно пусати. Детско колело можеше да бъде забелязано от една пресечка разстояние.

Квартал, който не пускаше тайните си на улицата.

Къде ли Джина Рамп е отнесла нейните?

А може би те са й били отнети?

Въпреки окуражителните ми думи към Мелиса не бях убеден, че всичко това е импровизирано бягство от фобията.

Доколкото бях успял да преценя, Джина бе уязвима. Крехка. Нищо и никакъв спор с дъщеря й предизвика пристъп.

Как би могла да се оправя в реалния свят — каквото и да означаваше това.

Затова продължих да се оглеждам. Против разума и поради това чувствайки се много по-добре.

Клиниката на Габни заемаше доста щедро парче в добър жилищен квартал, който неохотно бе започнал да се свива, давайки пространство на магазини и блокове. Самата сграда едно време е била къща. Голяма, двуетажна, с каменна мозайка от речни камъни от двете страни, вмъкната в задния край на широка и равна поляна. Три огромни бора правеха сянка на тревата. Предната веранда обхващаше цялата дължина на постройката и бе засенчена от масивни стрехи. Никаква фирма не подсказваше каква дейност се върши вътре.

Отпред мястото бе преградено от ниска зидана стена. В средата имаше отвор без врати, осигуряващ достъп към бетонна алея. Отляво скованата от дъски врата бе отворена, излагаща на показ дълга и тясна

алея за коли. Точно на входа на алеята бе паркиран бял сааб турбо 9000 и преграждаше пътя навътре. Паркирах моята севиля на улицата — в Пасадина бяха по-толерантни, отколкото в Сан Лабрадор.

На предната врата имаше табелка с размера и формата на голяма пура. ГАБНИ, пишеше на нея с големи черни букви. Чукалото представляваше озъбен лъв, захапал месингова гривна, осветен отгоре от миниатюрна лампичка. Повдигнах я и я пуснах. Вратата леко завибрира — до мажор, сигурен бях в това.

На верандата светна лампа. Малко след това вратата се отвори. Урсула Кънингам-Габни застана на прага, облечена в червена, с обло деколте, плетена рокля, стигаща на пет сантиметра над коляното и подчертаваща височината ѝ. Вертикални плетеници от горе до долу допълваха това още повече. И последното в тази насока — високи токове.

От верижка на врата ѝ висяха очила тип Джон Ленън, конкурирайки се за повече гръдно пространство с перлена огърлица. Самото гръдно пространство бе доста изпъкнало и вдлъбнатината му започваше точно там, където трябва. Талията ѝ бе тънка, краката — стройни и много, много дълги. Лицето бе като че ли малко квадратно, фино моделирано и много по-красиво, отколкото на снимката. Освен това и по-младо. Не изглеждаше на повече от тридесет. Гладка шия, стегната линия на челюстта, големи светлокафяви очи и изчистени черти, нямащи нужда от камуфлаж. Въпреки това тя си бе сложила много — блед фондъотен, изкусно нанесен руж, бледоморави сенки, тъмночервено червило. Изобщо, готова за максимум разрушения и поразяваща целта точно.

— Доктор Делауер? Влезте.

— Алекс — казах. — Честното си е честно.

Това за момент я смути, но само за момент.

— Да, разбира се. Алекс.

И се усмихна. И веднага я изключи.

Тя ме въведе в нещо, което би ми се видяло доста обширно антре, ако току-що не идвах от къщата на Дикинсън. На пода — паркет, дъбова ламперия по стените, ръчно изработени столове и подвижни закачалки. По стените висяха мътни калифорнийски пейзажи от оня тип, който галериите в Кармел от години насам се опитваха да пробутат като шедьоври.

Холът беше вляво и се виждаше през леко откренатата плъзгаща се дървена врата. Отново дъбова ламперия, отново пейзажи. Тапицирани в черно столове с прави облегалки, наредени в кръг. Тежки завеси скриваха прозорците. Това, което би трябвало да бъде столовата, бе отдясно и служеше като чакалня с разноцветни дивани и масички със списания.

Тя вървеше на няколко стъпки пред мен с отмерени и бързи крачки. Стегната рокля. Плавни движения на бедрата. Страхотия!

Урсула спря, отвори вратата и я задържа.

Влязох в нещо, което сигурно е било стая за камериерката. Малка и сумрачна, със сиви стени и нисък таван. Мебелирана с прости съвременни образци на мебелното изкуство — тапициран в сиво обикновен стол с ниска облегалка, разположен зад дървено бюро. Отстрани — два стола. Три окачени на стената зад бюрото лавици, претъпкани с учебници. Дипломи, заели почти изцяло лявата стена. Прозорецът на другата стена бе закрит от сиви щори.

Едно-единствено произведение на изкуството. Литография на Касът. Меки цветове. Майка и дете.

Вчера видях друга картина от същата художничка. В същата семпла и сива стая.

В главата ми се завъртяха хиляди гатанки.

Урсула Кънингам-Габни отиде зад бюрото, седна и кръстоса крака. Роклята се вдигна. Тя не й обърна внимание. Сложи си очилата и се взря в мен.

— Още никакви следи от нея?

Поклатих глава.

Тя се намръщи и побутна очилата върху деликатния си прав нос.

— Вие сте по-млад, отколкото си мислех.

— Същото се отнася и за вас. А вие на това отгоре сте измъкнали и два доктората.

— Е, не беше чак кой знае какво постижение — отвърна тя. — Прескочих два класа в началното училище, започнах в Тафт на петнадесет и на деветнадесет се озовах в Харвард. Лио Габни бе мой преподавател и ме преведе през всичко — помогна ми да избегна някои от капаните, в които лесно може да попадне човек. Подхванах две специалности — клинично лечение и психобиология. Когато ги завърших, Лио предложи да се запиша в медицинската академия към

Харвард. Направих подготовка за дисертацията си още през първите две години, комбинирах я с подготовката си по психология и завърших с лиценз и в двете области.

— Звучи ми убийствено.

— Беше чудесно — каза тя без следа от усмивка. — Бяха чудесни години.

Тя свали очилата и сложи длани на масата.

— И така — каза тя. — Какво можем да разберем от изчезването на госпожа Рамп?

— Надявах се вие да ми подскажете нещо.

— Бих искала да се възползвам от предимството, че вие сте се видели с нея след мен.

— Мислех, че се виждате всеки ден.

Тя поклати глава.

— Не и от известно време. Намалихме индивидуалните сеанси на два до четири пъти в седмицата в зависимост от нуждите ѝ. За последен път се видяхме във вторник — деня, в който вие позвънихте. Тя се справяше доста добре. Точно затова реших, че можете да говорите с нея. Какво толкова е станало с Мелиса, че я е разтревожило до такава степен?

— Тя се опитваше да каже на Мелиса, че се чувства чудесно, че спокойно може да замине за Харвард. Мелиса се разсърди, избяга от стаята и майка ѝ получи пристъп. Но се справи сама с него — вдъхна някакво лекарство, което описа като мускулен релаксant, нормализира дишането си и се оправи.

Тя кимна.

— Транквизон. Много обещаващо е. Двамата с мъжа ми сме едни от първите, използвали го при клинично лечение. Основното му предимство се състои в това, че е много тясно насочено — действа директно на симпатичната нервна система и явно не влияе на таламуса и на периферната нервна система. Фактически никой още не е открил никакво отражение върху централната нервна система. Което означава, че пристрастяващата му сила е много малка, нямаща нищо общо с проблемите, получаващи се при валиума или ксанакса. Единственият недостатък е, че е с много кратковременно действие.

— При нея даде резултат. Тя се успокои доста бързо, почувства се добре, че сама се е справила с пристъпа.

— Точно върху това работим — каза тя. — Върху самочувствието. Използваме лекарството като трамплин към преструктуриране на познавателните процеси. Даваме им да вкусят от успеха, а след това ги обучаваме да видят себе си в ролята на владеещи положението, да гледат на пристъпа като на предизвикателство, а не като на трагедия.

— Това определено бе победа за нея. След като се успокои, тя се сети, че проблемът с Мелиса още не е разрешен. Това я разстрои, но пристъпът не се повтори.

— Как реагира на разстройването си?

— Тръгна да търси Мелиса.

— Добре, добре — промърмори тя. — Действие-ориентация.

— За нещастие обаче Мелиса я нямаше. Беше излязла с някакъв неин приятел. Поседяхме с госпожа Рамп около половин час, да я почакаме. Тогава бях с нея за последен път.

— Как се държеше госпожа Рамп, докато чакахте?

— Беше потисната. Притесняваше се как ще се справи с Мелиса. Но без паника. Всъщност даже бе съвсем спокойна.

— А кога се прибра Мелиса?

Чак сега се сетих, че не знам, и й го казах.

— Е — каза тя, — цялата работа се е отразила на Джина повече, отколкото е показала. Дори и на мен. Тази сутрин ми се обади и каза, че е имало спречкване. Звучеше ми напрегната, но каза, че се чувства добре. Способността да осъзнаваш себе си като господар на нещата е толкова съществена част от лечението, че не посмях да споря с нея. Но знаех, че трябва да поговорим. Предложих й да избере индивидуален сеанс или да го обсъдим в група. Тя отвърна, че ще опита с груповия — днес имаше такъв — и ако това не оправи нещата, ще остане до покъсно и ще опита с индивидуален сеанс. Затова бях особено изненадана, когато не дойде — очаквах този сеанс да е много важен за нея. Щом прекъснах за почивка в четири часа, позвъних у тях и мъжът й ми каза, че тръгнала за насам в два и половина. Не исках да го паникьосвам, но го посъветвах да се обади на полицията. Преди още да съм довършила изречението, някъде от къщата долетя писък.

Тя замълча и се наведе напред толкова, че гърдите й полегнаха на бюрото.

— Явно Мелиса е влязла в стаята — върти се навсякъде — попитала е втория си баща какво става, разбрала е и е изпаднала в истерия.

Отново пауза. Гърдите си останаха там. Като предложение.

Казах:

— Май не обичате особено Мелиса?

Тя вдигна рамене и се облегна на стола.

— Това едва ли е изход от положението, нали?

— Май не.

Започна да придърпва роклята. По-силно, когато тя не поддаде.

— Е, добре — каза тя. — Вие я защитавате. Децата непрекъснато изпадат в такива състояния, може би това дори е необходимо. Но е съвсем неприложимо към нашия случай. Изправени сме пред кризисна ситуация. Имаме жена, боледуваща от тежка форма на фобия, един от най-тежките ми случаи, а аз съм имала много, повярвайте. Излязла е навън сама, трябва да се справя дразнителни, за които е съвсем неподготвена, нарушила е режима на лечение, предприела е стъпки, за които не е готова, и всичко това заради натиска, упражняван от отношенията ѝ с изключително невротична тийнейджърка. И тук идва ред на моята защита. Трябва да мисля за моя пациент. Сигурно и вие виждате, че отношението между двете е патологично.

Примигна няколко пъти яростно. Истинският цвят подсили ружа по бузите ѝ.

— Може би. Но не Мелиса е изобретила отношението. Не се е родила с него, така че защо да обвиняваме жертвата? — казах.

— Уверявам ви...

— Освен това не виждам защо изпитвате нужда да отдадете изчезването на конфликта майка-дъщеря. Джина Рамп никога преди не е позволявала на Мелиса да се сблъсква с нейната патология.

Тя бутна стола си назад няколко сантиметра, без да сваля поглед от мен.

— А сега кой от двамата ни обвинява жертвата?

— Добре, добре — съгласих се. — Така доникъде няма да стигнем.

— Да, така е. Да имате някаква друга информация за мен?

— Предполагам, че сте запозната с обстоятелствата, довели я до тази фобия? Нападението с киселината.

Едва помръдвайки устни, тя отвърна:

— Правилно предполагате.

— Човекът, който го е направил — Джоел Маклоски, е отново в града.

Устните ѝ оформиха съвършено „о“. Не излезе никакъв звук. Тя разкръстоса крака и допря колене едно до друго.

— О, мамка му! Кога е станало това?

— Преди шест месеца, но нито се е обаждал, нито е притеснявал семейството. Няма никакви улики да е замесен и в това. Полицията го разпитала, оказало се, че има алиби, и те го пуснали. Освен това, ако е искал да ги притесни, той е разполагал с достатъчно време — излязъл е от затвора преди шест години. Но нито веднъж не е влизал във връзка с когото и да било от семейството.

— Шест години!

— Шест години след освобождението му от затвора. Повечето от тях ги е прекарал извън щата.

— Не ми е казвала нищо.

— Тя не знаеше.

— Тогава вие откъде знаете?

— Неотдавна Мелиса разбрала и ми каза.

Ноздрите ѝ се разшириха.

— И не е казала на майка си?

— Не е искала да я тревожи. Имаше намерение да наеме частен детектив, който да разследва Маклоски.

— Прекрасно. Просто прекрасно — поклащайки глава. — На фона на това, което се случи, съгласен ли сте с тази нейна преценка?

— Тогава ми се стори разумна стъпка. Да не се травмизира госпожа Рамп. Ако детективът разбереше, че Маклоски представлява заплаха, тогава щяха да се свържат с полицията.

— А как Мелиса е разбрала, че Маклоски се е върнал?

Казах ѝ.

— Невероятно! — възкликна тя. — Инициативно дете, това поне може да му се признае. Но да се намесва...

— Това беше само една преценка и все още е много далече от това да се окаже погрешна. Можете ли да кажете, че лично вие със сигурност бихте казали на госпожа Рамп?

— Ще ми се да съм имала този избор.

Изглеждаше повече обидена, отколкото сърдита.

Част от мен искаше да ѝ се извини. Другата искаше да ѝ изнесе една хубава лекция относно правилните отношения със семейството на пациента.

Тя продължи:

— И през цялото време, докато аз съм се старала да ѝ покажа колко безопасен е светът, оня е бил някъде там.

Казах:

— Вижте какво, няма причина да предполагате, че е станало нещо зловещо. Може би нещо по колата е станало. Или пък просто е решила да поразпери малко криле. Самият факт, че е поискала да дойде тук сама, показва копнежа ѝ да се протегне.

— Това, че тоя човек се е върнал, никак ли не ви безпокои? Не ви ли безпокои възможността, че може от шест месеца да я следи?

— Вие сте били често в къщата. Когато сте се разхождали из квартала с нея, видяхте ли го? Или изобщо когото и да било?

— Не, но и не бих могла. Вниманието ми бе изцяло съсредоточено върху нея.

— Няма значение — отвърнах. — Сан Лабрадор е последното място в света, където бихте могли да проследите някого. Никакви хора, никакви коли — да накарат външен човек да изпъкне на този фон, е точно това, което те правят. Функциите на полицията са точно като на частна фирма за охрана. Специализирани са в изкуството да забелязват външния човек веднага.

— Така е — каза тя. — Ами ако той се е навъртал наоколо, без да дава признаци за присъствието си? Ами ако просто е минавал от време на време с колата си? Не всеки ден, да кажем, един път седмично. В различни часове на деня. Надявайки се да я зърне. И ето че днес изведнъж успява, видял я, че излиза сама, и е тръгнал подир нея. А може и изобщо да не е бил той. По-рано е наел някого да свърши работата, сега може да е направил същото. Така че, доколкото разбирам, алибито му е без значение. Ами оня, дето всъщност лично е извършил нападението? И той ли се е върнал?

— Мелвин Финдли — казах. — Не е точно човекът, когото бих избрал за тази работа.

— Какво искате да кажете?

— Чернокож мъж, каращ кола из улиците на Сан Лабрадор без много добра причина, няма да изкара и две минути. Освен това Финдли е излежал една здрава присъда за това. Трудно е да се повярва, че ще прояви глупостта отново да я напада.

— Може би — каза тя. — Надявам се да сте прав. Но съм изучавала криминалното съзнание и отдавна съм се отказала да приемам за даденост каквото и да било в човешкия интелект.

— Тъкмо стана въпрос за криминално съзнание, госпожа Рамп някога споменавала ли ви е какво е имал против нея Маклоски?

Тя потропа с пръсти по бюрото и отвърна:

— Не, не е. Защото не знаеше. Нямахте представа защо я мрази толкова много. Имали едно време някакъв роман, но после се разделили като приятели. — Тя отново потропа с пръсти, после продължи: — Това е съвсем нехарактерно за нея. Винаги е била добър пациент. Никога не се отклонявала от плана. И да има проблеми с колата, пак си я представям как се паникьосва и губи контрол.

— Носи ли лекарства със себе си?

— Би трябвало. Инструктирала сме я да носи транквизона винаги със себе си.

— От това, което видях, знам, че знае как да го използва.

Тя впери поглед в мен и се усмихна със стиснати устни.

— Вие сте доста голям оптимист, доктор Делauer.

— Това ми помага да се справям в тъмната нощ — върнах ѝ аз усмивката.

Лицето ѝ поомекна и за миг ми се стори, че ще ми покаже и малко зъби. Но тя изведнъж направи физиономия и каза:

— Извинете ме. Чувствам се изолирана и трябва да направя нещо.

Тя взе телефона и набра 911. Когато се обади телефонистката, каза ѝ да я свърже с шефа на полицията.

Докато чакаше, казах:

— Казва се Чикъринг.

Тя кимна, вдигна пръст и каза:

— Шеф Чикъринг? Обажда се доктор Кънингам-Габни, лекарка на Джина Рамп... Не, не съм... Нищо... Да, разбира се... Да, имаше. Днес в три часа следобед... Не, не дойде и аз не... Не, няма нищо... Не, ни най-малко. — Отчаян поглед. — Господин Чикъринг, уверявам

ви, че тя напълно се владее. Абсолютно... Не, съвсем не... Не мисля, че това би било необходимо или подходящо... Не, уверявам ви, че е съвсем рационална... Да. Да, разбирам... Извинете, сър, има едно нещо, което може би ще сметнете за полезно. Човекът, който я е нападнал... Не, не той. Оня, дето лично е плиснал киселината. Финдли. Мелвин Финдли. Намерен ли е?... О! О, да, разбирам... Да, разбира се. Благодаря ви.

Тя затвори и поклати глава.

— Финдли е мъртъв. Умрял в затвора преди няколко години. Чикъринг се обиди, че го питам, мисли, че искам да окалям способностите му като полицаи.

— Стори ми се, че ви питаше за умствената стабилност на Джина.

На лицето ѝ се появи изражение на погнуса.

— Искаше да знае дали е „с всичкия си“. Какъв подбор на изрази, а? — Обръщане на очите към тавана. — Стори ми се, че искаше да му кажа, че е луда. Като че ли това оправдава изчезването ѝ.

— Ще го оправдае, ако не я намерят — отвърнах аз. — Кой може да отговаря за постъпките на един луд човек?

Тя примигна още няколко пъти. Сведе поглед към бюрото и цялата суровост като че ли изтече от лицето ѝ. Бях готов да се обзаложа, че красотата ѝ е разцъфнала късно. За миг я видях като малко момиченце. Растящо по-умно от връстниците си. Неспособно да общува. Седящо в стаята си и питащо се дали някога ще си намери място в живота.

— Ние сме виновни — каза тя. — Ние поехме отговорността да се грижим за тях. А ето че седим, без да можем да направим нищо.

Виновно изражение на лицето. Погледът ми се насочи към картината на Касът.

Тя забеляза това и като че ли се напрегна още повече.

— Прекрасно е, нали?

— Да, наистина.

— Касът е била гений. Експресивността, особено начинът, по който схваща същността на детето.

— Чувал съм, че не обичала деца.

— О, така ли?

— Отдавна ли имате картината?

— От известно време. — Тя докосна косата си. Поредната усмивка със затворени устни. — Не сте дошли тук да обсъждаме изкуството. Има ли още нещо, което да направя за вас?

Казах:

— Да ми кажете нещо за останалите членове на групата? Дали биха могли да знаят нещо полезно?

— Не. Тя никога не е общувала с тях извън клиниката.

— Колко са?

— Само две.

— Малка група. А как са те?

— Достатъчно добре, за да идват на сеансите.

— А да бъдат разпитвани?

— От кого?

— От полицията. Частният детектив... Той ще иска да узнае нещо повече.

— В никакъв случай! Това са крехки личности. Те дори още не знаят, че е изчезнала.

— Но знаят, че днес я е нямало.

— Отсъствията не са нещо необичайно, като се има предвид диагнозата. Всички са изпускали по някой и друг сеанс.

— А госпожа Рамп изпускала ли е?

— Не, но не в това е въпросът. Отсъствията не се забелязват.

— А те ще проявят ли любопитство, ако и в понеделник я няма?

— Ако проявят, аз ще се оправя с тях. А сега, ако нямате нищо против, предпочитам да не говоря за другите пациенти. Правото им на анонимност все още е в сила.

— Добре.

Накани се отново да кръстоса крака, но после размисли и остави и двете си стъпала на пода.

— Е — каза тя, — не постигнахме кой знае какво, нали?

Изправи се, приглади роклята си и погледна към вратата.

— Би ли могло да има някаква друга причина тя да изчезне? Искам да кажа... доброволно.

Тя рязко вдигна поглед към мен.

— Какво искате да кажете?

— Голямото бягство — казах. — Да смени стила на живота си за нещо ново. Да прескочи терапевтичната бариера и да премине на

тотална независимост.

— Тотална независимост? — повтори тя. — В това изобщо няма никакъв смисъл. Ни най-малко.

Вратата се отвори стремително, преди още да ме бе завела до нея. Вътре влетя някакъв мъж и се спусна бегом през антрето. Лио Габни. Но макар че бях видял снимката му само преди няколко дни, трябваше да се вгледам втори път, преди да го позная.

Той ни забеляза и спря толкова рязко, че се вгледах дали по паркета не са останали черни ивици от спирачния му път.

Сега забелязах, че съм бил заблуден от облеклото му — каубойска риза на бели и черни карета, дънки, остри ботуши от биволска кожа с токове за езда. Коланът му бе от говежда кожа, а катарамата представляваше голяма месингова буква „пси“ — приносът на гръцката азбука към обозначаване на принадлежност към професионални психоложки кръгове. От колана висеше малка сгъваема карабинка с ключове.

Градски каубой, но му липсваше кафявата боя, за да му повярват. Въпреки възрастта телосложението му бе почти момчешко. Един и шейсет и пет, около шестдесет и пет килограма, хлътнал гръден кош, рамене — по-тесни от тези на жена му. Съвсем бяла буйна коса, обрамчваща опалено от слънцето лице, придобило цвят на малцово уиски. Живи сини очи. Четинести бели вежди. Напръскано с кафеникави петна чело, достатъчно високо, за да побере половин дузина бръчки. Шията му бе отпусната. От гърдите му се подаваха кичурчета бели косми. Приличаше на елф, но без нищо приказно.

Той леко целуна жена си по бузата и хвърли преценяващ поглед към мен.

Тя каза:

— Това е доктор Делауер.

— А, доктор Делауер. Аз съм доктор Габни.

Силен глас. Бас профундо — твърде дълбок за толкова малка тонколона. Новоанглийски акцент, който превърна името ми в *Далауеа*.

Той протегна ръка. Тънка и нежна — явно не лови конете с ласо. Дори и костите му сякаш бяха меки, като че ли ги бе киснал в оцет. Кожата, която ги обвиваше, бе отпусната, суха и хладна като на гушер.

— Още ли не се е появила? — попита той.

Урсула поклати отрицателно глава.

Той цъкна с език.

— Гадна работа. Веднага дойдох по най-бързия начин.

— Доктор Деллауер ми каза, че Маклоски, оня, дето я нападнал, се бил върнал.

Белите вежди отскочиха нагоре и бръчките по челото ясно се очертаха.

— О!

— От полицията го намерили, но той имал алиби и те го пуснали. Тъкмо обсъждахме факта, че похватът му по-рано е бил да наеме някого, и няма причина да се мисли, че би постъпил другояче и сега. Човекът, нает от него първия път, е мъртъв, но това не означава, че не може да наеме някоя друга гадина, нали?

— Не, разбира се, че не. Ужасно. Да го пуснат така — каква детинска постъпка. Защо не се обадиш в полицията и не им напомниш за този факт, скъпа?

— Опасявам се, че няма да ми обърнат внимание. Доктор Деллауер също мисли, че някой да я проследи, без да бъде забелязан от полицията в Сан Лабрадор, е малко вероятно.

— А защо? — попита той.

— Пустите улици и фактът, че сферата на компетентност на местната полиция е именно откриване на външни хора.

— Компетентността е относително понятие, Урсула. Обади им се. Тактично им напомни, че стилът на поведение на Маклоски е да действа като наемащ, а не като наемник. И че той може отново да наеме някого. Социопатите често се повтарят — поведенчески стабилни са. Сякаш излезли от един калъп.

— Лио, не мисля...

— Моля те, скъпа. — Той взе и двете ѝ ръце в своите и започна да разтрива дланите ѝ с палци. — Тук имаме работа с низши съзнания и е застрашен животът на госпожа Рамп.

Тя отвори уста, затвори я, после каза:

— Разбира се, Лио.

— Благодаря ти, скъпа. А, и още нещо, бъди така добра да поприбереш сааба малко навътре, защото съм паркирал на улицата.

Тя ни обърна гръб и се запъти към кабинета си. Габни я проследи с поглед. Гледаше как поклаща таз — погледът му бе почти похотлив. Когато тя затвори вратата, той се обърна към мен за първи път, откакто си бяхме стиснали ръцете.

— Доктор Деллауер, прославеният с трудовете си доктор. Бихте ли дошли в кабинета ми.

Последвах го към задната част на къщата и той ме въведе в голяма стая, която по-рано сигурно е била библиотека. По-голямата част от едната стена бе прикрита от тежка кадифена завеса. Останалото бе шкафове с книги и размътени рисунки на кучета и коне. Таванът бе нисък като в кабинета на жена му, украсен с гипсови орнаменти. В средата му имаше голям гипсов медальон, от чийто център висеше месингов полилей с електрически свещи.

Пред един от шкафите имаше двуметрово бюро. Върху него се виждаха кристална посребрена мастилница, нож за писма с костно острие, лампа със зелен абажур, а до него — кошнички с много медицински списания.

Той се настани на стол с висока облегалка зад бюрото и ме покани да седна.

За втори път, и то само в рамките на няколко минути, се оказвах от другата страна на бюро. Започвах да се чувствам като пациент.

С помощта на ножа той разряза опаковката на „Журнал по приложен поведенчески анализ“ и го отвори на съдържанието. Прегледа го и остави списанието на бюрото. Взе друго, прелисти страниците, мръщейки се.

— Съпругата ми е невероятна жена — каза той, пресягайки се за трето списание. — Един от най-пъргавите умове на нейното поколение. Доктор по медицина и доктор по психология на двадесет и пет години. Няма да намерите по-кадърен и по-отдаден на работата си клиник от нея.

Питайки се дали се опитва да компенсира с нещо начина, по който се отнесе с нея преди малко, аз казах:

— Впечатляващо.

— Изключително. — Той остави третото списание настрана и се усмихна. — След всичко това какво друго ми оставаше да направя, освен да се оженя за нея?

Преди да ми дойде наум как да реагирам, той продължи:

— Шегуваме се понякога между нас, че тя е парадокс.

Изсмя се тихо, после откопча едно от джобчетата на ризата и извади пакетче дъвка.

— Мента?

— Не, благодаря.

Той разопакова едно парче, хвърли го в устата си и заработи с челюсти. Слабата му брадичка се вдигаше и падаше равномерно като бутало в цилиндър.

— Бедната госпожа Рамп. На този етап от лечението ѝ тя съвсем не е готова за външния свят. Жена ми позвъни веднага щом разбра, че нещо не е наред — имаме ранчо в Санта Инес. За нещастие нищо не можах да измисля... Кой би могъл да очаква такова нещо? Какво, за бога, би могло да се случи?

— Добър въпрос.

Той поклати глава.

— Много потискащо. Искях да бъда тук, ако нещо ново се случи. Зарязах си работата и доход.

Дрехите му бяха гладени и чисти. Запитах се каква ли му е била работата. Спомняйки си нежните му ръце, попитах:

— Яздите ли?

— Малко — отвърна той, дъвчейки. — Макар че не обичам кой знае колко. Поначало даже не бих купил и животните, но те вървяха заедно с имота. На мен ми трябваше пространство. Мястото, където се настаних, е петдесет хектара. Мислех си дали да не го засадя с шардоне. Смятате ли, че един психолог може да прави първокласно вино?

— Казват, че доброто вино е резултат от случайни фактори.

Той се усмихна.

— Няма такова нещо. Само непълни данни създават лошо вино.

— Може и така да е. Желая ви късмет.

Той се облегна назад и сложи ръце на корема си.

— Въздухът — каза той, продължавайки да дъвчи — е това, което ме привлича там. За съжаление жена ми не може да му се радва. Алергии. От коне, трева, цвят от дърветата и други такива, които никога не са ѝ създавали проблеми, докато бяхме в Бостън. Затова тя се посвещава на клинична работа и ме оставя аз да се занимавам с експерименталната.

Не точно такъв разговор бях очаквал да водя с великия Лио Габни. Даже се питах защо изобщо ме покани.

Усетил сякаш това, той каза:

— Алекс Делауер. Проследил съм всичко, написано от вас. Добра продукцията, ясен почерк.

— Благодаря.

— От няколко години не сте публикували нищо.

— В момента работя над една книга. През по-голямата част от времето се занимавах с други неща.

— Частна практика?

— Съдебнопсихиатрична експертиза.

— Каква по-точно?

— Случаи, свързани с травми и физически повреди. Попечителство над деца.

— Грозна работа е това попечителството. Какво е мнението ви за съвместното попечителство?

— Понякога дава резултати.

Той се усмихна.

— Добро измъкване. Предполагам, че това е приложимо, когато се работи със законови норми. А всъщност родителите трябва да са силно мотивирани, за да даде резултат. Ако не успеят няколко пъти поред, за главен попечител трябва да се избере онзи родител, независимо от пола, който най-добре умее да възпитава деца. Не сте ли съгласен?

— Мисля, че трябва да се има предвид онова, което е най-добро за детето.

— Всеки *мисли* така, докторе. Номерът е добрите намерения да се приведат в действие. Ако питаха мен, никакво решение за попечителство не бих издал, докато не получа доклад от специално обучени наблюдатели, живели няколко седмици със семейството. Какво ще кажете за това?

— На теория звучи добре. На практика...

— Не, не — прекъсна ме той, дъвчейки енергично. — Аз говоря от практически опит. Първата ми жена направо ме застреля законно. Това стана още преди години, когато съдилищата дори не искаха да чуят думата на бащите. А тя бе алкохоличка и пушачка, при това безотговорна до мозъка на костите си. Но за този идиот съдията най-

важното нещо бе, че тя има яйчници. Даде ѝ всичко — къщата ми, сина ми и шейсет процента от жалкото ми имущество, натрупано като преподавател. Година по-късно заспала мъртвопияна в леглото с цигара в уста. Цялата къща изгоря и аз завинаги изгубих сина си.

Казано без емоции — басовият глас звучеше с безразличието на корабна сирена.

— Съжалявам — казах аз.

— Беше ужасно време за мен. — Дъвчейки бавно. — Известно време изглеждаше като че ли вече нищо нямаше цена. Но всичко свърши с Урсула, така че предполагам все пак има известна награда.

Плам в сините очи. Страст, която не можеше да бъде сбъркана с нищо друго.

Сетих се как тя му се подчини. За това как я гледаше в задника. Запитах се дали това, което го възбужда у нея, не е способността ѝ да бъде едновременно и съпруга, и дете.

Той продължи:

— Скоро след трагедията отново се ожених. Преди Урсула. И отново погрешна преценка, само че този път, слава богу, нямаше деца. Когато се запознах с Урсула, тя беше пред завършване. Видях потенциала ѝ и се захванах да ѝ помогна да го види и тя. Най-голямото достижение в живота ми. Женен ли сте?

— Не.

— Прекрасен съюз, ако може да се постигне пълно сливане. Първите ми два брака бяха пълен неуспех, защото си позволих да бъда подведен от непълни данни. Не се опрях на обучението си. Не разделяйте науката от живота си, мой млади приятелю. Вашите познания по човешкото поведение ви дават велико предимство пред обикновения, зает с глупости homo incompetens^[1]. Но стига лекции. Какво е участието ви в цялата тази работа... бедната госпожа Рамп.

— Нямам участие, доктор Габни. Дойдох тук, за да науча нещо.

— Тая работа с Маклоски... ужасно неприятно е да знаеш, че такива типове се мотаят свободни. Как разбрахте?

Казах му.

— А, да, дъщерята. Контролира собствените си тревоги чрез опити да контролира майчиното ѝ поведение. Сигурно затова е споделила информацията си с вас. Какво още знае тя за тоя Маклоски?

— Само основните факти за нападението. Никой май не знае защо го е направил.

— Да — каза той. — Ето един атипичен случай на неразговорлив психопат. Тия типове обикновено обичат да се хвалят с греховете си. Предполагам, че може би щеше да бъде по-добре, ако знаехме това още от самото начало. В смисъл да предвидим различни варианти. Но все пак струва ми се, че планът за лечение не е пострадал от това. Госпожа Рамп се справя много добре и мисля, че не всичко е отишло напразно.

— Може би — казах аз — изчезването ѝ е свързано с напредъка ѝ в лечението. Зарадвала се е на свободата и е решила да си отхапе по-голямо парче от нея.

— Интересна теория, но тук не насърчаваме нарушенията в графика.

— Известно е, че пациентите обичат да вършат неща на своя глава.

— В тяхна вреда.

— Не мислите ли, че те понякога знаят кое е най-добро за тях?

— Невинаги. Ако мислех така, не бих могъл да им вземам по триста долара на час за тоя, що духа, нали?

Триста долара! При такава такса — като се има предвид интензивната им работа — трима пациенти можеха спокойно да поддържат цялата клиника.

Попитах го:

— Толкова вземате заедно двамата с жена ви, така ли?

Той се ухили и аз разбрах, че съм задал правилен въпрос.

— Само аз. Жена ми взема двеста. Стреснаха ли ви тези цифри, доктор Деллаур?

— По-високи са от тия, с които съм свикнал, но в края на краищата живеем в свободна страна.

— Точно така. Прекарал съм по-голямата част от професионалния си живот в науката и из обществените болници. Изготвяйки програми за лечение на хора, които не плащат нито пени. И на този етап от живота ми ми се струва съвсем честно богатите да се възползват от натрупаните ми от предишната работа знания. — Той си поигра малко със сребърната писалка, остави я и продължи: — И така, вие мислите, че госпожа Рамп може да е избягала.

— Обмислям го като възможност. Когато говорих с нея вчера, тя намекна, че имала намерение да промени малко живота си.

— Така ли? — Сините очи спряха движението си. — И как точно?

— Даде да се разбере, че не харесва къщата, в която живее. Твърде голяма, цялата тази пищност. Че искала нещо по-простичко.

— По-простичко — повтори той замислено. — Нещо друго?

— Не, това като че ли бе всичко.

— Е, такова едно изчезване едва ли би могло да се нарече по-простичко.

— Имате ли някакво клинично впечатление, което би обяснило случката?

— Госпожа Рамп е много приятна жена — отвърна той. — Много симпатична. Всеки изпитва инстинктивно желание да ѝ помогне. По много признаци тя е като дете. Всички страдащи от агорафобия са такива. Зависими, склонни към ритуалност, традиционалисти до такава степен, че се придържат към примитивни навици. Докато трае фобията, тя набира сила и поведенческият репертоар на болните пада рязко. Инерцията ги прави сдържани, хладни — превръщат се в нещо като психологични криогеници^[2]. Агорафобите са психологически реакционери, доктор Делауер. Те не предприемат нищо, освен ако не бъдат смушкани, и то здраво. Всяка стъпка се извършва със страхотен трепет. Ето защо не мога да си я представя щастливо разперила криле в търсене на някаква неопределена обетована земя.

— Въпреки напредъка ѝ?

— Прогресът ѝ е много задоволителен, но тя има още много път да извърви. Двамата с жена ми сме набелязали доста голям план.

Приличаше ми повече на конкуренция, отколкото на сътрудничество, но не коментирах.

Разопаковайки още една дъвка, той я пхна в устата си и продължи:

— Лечението е добре обмислено — правим всичко така, че да си струва невероятните такси. По всяка вероятност госпожа Рамп ще се върне в гнездото.

— Значи не се притеснявате за нея?

Той задъвка яростно, чуха се жвакащи звуци.

— Мисля за нея, доктор Делауер, обаче притесненията са непродуктивни. Създават напрежение. Обучавам моите пациенти да се пазят от притеснения, а себе си обучавам да правя това, което проповядвам.

[1] Некомпетентен човек (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Хора, нуждаещи се от лечение чрез прилагане на ниски температури за охлаждане на организма. (гр.). — Б.пр. ↑

15.

Той ме изпрати до вратата, продължавайки да говори за наука. Докато прекосявах ливадата, забелязах, че саабът е мръднат по-навътре в алеята. Зад него бе паркиран сив ровър. Предното стъкло бе прашно, с изключение на двете дъги от чистачките.

Представих си Габни как цепи през мескитовия храсталак по черния път, качих се в севилята и подкарах, мислейки каква странна двойка са тия двамата. На пръв поглед тя беше ледената царица. Борбена, свикнала да се бори за правата си — ставаше ясно защо са кръстосали шпаги с Мелиса. Но ледената коричка бе толкова тънка, че веднага се разтопяваше при по-внимателно вглеждане. Под нея — уязвимост. Като на Джина. Дали това не бе положило основите на една изключителна емпатия^[1]?

Кой кого бе запознал първи с малките сиви стаи и с изкуството на Мери Касът?

Каквато и да бе причината, тя, изглежда, се притесняваше. Изчезването на Джина я бе разтърсило.

Обратното, нейният съпруг като че ли искаше да се дистанцира от цялата тази работа. Отхвърляйки патологията на Джина като нещо обикновено и намалявайки болката до проста терминология. И въпреки тази невъзмутимост веднага бе дошъл до Лос Анджелис чак от Санта Инес — два часа път с кола. Затова може би бе също така притеснен като жена си, но просто го криеше по-добре от нея.

Старото като света разделение между мъжа и жената.

Мъжът се възпира.

Жената излива чувствата си.

Сетих се какво ми беше казал за сина си. Как ми го беше казал. Лекотата, с която бе разказал цялата тази история, говореше, че я е разказвал хиляди пъти преди това.

Работил ли е върху това? Обезчувствава.

Или пък наистина бе усъвършенствал изкуството да отхвърля миналото зад себе си.

Може би някой ден трябва да му се обадя и да го помоля да ми изнесе някоя и друга лекция.

Беше станало девет и петдесет, когато поех по Съсекс Нол. Една полицейска кола все още патрулираше по улиците. Сигурно са ме познали, защото никой не ме спря.

Гласът на Дон Рамп прозвуча сухо и уморено по домофона.

— Не, нищо — каза той. — Влизайте.

Вратите зинаха и аз се промъкнах помежду им. Бяха включени още лампи и бе светло като ден.

Други коли пред входа нямаше. Вратите бяха отворени и на прага стоеше Рамп по риза.

— Абсолютно нищо — каза той, като ме изчака да слеза и да се кача по стълбите. — Какво казват докторите?

— Нищо особено — отвърнах и му съобщих за разговора на Урсула относно Мелвин Финдли.

Отчаяна физиономия.

Попитах го:

— Нещо ново от Чикъринг?

— Обади се преди около половин час. Нямало нищо за казване, сигурно била добре, нямало защо да се безпокоя... Ами да, не става въпрос за *неговата* жена. Попитах го дали да не се обадим на ФБР. Твърди, че нямало да се намесят, освен ако няма съмнения за отвличане и пренасяне на жертвата в друг щат. — Той вдигна отчаяно ръце и ги пусна да паднат като откършени от двете му страни. — Жертвата. Дори не ми се мисли така, но...

Той затвори вратата. В антрето светеше, но по-нататък цялата къща тънеше в мрак.

Запъти се към съседната стая.

— Казвала ли ви е жена ви защо Маклоски го е направил? — попитах го.

Той се спря и се поизвърна.

— Защо питате?

— Понякога жертвите често тръгват да разкриват фактите сами, да узнаят повече неща за престъпника, неговите мотиви. Да разберат защо го е направил, за да се предпазят в бъдеще от положението на

жертви. Казвала ли ви е жена ви? Защото като че ли никой не знае какви са били мотивите на Маклоски.

— Не, не ми е казвала. — Той отново се извърна напред и продължи: — Но ми каза, че копелето отказало да каже. Полицията не успяла да го накара. Той е бил пияница и страстен наркоман, но това не обяснява нещата, нали?

— Какви наркотици е употребявал?

Рамп стигна до вратата, напипа ключа в другата стая и светна. Вчера в същата стая седяхме с Джина Рамп и чакахме Мелиса. Сякаш беше преди сто години.

На подвижно барче в единия край на стаята се виждаха няколко старинни чаши, както и гарафа с някаква кехлибарена и много чиста течност. Той взе една чаша и я вдигна въпросително към мен. Поклатих глава. Той си наля един пръст, поколеба се, удвои количеството, запуши гарафата и отпи.

— Не знам — отвърна. — Никога не съм разбирал от наркотици. Най-много, което си позволявам, е това. — Той вдигна чашата. — И бира. Пък и не го познавах добре. Увърташе се около Джина като пиявица.

Той влезе по-навътре в стаята и краката му потънаха в килима, заглушавайки стъпките му.

Последвах го.

— Мелиса върна ли се?

Той кимна.

— Горе в стаята си е. Прибра се и веднага се качи. Изглеждаше като пребита.

— Ноел с нея ли е?

— Не, Ноел е в „Халбата“, моя ресторант. Той работи при мен — паркира коли, от време на време сервира. Добро момче е и добро бъдеще има. Мелиса е твърде много за него, но това той сам трябва да го разбере.

— Твърде много в какъв смисъл?

— Твърде умна, твърде красива, твърде невъздържана. Той е лудо влюбен в нея, а тя направо го тъпче, но не от жестокост или снобизъм. Просто такъв е характерът ѝ. Цепи право напред, без да мисли. — Той тежко се отпусна на дивана. — Защо ли ви занимавам? Вие я познавате

по-добре от мен... А какво стана с оня детектив, свързахте ли се с него?

— Още не. Може ли да опитам отново?

Той скочи на крака, отиде нанякъде, върна се с мобифон в ръка и ми го подаде.

Набрах дома на Майло, чух записаното съобщение, после някой го прекъсна.

— Ало?

— Рик? Алекс се обажда. Майло там ли е?

— Здравсти, Алекс. Да, тука е. Току-що се прибираме, бяхме на кино. Чакай малко.

След две секунди:

— Да?

— Готов ли си да започнеш малко по-раничко?

— Какво да започна?

— Частна практика.

— Не може ли да почака до сутринта?

— Има промяна в обстоятелствата.

Хвърлих поглед към Рамп, който напрегнато се взираше в мен, и подбирайки внимателно изразите си, му разказах всичко.

— Нещо друго? — попита ме той, след като млъкнах.

— Нищо особено. Току-що се връщам от нейните психотерапевти. Нямаха какво да ми кажат.

— Е — подметна той, — нали ги знаеш тия типове. По ги бива да задават въпроси, отколкото да отговарят на тях.

— А ти имаш ли въпроси?

— Бих могъл да измисля нещо. Някой да се е сетил да провери в болниците?

— Предполагам полицията. Но ако и ти искаш...

— Нищо няма да ми коства. По-добре даже да проведе няколкото разговора отгук, отколкото да загубя половин час, докато дойда дотам.

— Мисля, че ще е по-добре, ако го направиш лице срещу лице.

— Така ли мислиш?

— Да.

— Чакай малко. — Длан върху слушалката. — Добре, доктор Силвърман не е кой знае колко щастлив, но ще го преживее. Даже може да го накарам да ми върже връзката.

Двамата с Рамп чакахме, без да разговаряме кой знае колко. Той пиеше и все повече затъваше в тапицерии и възглавници, а аз мислех как ще се отрази всичко това на Мелиса, ако майка ѝ не се появеше скоро.

Мина половин час, после още двадесет минути. Когато най-сетне звънецът иззвъня, аз стигнах до вратата преди Рамп и я отворих. Майло влезе, облечен така, както никога не бях го виждал. Тъмносин блейзър, сиви панталони, бяла риза, кафява връзка и кафяви обувки. Гладко избръснат и подстриган.

Представих ги един на друг. Гледах как лицето на Рамп се променя, докато внимателно разглеждаше Майло. Очите се присвиха и мустачките заиграха, като че ли изведнъж нападнати от бълхи.

Искрица подозрение. Майло сигурно също го забеляза, но не реагира.

Рамп го погледа още малко, после каза:

— Надявам се, че ще можете да помогнете.

Отново подозрение. Доста време бе минало, откакто образът на Майло се бе появявал по телевизията, но може би Рамп има добра памет. Актьорите — дори и глупавите — винаги имат добра памет.

Казах:

— Детектив Стърджис работи в лосанджелиската полиция и в момента е в отпуск.

Абсолютно бях сигурен, че вече съм казвал това.

Рамп не отместваше вторачения си поглед от него.

Майло му отвърна със същото. Приличаха на два бика в съседни боксове, пръхтящи и риещи земята.

Майло първи наруши тишината.

— Ето с какво разполагам до този момент. — Той повтори дума по дума това, което му бях казал по телефона. — Точно ли е?

— Да — отвърна Рамп.

Майло изхъмка одобрително. Изваждайки от вътрешния си джоб бележник и химикалка, той започна да прелиства страниците, после спря и посочи с дебелия си пръст.

— Проверих и видях, че санлабрадорската полиция е пуснала окръжен бюлетин. Което обикновено е губене на време, но с тази кола

може би не. Номерата ѝ са SOG двадесет и две. Правилно ли е това?

— Правилно.

— Цвят?

— Черна горна част и сива долна.

— По-добре от тойота — каза Майло, — ако говорим за забележимост. Преди да дойда, позвъних в няколко служби на Бърза помощ. Никой с нейното описание не е постъпвал.

— Слава богу — каза Рамп, потейки се.

Майло погледна към тавана, сведе поглед и огледа стаята.

— Чудесна къща. Колко стаи има?

Въпросът свари Рамп неподготвен.

— Не съм сигурен. Не съм ги броил. Около тридесет — тридесет и пет, струва ми се.

— Колко от тях ползва жена ви?

— Да ползва ли? Тя ползва само нейния апартамент. Това са три стаи... четири, ако броим и банята.

— Звучи ми като дом в дома — забеляза Майло. — И вие ли имате такова нещо?

— Само една стая — отвърна Рамп, почервенявайки. — Точно до нейните.

Майло записа нещо.

— Да посочите някаква причина защо е отишла сама до клиниката?

— Не знам... планът не беше такъв. Трябваше аз да отида с нея и да потеглим в три. Тя ми се обади в два и петнадесет — аз бях в ресторанта — и ми каза да не идвам, защото щяла да отиде сама. Възразих, но тя каза, че ще се справи. Не исках да отслабвам увереността ѝ, затова не настоях.

— Колко голям е имотът?

— Малко под двадесет и седем декара. Защо?

— Освен през предния портал има ли някой друг начин да се влезе или да се излезе?

— Доколкото знам, не.

— Няма ли задна алея?

— Не. Отзад имотът граничи с друг, с този на доктор и госпожа Елридж. Между двата има ограда, висока три метра.

— Колко пристройки?

Рамп се замисли.

— Ами чакайте да видим. Ако броим гаражите...

— Гаражи ли? Колко са?

— Десет. Всъщност една дълга сграда, разделена на десет гаража. Била е построена за колекцията антики на първия ѝ мъж. Някои от колите са безценни. Вратите на гаражите винаги са заключени. Само тази на „Зора“-та е отворена.

— Други сгради?

— Сгради — каза Рамп. — Съблекални около басейна и тенискорта, навес за инструменти. Това е всичко, ако не броим беседката.

— Ами помещения за прислугата?

— Те живеят в къщата. Един от коридорите горе води до техните помещения.

— От колко души ви е персоналът?

— Мадлен, разбира се. Две камериерки и градинар. Градинарят обаче не живее тук. Има петима синове, никой от които не работи при нас редовно, но всички идват от време на време да помагат, когато има работа.

— Някой от персонала да е виждал с очите си жена ви да тръгва?

Рамп отвърна:

— Едната от камериерките, бършеща праха в антрето, видяла да излиза през вратата. Не съм сигурен дали някой всъщност я е виждал да тръгва с колата. Ако искате да ги разпитате, мога да се кача и веднага да ги доведем.

— Къде са те?

— Горе по стаите си.

— Кога им свършва работното време?

— В девет часа. Но невинаги се качват веднага горе. Понякога седят в кухнята, разговарят, пият кафе. Но тази вечер ги изпратих пораничко. Не исках да създавам истерии.

— Разстроени ли са?

Рамп кимна.

— Познават я отдавна и много се безпокоят.

— А други къщи?

— Само една. На плажа. Броуд Бийч. Малибу. Доколкото знам, никога не е ходила там. Не обича водата, тя даже никога не е влизала в

басейна. Въпреки това обаче звъннах и там. Два пъти. Нищо.

— Казвала ли е нещо през последните дни, дори и седмици, в смисъл че иска да направи нещо ново? Да тръгне нанякъде сама?

— Абсолютно нищо и аз...

— Никакви намеци? Забележки, които тогава нищо не са означавали, но сега вече означават?

— Казах не! — Рамп почервения още повече.

Майло почукваше по бележника с химикалката и чакаше.

Рамп каза:

— Честно казано, не виждам смисъл от този разпит. Кой, по дяволите, го е грижа за какво е говорела? Та тя не е отишла във ваканция, за бога! Нещо ѝ се е случило. Защо не отидете до центъра и да сдрусате оня психопат Маклоски? Да им покажете на ония тъпанари от полицията какво е полицейска работа?

Дишаше тежко, с изпъкнали по слепоочията вени.

Майло отговори:

— Преди да дойда тук, минах през Централното управление и говорих с детектива, разпитвал Маклоски. Казва се Брадли Луис. Не е най-добрият, но не е и най-лошият полицай. Алибито на Маклоски е желязно — хранил е бездомните в мисията, в която живее. Белил картофи и мил чинии. Видели са го най-малко десетина души, включително и свещеникът, под чието управление е тази мисия. Не е излизал никъде от обяд до осем часа. Затова полицията е нямала основания да го задържи.

— А като свидетел?

— Няма престъпление, няма и свидетел, господин Рамп. Доколкото това ги засяга, засега става въпрос само за дама, която закъснява.

— Но вижте какво е направил по-рано!

— Вярно. Но той си е излежал присъдата, изпитателният срок е свършил. Според закона той е почтен гражданин. Полицията разполага с нула основания да го задържи.

— А вие не можете ли да направите нещо?

— Моите основания са по-малки дори от нула.

— Не говоря за законни лигавцини, господин Стърджис.

Майло се усмихна и пое дълбоко дъх.

— Съжалявам. Подарих си палката на Движението за правата на човека.

— Говоря сериозно, господин Стърджис.

Усмивката угасна.

— Аз също, господин Рамп. Ако търсите такъв вид помощ, вие сте набрали много погрешен номер.

Той прибра химикалката.

Рамп каза:

— Вижте, не исках да...

Майло вдигна ръка.

— Знам, че това е ад. Знам, че системата вони. Но да сригаме Маклоски сега, не е в интерес на жена ви. От Централното управление казаха, че след като го освободили, наложило се да го закарат у дома — оня нямал кола — и копелето си легнало. Да предположим, че сега отида и го събудя. Той отказва да ме пусне. Влизам със сила, играя си на Мръсния Хари. На кино това изглежда страхотно — силата на унижението. Той всичко си признава и добрите побеждават. В реалния свят обаче той си хваща адвокат. Дава ми задника под съд, вашия също, и медиите разбират. А междуременно жена ви се прибира по някое време с танцова стъпка — колата се счупила, нямало откъде да се обади... Истински хепиенд, с тази разлика, че тя отново цъфва на първа страница. А да не споменаваме, че ще се наложи да кихнете на Маклоски известна сумичка или да играете ролята на подсъдим в съд, който ще ви прати за година-две зад решетките. Как ще се отрази това на психологическия ѝ напредък?

— Исусе! Това е някаква лудост — промърмори Рамп.

— Помолих ония от Централното да го държат под око. Казаха, че ще се опитат, но, да си кажем правичката, не си струва. Ако тя не се върне до утре сутринта, ще му отида на гости. Ако не ви се чака, мога да отида и сега. Когато не ме пусне, ще седна пред вратата му и ще напиша доклад, който ще ви прозвучи много тежко. Цената ми е седемдесет долара на час плюс разноските. Но ми се струва, че за тези пари все пак трябва да получите някаква независима оценка от моя страна.

— И каква е вашата независима оценка, господин Стърджис?

— На този етап има по-добър начин да си използвам времето.

— Като например?

— Като например да се обадя на още болници. Да позвъня на всички дежурни сервиси. На автоклубовете... ако сте членове.

— Сме. Но тия неща мога да ги направя и аз.

— Можете. Свободен сте да ги направите. Колкото повече хора вършат една работа, толкова по-бързо я свършват. Ако искате да помогнете, ще ви напиша списък и на други неща, които бихте могли да направите.

— Какви неща?

— Да се свържете с обществени и независими служби за Бърза помощ, да се свържете с пътната полиция на няколко полицейски участъка и да се убедите, че информацията не е забутана някъде из бумагите — повярвайте ми, това често се случва. А ако сте готов да отидете и по-нататък, можете да проверите летища, служби за чартърни полети, коли под наем. Да проследите кредитните карти, да видите с какви кредитни карти разполага, да накарате компаниите да следят за номерата им, така че когато се направи покупка с тази карта, ние ще разберем къде е направена. Ако до утре сутринта не се върне, ще трябва да се отбия и в банката ѝ и да проверя дали напоследък не е теглила големи суми. Вие също ли трябва да се подписвате на сметките ѝ?

— Не, финансите ни са независими.

— Нямате ли сметки, водещи се и на двамата?

— Не, господин Стърджис. — Рамп бе скръстил ръце на гърдите си и с всяка дума ги стягаше по-силно. — Летища, теглене на големи суми... Какви ги дрънкате? Да не искате да кажете, че е *избягала*?

— Сигурен съм, че не е, но...

— Твърдо не е.

Майло прокара длан през лицето си.

— Господин Рамп, нека се надяваме, че тя всеки момент ще се прибере. Но ако не го направи, към това трябва да се подходи като към случай на изчезване. А случаите на изчезване не действат добре на егото — на егото на ония, които стоят и чакат. Защото, за да се свърши работата добре, човек трябва да предположи, че всичко е възможно. Това е все едно доктор да опипва тумор — да се надяваме, че е доброкачествен. Докторът ви цитира статистики, усмихва се, уверява ви, че няма за какво да се безпокоите, но въпреки това го разрязва и го изпраща в лабораторията за анализ.

Той разкопча самото си, пъкна ръце в джобовете на панталоните и се заклатушка напред-назад като бегач, раздвижващ глезените си.

Рамп сведе поглед към краката му и след това го вдигна към зелените му очи.

— Значи — каза той — ще ме разрязвате.

— Изборът е ваш — забеляза Майло. — Другият вариант е просто да седим и да чакаме.

— Не, не, продължавайте, свършете си тези неща. Вие ще ги свършите по-бързо. Предполагам, че ще искате чек, преди да започнете.

Майло отвърна:

— Ще го поискам, преди да си тръгна. Седемстотин долара, което представлява десетчасов аванс. Преди това обаче съберете прислугата, извикайте градинаря заедно с онези негови синове, които са работили днес тук и има вероятност да са я видели на излизане. А междуременно трябва да видя апартамента ѝ, да прегледам вещите.

Рамп отвори уста да зададе въпрос, но, изглежда, не хареса вероятния отговор, защото затвори уста и го преглътна.

Майло продължи:

— Ще се опитам да не разхвърлям. Ако искате да присъствате, нямам нищо против.

— Не, не, всичко е наред. Действайте. Оттук, моля — каза Рамп, показвайки с жест стълбището.

Тръгнах на две крачки след тях, чувствайки се като човек, представил Мохамед Али на Джордж Форман.

Когато стъпихме на горната площадка, чух някаква врата да се отваря и видях ивицата светлина, процеждаща се през вратата в един от коридорите. Ивицата бързо се превърна в триъгълник и в коридора се появи Мелиса, все още по дънки и риза. Пристъпи замаяно към нас, разтърквайки сънено очи.

Повиках я тихо по име.

Тя се стресна, свали ръце от очите си и изтича към нас.

— Да не би...

Рамп поклати глава.

— Не, още нищо няма. Това е детектив Стърджис. Приятел на доктор Деллаур. Детектив, госпожица Мелиса Дикинсън, дъщеря на госпожа Рамп.

Майло протегна ръка. Тя едва я докосна, дръпна си ръката и вдигна поглед към него. По лицето ѝ имаше следи от нещо, върху което е спала. Устните ѝ бяха сухи, а клепачите — подути.

— Какво правите, за да я намерите? Какво мога да направя аз?

— Бяхте ли у дома, когато майка ви излезе? — попита я Майло.

— Да.

— В какво настроение беше?

— Добро. Приповдигнато, защото се канеше да излезе сама... може би по-точно нервна и се опитваше да го прикрие с фалшиво приповдигнато настроение. Притесних се да не би да получи пристъп. Помъчих се да я разубедея, предложих ѝ да отида с нея, но тя отказа, дори ми повиши глас. А тя никога не ми е повишавала глас... — Преглъщайки сълзите с усилие. — Трябваше да бъда по-упорита.

Майло продължи невъзмутимо:

— А каза ли защо иска да отиде сама?

— Не. Питам я няколко пъти, но тя не ми каза. По принцип изобщо не се държи така и аз бях длъжна да предположа, че нещо не е наред.

— Видяхте ли самото излизане с колата?

— Не. Тя ми каза да не я следя, всъщност заповяда ми. — Хапейки устни. — Затова се прибрах в стаята си. Лежах, слушах музика и съм заспала... точно както и сега. Не мога да повярвам! Как може да спя толкова много?

Рамп се обади:

— Стрес, Мелис.

Тя продължи да говори на Майло:

— Какво мислите, че ѝ се е случило?

— Точно това съм дошъл да разбера. Вашият втори баща ще събере персонала, за да видим дали някой знае нещо. А през това време искам да прегледам стаята ѝ и да проведа няколко телефонни разговора. Ето тук можете да ми помогнете, ако искате.

— Разговори с кого?

— Рутинна проверка — отвърна Майло. — Бензиностанции, сервизи, автомобилни клубове. Пътна полиция. Някои от местните

болници. Просто за да сме сигурни.

— Болници! — прошепна Мелиса ужасено, слагайки ръка на гърдите си. — О, боже!

— Просто за да сме сигурни — повтори Майло. — Санлабрадорската полиция вече е звъннала на няколко. Аз също, но няма никакъв сигнал за постъпването ѝ в тях. Но е добре да сме сигурни.

Тя отново прошепна:

— Болници — и заплака.

Майло сложи ръка на рамото ѝ.

Рамп извади кърпичка от джоба си и ѝ я подаде.

— Вземи.

Тя я мърна с поглед, поклати глава и предпочете да си избърше сълзите с ръка.

Рамп погледна кърпичката, прибра я обратно в джоба си и отстъпи няколко крачки назад.

Мелиса се обърна към Майло:

— Защо искате да видите стаята ѝ?

— За да си създам впечатление какъв човек е. Да видя дали няма нещо необичайно. Може би е оставила някаква следа. Тук също можете да ми помогнете.

— А не трябва ли да правим нещо... например да излезем навън и да я търсим?

Рамп се намеси:

— Загуба на време.

Тя се извърна към него.

— Това е твое мнение.

— Не. Това е мнение на господин Стърджис.

— Тогава го остави сам да ми го каже.

Рамп присви очи, без да помръдне, и мускулите на челюстта му набъбнаха и се отпуснаха няколко пъти.

— Ще отида да събера персонала — каза той накрая и бързо пое по левия коридор.

Когато се отдалечи достатъчно, за да не може да чуе, Мелиса каза:

— Трябва да го държите под око.

— Защо? — попита Майло.

— Тя има много повече пари от него.

Майло замислено я гледаше. После отново прокара длан по лицето си.

— Мислите, че може да ѝ е направил нещо ли?

— Ами ако мисли, че това ще му донесе някаква облага, кой знае? На него много му доставят удоволствия нещата, които могат да се купят с пари. Тенис, животът в тази къща, вилата на морето. Но всичко това принадлежи на майка. Представа нямам защо изобщо се ожениха. Та те не спят заедно и изобщо нищо не правят заедно! Все едно ни е на гости... някой проклет гост, който твърде много се задържа и все не си тръгва. Не мога да разбера защо тя се омъжи за него.

— Карат ли се много?

— Никога — отвърна тя. — Но много важно. Те не са достатъчно дълго заедно, за да имат време да се скарат. И какво толкова вижда у него?

— Питала ли си я? — намесих се и аз.

— По заобиколен начин... Не ми се иска да наранявам чувствата ѝ. Питала съм я какво да търся у един мъж. А тя ми каза, че любезното отношение и толерантността са най-важните неща.

— Може ли да се каже това за него? — попита Майло.

— Мисля, че той просто се подмазва. Заради парите.

— Той ще получи ли парите ѝ, ако нещо стане с нея?

Това бе повече, отколкото тя можеше да понесе. Ръката ѝ рязко литна към устата.

— Ами... не знам.

— Много лесно може да се разбере — каза Майло. — Ако не се прибере до утре, ще надникна във финансите ѝ. А може и сега да намеря нещо в стаята ѝ.

— Добре — съвзе се Мелиса. — Нали не мислите, че ѝ се е случило нещо лошо?

— Няма никаква причина да мисля така.

— Ами Маклоски? — попита тя развълнувано. — Знаете ли за него?

Майло кимна.

— Тогава защо не отидете и не го... притиснете? Двамата с Ноел досега да сме го направили, ако знаехме къде живее. Но може би ще

разберем и ще го направим.

— Идеята не е много добра — отвърна Майло и ѝ повтори лекцията, която бе изнесъл на Рамп.

— Моля да ме извините — отвърна тя, — но става въпрос за майка ми, аз съм длъжна да направя всичко, което сметна за правилно.

— А как мислите, ще ѝ хареса ли на майка ви да ви намери в някое чекмедже в моргата?

Долната ѝ челюст плавно увисна. Тя я затвори с усилие. Обгърна раменете си с ръце. Застанала до Майло, тя бе направо дребосък — истинска комична ситуация.

— Вие се мъчите да ме уплашите нарочно.

— Точно така.

— Е, това няма да ви се удаде.

— Срам за мен — отвърна Майло с безразличие и погледна часовника си. — Тук съм вече от четвърт час и не съм свършил почти нищо. Ще работим ли, или ще седим тук и ще говорим?

— Ще работим — каза тя. — Разбира се...

— Стаята ѝ — прекъсна я безцеремонно той.

— Ето там. Елате.

Тя изтича по коридора — всички признаци на сънливост бяха изчезнали.

Майло погледна подире ѝ и промърмори нещо, което не успях да разбера.

Последвахме я.

Тя вече бе стигнала до вратата, бе я отворила и ни чакаше.

— Тук е — каза тя. — Ще ви покажа всичко кое къде е.

Майло влезе в хола. Последвах го.

Тя се хлъзна покрай мен и застана на пътя на Майло към спалнята.

— Още едно нещо.

— Какво?

— Аз ви плащам. Не Дон. Затова се дръжете с мен като с възрастен човек.

[1] Чувството, че се вживяваш в друго или действаш вместо него. — Б.пр. ↑

16.

— Ако не ви харесва начинът, по който се държа с вас, сигурен съм, че ще ми го кажете. А колкото до плащането, разберете се с него.

Той отново извади бележника си и огледа обстановката. Приблужи се до сивото диванче, разбута възглавниците и прокара ръка под тях.

— Какво е това, чакалня за гости?

— Хол — отвърна Мелиса. — Гости не й идват. Баща ми го е проектирал така, защото мислел, че така е модерно. Беше по-различно, много по-елегантна стая с далеч повече мебели. Майка ми обаче ги махна и я направи така. Поръча всичко по каталог. Тя всъщност е непретенциозна личност. Това е любимото й място и по-голямата част от времето си прекарва тук.

— И как го прекарва?

— Чете... тя чете много. Обича да чете. И прави упражнения. Уредите й са там — посочи тя с палец през рамо към спалнята.

Майло вдигна поглед към картината на Касът.

Обадих се:

— Откога има тя тази картина, Мелиса?

— Баща ми й я е дал. Когато била бременна с мен.

— А той има ли други картини на Касът?

— Вероятно. Той има много литографии. Складирани са горе, на третия етаж. За да не ги грее слънцето. И точно затова стаята й харесва. Няма прозорци.

— Няма прозорци — повтори Майло. — Това не я ли притеснява?

— Майка ми е слънчева личност — отвърна Мелиса. — Тя свети със собствена светлина.

— Аха.

Той отново се приближи до диванчето, вдигна възглавниците, после отново ги сложи обратно.

— Преди колко време е променила декора? — попитах аз.

И двамата ме изгледаха въпросително.

— Просто съм любопитен — казах. — Променяла ли е нещо напоследък?

Мелиса отвърна:

— Неотдавна. Преди няколко месеца. Три или четири може би. Всичко, което бе тук, бе останало от татко. Тя качи всичко на третия етаж. Каза ми, че се чувствала малко виновна, защото татко загубил толкова време, докато ги събере. Но аз я уверих, че в това няма нищо нередно, стаята си е нейна, може да прави каквото си иска с нея.

Майло отвори вратата към спалнята и пристъпи през прага. Чух го да казва:

— Но тук не е променила много неща, нали?

Мелиса побърза да влезе след него. Аз влязох след нея последен. Майло бе застанал пред покритата с балдахин спалня.

— Сигурно ѝ харесва така, както е.

— Сигурно — отвърна Майло.

Погледната отвътре, стаята изглеждаше още по-голяма. Поне двеста квадрата, с висок около четири метра и половина таван, украсен по ъглите с гипсови орнаменти, така че да приличат на прихванати с шнур завески. В средата на почти двуметровата мраморна полица над камината бе сложен златен часовник, а около него бяха пръснати цяла менажерия малки сребърни птички. Върху часовника бе кацнал златен орел, вперил поглед в дребосъка под него. Тук-там из стаята бяха разпръснати малки групички от тапицирани с масленозелена дамаска столове, заобиколили малки, инкрустирани със злато масички с неизвестна функция. По стените бяха накачени картини със селянки с щедри пазви и несигурни погледи.

Леглото бе покрито с плик от кремав сатен. Към главата бродираните възглавнички се застъпваха една друга като паднали плочки на домино. В края на спалнята, към краката, се виждаше безупречно сгънат пенъоар. Цялото легло бе повдигнато на нещо като подиум, което му придаваше още по-голяма височина. Страничните колонки на балдахина почти достигаха тавана.

Майло щракна електрическия ключ и заля стаята с ослепителна светлина от полилея. Наведе се, надникна под леглото, после се изправи и каза:

— Отдолу можеш да ближеш. Кога е подреждана стаята?

— Вероятно тази сутрин. Обикновено майка върши това сама. Не да работи с прахосмукачката или други такива неща, изискващи усилие. Но ѝ харесва да си оправя леглото сама. Много е подредена.

Проследих погледа му към нощните шкафчета. И на двете имаше по един телефон от слонова кост в стил псевдоретро. На лявото — ваза с червена роза. До нея — книга с твърди корици.

Всички завеси бяха дръпнати. Майло се приближи до един от прозорците, дръпна завесите и вдигна рамката. Вътре нахлу чист въздух. Подаде глава навън. След като погледа малко, той се върна, отиде от лявата страна на леглото, взе книгата и я отвори. Прелисти няколко страници, обърна я надолу и я тръсна няколко пъти. Нищо не изпадна. Той я остави и се огледа.

Приблжих се и погледнах заглавието. „Патагония експрес“ от Пол Терокс.

Мелиса се обади:

— Това е пътепис.

Майло не отговори и продължи да се оглежда.

Стената срещу леглото бе заета от триметрова орехова секция и широк резбован дрешник с инкрустирани по него цветя. Върху него имаше мраморен часовник и шишета с най-различни парфюми. Майло отвори най-горната вратичка на секцията. Вътре бе сложен цветен телевизор „Сони“ с 19-инчов екран, който бе поне на десет години. Върху телевизора — телевизионен справочник. Майло го отвори и го разлисти. Долният рафт бе празен.

— Няма ли видео? — попита той.

— Тя не обича много да гледа филми.

Той отиде към дрешника, дръпна няколко чекмеджета и прокара длани през пластове сатен и коприна.

Мелиса го погледа известно време, после попита:

— Какво точно търсите?

— Къде държи останалата част от дрехите си?

— Ето там.

Тя посочи към резбованите летящи врати в лявата страна на стаята.

Майло безцеремонно ги бутна.

От другата страна имаше късо коридорче с още три врати. От първата се влизаше в баня, облицована със зелен мрамор, с матирани в

цвят на шампанско огледала, вана джакузи, вградена в пода и достатъчно голяма за съвместно семейно къпане, златни кранове, биде и тоалетна чиния от зелен мрамор. Аптечката бе скрита зад поредното огледало. Майло я отвори и надникна вътре. Аспирин, паста за зъби, шампоан, няколко гилзи червило, две-три бурканчета с крем. Бе полупразна.

— Можете ли да прецените дали е взела нещо със себе си?

Мелиса поклати глава.

— Това е всичко, което има. Не употребява много козметика.

През втората врата се влизаше в голямо колкото нормална стая гардеробно помещение, в средата на което имаше тоалетна масичка, подредена с хирургическа точност. Две стени в кедрова ламперия със закачалки. Дрехи, подредени по функционалност, но нямаше какво толкова да се подрежда. Повечето бяха рокли в убити цветове. Някои от тях официални. Няколко кожени палта в дъното, все още с етикетите по тях. Десетина чифта обувки, три от които маратонки. Колекция пуловери, прилежно сгънати на рафта до задната стена. Бе запълнена едва четвърт от пространството.

Майло се позабави малко повече, бъркайки из джобове, клякайки и оглеждайки пода под облеклата. Нищо не намери и отвори третата врата.

Комбинация от библиотека и зала за упражнения. От пода до тавана стените бяха покрити от дъбови лавици, а подът бе от лакиран буков паркет. Предната половина бе постлана с гумени стелки, сложени плътно една до друга. Стационарен велосипед, гребна машина и стойка за щанги. Две неотворени бутилки минерална вода върху малък хладилник до стойката. Майло го отвори. Празен.

Той отиде към лавиците с книги и прокара ръка по тях. Аз зачетох заглавията.

Още Терокс. Джан Морис. Брус Чатуин.

Атласи. Фотоалбуми с пейзажи. Антологии на пътеписната литература от викториански времена до наши дни. Седемдесет години „Нешънъл Джиографик“ в кафява подвързия. И още десетки списания за природа, спорт и пътешествия.

За първи път, откакто бе пристигнал в къщата, Майло доби угрижен вид. Но само за момент. Той прегледа набързо останалата част от библиотеката и каза:

— Май тематиката се оформи, а?

Мелиса не отговори.

Нито пък аз.

Никой не посмя да облече очевидното в думи.

Върнахме се в спалнята.

— Къде държи банковите и финансовите си документи? — попита Майло.

— Не знам. Не съм сигурна дали изобщо държи нещо тук.

— Защо мислите така?

— Банковите й операции се извършват от господин Ангър от Първи фидуциарен тръст. Той е президент. Баща му и моят баща са се познавали.

— Ангър — записа Майло в бележника си. — Да знаете случайно телефона му наизуст?

— Не. Банката е на Каткарт, само на няколко преки от мястото, откъдето завивате за насам.

— Да имате представа колко сметки има там?

— Ни най-малка. Аз имам две. Детският ми влог и една разплащателна, с която си плащам разходите. — Многозначителна пауза. — Баща ми искал да бъде така.

— А вторият ви баща? В коя банка си държи парите?

— Нямам представа. — Ръцете се замачкаха една друга.

— Нещо да ви подсказва, че е изпаднал във финансови затруднения?

— Не бих могла да знам.

— Какъв ресторант притежава той?

— Поднася стек и бира.

— Добре ли му върви?

— Доста добре. Той поднася най-различни марки вносна бира. В Сан Лабрадор това се смята за екзотика.

— С което ме подсецате — вметна Майло, — че с удоволствие бих пийнал нещо — сок или газирана вода. С лед. Тук имате ли хладилник с нещо в него?

Тя кимна.

— Има малка сервизна кухничка в края на коридора за прислугата. Ще ви донеса нещо оттам. Вие какво искате, доктор Делауер?

Майло ме изпревари:

— Кока-кола.

Казах същото.

Тя каза:

— Две коли. — И зачака.

— Какво има? — попита я Майло.

— Свършихте ли тук?

Той се огледа още веднъж.

— Да.

Минахме през хола и излязохме в коридора. Мелиса затвори вратата и каза:

— Две коли. Веднага се връщам.

Когато останахме сами, казах:

— И така, какво мислиш?

— Какво мисля ли? Че парите наистина не могат да купят щастие. Тая стая там — той рязко посочи с палец през рамо към спалнята — прилича на някой хотелски апартамент. Все едно че е долетяла с конкорда, разопаковала си е багажа и е излязла да разгледа забележителностите. Как, по дяволите, е могла да живее така... без да остави белег от присъствието си никъде? И какво, по дяволите, е правила с времето си по цял ден?

— Четяла е и е поддържала тонуса на мускулите си.

— Да бе — отвърна той. — Пътеписи. Звучи ми като лоша шега. Като странна представа за ирония на някой филмов режисьор.

Не отговорих.

Той каза:

— Какво? Мислиш, че съм си изгубил способността да съчувствам ли?

— Ти от време на време говориш за нея в минало време.

— Виж какво, направи ми една услуга. Не ме анализирай. Не казвам, че е мъртва, а че просто я няма. Шестото ми чувство ми подсказва, че се е канила отдавна да направи това, събрала е най-сетне кураж и го е направила. Вероятно в момента гони оня „Ролс-ройс“ по път 66 с отворени прозорци, пеейки с цяло гърло.

— Не знам — отвърнах. — Не я виждам така леко да изостави Мелиса.

Той се изсмя с кратък и грапав смях.

— Не се обиждай, Алекс, но мислиш ли, че познаваш дамата добре? Та ти си я виждал само веднъж. А тя е била актриса. Били са близки с дъщеря си, ама нека помислим. Никога не ѝ била крещяла. За осемнадесет години нито веднъж? Без значение колко ти е добро хлапето, от време на време няма начин да не му креснеш, така ли е? Дамата сигурно е седяла на буре с барут. В нея е нагнетен гняв от това, което ѝ е направил Маклоски. От това, че е изгубила съпруга си. От това, че е прикована тук заради проблемите си. Това е истинско буре с барут, не е ли така? Скарването с хлапето накрая е подпалило фитила — хлапето е попрекалило малко. Мама дълго чака детето да се върне и когато то не се връща, тя си казва: „Всичко да върви по дяволите, стига само съм чела за интересни места, хайде да отида и да видя поне едно от тях“.

Отвърнах:

— Ако приемем, че си прав, мислиш ли, че ще се върне?

— Вероятно да. Не е взела почти нищо със себе си. Но кой знае? Според мен не е зле да ѝ посветя два дни от времето си. Дотогава може да се върне. А може и да се откажа веднага, но това ще накара хлапето и Рамп да хукнат при някой друг. А аз поне няма да ги одера. Седемдесет долара на час!

— Канех се да те питам за това — казах аз. — Нали каза петдесет?

— Казах петдесет. Но после дойдох тук и видях къщата. А сега, след като видях и известна част от интериора, съжалявам, че не поисках деветдесет.

— Гъвкав ти е ценоразписът.

— А как иначе? Дай нещо и на мен от богатството си. Половин час в тая къща и вече съм готов да гласувам за социалистите.

— Може би Джина се е чувствала по същия начин?

— Какво искаш да кажеш?

— Видя колко малко дрехи има. Видя и холчето ѝ. Как го е реконструирала. Поръчвайки по каталог. Може би просто е искала да се махне.

— Или пък е страдала от снобизъм в обратна посока, Алекс. Все едно да притежаваш скъпи предмети на изкуството и да ги държиш на тавана.

Наканих се да му кажа за Касът в кабинета на Урсула Кънингам-Габни, но Мелиса се завърна, носейки две чаши. По петите ѝ вървяха Мадлен и две ниски, набити испанки на около тридесетина години, които се подредиха до рамото на Мадлен. Едната бе с дълга коса, сплетена на плитка, а другата с къса прическа. Ако си бяха свалили белите униформи за вечерта, сега си ги бяха облекли отново. И отново се бяха гримирали. Изглеждаха крайно напрегнати, като пътници, готвещи се да минат през митницата на неприятелски настроена страна.

— Това е детектив Стърджис — каза Мелиса, подавайки ни напитките. — Той е тук, за да разбере какво се е случило с майка. Детектив, запознайте се с Мадлен дьо Кьор, Лупе Ортега и Ребека Малдонадо.

— Дами — каза Майло.

Мадлен скръсти ръце пред пазвата си и кимна. Другите две само гледаха, без да помръднат.

Мелиса продължи:

— Чакаме Сабино, градинаря. Той живее в Пасадина. Би трябвало скоро да дойде. — Тя се обърна към нас: — Те чакаха в стаите си. Помислих си, че няма да е зле да ги доведе, за да започнете веднага. Вече ги питах...

Звънецът от вратата я прекъсна.

— Само секунда — каза тя и тичешком се спусна по стълбите.

Преди обаче да стигне до вратата, тя се отвори и влезе Рамп. След него пристъпи Сабино, а веднага след това влязоха и петимата му синове. И шестимата бяха облечени в спортни ризи с къс ръкав и дълги панталони. Подредиха се в редица като на парад и се заоглеждаха, смаяни от големината на къщата. Запитах се дали през всичките тези години някой от тях е влизал въобще вътре.

Всички се събрахме в предната стая. Майло — прав, с бележник и химикалка в ръка, останалите — насядали в крайчеца на столовете.

Деветте изминали години бяха превърнали Сабино в немощен старец — беловлас, сгърбен, с отпусната челюст и тремор на ръцете. Изглеждаше ужасно крехък за каквото и да било физическо усилие. Синовете му, превърнати от момчета в мъже за същото време, го бяха наобиколили като стълбове, набити около някое престаряло дърво, предпазвайки го от рухване.

Майло задаваше въпросите си, молеше всеки да прерови паметта си много внимателно. Жените му отговаряха с влажни очи, а мъжете — с блеснали погледи.

Единственото ново нещо тук бе, че откри свидетел на тръгването на Джина. Двама от синовете на Ернандес работели в градината, когато Джина Рамп минала с колата си край тях. Единият, Гилермо, работел точно до алеята — подкастрирал някакво дърво — и я видял да минава покрай него. Видял я много ясно, защото стоял от дясната страна на алеята, а лимузината била с десен волан. Огледалното стъкло на шофьора било свалено до долу.

Сеньората не се усмихвала, нито се мръщела — просто гледала сериозно напред.

С двете ръце на волана.

Карала съвсем бавно.

Не го забелязала, не му кимнала.

Това било малко необичайно — сеньората винаги се държала много приятелски. Но не, не изглеждала нито уплашена, нито разстроена. Нито пък ядосана. Нещо друго — той се помъчи да намери точната дума на английски и се посъветва с брат си. Ернандес старши гледаше право пред себе си и сякаш бе някъде много далеч от разговора.

Замислена, каза Гилермо. Изглеждаше като че ли замислена за нещо си.

— Да имате представа за какво?

Гилермо поклати глава.

Майло зададе въпроса към всички.

Празни погледи.

Едната испанка отново заплака.

Мадлен я смушка и пак насочи поглед напред.

Майло запитва францужойката дали има нещо да добави.

Тя отвърна, че мадам била много добър човек.

Non.^[1] Няма представа къде е отишла мадам.

Non, мадам не взела нищо със себе си освен чантичката. Черната си кожена чантичка. Единствената, която имала. Мадам не обичала да има много неща, но това, което имала, било от най-доброто. Мадам била... *très classique*^[2].

Отново сълзи от Лупе и Ребека.

Кланът Ернандес се размърда по столовете си.

Обезкуражени погледи от тяхна страна. Рамп гледаше съсредоточено кокалчетата си. Дори на Мелиса сякаш цялата борбеност бе изсмукана.

Майло продължи сондажите си по-настойтелно. С методичност, каквато не бях виждал.

Нищо повече не разбра.

[1] Не (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Много изискана (фр.). — Б.пр. ↑

17.

Майло освободи персонала и помоли да му намерят помещение за работа.

Рамп каза:

— Където искате.

— Кабинетът на долния етаж — каза Мелиса и ни заведе в стаята без прозорци с картината на Гоя.

Бюрото в центъра бе бяло и твърде малко за Майло. Той седна зад него, опита да се настани удобно, отказа се и погледът му се плъзна по заобикалящите го отвсякъде книжни лавици.

— Прекрасен изглед.

— Татко е използвал помещението за кабинет. Проектирал го е без прозорци за максимум концентрация.

— Аха — каза Майло и започна да отваря и затваря чекмеджетата на бюрото. Извади си бележника и химикалката и ги остави отгоре. — Да имате телефонни указатели?

— Ето ги — отвърна Мелиса и отвори едно шкафче под библиотеката. Събрала цял наръч указатели, тя ги струпа пред Майло, скривайки цялата долна част на лицето му с тях. — Черният най-отгоре е с частните телефонни номера на Сан Лабрадор. Тук са номерата дори и на онези, които не са си ги дали в нормалния указател.

Майло раздели указателите на две по-ниски купчини.

— Нека да започнем с номерата на кредитните й карти.

— Тя има от всички по-известни карти — отвърна Рамп, — обаче не им знам номерата.

— Къде са й декларациите?

— В банката. Първи фидуциарен тръст. Сметките отиват право там и банката ги плаща.

Майло се извърна към Мелиса.

— Знаете ли някой номер?

Тя поклати глава и го погледна виновно като ненаучил урока си ученик.

Майло записа нещо.

— А номерът на шофьорската ѝ книжка?

Мълчание.

— Това лесно може да се открие в отдел „Моторни превозни средства“ — каза Майло, пишейки. — Да продължим с описанието ѝ — височина, тегло, дата на раждане, моминско име.

— Сто седемдесет и един сантиметра — започна Мелиса, — около шейсет и два килограма. Родена е на двадесет и трети март. Моминското ѝ име е Падък. Реджайна Мари Падък.

Тя го каза буква по буква.

— Година на раждане? — попита Майло.

— Хиляда деветстотин четиридесет и шеста.

— Номер на социалната осигуровка?

— Не го знам.

Рамп се обади:

— Не съм ѝ виждал картата, но съм сигурен, че Глен Ангър може да ви каже номера.

— Тя не държи ли никакви книжа в къщата? — попита го Майло.

— Не съм виждал такива неща.

— Санлабрадорската полиция не ви ли пита за това?

— Не — отвърна Рамп. — Може би се канят да съберат тази информация от други места, например от общинските архиви.

Майло остави химикалката.

— Добре, време е за работа.

Той посегна към телефона.

Нито Мелиса, нито Рамп помръднаха от местата си.

Майло каза:

— Спокойно можете да останете и да гледате, но ако ви се спи, това ще ви довърши, обещавам ви.

Мелиса се намръщи и излезе.

Рамп каза:

— Ще ви оставя да си гледате работата, господин Стърджис.

Обърна се и също излезе.

След минутка и аз ги последвах. Огледах се да намеря Мелиса, но не я видях. Седнах сам в антрето. Човек без никаква работа. Стрелките на триметров часовник, с толкова орнаменти по

циферблата, че едва можеше да се разбере колко е часът, сочеха 11:45. Джина я нямаше вече девет часа.

И аз през повече от половината време бях висял тук.

Време бе да дремна малко и да оставя професионалистите да си вършат работата.

Отидох да кажа на професионалиста, че си тръгвам.

Той стоеше зад бюрото с разхлабена връзка, навил ръкавите до лактите и притиснал телефона под брадичката си, пишеше бързо.

— Аха... Може ли да му се вярва?... Така ли? Не знаех, че сте толкова добри, момчета... Така ли?... Наистина?... Както и да е, кога е станало това?... Добре, знам къде е. Благодаря ви, че ми казахте. Довиждане.

Майло затвори и каза:

— Това бяха пътната полиция. Изглежда, теорията ми за каране по магистралата малко се потвърждава. Постъпил е доклад, че може би са я видели да минава с ролса. В три и половина днес следобед на път 210, близо до Асуза. Карала на изток. Това е на около петнадесет километра оттук, така че по време съвпада.

— Какво значи това „може би са я видели“ и защо се обаждат чак сега?

— Докладвал е един патрул от моторотата, който в момента не е дежурен. Бил си включил радиото вкъщи, случайно чул бюлетина и веднага се обадил. Някъде около три и половина той инсталирал радара в левия банкет на 210 и се приготвил да раздава глоби, когато забелязал ролса да профучава покрай него на изток. Всичко станало бързо и той не запомнил номерата, само разбрал, че са английски. Това отговаря ли и на двата ти въпроса?

— А кой го е карал?

— Не могъл да види. Не че би видял, дори и да е искал, защото колата е с тъмни стъкла.

— А забелязал ли е, че стъклата са тъмни?

— Ами. Той е гледал колата. Линиите й. Май бил нещо като колекционер, имал бентли от горе-долу същия период.

— Ченге с бентли?!

— И аз реагирах така. Този, с когото разговарях току-що — сержант от Сан Гейбриъл — и оня, дето я видях, били приятели. Той лично приел обаждането, а и сам бил запален по колите. Колекционирал корвети. Доста ченгета ги е хванала тая краста — колелетата. Работят извънредно, само и само да могат да си плащат за играчките. Както и да е, та той ми каза, че някои стари бентлита не били толкова скъпи. Около двадесет бона, а ако вземеш някоя гробница и сам си я стегнеш, може да ти излезе и по-евтино. Ролсовете от същата година са по-скъпи, защото са редки. От тази „Сребърна зора“, са направили само неколкостотин екземпляра. Точно затова момчето я забелязало.

— Което означава, че това вероятно е била нейната кола.

— Вероятно. Но не задължително. Защото оня разправя, че била боядисана в черно и сиво, но не бил сигурен. Тя минала покрай него с около сто километра в час.

— Колко стари ролса, мислиш, може да са минали по същото време и през същото място?

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Трябва да знаеш, че доста от тях са намерили спокоен гараж тук, в Лос Анджелис, още от времената, когато доларът е струвал нещо. А в района Пасадина — Сан Лабрадор са съсредоточени и много колекционери. Но все пак повече от деветдесет процента не мога да дам на тази възможност.

— На изток по 210 — казах замислено аз, представяйки си магистралата. — Накъде ли е тръгнала?

— Накъдето си иска, но е трябвало да решава бързо, защото магистралата свършва на четиридесет и пет километра оттам, малко преди Ла Верн. На север е Анджелис Крест, но тя не ми изглежда като човек, който ще започне да се катери по него. На юг може да поеме по която магистрала си иска — много са. Накъде ли е поела, по дяволите?

— Не знам. Но си мисля, че вероятно ще се придържа близо до цивилизацията.

Той кимна.

— Да. До нейния вид цивилизация. Мисля си за Нюпорт Бийч, Лагуна, Ла Джолла, Пома, Санта Фе Спрингс. Пак са много. А може и да е направила обратен завои и да е тръгнала към вилата в Малибу.

— Рамп каза, че два пъти звънял там, но никой не отговорил.

— Ами ако не иска да отговори?

— Защо ще тръгва в една посока, а после изведнъж обратно? Агорафобка, тръгнала да разглежда забележителности.

— Но ти сам каза, че тя е в процес на излекуване. Може би усещането да караш по магистрала го е подсилило. Гладка асфалтова лента, никакви светофари. Това би могло да те накара да се почувстваш силен. Да те накара да забравиш правилата.

Помислих малко. Сетих се кога за първи път усетих магията на пътя — на шестнайсет години отивах на запад да уча. За първи път прехвърлях Скалистите планини, видях пустинята през нощта, възхитен и ужасен едновременно. Спомних си мръснокафявата омара над котловината на Лос Анджелис — тежка и заплашителна, но неспособна да скрие мамещите светлини на града по здрач.

— Сигурно — казах.

Той заобиколи бюрото.

— А сега какво?

— Ще съобщя новините и ще разширим зоната на бюлетина. Готов съм да се обзаложа, че тя вече е излязла от окръга.

— Или колата е излязла — подхвърлих.

Той вдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Възможно е нещо да ѝ се е случило, нали така? И зад волана да е бил някой друг.

— Всичко е възможно, Алекс. Но ако ти си на мястото на лошия, би ли откраднал точно такава кола?

— Кой ми каза много отдавна, че сте хващали само глупавите престъпници?

— Ако искаш да играеш нечестно, нямам нищо против. Но на този етап аз трябва да съм видял нещо грозно, за да предположа нещо повече от едно обикновено бягство на възрастен. И то едва ли такова, което би ме превърнало в герой.

— Какво искаш да кажеш?

— Бегълците, Алекс, се откриват най-трудно. Богатите бегълци обаче са най-трудни от най-трудните. Защото те определят правилата. Купуват си билети срещу пари в брой, не работят, не използват кредитни карти, с една дума избягват да оставят след себе си следи. Това, което стана току-що между Рамп и хлапето, е ярък пример за това. Средният съпруг би бил далеч по-запознат с кредитните карти на

жена си и номера ѝ за соцосигуровка. Нормалната женена двойка споделя. А тези хора живеят отделно — поне финансово. Богатите знаят силата на парата, те си ги ограждат и си ги пазят като заровено съкровище.

— Отделни банкови сметки и отделни спални — казах аз.

— Каква интимност, а? Та той май изобщо не я познава. Питам се защо поначало се е оженил за нея, тук малката е права.

— Може да му е харесала мустака.

Той се усмихна тъжно и се запъти към вратата. Хвърлил поглед назад към стаята без прозорци, забеляза:

— Проектирана за максимум концентрация. Ако постоя още малко повече в нея, ще превъртя.

Сетих се за една друга стая без прозорци и казах:

— Тъкмо става въпрос за вътрешен дизайн, когато бях в клиниката на Габни, направи ми впечатление приликата между кабинета на Урсула Габни и хола на Джина горе. Абсолютно същият цвят, същият стил мебелировка. И единственото произведение на изкуството в кабинета на Урсула е една литография на Касът. Майка и дете.

— И какво означава това, докторе?

— Не съм сигурен точно какво означава, но ако литографията е подарък, то той е адски щедър. Последния път, когато проверих каталозите на търговете, литографиите на Касът вървяха на доста добра цена.

— Колко добра?

— От двайсет до шейсет бона за черно-бяла. А цветна още повече.

— А онази у докторката е цветна, така ли?

Кимнах.

— И много прилича на тази на Джина.

— Над шейсет бона, а? — замислено промълви той. — Как се гледа днес на терапевти, приемащи подаръци?

— Не е незаконно, но като цяло се смята за неетично... Може пък да придавам по-голямо значение на това. Или пък го виждам от обратната му страна. Пациентите също влияят на терапевтите си. Урсула може да си е купила Касът, защото е видяла литографията на

Джина и я е харесала. С тия такси, които клиниката взема от клиентите си, спокойно може да си го позволи.

— Големи пари правят, а?

— Суперголеми. Когато и двамата Габни работят, вземат по петстотин долара на час от пациент. Той взема триста, а тя — двеста.

— А тя да е чувала нещо за равностойно заплащане за равностойна работа?

— Нейната работа май е по-равностойна, защото останах с впечатлението, че тя върши по-голямата част от терапията, докато той седи отзад и се прави на шеф.

Той цъкна с език.

— И за подшефска никак не е зле. Петстотин, а? — Той поклати глава. — Сладка работа. Хващаш някой богаташ с психически отклонения и си щракаш с пръсти.

Майло направи още една крачка и отново спря.

— Мислиш ли, че тая Урсула може да крие нещо?

— Какво да крие?

— Ами това, че знае нещо за цялата тази работа. Ако са толкова близки, колкото предполагаш, Джина може да я е посветила в плановете си за голямото бягство. А може би Урсула е сметнала, че това бягство е добро за нея — от терапевтична гледна точка. По дяволите, тя може дори да е планирала всичко това. В края на краищата Джина е изчезнала на път за клиниката.

— Всичко е възможно — отвърнах. — Но се съмнявам. Тя изглеждаше истински разтревожена от изчезването ѝ.

— А мъжът ѝ?

— Говореше, каквото се говори в такива случаи, но не изглеждаше кой знае колко шокиран. Твърди, че избягвал да се безпокои. Сам тренирал психиката си срещу това.

— Доктор се лекува сам, а? А не би ли могло да се окаже, че е по-лош актьор от жена си?

— Искаш да кажеш и тримата да са в кюпа? — попитах го. — Мислех, че не обичаш големи конспирации.

— Обичам това, което се връзва. Не че нещо засега се връзва. Просто на този етап обмисляме всяка възможност.

— В групата на Джина има още две жени — продължих аз. — Ако наистина е имала намерение да бяга, може да е споделила това с

някоя от тях. Когато предложих на Урсула да се видя с тях и да ги питам, тя зае доста твърда отбранителна позиция и ми каза, че Джина не общувала с тях извън клиниката, така че не можели да ми бъдат от полза. Ако наистина крие нещо, то го е заключила с девет ключа.

Той се подсмихна леко.

— С девет ключа, а? Мислех, че на това вашето брата му вика анонимност на пациента.

Усетих как се изчервявам.

Майло ме потупа по рамото.

— Хайде, хайде, какво толкова има двама приятели да си кажат по някоя и друга истина в очите. Кое то ми напомня, че трябва да отида и да я кажа и на моите клиенти.

Намерихме Рамп да седи и да пие в стаята с боядисания гредоред. Завесите бяха дръпнати върху френските прозорци и той гледаше в пространството с полузатворени очи. Лицето му бе станало леко червендалесто, а яката на ризата му бе влажна около ръба. Когато влязохме, той каза с приятелски глас:

— Господа.

Майло го помоли да извика Мелиса и той звънна в стаята ѝ по вътрешната връзка. Когато тя не отговори, той опита още няколко стаи и накрая безпомощно вдигна рамене.

— По-късно ще ѝ кажа — успокой го Майло и му каза, че колата е била видяна.

— Път 210? — повтори Рамп. — Къде може да е отивала?

— Сещате ли се за някое място?

— Кой, аз? Не, разбира се, че не. Нищо не мога да... Защо ще вземе да кара по магистралата? Та тя започна да шофира съвсем отскоро. Това е просто лудост.

Майло продължи:

— Няма да е зле да разширим зоната на бюлетина до целия щат.

— Разбира се. Направете го.

— Това трябва да се направи от полицията. Вашите местни ченгета вероятно вече са информирани за това, че колата е била видяна, и може вече да са помолили за разширен бюлетин. Ако искате, мога да им се обадя и да проверя.

— Моля — отвърна Рамп, стана и прекоси стаята. Единият край на ризата му беше излязъл от панталона и на него се виждаше монограм ДНР. — По магистралата. Чудна работа. Сигурни ли са, че е била тя?

— Не — отвърна Майло. — Единственото, в което са сигурни, е, че това е била кола точно като нейната.

— Значи сигурно е била тя. Колко коли „Сребърна зора“ има в тоя край.

Той се погледна, видя извадената риза и бързо я натъпка в панталона.

Майло каза:

— Следващата стъпка е да се проверят аеролиниите, а утре сутринта да се отиде до банката и да се надникне във финансовите й документи.

Рамп впери поглед в него и извил ръка назад, заопипва празното пространство зад себе си, докато напипа креслото, и тежко се отпусна в него, без да сваля поглед от Майло.

— Това, дете го казахте в началото... дете може да е избягала... Сега вече сте сигурен в това, така ли?

— Не съм сигурен още в нищо — каза Майло с благост, каквато изненада дори мен, и повдигна брадичката на Рамп с няколко сантиметра. — Просто върша онези неща, които трябва да се свършат.

Някъде из къщата се затръшна врата.

Рамп скочи от мястото си, излезе и след няколко секунди се върна, повлякъл Мелиса за ръка.

Върху ризата си тя беше с брезентово яке, а на краката си бе обула ботуши, по които се бе полепила кал и трева.

— Накарах момчетата на Сабино да претърсят имението — каза тя. — За всеки случай. — Кратък поглед към Рамп. — Какво става?

Майло повтори разказа си.

— Магистралата — каза Мелиса. Едната й ръка посегна към другата и я замачка.

— Няма никакъв смисъл, нали? — каза Рамп.

Тя не му обърна внимание, отпусна ръце и насочила поглед към Майло, каза:

— Е, поне знаем, че е добре. Сега какво трябва да се прави?

Майло отговори:

— Разговори по телефона до сутринта. После отивам в банката.

— Защо трябва да чакате до сутринта? Веднага ще се обадя на Ангър и ще му кажа да дойде тук. Това е най-малкото, което може да направи, след като семейството му е дало толкова бизнес...

— Добре. Кажете му, че трябва да погледна из документите на майка ви.

— Почакайте тук. Ще отида веднага да му се обадя.

Тя излезе.

Майло каза:

— Да, мадам.

18.

Върна се с едно листче и го подаде на Майло.

— Ще се види с вас там. Ето ви адреса. Казах му за какво става въпрос. А аз през това време какво да правя?

— Проверете аеролиниите — каза Майло. — Вижте дали майка ви не си е купила билет за някъде. Кажете, че сте ѝ дъщеря и че е много спешно. Ако се опънат, измислете нещо — кажете им, че някой се е разболял и че трябва незабавно да се свържете с нея. Проверете Лос Анджелис, Бърбанк, Онтарио, Джон Уейн и Линдбърг. А ако искате да сте сигурна, че сте си свършили работата, проверете дали не е използвала моминското си име. Ще се върна тук само ако от банката науча нещо много важно. Ето ви домашния ми телефон.

Надрасквайки номера на гърба на листа, който тя току-що му бе дала, той го откъсна наполовина и ѝ го даде.

— Обадете ми се, *каквото* и да научите — каза тя. — Дори и да ви се струва маловажно.

— Нямате проблем — отвърна Майло и се обърна към Рамп: — А вие се навъртайте тук.

Без да мръдне от стола си, той кимна унило.

Обърнах се към Мелиса:

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Не — отвърна тя. — Не, благодаря. Точно в момента не ми се говори. Искам да правя нещо. Не се обиждате, нали?

— Не.

— Ще ви се обадя, ако имам нужда от вас — каза тя.

— Нямах проблем.

— Довиждане — каза Майло и се отправи към вратата.

— Ще дойда с теб — обадох се зад гърба му аз.

— Щом настояваш — отвърна той, спускайки се към алеята. — Ако аз имах обаче възможност да дремна малко, щях да я използвам.

Той бе дошъл с бялото „Порше 928“ на Рик. Под таблото бе монтирана радиостанция, която последния път, откакто се бях возил в

тази кола, я нямаше.

— Брей! — възкликнах аз и я потупах.

— Коледен подарък.

— От кого?

— От мен за мен — каза той, набирайки скорост. Поршето приглушено изръмжа като че ли в потвърждение на думите му. — Наистина не е зле да поспиш. Рамп вече изглежда като убит, а малката я държи само адреналинът. Рано или късно ще трябва да се върнеш и да си гледаш работата там.

— Не съм уморен — отвърнах.

Вратите към имението бяха отворени. Майло сви наляво по Съсекс Нол и след това отново вляво. Магазините по търговската улица бяха тъмни. Уличното осветление хвърляше матова светлина, която едва стигаше до затревената разделителна ивица.

— А да, ето го къде е. Всичко свети — посочи той към осветената едноетажна сграда от другата страна на улицата.

Бял варовик. Безукорно подстригана растителна ограда. Малка ливадка с пилон. Над вратата със златни букви — ПЪРВА ФИДУЦИАРНА БАНКА.

Майло спря пред банката. Отдясно имаше паркинг за двадесет коли, ограден от закачена на железни колчета верига. В единия край веригата бе свалена на земята. На първото място отляво бе спрял черен мерцедес. Докато двамата с Майло слизахме от поршето, вратата на черната кола се отвори.

Отвътре излезе мъж, затвори вратата и ни изчака с ръка на покрива.

Майло се приближи и каза:

— Аз съм Стърджис.

Мъжът дойде по-близо и светлината от лампата падна върху него. Бе облечен в сив габардинен костюм, бяла риза и жълта връзка на сини точки. Подходяща по цвят кърпичка в джобчето, черни обувки на краката. Набързо избрано среднощно облекло.

— Глен Ангър, господин Стърджис — представи се той. — Надявам се, че госпожа Рамп не е в опасност.

— Точно това се опитваме да разберем.

— Елате, моля — посочи той към вратата на банката. — Алармената система е изключена, но трябва да се справя с тия неща.

Той посочи резетата, наредени във формата на квадрат около дръжката на вратата. След това извади ключодържател с цяла топка ключове, избра един, мушна го в горната дясна дупка, завъртя и изчака да чуе щракането. Работеше бързо и обиграно. Заприлича ми на професионален касоразбивач.

Преди да пъхне четвъртия ключ, той се спря и огледа пустата улица. После нас.

Безразличният поглед, с който му отвърна Майло, не му каза нищо.

Ангър завъртя ключа, отвори вратата няколко сантиметра и се спря.

— Много съм загрижен за госпожа Рамп. Мелиса звучеше доста сериозно по телефона.

Майло кимна уклончиво.

Ангър продължи:

— Какво точно мислите, че мога да направя за вас?

После погледна към мен.

Майло каза:

— Това е Алекс Делауер. — Сякаш това уреждаше всичко. — Първото нещо, което можете да направите, е да ми дадете номерата на кредитните й карти и на сметките й. Второто — да ме огромотите за общото й финансово състояние.

— Да ви огромотя — каза Ангър все още с ръка върху дръжката на вратата.

— Да отговорите на някой и друг въпрос.

Ангър замърда челюсти напред-назад. Промушвайки ръка покрай касата на вратата, той напипа ключа и го щракна.

Вътре залата бе издържана в полирана череша, тъмносин мокет, месинг и таван, в чийто център се виждаше релеф на плешив орел. От едната страна имаше три гишета и една врата, на която пишеше „Сейфове“, а от другата — три бюра със столове зад тях. Всичко бе толкова тихо и пусто, че се почувствах като крадец.

Ангър тръгна напред и ни заведе пред една врата, на която пишеше: „У. ГЛЕН АНГЪР, ПРЕДСЕДАТЕЛ И ПРЕЗИДЕНТ“.

На нея имаше само две резета.

Ангър ги отвори и каза:

— Заповядайте, влезте.

Кабинетът му бе малък, прохладен и миришеше като в нова кола. Бе обзаведен с ниско бюро — празно, с изключение на златна писалка, настолна лампа и два стола, тапицирани в кафяво, с ниска масичка между тях. От дясната страна на бюрото имаше компютър, поставен на стойка с колелца. Задната стена бе изпълнена със семейни снимки.

Ангър седна зад бюрото, оголи си китката с рязък жест и погледна часовника си. Двамата с Майло седнахме на кафявите столове.

— Вие сте частен детектив, така ли? — попита Ангър.

— Точно така.

— Какво точно искате да знаете?

Майло извади бележника си.

— Като начало, колко струва госпожа Рамп? Как се разпределят авоарите ѝ? Има ли значителни тегления напоследък?

Веждите на Ангър се свиха.

— За какво ви е всичко това, господин Стърджис?

— Нает съм да намеря госпожа Рамп. А добрият ловец трябва да познава плячката си.

Ангър се намръщи.

Майло продължи:

— Нейните методи на работа с банката могат да ми подсказат нещо за намеренията ѝ.

— Намерения в какъв смисъл?

— Ами например необичайно големи изтеглени суми биха ми подсказали, че тя се кани да отпътува нанякъде.

Ангър кимна няколко пъти бързо.

— Разбирам. Е, само че в случая не е така. А колко струва? Това пък какво ще ви подсказе?

— Трябва да знам с какво разполага.

— Защо?

— За да разбере колко време може да се крие, ако изчезването ѝ е доброволно.

— Да не би да предполагате...

— И кой трябва да наследи всичко, ако не е.

Челюстта на Ангър отново замърда напред-назад.

— Звучи ми доста зловещо.

— А всъщност не е. Просто трябва да си определя параметрите.

— Разбирам. А какво наистина мислите, че ѝ се е случило, господин Стърджис?

— Нямам достатъчно информация, за да мисля каквото и да било. Затова съм тук. Така че защо не се захванем за работа?

Ангър завъртя стола си на една страна, после бавно го върна.

— Проблемът е там, че банката трябва да поддържа известни граници...

— Знам какво трябва да поддържа банката, господин Ангър, и съм сигурен, че го правите добре. Но в момента имаме дама, която е изчезнала, и семейството ѝ иска да бъде намерена по възможно най-бързия начин. Затова нека започваме.

Ангър не помръдна. Но по изражението на лицето си приличаше на човек, който си е притиснал пръста с вратата и се мъчи да го извади.

— Кой точно ви е клиент, господин Стърджис?

— И господин Рамп, и госпожица Дикинсън.

— Дон нищо не ми е казвал.

— Той е малко шокиран сега и се опитва да поспи и да си почине, но можете да му се обадите.

— Шокиран ли? — попита Ангър.

— Да. Притеснява се за жена си. Колкото повече време я няма, толкова повече време трае шокът. С малко късмет всичко това ще свърши и тогава семейството ще бъде много благодарно на всички, които са му помогнали в нужда. Хората са склонни да си спомнят такива неща.

— Да, разбира се. Но именно това е част от дилемата ми. Всичко това ще свърши, само че финансите на госпожа Рамп вече ще са станали достояние, и то без ничие разрешение. Защото само госпожа Рамп има законно право да издава разрешение за такава информация.

— Прав сте — каза Майло. — Ако искате, можем да си отидем и да отбележим факта, че сте отказали да сътрудничите.

— Не — отвърна Ангър. — Не е необходимо. Мелиса е вече пълнолетна, макар и съвсем отскоро. В светлината на... ситуацията предполагам, че може да взема семейни решения в отсъствието на майка ѝ.

— Каква ситуация имате предвид?

— Тя е единствена наследница на майка си.

— Рамп нищо ли няма да вземе?

— Само една малка сума.

— Колко малка?

— Петдесет хиляди долара. Позволете ми да уточня, че такива са фактите, както аз ги знам до този момент. Адвокати на семейството са Рестинг, Даус и Коснър. Те може да са написали нещо ново, макар че се съмнявам. Обикновено ме държат в течение на всякакви промени, ние водим счетоводството на семейството и получаваме копия от всички документи.

— Кажете ми още веднъж имената на тези адвокати — каза Майло с увиснала над бележника химикалка.

— Рестинг, Даус. И Коснър. Това е една стара фирма. Прачицото на Джим Даус е бил Дж. Хърмън Даус, съдия от калифорнийския Върховен съд.

— А кой е личният адвокат на госпожа Рамп?

— Джим младши, синът на Джим Даус. Джеймс Медисън Даус младши.

Майло го записа.

— Телефонният му номер да ви е подръка?

Ангър му продиктува седем цифри.

— Добре — каза Майло. — Петдесетте хиляди, дето отиват при Рамп... това резултат от предбрачен договор ли е?

Ангър кимна.

— В договора е посочено — доколкото мога да си спомня — че Дон няма да предявява иск към нито една част от имуществото на Джина, с изключение изплащането на еднократна сума от петдесет хиляди долара. Много простичко и кратко, всъщност най-краткият договор, който съм виждал.

— Чия идея бе това?

— На Артър Дикинсън, първия мъж на Джина.

— Глас от гроба, а?

Ангър се размърда на стола си и неприязнено изгледа Майло.

— Артър искаше да се погрижи за Джина добре. Съвсем ясно си даваше сметка за разликата във възрастта им. И за крехкостта ѝ. В завещанието си той изрично подчерта, че никой евентуален по-късен съпруг няма да има право на наследство.

— А това законно ли е?

— За това ще трябва да се консултирате с някой адвокат, господин Стърджис. Мога да ви кажа само, че Дон не прояви никакво желание да го оспорва. Нито като се женеха, нито по-късно. Присъствах на подписването на договора. Лично го подписах като свидетел. Дон изобщо не възрази. Нещо повече — той беше ентузиазирани дори. Изяви готовността си да отменим дори и петдесетте хиляди. Именно Джина настоя да се придържаме към завещанието на Артър.

— Защо?

— Ами защото човекът ѝ е съпруг.

— Тогава защо не се е опитала да му даде повече?

— Не знам, господин Стърджис. Ще трябва да попитате... — Самодоволна усмивка. — Е, мога само да се досещам, но ми се стори, че тя е малко смутена. Това стана една седмица, преди да сключат брак. Повечето хора не обичат да се занимават с финансови въпроси в такъв момент. Дон я увери, че това не го интересува.

— Значи не се е оженил за парите ѝ?

Ангър го погледна студено.

— Явно не, господин Стърджис.

— А да имате някаква представа защо се е оженил за нея?

— Предполагам, че я е обичал, господин Стърджис.

— Щастливи ли са заедно? Доколкото знаете, разбира се.

Ангър се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Вие собствения си клиент ли проучвате, господин Стърджис?

— Опитвам се да нарисувам картината.

— Никога не съм бил силен в изкуството, господин Стърджис.

Майло се усмихна и записа нещо.

— Добре, да се върнем към основното. Мелиса е единствен наследник.

— Точно така.

— А кой ще бъде наследник, ако Мелиса умре?

— Мисля, че майка ѝ, но тук вече излизаме от сферата на познанията ми.

— Добре, тогава да се върнем обратно в нея. Какво е наследството? За колко голямо имущество става въпрос?

Ангър се поколеба. Банкерски превземки.

— Около четиридесет милиона. Всичко е вложено в силно консервативни инвестиции.

— Като например?

— Освободени от данъци щатски облигации на щата Калифорния, котиращи се двойно „А“ и нагоре, суровинна стока и корпоративни облигации, съкровищни бонове, холдинги във вторичния и третичния ипотечен пазар. Нищо спекулативно.

— Колко годишен доход получава тя от всичко това?

— От три и половина до пет милиона, в зависимост от котировките.

— И всичко това лихви?

Ангър кимна. Ставаше въпрос за цифри и това го бе накарало да се наведе напред и да се поотпусне.

— Няма никакви други постъпления. Артър беше архитект и порано работеше, но по-голямата част от насъбраното бе от хонорарите за „Подпората на Дикинсън“ — това е някакво съоръжение, което той открил, нещо във връзка със строителството. Той продаде правата върху това откритие малко преди да умре и добре направи, защото излязоха още по-добри технологии.

— Защо ги е продал?

— Ами той просто се оттегли, искаше да посвети цялото си време на Джина и нейния проблем. Знаете, че тя бе нападната, нали?

Майло кимна.

— Да имате някаква представа защо е била нападната?

Това стресна Ангър.

— Когато това се случи, бях в колежа и аз го научих от вестниците.

— Това не дава отговор на въпроса ми.

— А какъв точно беше въпросът ви? — попита Ангър.

— Мотив на нападението.

— Нямам представа.

— Да сте чували някои местни варианти?

— С клюки не се занимавам.

— Сигурен съм, че не се занимавате, господин Ангър, но ако се занимавахте, има ли нещо, което бихте чули?

— Господин Стърджис — каза Ангър, — трябва да имате предвид, че Джина не се е появявала много дълго време. Тя не може да

бъде обект на местните клюки.

— А по време на нападението? Или малко след това, когато се е преместила в Сан Лабрадор? Да е имало клюки тогава?

— Доколкото си спомням — отвърна Ангър, — всеобщото мнение беше, че той е бил луд. Оня маниак, дето го е направил. На луд човек трябва ли му мотив?

— Сигурно не. — Майло прегледа бележките си. — А онези силно консервативни инвестиции? И те ли са по идея на Дикинсън?

— Абсолютно. Правилата на инвестиране са ясно посочени в завещанието му. Артър беше много предпазлив човек и колекционирането на произведения на изкуството беше единствената му екстравагантност. Иначе, ако можеше, щеше да си купува дрехите от конфекцията.

Майло продължи:

— Мислите, че е бил твърде консервативен ли?

— Ние не мислим, а изпълняваме — отвърна Ангър. — Но това, което бе събрал от „Подпората“, би могъл да го инвестира в недвижими имоти и да го умножи в едно наистина голямо имуществено — двеста-триста милиона долара. Но той наблегна на сигурност, никакви рискове и ние правехме това, което ни се казва. Продължаваме да го правим.

— Вие сте били негов banker от самото начало?

— Била е Първа фидуциарна. Баща ми е основал банката. Той е работел с Артър.

Лицето на Ангър се бе набръчкало. Споделяше тайните с неохота.

Никакви портрети на основателя в кабинета. Нито пък във в главната зала.

Никакви портрети на Артър Дикинсън в къщата, която бе построил. Запитах се защо.

Майло попита:

— Вие ли плащате сметките й?

— Всички, с изключение на дребни къщни разходи.

— Колко сметки плащате на месец?

— Един момент — каза Ангър, завъртайки стола си към компютъра.

Той включи машината, изчака я да се приготви за работа, наведе се над клавиатурата и чукна един-два клавиша. Вдигна глава, погледна екрана, натрака още няколко команди и докато екранът се изпълваше с цифри, се облегна назад.

— Ето. Сметките от миналия месец възлизат на тридесет и две хиляди двеста петдесет и осем долара и тридесет и девет цента. От предния месец — малко над тридесет. Горедолу стереотип.

Майло се изправи, мина зад бюрото и впери поглед в екрана. Ангър се опита да го прикрие с длан като ученик, предпазващ домашното си от преписване, но Майло вече надничаше през рамото му, преписваше всичко и той се отказа.

— Както сам можахте да видите — каза Ангър, — семейството живее сравнително просто. По-голямата част от бюджета отива за заплати на персонала, основна поддръжка на къщата, премии от застраховки.

— Никакви ипотечи?

— Никакви. Артър купи вилата на плажа срещу пари в брой и живя там, докато построи тази къща.

— А данъците?

— Те се плащат от отделна сметка. Ако настоявате, ще изкарам файла, но от него няма да научите нищо.

— Я да видим — отвърна Майло.

Ангър потърка челюстта си и натрака някаква команда. Компютърът закурка като празен стомах. Той отново потърка челюст и аз забелязах, че кожата по челюстната му кост е леко настръхнала. Банкерът се бе бръснал, преди да дойде.

— Ето — каза той, когато екранът светна в кехлибареножълто. — Миналогодишните федерални и щатски данъци възлизат на малко под един милион долара.

— Това означава, че остават от два и половина до четири милиона.

— Приблизително.

— Къде отиват те?

— Реинвестираме ги.

— В стока и облигации?

Ангър кимна.

— А госпожа Рамп не заделя ли малко пари в брой за себе си?

— Личната ѝ листа е десет хиляди долара на месец.
— Личната ѝ листа?
— Артър нареди нещата така.
— А позволено ли ѝ е да вземе повече?
— Парите са нейни, господин Стърджис. Може да вземе колкото си иска.
— А прави ли го?
— Какво да прави?
— Взема ли повече от десет?
— Не.
— А разходите на Мелиса?
— Те се покриват от отделен фонд.
— Значи става въпрос за сто и двадесет хиляди на година. И от колко години е така?
— Откакто Артър почина.
Обадих се:
— Той е починал малко преди Мелиса да се роди. Това прави малко повече от осемнадесет години.
— Осемнайсет по дванайсет е... колко? — опита се Майло да пресметне наум. — Около двеста месеца.
— Двеста и шестнадесет — машинално го поправи Ангър.
— По десет хиляди долара на месец прави над два милиона долара. Ако госпожа Рамп ги е внесла в друга банка, лихвите биха могли да удвоят тази сума, нали?
— Няма причина да го прави — отвърна Ангър.
— Тогава къде са парите?
— Какво ви кара да си мислите, че са някъде, господин Стърджис? Ами вероятно ги е похарчила. За лични неща.
— Над два милиона за лични неща?
— Уверявам ви, господин Стърджис, че десет хиляди долара на месец за жена с нейното положение едва ли си струват труда да се говори за тях.
— Сигурно сте прав — отвърна Майло.
Ангър се усмихна.
— Лесно е да се стъписа човек пред всичките тези нули. Но, повярвайте ми, тези суми са незначителни и вървят много бързо. Имам клиенти, които харчат много повече само за едно-единствено кожено

палто. А сега има ли още нещо, с което да ви помогна, господин Стърджис?

— Имат ли господин и госпожа Рамп някаква обща сметка?

— Не.

— Господин Рамп работи с вашата банка, нали?

— Да, но бих предпочел да се обърнете направо към него относно финансите му.

— Разбира се — каза Майло. — А сега да ми кажете номерата на кредитните карти.

Пръстите на Ангър затанцуваха по клавиатурата. Машината тихо бръмна. Блесна нов екран.

— Има три карти. Американ Експрес, Виза и Мастър Кард. — Той посочи с пръст. — Ето ги номерата. Под всяка от тях са посочени лимитът на кредита и общите суми на покупките за текущата финансова година.

— Това ли е всичко? — попита Майло, записвайки бързо.

— Да, това е всичко, господин Стърджис.

Майло записа.

— Между нас да си остане, кредитният ѝ лимит е около петдесет хиляди на месец.

— Четиридесет и осем хиляди петстотин петдесет и пет.

— Почти нищо не е купувала с Американ Експрес. Всъщност и с останалите. Изглежда, не купува много.

— Няма нужда — каза Ангър. — Ние се грижим за всичко.

— Сякаш е дете — подхвърли Майло.

— Моля?

— Начинът ѝ на живот. Сякаш е дете. Лична листа, за всичките ѝ нужди се грижи някой, всичко се урежда тихо и бързо.

Пръстите на Ангър се свиха като нокти над клавиатурата.

— Сигурен съм, че е забавно да се подигравате на богатите, господин Стърджис, но забелязах, че и вие не сте имунизирани против материалните забавления.

— Така ли?

— Вашето порше. Избрали сте го заради това, което означава в обществото.

— О, това ли? — възкликна Майло, надигайки се. — Дадено ми е назаем. Редовният ми начин на транспорт означава далеч по-малко.

— Наистина ли?
Майло ме погледна.
— Кажу ми.
— Той кара мотопед — казах. — Добре е за проветряване.
— Само когато не вали — добави Майло. — Тогава си взимам чадър.

Вече седнали отново в поршето, той каза:

— Излиза, че малката Мелиса май греша за намеренията на доведеното ѝ татенце.

— Истинска любов? — казах. — Макар че не спят заедно.

Повдигане на раменете.

— Може би Рамп я обича заради чистотата на душата ѝ.

— Или се кани някой ден да оспори предбрачния договор.

— Какъв подозрителен тип си — каза той. — А междувременно трябва да съсредоточим вниманието си върху тая лична листа.

— Два милиона? — отвърнах. — Джобни пари. Не се стъписвайте от няколко нули, господин Стърджис.

Той пое по Каткорт, карайки бавно.

— Работата е там, че той е прав. Доходът ѝ, сто и двадесет хиляди на година, наистина е дребна сума. Ако го е похарчила. Но след като си е прекарвала времето горе в онази стая, не виждам за какво. Книжки, списания и гимнастически уреди не могат да направят сто и двадесет на година. По дяволите, тя няма даже и видео. Терапията ѝ гълта доста, вярно, но само за последната година. Освен ако не си е основала някое тайно благотворително дружество и тогава непохарчената за осемнадесет години листа би натрупала доста прилична сумичка. По всички стандарти. Може би трябваше да разрежа дюшека ѝ.

— Дали парите за Касът не са дошли оттам? И за двете литографии?

— Възможно е — отвърна той. — Но пак остават много. Ако ги е депозирала в друга банка, ще ни се обелят задниците, докато разберем нещо.

— Как би се оправяла с друга банка, щом не е можела да излиза от къщи?

— С такива пари всяка банка би ти дошла на крака.

— Нито Рамп, нито Мелиса казаха нещо за посещения на каквито и да било банкери.

— Вярно — отвърна той. — Значи тя просто ги е скрила някъде. За черни дни. А може би черният ден е настъпил и в момента тя ги стиска в потната си ръчица.

Помислих малко.

Той се обърна към мен и попита:

— Какво?

— Богата дама, превозваща милиони в ролс. Все едно вика: „Ела, вълчо, изяж ме“.

Той кимна.

— На всички езици по света.

Върнахме се на Съсекс Нол да вземем колата ми. Вратите бяха затворени, но двата прожектора над тях светеха. С една дума — заповядай.

Казах:

— Остави я колата. Утре ще мина да я взема.

Без да каже нито дума, Майло обърна поршето и отново подкара към Каткарт, набирайки скорост и владеейки мощната кола с лекота, каквато не бях виждал у него. Поехме по Калифорния и се прехвърлихме на Аройо Секо сякаш за няколко секунди. После пред нас се просна магистралата — пуста и облизана от ветровете.

Но въпреки това Майло продължаваше да търси, въртейки глава наляво и надясно, вдигайки поглед към огледалото за задно виждане. Изчака, докато поемем по отклонението за центъра, после увеличи радиостанцията и докато новият ден започваше, двамата се заслушахме в тъмните помисли на хората, готови да се избият един друг.

19.

Когато се добрах до къщи, се чувствах все още бодър. Слязох долу до вирчето и видях гроздчетата хайвер, храбро впили се във водораслите в края на водата. Зарадван, качих се в стаята си и започнах да пиша. Само след петнадесет минути ми се приспа така, че едва успях да си сваля дрехите и да се довлека до леглото.

Събудих се в шест и четиридесет в петък сутринта и един час покъсно се обадох на Мелиса.

— О — възкликна тя разочаровано, като разбра, че съм аз. — Вече говорих с господин Стърджис. Нищо ново.

— Съжалявам.

— Постъпих точно както ми каза той, доктор Деллауер. Обадох се на всички аеролинии на всяко летище, дори в Сан Франциско и Сан Хосе, които той не бе споменал. След това звънях във всички хотели и мотели, които успях да намеря в „Жълти страници“, обаче в никой от тях не е записана. Мисля, че той започна да си дава сметка, че всичко е много сериозно.

— Защо мислиш така?

— Защото се съгласи да разговаря с Маклоски.

— Разбирам.

— Наистина ли е добър, доктор Деллауер? Като детектив, имам предвид?

— Най-добрият, когото познавам.

— И аз мисля, че е добър. Сега всъщност ми харесва повече, отколкото когато го видях за пръв път. Обаче трябва наистина да съм сигурна. Защото като че ли никой не го е грижа. Полицията нищо не прави. Прикъринг звучи така, сякаш само си губи времето да ми се обажда по телефона. А Дон дори се върна на работа, можете ли да си представите?!

— А ти какво правиш?

— Седя тук и чакам. И се моля. Не съм се молила от малка. Отпреди да ми помогнете. — Пауза. — Продължавам да я чакам всеки

момент да се върне, но ми става лошо, като си помисля какво може да... Трябва да седя тук. Не ми се иска да се върне и да намери къщата празна.

— Има резон в това.

— А междувременно мисля, че няма да е зле да проверя някои хотели на север. Може би в Невада, защото с кола това не е кой знае колко далеч, нали? Да ми подскажите още някое логично място?

— Ами... можеш да опиташ в кой да е от съседните щати — отвърнах.

— Добра идея.

— Имаш ли нужда от нещо, Мелиса? Мога ли да направя нещо за теб?

— Не — отговори бързо тя. — Не, благодаря.

— Защото и без това ще идвам към вас. Да си взема колата.

— О! Да. Разбира се.

— Ако ти се иска да говориш, само ми се обади.

— Дадено.

— Умната, Мелиса.

— Да, доктор Делауер. Нека не заемаме тази линия. Просто така. За всеки случай.

Телефонът изляя:

— *Стърджис.*

— Е — казах, — много по-добре е от „Да?“.

— Ама ти забрави, че вече съм работник. Какво има?

— Току-що говорих с Мелиса. Каза ми, че двамата сте разговаряли.

— Тя говореше. Аз я слушах. Ако това е разговор, значи да, разговаряхме.

— Май е била доста заета.

— Работила е цяла нощ. Хлапетото е заредено с енергия.

— Адреналинът я бута.

— Да й кажа ли да намали малко оборотите?

— Не, засега така е добре. Потиска тревогата си, като се старее да е полезна. Повече се страхувам какво ще стане, ако майка й не се намери скоро и защитата й започне да се пропуква.

— Аха. Е, ти нали си точно затова. Поискаш ли малко да я поосвободиш, само ми се обади.

— Да, и тя веднага ще ме послуша.

— Вярно е — каза той.

— Значи — въздъхнах аз — нищо ново, а?

— Нищичко. Бюлетинът е разширен за целия щат, както и за Невада, и за Аризона, а наблюдението върху кредитните карти е в сила. Засега никакви големи покупки. Дреболиите се събират от търговците, които изпращат касовите бележки, така че за тях ще трябва да почакаме. Казах на Мелиса да продължава с местните аеролинии. Всъщност тя е много добър помощник.

— Каза ми, че си готов да се видиш с Маклоски.

— Казах ѝ, че днес може да намина да го видя. Няма да навреди. Нищо друго няма.

— Кога смяташ да му идеш на гости?

— Скоро. Трябва първо обаче да се обадя на Даус, адвокатата. Очаквам да се свърже с мен някъде около девет. Искам да потвърди някои от нещата, които научих от Ангър. Ако Даус се навие да отговори на въпросите ми по телефона, отивам при Маклоски веднага след това. Ако не — това означава да загубя два-три часа мотаене из центъра. Но пък Маклоски не живее далеч от адвокатите, тъй че и в двата случая ще съм при него малко преди обяд. А дали ще го намеря, или не, е съвсем отделна история.

— Мини да ме вземеш.

— Разполагаш с много време ли?

— Много.

— Чудесно — каза той. — На обяд ти черпиш.

Майло дойде в девет и четиридесет и пет, свиркайки с клаксона на фиата си. Докато изляза навън, вече бе паркирал в алеята.

— Обяд и транспорт — каза той, сочейки севилята, която вече бях взел от къщата на Мелиса.

Бе облякъл сив костюм, бяла риза и синя връзка.

— Къде?

— Карай към центъра. Ще ти казвам накъде.

Спуснах се по Глен, излязох на СЪнсет, после се качих на 405 юг и накрая поех на изток по магистралата Санта Моника. Майло бутна седалката си назад докрай и опъна крака.

— Как мина при адвоката? — попитах го.

— Отново същите двусмислени дрънканици като при Първа фидуциарна банка, трябваше даже малко да го попритисна, за да го накарам да каже нещо смислено. Преодолял обаче веднъж вродената си леност, той с радост се разприказва по телефона. В общи линии потвърди всичко, което каза Ангър: Рамп получава петдесет хиляди, Мелиса — останалото. Мамчето наследява всичко, ако с Мелиса стане нещо. Ако и двете си отидат, преди Мелиса да има деца, всичко отива за благотворителност.

— И каква по-точно?

— Научноизследователска дейност в сферата на медицината. Помолих го да ми изпрати копия от всички документи, но той каза, че за това ще му е необходимо писмено разрешение от Мелиса. Което не е кой знае какъв проблем. Питах го и дали има представа как Джина е похарчила парите от личната си листа. Както и Ангър, и той каза, че за сто и двадесет бона не си струвало да се говори.

Движението бе слабо, докато не стигнахме на около километър от детелината, където започна да се забавя.

— Слез на Девета и карай по нея към Лос Анджелис — каза Майло.

На запад се издигаха изкуствените планини от бетон и стъкло, а на изток се намираше промишленият пояс, разделящ центъра от Бойл Хайтс.

В центъра течеше обичайният многообразен живот — бързо говорещи и бързо крачещи изтупани баровци, правещи се на големи магнати, и секретарки със строго стиснати устни, разминаващи се човешки черупки с празни погледи, бутаци пред себе си целия си живот в задигнати от някой магазин колички.

На Шеста улица черупките вече владееха целия район — събираха се на орди по уличните ъгли, валяха се по входовете на заковани с дъски офиси и магазини, спяха в сянката на преливащи от боклук контейнери. На Пета улица ме хвана червено. Таксито от съседната лента обаче не обърна внимание на светофара и едва не сгази дългокос рус мъж с тениска без ръкави и изпокъсани дънки.

Мъжът започна да псува с цяло гърло и с татуираните си ръце, покрити със струпеи, удари багажника на колата, докато минаваше край него. От другата страна на улицата две ченгета, пишещи акт на някаква млада мексиканка, спряха и се загледаха в бъркотията, после продължиха работата си.

Една пресечка по-нататък двама чернокожи с бейзболни шапки и якета стояха пред входа на полусрутен хотел. В следващия момент застанаха един срещу друг, наведоха глави и започнаха да ръкомахат в такъв точен синхрон, сякаш бяха професионални танцьори. После единият показа малка пачка банкноти, другият се наведе, извади нещо от чорапа си и на мига двамата вече вървяха в противоположни посоки. Цялата сделка бе продължила не повече от десет секунди.

Майло ме видя, че ги гледам.

— Какво нещо е свободната търговия, а? Ей го къде е мястото, паркирай където намериш.

Сочеше към широка триетажна сграда с плосък покрив, разположена на източната страна на улицата. Първият етаж бе облицован с мръснобели плочки, навяващи смътна асоциация с гарова тоалетна. По-нагоре постройката бе измазана с бледосиня мазилка. По цялото протежение на първия етаж имаше редица от зарешетени прозорци, твърде високо от земята, за да бъдат стигнати с ръка. Останалата част от сградата бе чиста бетонна стена. Четирима-петима мъже, повечето чернокожи, всички облечени в парцаливи дрехи, мързеливо разговаряха пред вратата, увенчана с мъртви неоновы извивки, оформящи надписа „Мисия «Вечна надежда»“.

Местата на паркинга пред сградата бяха заети, затова подминах десетина метра и вмъкнах колата в празното място зад един бус, на който пишеше „Подвижен медицински пункт“. Около него се бе събрала по-голяма и по-енергична група — поне две дузини мъже и три-четири жени. Докато загасях двигателя и измъквах ключа от контакта, забелязах, че не са се събрали, за да получат медицинско обслужване. Бяха оформили рехава опашка, вмъкваща се във входа на близкия склад, над който, този път с проблясващи неоновы букви, бе написано: „\$ за кръв“.

Майло извади от джоба си някакъв лист, разгъна го и го закрепил на предното стъкло на севилята. На картичката с размери 25 на 30 см пишеше: „КОЛА НА ПУЛА^[1] — ПО СЛУЖБА“.

— Не забравяй да заключиш — каза той, затръшвайки вратата.

— Следващия път ще дойдем с твоята — казах аз, гледайки плешивия мъж с превръзка на окото, който бе погълнат от оживен разговор с изсъхналия бряст пред него.

— Ти го направи! — викаше мъжът непрекъснато и удряше дървото на всеки трети или четвърти вик.

Дланите му бяха целите в кръв, но на лицето му играеше усмивка.

— Няма да стане. Моята ще я изядат — отвърна Майло. — Хайде.

Висящите пред вратата на мисията мъже ни бяха забелязали много преди да стигнем до тях и се разстъпиха. Сенките и миризмата им обаче останаха. Няколко души от тях погледнаха алчно обувките ми — кафяви мокасини, купени преди месец, които още изглеждаха като нови. Запитах се докъде ли може да стигне човек със 120 000 долара в този квартал.

Вътре бе прекалено топло и много светло. Огромният салон бе пълен с хора, седящи или лежащи в хаотично пръснати зелени пластмасови столове. Подът бе застлан с балатум на сиви и черни плочки, а стените бяха голи, с изключение на тази срещу вратата, където високо под тавана бе закачено дървено разпятие.

Тук миризмата на немити тела бе още по-силна, примесена с миризма на дезинфектанти и топлия полъх на повръщано. Между хората вървеше чернокож млад мъж с бяло поло и тъмни панталони, държащ в ръце бележник и прикачена с верижка химикалка. Над бродирания тигър на гърдите му имаше табелка, на която пишеше: „Гилбърт Джонсън, студент доброволец“. Той бавно се промъкваше между хората, поспираше, поглеждаше бележника, навеждаше се към някого, казваше нещо. Подаваше някаква диплянка. От време на време получаваше и отговор.

Хората почти не се движеха. И доколкото можех да видя, не разговаряха. Но отнякъде все пак долиташе шум. Металическо дрънчене, удари на машина и ритмични баритонові напеви, които сигурно бяха молитва.

Всичко това ми заприлича на чакалня за хора, които са загубили пътя.

Майло улови погледа на чернокожия мъж, оня смръщи вежди и се приближи към нас.

— С какво мога да ви бъда полезен?

В бележника мярнах списък с имена, срещу някои от тях имаше отметки.

— Търся Джоел Маклоски.

Джонсън въздъхна.

— Пак ли?

— Тук ли е той?

— Най-напред трябва да говорите с отец Тим. Само секунда.

Той изчезна по коридора отдясно на разпятието и почти веднага се върна със слаб бял мъж на малко повече от тридесет години, с черна риза, свещеническа якичка и бели джинси над високи баскетболни маратонки. Ушите му бяха като радари. Имаше къса светлокестенява коса, извити надолу мустаци и гладки ръце без косми.

— Тим Андръс — представи се той с тих глас. — Мислех, че вече всичко е изяснено с Джоел.

— Само още няколко въпроса — каза Майло.

Андръс се обърна към Джонсън:

— Защо не продължиш с преброяването, Гилбърт? Довечера ще стане доста напечено и трябва да сме много точни.

— Разбира се, отче.

Гилбърт хвърли поглед на Майло, а после и на мен и се върна при мъжете. Някои от тях бяха обърнали глави насама и ни гледаха втренчено. Свещеникът им се усмихна, но те не отвърнаха на усмивката му. Обръщайки се отново към нас, той каза:

— Снощи полицията бе тук доста време и ме увериха, че вече всичко е наред.

— Както вече казах, само още няколко въпроса, отче.

— Това е доста обезпокоително, но не толкова за Джоел, той е търпелив, а за останалите. Доста от тях имат опит с полицията. Някои са душевноболни и нарушаването на рутината...

— Търпелив — каза Майло. — Браво на него.

Андръс се засмя с кратък и грапов смях.

— Знам какво си мислите, полицай. Поредният добротворец с кървящо сърце... и може би е точно така. Но това не означава, че не съм запознат с историята на Джоел. Когато дойде тук преди шест месеца, той бе напълно откровен — не е могъл да си прости за това, което е направил преди толкова години. И то е било толкова ужасно, че аз подходих с известни резерви относно службата му тук. Но ако от мен се очаква нещо, то това е именно силата на всеопрощението. На правото да бъдеш простен. Затова разбрах, че не мога да го изгоня. И през тези шест месеца видях, че съм бил прав. Никой не е служил с таква себеотрицание като него. Не е вече същият човек, какъвто е бил преди двадесет години.

— Браво на него — повтори Майло. — Но все пак трябва да поговорим.

— Тя още ли не е намерена? Жената, която той...

— Обезобрази ли? Още не.

— Толкова съжалявам. Сигурен съм, че и Джоел също.

— Защо? Той ли изрази съжаленията си?

— Той все още си носи кръста на това, което е направил, не спира да се самообвинява. Разговорът с полицията отново го върна назад. Снощи изобщо не спа, беше в параклиса, на колене. Там го намерих и двамата продължихме, коленичили един до друг. И не би могъл да има нищо общо с изчезването. През цялата седмица беше тук и не е излизал от сградата. Работеше на две смени. Мога да го потвърдя.

— Каква работа върши?

— Всичко, от каквото имаме нужда. През изминалата седмица беше дежурен по кухня и по тоалетна. Той моли да го пращаме на тоалетните, работи там по цял ден.

— А да има приятели?

Андръс се поколеба.

— Приятели, които да наеме, за да извършат нещо лошо ли?

— Не ви питах за това, отче, но след като вече го споменахте, да.

Андръс поклати глава.

— Джоел знаеше, че полицията ще си помисли точно така. Преди е наел някого да извърши грях, значи неизбежно е пак да го направи.

— Най-добрият предсказател на бъдещето е миналото — каза Майло.

Андръс прокара пръсти по якичката си и кимна.

— Вашата работа е невероятно трудна, полицай. И жизненоважна. Бог да благослови всички честни полицаи. Обаче един от страничните ефекти на тази професия е фатализмът. Вярата, че нищо не може да се промени към по-добро.

Майло хвърли поглед към хората, насядали по пластмасовите столове. Няколкото от тях, гледащи към нас, извърнаха погледи встрани.

— И много ли промяна виждате тук, отче?

Андръс засука единия си мустак.

— Достатъчно да крепи вярата ми — отвърна той.

— И Маклоски е един от тези, които крепят вярата ви?

Ушите на свещеника пламнаха и червенината от тях плъзна и към шията.

— Аз съм тук от пет години, полицай. Повярвайте, не съм наивен. Не събирам осъждани престъпници от улицата и не очаквам от тях да се превърнат в някой като Гилбърт. Но Гилбърт си има хубав дом, има храна, добро образование. Той има по-добра основа. А такъв като Джоел трябва да спечели доверието ми... да спечели още по-високо доверие. Но много помогна и това, че донесе препоръки.

— Откъде, отче?

— От други мисии.

— Оттук, от града?

— Не. От Аризона и Ню Мексико. Работел е с индианците и шест години от живота си е посветил в помощ на другите. Отбивал е присъдата си и е растял като човек. Тези, с които е работил, имаха само добри думи за него.

Майло не каза нищо.

Свещеникът се усмихна.

— Да, това му е помогнало да го помилват. Но той дойде при мен свободен човек, полицай. В юридическия смисъл на думата. И работи тук, защото сам е избрал това, а не защото трябва. Колкото до въпроса ви за приятелите, не, няма никакви приятели. Живее сам и си отказва всякакви светски удоволствия. Целият му живот сега е изпълнен със здрава работа и молитви.

— Ега ти светецът — бе коментарът на Майло.

Лицето на свещеника се сви от гняв. Той се пребори с него и с усилие успя да възвърне спокойното си изражение. Когато проговори обаче, гласът му потрепна:

— Той няма нищо общо с изчезването на тази бедна жена. Не виждам защо...

— Тази бедна жена си има име — каза Майло. — Джина Рамп.

— Знам то...

— Тя също е живяла сама, отче. Отрязана от светските удоволствия. Но в нейния случай не става въпрос за избор. Цели двадесет години, от деня, в който отрепката, наета от Маклоски, е обезобразила лицето ѝ, тя е живяла в една-единствена стая, твърде уплашена, за да се покаже пред света. За нея няма помилване, отче. Затова съм сигурен, че разбирате защо толкова много хора са обезпокоени от факта, че е изчезнала. И се надявам някъде дълбоко в сърцето си да намерите прошка и за мен, задето се опитвам да стигна до дъното. Дори това да означава малко да обезпокоим Маклоски.

Андръс наведе глава и сплете пръсти пред себе си. За миг ми се стори, че се моли, но след това почти веднага вдигна глава и видях, че устните му не мърдат. Всичкият цвят от лицето му се бе оттеглил.

— Моля да ми простите, полицай. Трудна седмица изкарахме — двама души умряха в леглата си, други двама бяха откарани в болницата със съмнения за туберкулоза. — Той кимна с глава към хората по столовете. — Тук имаме сто глави повече от леглата, с които разполагаме, разрешение на проблема не се вижда, а от абатството искат да си увеличи частта за самоиздръжка. — Раменете му се отпуснаха. — Всеки търси утеха в малките победи. И аз се мъчех да мисля за Джоел като за точно такава победа.

— А може и да сте прав — каза Майло. — Въпреки това трябва да поговорим с него.

Свещеникът сви рамене.

— Елате, ще ви заведе.

Изобщо не поиска да ни види удостоверенията. Даже не попита за имената ни.

Първата врата в коридора беше към огромна столова, където миризмата на готвена храна потискаше вонята на немити тела. Дървените маси, покрити с шарени мушамы, бяха сложени една след друга и образуваха пет дълги редици. Хората седяха сгърбени над масите и собственически заграждаха чиниите си с ръце. Хранене като в затвор. Лъжицата до устата, механично дъвчене, преглъщане. И всичко това с жизнерадостните движения на навита играчка.

Отец Андръс каза:

— Изчакайте тук, моля.

Спряхме се до вратата, а той отиде зад щанда, където сипваха храната, и каза нещо на единия от тримата там. Без да спира да работи, човекът кимна, връчи черпака на отчето и отстъпи назад. Отец Андръс започна да разсипва храната. Човекът в бяло избърса ръце в престилката си, заобиколи щанда и се запъти към нас.

Бе висок около метър и шестдесет и два-три, прегърбен, което го правеше още по-нисък. Престилката се спускаше под коленете му и бе цялата на мазни петна. Той се влачеше към нас, като суркаше крака по балатума, а ръцете му не помръдваха от двете му страни, сякаш бяха залепени там. Изпод мрежичката за коса се подаваха бели кичурчета коса, бяха се слепнали по влажното му чело. Лицето му бе удължено и изпито. Орловият едно време нос сега бе загубил битката със земното притегляне. Бели вежди. Под брадичката нямаше тлъстини, но когато се приближи, кожата на шията му леко се разлюля. Очите му бяха тъмни, разположени дълбоко в орбитите и много уморени.

Той спря пред нас без никакво изражение на лицето и ни поздрави с равнодушен и флегматичен глас.

— Здравейте.

— Господин Маклоски?

Кимване.

— Джоел.

Пълна апатия. Отворени пори по носа и бузите. Дълбоки бръчки, обрамчващи увисналите надолу ъгълчета на устата му. Под кажи-речи спуснатите клепачи очите му бяха с жълтеникаво бяло около почти черни ириса. Запитах се кога ли за последен път си е правил изследване на черния дроб.

— Дойдохме да поговорим за Джина Рамп, Джоел.

— Не са я намерили. — Изявление, а не въпрос.

— Не, не са. Да имате някакви теории какво може да ѝ се е случило?

— Може ли да поговорим в стаята ми?

— Разбира се, Джоел.

Той се повлече по коридора и сви надясно. Минавахме покрай спални помещения, натъпкани с походни легла, някои от тях заети, и покрай затворени врати. Стигнахме до тясно стълбище в дъното на коридора и той бавно и методично заизкачва трите площадки. Веднага след края на стълбището на третия етаж имаше затворена врата със залепен на нея лист и надпис „Джоел“, изписан с черен маркер.

В кръглата ръкохватка на вратата имаше дупка за ключ, но той я завъртя и отвори, след което застана отстрани и ни пусна да влезем.

Стаята бе наполовина на гардероба на Джина Рамп — не повече от два и половина на два и половина метра — с малък нар, покрит със сиво вълнено одеяло, дървено нощно шкафче, боядисано в бяло, и дървен шкаф с три чекмеджета. На шкафа имаше Библия заедно с отварачка за консерви, полупразен буркан консервирано цвекло и кутия виенска наденица. Календар с изображението на разпнатия Исус гледаше благосклонно към нара. Единственият зарешетен прозорец бе затъмнен от пожълтяла и оплюта от мухите щора. Светлината идваше от голата крушка от тавана.

Едва имаше място къде да застанем прави. Щеше ми се да се подпра на нещо, но не смеех да се докосна никъде.

Маклоски каза:

— Седнете. Ако искате.

Майло погледна нара и каза:

— Няма нищо, ще постоим.

Тримата останахме прави. Съвсем близо един до друг, но на километри разстояние. Като пътници в метрото, на всяка цена желаещи да останат затворени в себе си.

Майло каза:

— Та, някакви теории, Джоел?

Маклоски поклати глава.

— Мислих за това. Много. Откакто другите полицаи идваха. Надявам се да се е оправила дотолкова, че е поискала да излезе самичка и...

— И какво?

— И й е харесало.

— Ти й желаеш доброто, нали?

Кимване.

— Сега, след като вече си свободен човек и държавата не може да ти каже какво да правиш.

По бледите му устни плъзна слаба усмивка. В ъгълчетата на устата му имаше бяла коричка, която се напука.

— Нещо смешно ли казах, Джоел?

— Свобода. Която отдавна я няма.

— Това се отнася и за Джина.

Маклоски затвори очи, отново ги отвори, тежко се отпусна на нара, свали си мрежата от косата и оброни глава на ръката си. Темето му бе плешиво, косата около него — сиво-бяла, подстригана късо и стърчаща.

Старец.

Петдесет и три.

А изглеждаше на седемдесет.

— Какво искам аз, няма значение — каза той.

— Не и ако продължаваш да я преследваш, Джоел.

Жълтеникавите очи отново се затвориха. Кожата на шията потрепери.

— Не съм я... Не.

— Какво не, Джоел?

Маклоски пъхна пръсти в мрежата и я разпъна.

— Не я преследвам. — Почти шепот.

— А не се ли накани да кажеш, че никога не си я преследвал, Джоел?

— Не. Аз... — Маклоски се почеса по главата и след това я поклати. — Беше много отдавна.

— Вярно — съгласи се Майло. — Но историята понякога се повтаря.

— Не — отвърна Маклоски много тихо, но със сила. — Не, никога. Моят живот...

— Какво?

— Свърши. Повече нищо няма.

— Какво нима, Джоел?

Маклоски сложи ръка на корема си.

— Огънят. Чувствата. — Ръката се отпусна немощно. — Остана ми само да чакам.

— Какво да чакаш, Джоел?

— Покоя. Празнотата.

Хвърли изплашен поглед към Майло, а после и към календара с Исус.

— Ти си доста религиозен човек, Джоел, нали?

— Ами... помага.

— Какво помага?

— Да чакам.

Майло се наведе, обхвана коленете си с длани и се наклони напред, докато лицето му се изравни с това на Маклоски.

— Защо я изгори, Джоел?

Ръцете на Маклоски затрепериха. Той се прекръсти и после каза:

— Не.

— Защо, Джоел? Какво толкова е направила, за да те накара да я намразиш до такава степен?

— Не.

— Хайде, Джоел. Какво ти струва да кажеш след толкова много години?

Енергични поклащания на главата.

— Не... не е.

— Не е какво?

— Не. Аз... съгреших.

— Изповядай греха си, Джоел.

— Не... моля ви.

Сълзи. Треперене.

— Изповедта не е ли част от спасението на душата, Джоел?
Пълната изповед.

Маклоски облиза устни, събра длани една до друга и промърмори нещо.

Майло се наведе още по-ниско.

— Какво каза, Джоел?

— Вече се изповядах.

— Така ли?

Кимване.

Маклоски се изви, вдигна крака и легна по гръб на нара. Със скръстени на гърдите ръце. Вперил поглед в тавана, устата отворена.

Намесих се и аз:

— За теб това може би принадлежи към миналото. Но ако успеем да разберем, с това може би ще ѝ помогнем. На дъщеря ѝ също. След всички тези години семейството все още се опитва да разбере защо.

Маклоски впери поглед в мен. Очите му мърдаха напред-назад, сякаш пред тях минаваха коли. Устните му се движеха беззвучно.

Обмисляне. За миг помислих, че ще се поддаде.

После главата му рязко се завъртя отрицателно, той седна, развърза престилката и я изхлузи през глава. Ризата се отпусна около слабото му тяло. Разкопчавайки трите най-горни копчета, той я хвана и разголи неокосмените си гърди.

Неокосмени, но не небелязани.

По-голямата част от кожата му имаше цвят на пресечено мляко. Обаче почти цялата му лява гръд представляваше розово петно надъвкана плът, два пъти по-голямо от човешка длан. Зърното го нямаше — вместо него се виждаше проблясваща с влажен блясък вдлъбнатина и от нея чак до средата на гръдния му кош се спускаха прави като черти белези.

— Това ти го е направил някой в Куентин ли? — попита Майло.

Маклоски се усмихна и отново погледна към Исус.

Усмивка, изпълнена с гордост.

— Ще взема болката ѝ със себе си и ще я изям — отвърна той. — Ще я глътна и ще я слея с мен. Всичката. Всичко. — Той сложи едната ръка върху гърдите си, а с другата я прекръсти. — Боже, помогни. Светото тайнство на болката.

После започна да мърмори нещо, което ми заприлича на латински.

Майло впери поглед надолу към него.

Маклоски продължаваше да се моли.

— Приятен ден, Джоел — каза Майло и когато Маклоски не отговори, добави: — Приятно чакане.

Молитвите на белокосия старец не спряха.

— Джоел, ако има какво да направиш, за да ни помогнеш да я намерим, всички тия самобичувания са безсмислени и спасението на душата ти не струва и пукната пара.

Маклоски вдигна глава, но само за секунда — жълтите му очи бяха изпълнени с ужас, с паника на човек, който току-що е разбрал, че при последната сделка е изгубил всичко.

После той се тръшна на колене толкова силно, че сигурно здравата го е заболяло, и продължи вгълбено да се моли.

Докато се отдалечавахме от квартала, Майло каза:

— Е, каква ти е диагнозата?

— Патетика. Ако това, което току-що видяхме, е истина.

— Точно това те питам. Не беше ли театър?

— Не съм сигурен — отвърнах. — Инстинктът ми подсказва да приема, че човек, наел изпълнител, не би имал нищо против малко театър. Но у него все пак имаше и искрени неща.

— Да — каза той. — И аз така си помислих. Би ли го нарекъл шизофреник?

— Не видях никакви видими признаци на разстроен мисловен процес, но пък и той не говори много, така че... — Минахме една пресечка. — Патетичен е по-точна от всяко техническо определение дума.

— А какво мислиш го е завлякло толкова много към дъното?

— Наркотици, алкохол, затвор, чувство за вина. Поотделно или в комбинация.

— Или от всичко изброено.

— А гърдите му? — рекох. — Мислиш ли, че сам си го е причинил?

— Да прекръсти сърцето си и да се надява да умре? Явно точно това е искал да си помислим. Светото тайнство на болката. Лайна.

Изръмжа презрително, но все още изглеждаше смутен.

Реших да опитам дали мога да чета мисли.

— Ако той все още мисли за болката, може нищо да не му пречи да я причинява на други, това ли си мислиш?

Той кимна.

— С тия разговори за вина и молитви тоя тип не ни каза нищо и затова ми се струва, че не е чак толкова прецакан. Умствено, искам да кажа. Моят инстинкт не ми крещи „Той е“, но никак няма да ми стане

приятно, ако общият ни коефициент на интелигентност се окаже нисък.

— Добре, сега какво ще правим?

— Първо ми намери телефон. Трябва да се обадя и да видя дали няма нещо ново около нашата дама. Ако няма, ще отидем да говорим с Бейлис, наблюдаващия го служител.

— Той се е пенсионира.

— Знам. Преди да мина да те взема, взех домашния му адрес.

[1] Полицейско управление на Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

20.

Намерих телефон близо до Детския музей и изчаках в зоната, забранена за паркиране, докато Майло говореше. Говори достатъчно дълго, за да даде време на две служителки от пътната полиция да минат бавно с колата си покрай мен, да се приготвят да ме санкционират и да се откажат в последния момент заради табелката ПУЛА на предното стъкло. Отдавна не бях се забавлявал така.

Майло се върна, дрънкайки с монети в шепата и клатейки глава.

— Нищо.

— С кого говори?

— С пътната полиция. После с един от лакеите на Прикъринг и накрая с Мелиса.

— Как е тя? — попитах аз, включвайки се отново в движението.

— Още е хиперактивна. Върти телефона. Каза, че се обадил Габни, съпругът. Изразил загрижеността си.

— Кокошката със златните яйца — казах. — Ще кажеш ли на Мелиса за Касът?

— Има ли причина да ѝ казвам?

Помислих малко.

— Май не. Няма нужда да я изправяме на нокти и за други неща.

— Казах ѝ за Маклоски. Че от това, което видяхме, човекът е умствено мъртъв, но че ще го държа под око. Това като че ли я поуспокои.

От отклонението на Трета поех по магистрала Харбър, прехвърлих се на 10, посока запад, и накрая излязох на Феърфакс. Майло ми казваше накъде да карам и след малко влязохме в квартала Картхей Съркъл — потънал в сенките на дърветата анклав от малки и чудесно поддържани къщи.

Майло каза адреса и аз открих номера на една монолитна измазана къща на ъгъла между две пресечки. Гаражът бе умален макет

на къщата и до него се стигаше по павирана алея, обрамчена с растителна ограда. Пред него на алеята бе паркиран двадесетгодишен мустанг, бял и блестящ. Под него се виждаха локвички вода, а до задната гума бе оставен прилежно навит градински маркуч.

Предният двор представляваше пищно зелена ливада, по чиито краища бяха разположени цветни лехи — камелия, азалия, бегония. По средата минаваше постлана с плочи пътека. Отляво — брезичка. Висок и сивокос мъж в работна риза, сини панталони и тропически шлем се бе напъхал между клоните ѝ и обираше изсъхналите листа. От задния му джоб висеше гюдерия.

Слязохме. Движението от магистралата се чуваше като далечен баритонен тътен. Пееха птички. По улиците нямаше и трошичка боклук. Поехме по плочестата пътека и мъжът се извърна към нас. На около шестдесет, тесни рамене, дълги ръце, огромни длани. Под шлема — дълго като на хрътка лице. Побелели мустаци и козя брадичка, очила в черни рамки. Чак когато приближихме само на няколко метра, забелязах, че чертите му са африкански. Кожата — светла като моята, напръскана тук-там с лунички. Очите — златнокафяви, с цвят на полиран дъб.

Той ни гледаше с ръка, опряна на дървото. Отпусна я бавно, смачка изсъхналите листа в шепата си и прахът се посипа по земята.

— Гилбърт Бейлис? — попита Майло.

— Кой пита?

— Казвам се Стърджис. Детектив съм — частен — и работя по случая с изчезването на госпожа Джина Рамп. Преди няколко години тя е била нападната от един от вашите подопечни на изпитателен срок. Джоел Маклоски.

— Добрият стар Джоел — каза Бейлис и си свали шлема. Косата му бе твърда, гъста и му стоеше като шапка на главата. — Частник, а?

Майло кимна.

— Засега. От ПУЛА ме пуснаха в отпуск.

— Доброволно ли?

— Не съвсем.

Бейлис се взря в Майло.

— Стърджис. Името ми е познато, лицето също.

Майло не помръдна и мускул.

Бейлис продължи:

— Аха, сетих се. Ти си онова ченге, дето удари другото по телевизията. Ставаше май нещо въпрос за междуведомствени интриги. По новините не изясниха за какво точно. Не че ме интересува. Вече съм вън.

— Поздравления — каза Майло.

— Заслужих си го. А теб за колко време те пратиха да се поохладиш?

— За шест месеца.

— Платена или неплатена?

— Неплатена.

Бейлис цъкна с език.

— А през това време трябва да се плащат сметки. На мен не ми позволиха да работя това. А на теб как ти харесва?

— Работа като работа.

Бейлис хвърли поглед към мен.

— А този кой е? Пак някое лошо момче от ПУЛА ли?

— Алекс Делауер — представих се аз.

— Доктор Делауер — намеси се Майло. — Той е психолог и лекува дъщерята на госпожа Рамп.

— Мелиса Дикинсън — казах. — Разговаряли сте с нея по телефона преди около месец.

— Имаше май нещо такова — каза Бейлис. — Психолог, а? И аз едно време исках да стана такъв. Смятах, че и без това работата ми е повечето психология, защо да не вземам по-голяма заплата? Ходих на курсове и даже ги завърших, но не ми остана време да си напиша курсовата работа и да си взема изпитите, така че всичко приключи дотам. — Той отново се взря в мен. — И защо вървите с него? За да психоанализирате останалите ли?

— Тъкмо се връщаме от визита при Маклоски — отвърнах. — Детектив Стърджис мислеше, че не би било зле да го видя как се държи.

— Аха — кимна Бейлис. — Добрият стар Джоел. Вие сериозно ли го подозирате в нещо?

— Само го проверяваме — отвърна Майло.

— Плащат ти на час и гледаш да ги запълниш тия часове... Гледай да не се преработиш, войниче. Мога да не говоря с теб, ако не искам.

— Знам това, господин...

— Двадесет и три години изкарах в изпълнение на рутинна служба и на заповеди, давани ми от далеч по-глупави от мен хора. Проправях си пътя към двадесет и пет годишната пенсия, за да можем двамата с жена ми да пътуваме. Две години преди това обаче тя прояви лошите си маниери и ме остави. Инфаркт. Имам един син в армията, в Германия. Ожени се за германка и не си идва вкъщи. Тъй че през последните две години аз сам си определям правилата. А през последните шест месеца вече съм много добър в това. Ясно ли е?

Майло кимна бавно.

Бейлис се усмихна и отново наложи шлема си.

— Добре че поне по това се разбираме.

— Така е — каза Майло. — Много ще ви бъда задължен, ако ни кажете нещо за Маклоски, което да ни помогне да намерим госпожа Рамп.

— Добрият стар Джоел — каза Бейлис, докосна брадичката си и се вторачи в Майло. — Знаеш ли, през тези двадесет и пет години много пъти ми се е искало аз да тресна някого. Но не го направих. Заради пенсията. Заради пътешествието с жена ми. Когато заби на оня книжен плъх един, мед ми капна на сърцето. Нея вечер бях в лошо настроение, мислех си за били и не били неща. Ти обаче ме накара да се засмея и се смях през цялата вечер. Затова те помня. — Той се усмихна. — А ето че изведнъж се появяваш. Сигурно е съдба. Елате да влезем вкъщи.

Холът му бе полутъмен и обзаведен с щедро резбовани мебели, които сигурно не бяха нито много стари, нито много добри, за да бъдат антики.

— Искате ли кафе? — попита Бейлис.

И двамата отказахме.

— Седнете, ако искате.

Искахме. Бейлис се настани срещу нас.

— Добрият стар Джоел — каза той. — Ако бях на ваше място, не бих се безпокоил, че може да извърши нещо тежко и углавно.

— Защо? — попита Майло.

— Той е едно нищо. — Бейлис се почука по главата с пръст. — Тук няма никой. Когато му прочетох личното дело, си рекох, че е кой знае какъв психопат. Обаче влиза после това дребно нищожество, само „да, сър“ и „не, сър“, без капчица борбеност в него. Не става въпрос за подмазване. Не бе обичайният репертоар, поднасян ти от активните психопати. Знаете как се опитват да минат за добри момчета. Всички смешници, с които съм си имал работа през тези двадесет и пет години, се мислеха за по-умни от всички и достойни за „Оскар“ артисти. Мислеха си, че просто трябва да започнат да играят и никой няма да разбере какви са.

— Точно така — съгласи се Майло. — Макар че това рядко дава резултати.

— Да. Странно, не спираха да се питат защо прекарват по-голямата част от живота си в килии два на два. Старият Джоел обаче не беше такъв. Неговото не беше игра. Той просто бе свалил всичко от себе си и естествено, ако искаш да го видиш, го виждаш целия.

— Колко пъти е идвал при вас? — попитах.

— Само няколко пъти, четири-пет, не повече. Когато дойде в Лос Анджелис, изпитателният му срок вече бе минал. Управлението го помоли да се регистрира, докато се установи някъде. Прикриваше си задника за всеки случай. Много държат да спазват правилата, за да може, ако нещо се обърка и роднините на жертвата поемат бойната пътека, да извадят бумагите и да покажат, че всичко е както трябва. Тъй че това беше повече формалност, той би могъл да не й обърне внимание, но не го направи. Идваше веднъж в седмицата, стоеше при мен десет минути и това бе всичко. Да ви кажа откровенно, мислех си защо всички не са такива като него. Някъде към края вече ми се бяха събрали шейсет и три отрепки и наистина бая зор виждах.

— А защо се е върнал в Лос Анджелис?

— Питам го, но не получих кой знае какъв точен отговор. Нещо за първородния грях, всякакви дрънканици за спасението на душата, такива работи. Най-общо казано, мисля, че е искал да ми обясни, че е сгрешил тук — с вашата изчезнала дама — затова трябва да бъде добро момче тук, за да си оправи сметките с Всемогъщия. Не настоях да ми обяснява, както ви казах, той не беше длъжен да се явява. То беше само формалност.

— Да знаете как е прекарвал времето си? — попита Майло.

— В някаква мисия е. Чисти тоалетните и мие съдовете.

— „Вечна надежда“.

— Да, точно така се казваше. Доколкото знам, никога не излизал от стаята си, никога не се събирал с престъпници и не се друсал. Това ми го каза свещеникът по телефона. Ако всичките шестдесет и трима бяха като него, работата ми щеше да е песен.

— Казвал ли ви е нещо за престъплението си?

— Първия път, когато дойде, го попитах за това. Прочетох протокола от процеса, разбрах, че съдията го наричал „чудовище“ и какво ли не още. Винаги правех така, за да си създам някаква основна представа за тях, да им покажа, че ги познавам и знам какво представляват. Повечето от тях твърдяха, че са невинни като самия Младенец. Ние се опитвахме да разбием тази илюзия, да им внушим как стоят нещата. Нещо като психоанализа, нали?

Кимнах.

— И успяхте ли да внушите на Маклоски това?

— Нямаше нужда. Той дойде преливащ от вина и ми каза, че е боклук и не заслужава да живее. Отвърнах му, че това вероятно е вярно, и му прочетох протокола на глас. Той просто седеше и слушаше, сякаш бе подложен на някакво лечение, което е за негово добро. С една дума, ходещ мъртвец. След две-три посещения при мен аз даже почнах да го съжалявам малко. Както се съжалява куче, сгазено случайно от някоя кола. А такива неща много рядко ми се случват. Доста време ми трябваше, за да се преборя с това съчувствие.

— Да е казал защо я е изгорил?

— Питам го и за това. Защото в делото му пишеше, че не е посочил никакъв мотив. Той обаче нямаше какво да каже. Само мърмореше нещо неразбрано. Опитвах се да го избия на съвест, разправях му, че ѝ е длъжник заради престъплението, което е извършил върху нея. Подхващах го на религиозна вълна, трябва да знаете, че това винаги дава резултати. Но не и при него — той просто седеше с наведена глава и гледаше в пода. Чудех се с какво да запълня десетте минути разговор. На това отгоре не се преструваше. След двадесет и пет години работа мога да позная кога играят и кога не. Тук нямаше нищо такова. Абсолютно зомби.

— А да имате представа защо? — попитах аз. — Какво го е накарало да изпадне в това състояние?

Бейлис вдигна рамене.

— Психологът сте вие.

— Окей — каза Майло. — Благодаря. Нещо друго?

— Нищо. А какво е станало с дамата?

— Излязла от къщи, качила се в колата и оттогава не са я виждали, не са я чували.

— Кога е излязла?

— Вчера.

Бейлис се намръщи.

— Няма я само един ден, а веднага наемат частник?

— Ситуацията не е типична — каза Майло. — Тя не е излизала от тях много дълго време.

— Колко дълго?

— Откакто оня я обгорил.

— И оттогава страда от много тежка форма на агорафобия — добавих аз.

— О! Лошо. — Май наистина съчувстваше. — Да, сега вече разбирам защо семейството ѝ се тревожи.

Излязохме навън. Бейлис бе замислен и ни изпрати чак до колата.

— Дано да я намерите скоро — каза той. — Ако се сетя още нещо за Джоел, ще ви го кажа. Но се съмнявам да има нещо общо с това.

— Защо? — попита го Майло.

— Инерция. Мъртвата зона. Той прилича на змия, настъпена няколко пъти поред и изразходвала всичката си отрова.

Карах към къщи по Олимпик. Въпреки че бе бутнал седалката назад докрай, Майло седеше със свити колене. Нарочно искаше да му е неудобно. Гледаше навън.

Някъде към Роксбъри се обадох:

— Какво има?

Той продължи да гледа навън.

— Типове като Маклоски. Кой, по дяволите, може да каже кое е истинско и кое не? Бейлис е адски сигурен, че тоя задник е извън релси, а в същото време твърди, че едва го познава. Взел го е наистина, защото гадината е идвала при него доброволно, без да прави проблеми

— типична бюрократична реакция. Лайната си вървят по канализацията и докато тръбите не върнат, всичко е наред.

— Мислиш, че Маклоски трябва да бъде наблюдаван още?

— Ако жената не се намери още малко и не излязат нови нишки, ще се отбия още веднъж там и ще се опитам да го сваря неподготвен. Преди това обаче трябва да се добера до някой телефон, да се обадя тук-там и да разбера дали тоя боклук не се е събирал с криминално проявени типове. А ти какво ще правиш?

— Нямам нищо спешно.

— Вземи тогава да отидеш до вилата на морето, ако ти се ходи. Огледай я просто за да сме сигурни, че не се е окопала там и не иска да се обади. Доста е далеч, а не искам да си губя времето напразно, защото едва ли ще излезе нещо оттам.

— Готово — отвърнах.

— Ето ти адреса — подаде ми го той.

Взех листчето и продължихме нататък.

Той погледна часовника си.

— Можеш да тръгнеш още сега, докато слънцето е високо.

21.

Вкъщи нямаше никакви съобщения. Останах там колкото да хвърля на рибите достатъчно храна, за да не закачат останалите няколко грозда хайвер, и около два и половина бях отново на път. Подкарах по Сънсет на запад.

Ден за плаж.

Преструвах се, че ще ми бъде приятно.

Качих се на магистралата Пасифик Коуст и видях синята вода и кафявите тела.

Двамата с Робин толкова често бяхме идвали насам.

А двамата с Линда — само веднъж. На второто ни излизане заедно.

Сам беше по-различно.

Гледах да не мисля такива неща и насочвах вниманието си към пейзажа около Малибу. Никога един и същ и винаги мамещ.

Адресът, който Майло ми бе дал, ме принуди да слеза от магистралата почти към края ѝ и да мина през пясъчния път, лъкатушещ между дюните. Терени, вървящи по над четири милиона. При такава цена архитектурата се превръща в конкурентоспособен спорт.

Вилата на Дикинсън-Рамп представляваше едноетажна постройка с облицовани с бяло дърво странични стени и плосък, посипан с филц покрив. Ниската мрежа, служеща за ограда, не предоставяше никакво уединение, и през нея можеше да се види плажът оттагък. Вилата бе обградена от две двуетажни и с по-раздвижени форми постройки. Едната бе с мазилка във ванилов цвят и още бе в строеж, а другата — в резеда. И до двата имота достъпът ставаше през висок, приличен на затворнически портал с електрическо отваряне. Зад първата постройка — тенискорт, покрит със зелен брезент. Пред втората — табела „Продава се“. Предупреждения за алармена система и на двата.

Обаче нашата вила нямаше аларма. Вдигнах резето и влязох.

Нямаше и кой знае какво да се види — само трънливи пълзящи храсти по оградата, нацъфтели оранжеви цветове. Вместо гараж — излята направо върху пясъка бетонна плоча, побираща две коли. Върху нея имаше жълт „Фолксваген“ със ски багажник на покрива. Бе така небрежно паркиран, че заемаше и двете места. Нямаше къде да се скрие ролс-ройс.

Тръгнах към къщата, усещайки горещия пясък през подметките на обувките. Бях все още със сако и връзка и се чувствах като търговски пътник. Усещах уханието на океана, виждах водния прах от вълните, носещ се над дюните.

Входната врата представляваше поразядена чамова плоскост със зеления сала брава. Прозорците бяха замъглени и влажни на пипане, а върху единия някой бе написал с пръст „Измий ме“. Над вратата бяха увесени стъклени дрънкалки, ветрецът ги люлееше и те се удряха една в друга, но ревят откъм океана заглушаваше звъна им.

Почуках. Никакъв отговор. Отново почуках, изчаках и след това се приближих към един от прозорците.

Стая. Неосветена. Трудно се виждаше, но аз напрегнах зрение и видях, че от другата ѝ страна, откъм плажа, има плъзгаща се врата, излизаща на веранда. Върху нея бяха пръснати няколко шезлонга, а точно пред верандата, върху пясъка, бе застанал мъж. Вдигаше и отпускате щанга.

Заобиколих.

Тод Никуист. Учителят по тенис, затънал в пясъка до глезените, облечен в оскъдни къси гащета, препасан с колан за вдигане на тежести и нахлузил ръкавици без пръсти, се напрягаше и пъшкаше с всяко вдигане и сваляне. Железните дискове от двете страни на щангата бяха с размерите на чугунени капаци за канализация. По два на край. Очите му бяха стиснати, устата — отворена, а дългата му руса грива падаше на влажни и отпуснати кичури по гърба му. Потънал в пот и пъшкащ, той продължаваше да вдига и да спуска, без да помръдва гърба си, предавайки цялото напрежение върху ръцете. В краката му гърмеше малък касетофон и движенията му бяха в такт с музиката.

Хардрок. Тин Лизи. „The Boys Are Back in Town“.

Страхотен ритъм. Сигурно бе цяло мъчение да поддържаш темпото. Бицепсите на Никуист се търкаляха като твърди точки под

загорялата кожа.

Направи още шест твърди вдигания, после няколко треперливи и накрая музиката спря. Изпускайки хрипкав вик, който можеше да бъде както от болка, така и от чувство за победа, той подгъна колене и все още със затворени очи остави щангата върху пясъка. Издиша шумно и започна да се надига, разтърсвайки глава и пръскайки капки пот. Плажът бе почти празен. Въпреки хубавото време по плажната ивица се разхождаха само няколко души и повечето от тях — с кучета.

Обадих се:

— Здравсти, Тод.

Той още не се бе изправил напълно и едва не падна от изненада.

Обаче се справи чудесно — стъпи встрани и се завъртя като танцьор. Отворил широко очи, той се вторачи в мен, позна ме и се усмихна широко.

— Докторът, нали? Запознахме се в голямата къща.

— Алекс Делауер.

Приближих се към него и протегнах ръка. Обувките ми се напълниха с пясък.

Той погледна облечените си в безпръстите ръкавици ръце и ги вдигна във въздуха.

— По-добре недейте, док. Потни са.

Отпуснах ръка.

— Тъкмо довърших упражненията си. А вас какво ви води насам?

— Търся госпожа Рамп.

— Тук?!

Изненадата му изглеждаше неподправена.

— Търсят я навсякъде, Тод. Помолиха ме да дойда и да проверя и тук.

— Странно наистина — каза той.

— Кое е странно?

— Ами... цялата тази история. Изчезването ѝ. Наистина мистериозно. Къде би могла да бъде?

— Точно това се опитваме да разберем.

— Да. Така е. Е, тук обаче няма да я намерите, това поне е сигурно. Тя никога не е идвала тук. Нито веднъж. Поне не и откогато аз живея тук. — Той се извърна към океана, протегна се и вдиша

дълбоко. — Можете ли да си представите, да имаш такова място и да не идваш в него?

— Страхотно е — съгласих се. — Откога живееш тук?

— От година и половина.

— Под наем ли?

Той отново се усмихна широко, сякаш горд с някаква своя тайна. Сваляйки ръкавиците, прокара пръсти през косата си. Посипаха се още капки пот.

— Сключихме сделка — отвърна той. — Уроци по тенис и тренинг за господин Ар срещу покрив над главата за мен. Но всъщност не го използвам често. В повечето случаи ходя по други места, пътувам — миналата година например пътувах чак до Аляска. Преподавах упражнения на стари дами. Освен това давам уроци и в Брентууд Кънтри К्लъб и имам много приятели в града. Тук спя може би един или два пъти в седмицата.

— Сделката ми изглежда добра.

— Така е... а знаете ли колко им е наемът на места като това? Дори и да са такива мижави.

— Пет хиляди на месец?

— Десет за цялата година. Осемнадесет до двадесет само за през лятото, дори и без топла вода. Но господин и госпожа Ар постъпиха наистина мъжки, като ме пуснаха да живея тук когато поискам, само трябва да отскачам от време на време до Смогсвил^[1] и да поизпотявам господин Ар, когато той пожелае.

— Той не идва ли тук?

Усмивката угасна.

— Всъщност не. Защо да идва?

— Просто питам. Изглежда ми добро място за поизпотяване.

Двамата с него чухме женски гласове и се извърнахме едновременно. Две момичета в оскъдни бански, на около осемнадесет-деветнадесет години, разхождаха овчарка. Кучето непрекъснато се дърпаше от каишката, мъчейки се да избяга от вълните, карайки момичето да подтичва неохотно подире му. Тя се опитваше известно време да го укроти, после се отказа и остави кучето да я повлече диагонално по плажа. Другото момиче я последва. Когато стигнаха до границата на съседния имот, кучето спря да дърпа каишката. Тримата тръгнаха към нас.

Никуист не сваляше очи от тях. И двете бяха с дълги и гъсти, позагрубели от слънцето гриви. Едната бе руса, а другата — червенокоса. Високи и дългокраки, със свършено бедро и типични засмени лица на калифорнийски момичета, двете сякаш излизаха от реклама на безалкохолни напитки. Банският на русата бе бял, а този на червенокосата — отровназелен. Когато приближиха само на няколко метра от оградата, кучето спря, закашля се и започна да изтръсква мократа си козина. Червенокосата се наведе и го погали, откривайки тежки и гладки гърди.

Никуист възхитен прошепна:

— Лелеее. — После, повишил глас: — Ехо! Трейси! Мария!

Момичетата се обърнаха.

— Хей — продължи той да вика, — как е, дами?

— Чудесно, Тод — отвърна червенокосата.

— Здравсти, Тод — обади се и русата.

Никуист се протегна, ухили се и се поглади по плоския и твърд корем.

— Добре изглеждате, момичета. Какво става, стария Бърни още ли го е страх от водата?

— Аха — отвърна червенокосата. — Такъв е пъзльо. — Към кучето: — Нали, мойто момче? Нали Бърни е едно малко, пъзливо кученце?

Като че ли разбрало обидата, кучето й обърна гръб, равна два-три пъти пясъка и отново се изкашля.

— Хей — подвикна Никуист, — май е настинал.

— Ами, най-обикновен пъзльо е.

— Витамин С може да му помогне. И В₁₂ — натрошете ги и му ги сложете в храната.

— Кой е този, Тод? — попита русата. — Нов приятел ли?

— Приятел на хазяина.

— О! — възкликна червенокосата, усмихвайки се. — Да не вдигате наема на Тод?

Никуист се обърна към мен.

— Само секунда, док.

После отиде при момичетата. Обгръщайки раменете им, той ги принуди да се наведат напред като при игра на ръгби. Това като че ли ги изненада, но не се дръпнаха. Започна да им говори нещо, като

непрекъснато се усмихваше, търкайки леко тила на русата и галейки талията на червенокосата. Кучето навря нос в глезена му, но той не му обърна внимание. На момичетата им бе неудобно, но Никуист и на това не обърна внимание. Най-сетне и двете се дръпнаха.

Никуист ги поддържа още малко за китките, пусна ги и ухилен още по-широко, лекичко ги плесна по дупетата, докато си тръгваха. Кучето тръгна подире им.

Той се върна при мен.

— Моля да ме извините. Трябва да им поддържам температурата на мацките.

Прозвуча ми като сексуално перчене, но толкова явно, че изглеждаше смешно. Това ми напомни размяната на реплики между него и Джина преди два дни. Нюансът на напрежение, на който тогава не отдадох голямо значение.

Бих изпил едно пепси, госпожо Ар. Или каквото там имате, стига само да е студено и сладко.

Ще кажа на Мадлен да ти приготви нещо.

Възрастна жена и млад жребец? Тенис за мъжлето и уроци от друго естество за стопанката на къщата?

Едва ли можеше да се нарече оригинално, но хората рядко биваха оригинални при кривванията си от правия път.

Попитах го:

— Да имаш представа къде би могла да бъде госпожа Ар, Год?

— Не — отвърна той, смръщвайки вежди. — Това наистина е мистерия. Искам да кажа, при всичките й там страхове и тъй нататък.

— Да ти е разправяла някога за тях?

— Не, ние... изобщо не. Но когато се въртиш из нечия къща често, започваш да усещаш нещата. — Той хвърли поглед към къщата. — Искате ли бира или нещо друго?

— Не, благодаря. Трябва да се връщам.

— Е, нищо. — Но като че ли изпита облекчение. — Вие също изглеждате в доста добра форма. Какво правите в тази насока?

— Тичам по малко.

— Е, ако ви трябва треньор, обадете се. Нямам визитка у себе си, но винаги можете да ме намерите чрез господин и госпожа... чрез господин Ар. — Той поклати глава. — Ама че съм глупак. Дано да я намерят, тя е наистина много приятна жена.

Върнах се при севилята си и спрях да се полюбувам малко на морето. Самотен сърфист се бореше с вълните, а далеч на хоризонта се виждаха две дълги пурообразни туловища. Танкери, насочили се към пристанището. Запитах се като какво ли е да живееш до морето. Непрекъснато да ти се напомня за безкрайността и за собствената ти незначителност.

Преди да успея да изхвърля тази мисъл от главата си, чух шум от двигател и весели викове, които се превърнаха в:

— Хей! Господин хазяин!

До мен спря бял „Фолксваген Голф“ със свален гюрук. На волана седеше русата от плажа и между пръстите ѝ димеше цигара. До нея бе седнала червенокосата, хапваше си солети и отпиваше от кутия бира. И двете момичета си бяха облекли бели прозрачни ризи върху банските, но ги бяха оставили разкопчани. Бърни седеше на задната седалка с изплезен език и, изглежда, му бе лошо от возенето.

— Здравсти — каза червенокосата. — Готина стара количка. Татко имаше такава.

Усмихнах се на мисълта, че севилята ми може да мине за антика. На десет години. Когато съм я купувал, тия двете сигурно са били в първи или втори клас.

— Карате ли я на обслужване? — попита русата.

— Аха.

— Готина е.

— Благодаря.

— Вие наистина ли сте приятел на хазяина? Защото двете с Трейси търсим място по-близо до плажа. В момента живеем в Лас Флорес, но плажът там е много влажен и каменист. Готови сме и да работим като домашни прислужници, като детегледачки, каквото и да е. Тод каза, че ще ни помогне, но решихме и ние да си опитаме късмета.

— Съжалявам — отвърнах. — Наистина познавам хазяина на Тод, но не съм в бизнеса с недвижими имоти.

Русата направи физиономия, като все пак красотата на лицето ѝ си остана.

— Какъв задник! Казах ти, Мар, оня само се будалка с нас.

Червенокосата сбърчи нос и доби обиден вид.

— Какво има, момичета? — попитах ги аз.

— Тод — отвърна червенокосата. — Здравата ни изигра.

— По какъв начин?

— Ами каза ни, че сте спец по недвижимите имоти и ако сме мили с него, щял да говори с вас да ни намерите място тук, на Броуд. Живели сме вече тук, бяхме домашни прислужници при Дейв Дюмас и жена му, когато те живееха тук под наем, така че хората мислят, че все още живеем тук, и не ни безпокоят, когато идваме насам, но ние искаме да си бъдем само тук или някъде наблизо.

— Дейв Дюмас баскетболистът?

— Да. Господин Гиганта. — Кискания и от двете.

— Грижехме се за децата му — добави русата. — Наистина големи деца от един *наистина* голям баща.

Тя се засмя отново, после изведнъж стана сериозна.

— *Наистина* искаме да се върнем. Плажът тук е пълен с хора и концертите в кафе „Транкас“ нажежават обстановката. Миналата седмица и Еди ван Хейлън се включи в мелето.

— Готови сме на работа — подзе червенокосата. — Тод ни каза, че ще успее да ни намери нещо на разменни начала.

— Педал! — процеди през зъби русата. — За последен път сме мили с него.

Тя сърдито форсира двигателя на голфа и кучето подскочи стреснато.

Попитах:

— Какво точно поиска той от вас?

— Ами той... такава... той се държи така, като че ли да ни накара да си помислим, че му се иска. Позволихме му да ни *nina* пред вас. — Обръщайки се към червенокосата: — Казвах ти, Мар. Бях *сигурна*.

— А всъщност на Тод не му се иска, така ли? И не си държи на думата.

Кискане.

После русата отново стана сериозна. Лицето ѝ отблизо бе възгрубо, готово да се състари и вече започнало да става грапаво от много слънце и много живот.

— Не сте му близък приятел или нещо подобно, нали? — попита тя.

— Ни най-малко — отвърнах. — Наистина познавам хората, чийто е имотът, но с Тод сме се виждали само веднъж преди това.

— Значи не сте... такава... така. — Русата се усмихна, направи префърцунена физиономия и вдигна ръка с изящно движение на китката.

— Треейси! Как не те е сраам!

— Е, к'во толкова? — каза русата. — Той ги прави тия неща, не аз. Него трябва да го е срам!

Попитах:

— Тод да не е гей?

— Твърдо — каза червенокосата.

— Спортен педал — добави русата.

— Шкарто — даде и своя принос приятелката й.

— Затова е такъв явен — продължи русата. — Използва ни, за да изглежда така, че все едно си пада по мацки. Такова... Тялото му може да е шкарто, но главата му твърдо не е.

— А откъде знаете, че е гей?

— Е — засмя се русата, отново форсирайки двигателя на място, — не че сме му светили или нещо такава...

— При него непрекъснато идват пичове — намеси се червенокосата. — Той казва, че ги *тренира*, но веднъж ги видях двамата с оня пич да се държат за ръцете и да се целуват.

— А стига бе! — възкликна русата, удряйки един лакът на дружката си. — А защо не си ми казала?

— Това беше много отдавна. Когато бяхме още с Големия Дейв.

— Големия Дейв! — повтори русата и се изкиска.

— Колко отдавна? — попитах аз.

Смут. И двете сякаш се натъкнаха на неразрешим проблем от световна величина.

Най-сетне червенокосата се обади:

— Много отдавна. Може би преди пет седмици. Шкарти Тод и оня пич се разхождаха зад къщата. Бяха ей там, а аз разхождах Бърни. — Тя посочи бетонната плоча на пясъка. — Държаха се за ръцете. После оня се качи на колата си — бял петстотин и шейсе SEC с оня колелета... как им викаха... а, да, лети джанти — и Тод се наведе и го целуна.

— А стига бе! — каза русата.

Казах:

— Помниш ли как изглеждаше другият?

Тя сви рамене.

— Беше стар.

— Колко стар?

— По-стар от вас.

— Над четиридесет?

— По-стар.

— Може да е бил таткото на Тод — каза русата подигравателно.

— Таткото може да се целува, нали, Мар?

— Може би — отвърна червенокосата. — Малкият Тод и татко му се целуват.

Двете се спогледаха и се разкискаха.

— В никой случай — продължи червенокосата. — Това си беше чиста любов. — Тя се замисли. — Всъщност дъртият имаше доста добър тен. За дъртак като него. Приличаше май на Том Селек.

— Да не беше с мустачки? — попитах я веднага аз.

Червенокосата напъна мозъка си.

— Май да. Спомням си само, че ми заприлича на Том Селек. На един стар Том Селек. Добър тен. Широкоплещест.

Русата бръкна в кутията между двете и каза:

— Бадеми. — Усмивка. — Хайде сега да видим как ще стане.

Тя извади една ядка от кутията и я сложи между зъбите си. Погледна ме, бавно, бавно пое с език бадема и чак тогава го схруска.

— Значи тогава видяхте другия за последен път? — казах аз. — Преди пет седмици.

— Аха — отвърна червенокосата. — Преди доста време.

— И така — каза русата, — можете ли да направите нещо за нас?

— Както вече казах, не съм в бизнеса с недвижими имоти, но познавам някои хора. Нека първо проверя. Защо не ми запишете имената и телефоните си?

— Дадено — просия червенокосата и изведнъж усмивката ѝ угасна.

— Какво?

— Нямаме нищо за писане.

— Няма проблем — казах аз, с усилие потискайки желанието си да ѝ намигна.

Отидох до севилята, намерих химикалка и една стара фактура от сервиза и ѝ ги занесох.

— Пишете на гърба на това.

Тя започна да пише, използвайки кутията за подложка, русата гледаше, а песът мушна влажния си нос в ръката ми и заскимтя от удоволствие, когато го почесах зад ушите.

— Ето.

Червенокосата ми подаде листчето.

Мария и Треиси. Завъртян почерк. Над двете „и“-та вместо точки — сърца. Адрес във Флорес Меса Драйв. Централата, започваща с 456.

Усмихнах се и казах:

— Чудесно, ще направя каквото мога. А дотогава — късмет.

— Вече го намерихме — отвърна русата.

— Какво сме намерили? — попита я червенокосата.

— Късмета. Винаги постигаме това, което искаме, нали, Мар?

Голфът рязко се отдалечи сред кискане и облаци прах.

Гледах подир тях, докато изчезнаха по Броуд Бийч Роуд. Мина цяла секунда, преди да се сетя, че тия двете бяха горе-долу колкото Мелиса.

Обърнах колата и подкарах към магистралата.

Възрастен мъж и млад жребец.

Възрастен мъж с мустачки и тен.

Много гейове с тен и мустачки има в Лос Анджелис. И много бели мерцедеси.

Но ако Дон Рамп кара бял 560 SEC с лети джанти, изобщо нямаше да се колебае в предположенията си.

Поел на юг по магистралата към къщи, направих предположението макар и без доказателство. Отначало дадох роля на Рамп като любовник на Никуист, а после преразпределих ролите, като се сетих за напрежението, което бях усетил между Джина и Никуист.

Дали пък не е било поредното мъжко пъчене от негова страна?

И гняв от *нейна*?

А тя дали *знае*?

Дали това има нещо общо с нейните намеци за промяна в стила на живот?

Отделни спални.

Отделни сметки.

Отделни съдби.

А дали не е знаела за Рамп, когато се е омъжвала за него?

Защо, след като толкова дълго е живял като ерген, е решил да се ожени за нея?

Банкерът и адвокатът на Джина изглеждаха сигурни, че не го е направил за пари, и подкрепиха твърдението си с предбрачния договор.

Да, но предбрачните договори, както впрочем и завещанията, могат да бъдат оспорвани. А застрахователни полици за живот могат да бъдат измъкнати и без знанието нито на банкера, нито на адвоката.

А може и наследството да няма нищо общо. На Рамп може просто да му е харесало да живее сред добрите и консервативни жители на Сан Лабрадор.

Едно сърце, един дом и едно дете, мразещо го и в червата.

Каква по американска комбинация от това?

[1] Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

22.

Прибрах се вкъщи малко след пет часа. Майло го нямаше. Беше си записал ново съобщение на телефонния секретар. Не толкова мизантропско. По-делово — моля, оставете съобщение. Казах да ми се обади, моля, когато може.

Звъннах в Сан Лабрадор и слушалката вдигна Мадлен.

Мадмоазел Мелиса не се чувствала добре. Спяла.

Ноп, мосю също го нямало.

Пресекнал глас. Щрак.

Уредих плащането на някои сметки, подредих къщата, нахраних рибите — забелязах, че изглеждат уморени, особено женските. Половин час на ски уреда, след което се изкъпах.

Когато погледнах часовника си, бе станало седем и половина.

Петък вечер.

Вечер за срещи.

Без да мисля много, вдигнах телефона и позвъних в Сан Антонио. Отговори предпазлив мъжки глас.

— Ало?

Когато попитах за Линда, той каза:

— Кой се обажда?

— Неин приятел от Лос Анджелис.

— О! Тя е в болницата.

— Нещо с баща й?

— Да. Аз съм Конрой, чичо й... брат на баща й. Днес дойдох тук от Хюстън.

— Обажда се Алекс Делауер, господин Овърстрийт. Приятел съм на Линда. Дано не е нещо сериозно.

— Да, и ние така казваме, но се опасявам, че случаят не е такъв. Брат ми изпадна в кома тази сутрин. Успяха да го върнат в съзнание, но не беше лесно — имал някакви проблеми с кръвообращението и бъбреците. Лежи в интензивното отделение. Цялото семейство е там. Аз само минавах да взема някои неща и вие се обадихте.

— Няма да ви задържам.
— Благодаря ви, сър.
— Моля ви, кажете на Линда, че съм се обаждал. Ако мога да направя нещо, обадете ми се.
— Разбира се, ще ѝ кажа, сър. Благодаря ви за предложението.
Щрак.

Не биваше да го правя, но въпреки това го направих.

— Ало.

— Алекс! Как си?

— Имаш ли някаква среща тази вечер?

Тя се засмя.

— Среща? Не, просто си седя тук до телефона.

— А какво ще кажеш да промениш малко това?

Пак смях. Защо ми прозвуча толкова приятно?

— Ами-и, не знам — отвърна тя. — Мама винаги ми е казвала да не излизам с момчета, които не ми звъннат до сряда вечерта.

— Добрата стара мама.

— Ама пък бе пълен въздух по много други въпроси. В колко часа?

— След половин час.

Отидохме в един китайски ресторант в Брентууд — книжни фенери, прекрасна храна — и пирувахме цял час, след което излязохме и посетихме един комедиен клуб в Холивуд. Приятно местенце, където едно време много обичахме да идваме двамата. Оттогава никой от нас не бе идвал.

Атмосферата обаче сега бе друга — драпирани в черно стени, заплашително изглеждащи яки типове с мутри на убийци и с коси, вързани на опашки, мирис на застоял дим и враждебност. Масите бяха пълни с нощни плужеци с мътни погледи и техните безврати телохранители.

Двамата с Робин се спогледахме и тя поклати глава. Излязохме. Отворих ѝ вратата на колата, тя седна вътре и се сгуши към вратата.

Подкарах към къщи.

Влязохме у дома, напълних ѝ ваната с гореща вода и след около половин час излезе оттам розова и сънлива. Седнахме в леглото и играхме джин, разсеяно хвърляйки по едно око към уестърна по телевизията. Докъм два часа сутринта вече бяхме изиграли дузина игри — по шест победи за всеки — и решихме, че е време за сън.

На другия ден, събота, Майло никакъв не се обади. От Сан Лабрадор — също никакви новини. Позвъних, слушалката отново вдигна Мадлен и ми бе казано, че Мелиса още спи.

Двамата с Робин прекарахме по-голямата част от деня заедно. На обяд хапване, после разходка до Фармърс Маркет за пазаруване и убиване на времето. Лека вечеря в един морски ресторант към Сънсет Бийч, след това прибиране — този път у тях — в седем, откъдето звъннах до къщи да проверя няма ли съобщение, а тя превъртя касетата да чуе нейните.

За мен нямаше нищо, но един известен певец ѝ бе звънял по три пъти на час през последните три часа. Познатият баритон едва съдържаше паниката в гласа си.

Тревога, Роб. В неделя сме на концерт в Лонг Бийч. Току-що се върнахме от шоу в Маями. От влагата китарата на Пати се изкоруби. Обади ми се в „Сънсет Маркис“, Роб. Моля те, Роб, няма да излизам никъде.

Тя изключи машинката и каза:

— Прекрасно.

— Доста сериозно ми прозвуча.

— О, да. Щом той лично се обажда, а не някой от гавазите му, значи ножът е опрял до кокала.

— А кой е Пати?

— Един от китаристите му — отвърна тя и влезе в кухненския бокс. — Искаш ли нещо за пиене?

— Точно сега не, благодаря.

— Сигурен ли си? — Напрегнат глас и крадлив поглед към телефона.

— Абсолютно. Няма ли да му се обадиш?

— Може ли?

Поклатих глава.

— Всъщност съм малко уморен. Стар човек съм и ме уморяваш.

Тя отвори уста да каже нещо, но в този момент телефонът иззвъня. Робин вдигна слушалката и каза:

— Да, току-що влизам и го чух... Не, по-добре е ти да я донесеш тук. Тук по-добре работя... Добре, доскоро.

Тя затвори, усмихна се и вдигна рамене.

Изпрати ме до колата, целунахме се лекичко, избягвайки разговора, и я оставих да работи. Останах сам да се радвам на живота.

Но нещо не бях в съответното настроение и след като минах няколко пресечки, спрях на една бензиностанция и от обществения телефон там отново се опитах да се свържа с Майло.

Този път Рик отговори.

— Той току-що се прибра, Алекс, и веднага след това излезе. С моята кола, взе и мобифона. Ето ти номера.

Аз го записах, благодарих му, затворих и го набрах. Майло отговори още след първото иззвъняване.

— Стърджис.

— Аз съм. Какво става?

— Колата — отвърна той. — Намерили са я преди два часа. Близо до каньона Сан Гейбриъл. Язовир „Морис“.

— Ами...

— От нея никаква следа. Само колата.

— Мелиса знае ли?

— Тук е, дойде с мен.

— Как е?

— Доста раздрусана. Ония от Бърза помощ я прегледаха, казаха, че физически нищо й няма, но да я държа под око. Нещо по-специално да ме посъветваш в тази насока?

— Само стой при нея. Кажи как се идва дотам?

23.

Изхвъркнах на магистралата при Линкълн. Движението бе доста интензивно и по целия път до 134 трябваше да се справям със стрелкащи се и в двете посоки за никъде не бързащи коли — в края на краищата бе събота вечер. Но към Глендейл колите намаляха и докато стигна до отклонението за 210, магистралата вече бе само моя.

Карах по-бързо от обикновено, оставих зад гърба си северните покрайнини на Пасадина, минавайки покрай отбивката, откъдето преди два дни Джина е излязла на магистралата.

Пътят бе пуст и чувството за самота се поддържаше от тъмнината, отделяща града от варовиковата пустиня в подножието на планината Сан Гейбриъл. Лоша нощ да търсиш някого.

На километър и половина преди изхода за магистрала 39 намалих и огледах мястото, където пътното ченге е видяло ролс-ройса. Пътят бе отделен от висока до прозорците на колата бетонна звукоизолираща стена. Единственото нещо, което може би се е виждало — дори и за окото на познавач — сигурно е било само прочутата емблема над радиатора, подгонена от някаква бляскава феерия стъкло и метал.

Учудващо е, че въобще е могъл да забележи нещо.

Но е бил прав.

Пресякох един железопътен прелез и влязох в градче, което май изобщо не бе излизало от петдесетте — бензиностанции на пълно обслужване, малко магазинчета. Път 39 се превърна в булевард „Сан Гейбриъл Каньон“. Севилята задрънча по стар асфалт, профучавайки през квартали с тъжни малки къщи и паркинги за камиони, оградени от пътя с ниски тухлени стени.

Никакви драсканици по стените. По това май се разбираше, че си попаднал на село. По алеите пред къщите бяха паркирани коли и пикапи. Стари коли и пикапи — ни една от тях нямаше никога да се превърне в класика. Ролсът би изпъквал тук като свински уши в рядка кал.

Пътят започна да се изкачва нагоре и къщите изостанаха назад, за да отстъпят място на по-големи парцели — конюшни и ферми за коне зад дървени огради. На около стотина метра пред мен се появи осветена табела на служба „Горско управление“, уведомяваща ме, че навлизам в пределите на Национален парк „Анджелис Крест“ и че трябва да спазвам установените правила. До пътя имаше информационна будка, чиито врати и прозорци бяха заковани с дъски. Въздухът стана много приятен за дишане. През прорязана на две гранитна скала двупосочният път продължаваше нататък в мрака.

Включил дълги и придържайки се към светлоотразителните блокчета в средата на пътя, подкарах още по-бързо. Няколко километра по-нататък чух далечно равномерно боботене, което се приближаваше и постепенно нарасна до оглушителен рев, като че ли нещо всеки момент щеше да се срине върху главата ми.

В горната част на предното стъкло се появиха две рубиненочервени светлини, снишиха се надолу и поеха право пред мен, след което рязко се издигнаха нагоре и свиха на север. Тъмнината бе нарязана от блестящите остриета на прожекторите, осветяващи върхарите на дърветата, склона на планината и потрепващата повърхност на вода.

На следващия завой водата отново се видя.

Опитах се да карам подир мигащите светлини на хеликоптерите и след около половин километър видях стената на язовира да се издига от тъмната маса вода.

Покрай пътя — на голяма табела надпис:

ЯЗОВИР „МОРИС“

ВОДОДАЙНА ЗОНА НА ЛОС АНДЖЕЛИС

От доста време Южна Калифорния нямаше нужда да ползва услугите на язовир, за да пие вода — новата система работеше вече четвърта година. Но дълбочината на язовира сигурно бе доста голяма. Стотици милиони галони вода — мастиленочерна и тайнствена.

Майло ми бе казал да търся служебен път покрай брега на язовира. Първите два, които вече бях подминал, бяха затворени с портали, на които висеше катинар. Осем километра след това го видях — проблясващи светлини, примигващи оранжево-червено-сини буркани, движещи се сенки. Голяма група коли — някои с работещи на място двигатели и бълващи бял пушек ауспуси.

Черно-белите коли на полицията от Асуза. Шерифи от Лос Анджелис. Три джипа на местното Горско. Линейка.

Зад единия от джиповете — рязка смяна на марките. Заоблената задница на бялото порше на Рик. И още една бяла кола — „Мерцедес 560 SEC“. С лъснати до блясък лети джанти.

По средата на пътя излезе полицай и ми махна да спра. Полицаят се оказа млада жена с руса опашка. С фигура, която правеше бежовата униформа по-стилна, отколкото заслужаваше.

Подадох глава навън.

— Съжалявам, сър, пътят е затворен.

— Аз съм доктор. Дъщерята на госпожа Рамп е моя пациентка. Извикаха ме да дойда.

Попита ме как се казвам, дадох ѝ документите си. След като ги разгледа, тя се обърна към мен:

— Един момент. През това време можете да изгасите двигателя, сър.

Отдръпвайки се встрани, тя заговори в уоки-токите, след което се върна и кимна.

— Добре, сър, можете да оставите колата си тук и ключовете на контакта, ако, разбира се, нямате нищо против да я дръпна оттук, в случай че се наложи.

— Нямам нищо против.

— Всички са долу — посочи тя към отворената врата. — Внимавайте, много е стръмно.

Алеята беше широка, колкото да мине кола по нея, врязана в склона, обрасъл в мескинов храсталак. Асфалтът осигуряваше известно сцепление с подметките, но въпреки това трябваше да слизам странично надолу.

Продължих така още доста време и най-накрая видях дъното на алеята. Завършваше на равна площадка, от която тръгваше друга алея, водеща към малък дървен кей. Имаше стълбове с улични лампи,

хвърлящи бледа светлина. Около един от тях се бяха събрали хора в униформи и гледаха към нещо вляво от кея. Говореха, опитвайки се да надвикат рева на хеликоптерите. Оттук не се чуваше нищо от разговора им.

Продължих да слизам и видях обекта на вниманието им — ролс-ройс с потънала във водата задница и вирнати във въздуха предни колелета. Шофьорската врата бе отворена докрай — висеше на пантите си на централната колонка.

Погледнах към тълпата и забелязах Дон Рамп по риза, застанал до полицейския шеф Чикъринг, втренчил поглед в колата, с едната ръка на главата, а другата — стиснала панталона отстрани, сякаш се мъчеше да се стегне в буквалния смисъл на думата.

Майло на пръв поглед никакъв не се виждаше. Накрая го открих малко по-встрани, извън осветената зона. Бе облечен в едноцветна риза и дънки. С една ръка бе прегърнал Мелиса, чиито рамене бяха наметнати с черно одеяло. Устните му бързо се движеха, но не можех да преценя дали Мелиса го слуша.

Заслизах надолу към тях.

Майло ме видя и се намръщи.

Мелиса погледна към мен, но остана под ръката му. Лицето ѝ бе бяло и неподвижно като маска.

Повиках я по име.

Не отговори.

Поех двете ѝ ръце и леко ги стиснах.

— Всички още са долу — каза тя с безплътен глас.

Майло се обади с тон на опитен преводач:

— Водолазите.

Един от хеликоптерите кръжеше ниско над язовира и с помощта на прожекторите си изрязваше бели кръгове леко проблясваща вода. Някой извика. Мелиса дръпна ръцете си и се извърна натам.

Един от служителите на Горското светеше със силно фенерче, застанал до водата. На повърхността се появи водолаз в мокър костюм, свали си маската и поклати глава. Докато излизаше от водата, показва се още един водолаз. И двамата започнаха да свалят бутилките и коланите с тежести.

Мелиса изръмжа и извика:

— Не-е!

После се спусна към тях. Двамата с Майло се завтекохме след нея. Тя стигна до водолазите и кресна:

— Не! Няма да спирате!

Водолазите се дръпнаха от нея и сложиха апаратите си на земята. После вдигнаха поглед към приближаващия се Чикъринг, придружен от един заместник-шериф.

— Каква е ситуацията? — попита той водолазите.

— Черно като в ада — отвърна единият, хвърляйки притеснен поглед към Мелиса. — Наистина е много тъмно, сър.

— Ами тогава си светете с нещо! — изкрещя Мелиса. — Хората открай време извършват нощни гмуркания, не е ли така?

— Госпожице — започна водолазът. — Ние...

Пресече се и затърси подходящи думи. Беше млад — не по-възрастен от самата нея. Луничаво лице, руси мустачки под обелен от слънцето нос. На брадичката му бе залепнало някакво водорасло. Зъбите му започнаха да тракат и той трябваше да стисне челюсти, за да ги спре.

Намеси се другият водолаз, също така млад като първия.

— Имахме прожектори, госпожице. — Той се наведе и вдигна нещо от земята. Показа й го и продължи: — Ето ги. Те са със специални крушки, отлични за такъв вид... Проблемът е, че дори през деня водата е мътна, а през нощта...

Той поклати глава, разтърка длани и сведе поглед към земята.

Русият водолаз бе използвал случая и се бе отдръпнал няколко метра назад. Беше застанал на един крак, сваляше плавника си. После смени крака и задърпа другия. Някой му донесе одеяло точно като това на Мелиса. Другият водолаз го изгледа с копнеж.

— Но това е вододайна зона, по дяволите! — кресна Мелиса. — Това е питейна вода, как така ще е мръсна?

— Не съм казал мръсна, госпожице — търпеливо обясни вторият водолаз. — Казах мътна. Нещо като матово стъкло. Такъв е естественият цвят на водата — има много минерали. Елате тук през деня и ще видите, че цветът ѝ е наистина тъмнозелен... — Той млъкна и погледна тълпата за подкрепа.

Заместник-шерифът пристъпи напред. На табелката над джобчето му пишеше ГОТИЪР. Под нея се виждаха няколко реда

лентички. Изглеждаше на около петдесет и пет. Очите му бяха сиви и уморени.

— Правим всичко възможно да намерим майка ви, госпожице Дикинсън — започна той, показвайки равни и пожълтели от тютюна зъби. — Хеликоптерите ще продължат търсенето из целия парк в радиус от тридесет и пет километра. Колкото до язовира, хората от поддръжката ни изпратиха лодки веднага и всеки квадратен сантиметър от повърхността му е претърсен. Обаче що се отнася до това под повърхността, в момента нищо повече не може да се направи.

Той говореше тихо и убедително, мъчейки се да предаде ужасната истина, но без да звучи ужасно. Ако Джина е под повърхността, вече няма смисъл да се бърза.

Мелиса замачка ръце, изгледа го с убийствен поглед и замърда устни.

Чикъринг се намръщи и пристъпи напред.

Мелиса затвори очи, вдигна ръце и нададе сърцераздирателен вик. Плесвайки двете си ръце върху лицето, тя се преви, обхваната сякаш от колики.

— Не, не, не!

Майло тръгна към нея, но аз се оказах по-бърз и той спря. Хванах я за раменете и я притиснах към себе си.

Тя се опита да се бори, непрекъснато повтаряйки думата „не“.

Държах я здраво и тя постепенно се отпусна. Но като че ли прекалено се отпусна. Повдигнах с пръст брадичката ѝ. Кожата ѝ бе студена като пластмаса. Все едно нагласях манекен.

Бе в съзнание и дишането ѝ бе нормално. Очите ѝ обаче бяха празни и нефокусирани и усещах, че ако я пусна, тя ще се свлече на земята.

Тълпата униформени мъже гледаше. Обърнах я с гръб към тях.

Тя изстена и някои от тях трепнаха. Един се обърна с гръб, после втори и така постепенно всички се дръпнаха към ролса.

Чикъринг и Готиър малко се позабавиха. Полицейският шеф впери озадачен и раздражен поглед в мен, после обърна гръб и се присъедини към останалите. С вдигнати вежди Готиър го гледаше как се отдалечава. След това се извърна към нас и погледна угрижено към Мелиса.

— Всичко е наред — казах. — Ще я изведем оттук, ако естествено нямате нищо против.

Готиър кимна. Чикъринг гледаше във водата.

Дон Рамп стоеше сам, затынал до глезените в кал. Изведнъж се бе превърнал в крехък, прегърбен мъж.

Опитах се да привлека вниманието му и си помислих, че съм успял, когато се обърна към мен.

Той обаче се взираше през мен с неவிждащ поглед.

Хеликоптерите се бяха отдалечили някъде на север и бръмченето им като че ли приближаваше. Изведнъж сетивата ми рязко разшириха обсега си на действие като блендата на фотоапарат. Чух как водата тихо подплисква по брега. Усетих аромата на тревата, едва доловимия мирис на изгоряло масло и бензин.

Мелиса също трепна, отваряйки се към света наоколо.

Като рана. Плачейки тихо, ритмично. Плачът и мъката й постепенно се превърнаха в тънък и протяжен вой, който се издигна над водата и приглушения говор на мъжете до колата.

Майло се намръщи и премести тежестта на тялото си от единия крак на другия. Бе стоял зад мен през цялото време, а аз не бях го усетил.

Може би именно това движение изкара Рамп от унеса му. Той тръгна към нас, направи пет-шест колебливи крачки, после сякаш премисли, спря се и се извърна.

24.

Двамата с Майло, полувлачейки, полуносейки я, качихме Мелиса горе в колата ми. Той се върна при ролса, а аз подкарах към дома ѝ. Тя сложи глава на облегалката, затвори очи и докато сляза от планинския път, вече тихичко похъркваше.

Вратите на къщата на Съсекс Нол бяха отворени. Занесох я до вратата и почуках. След, както ми се стори, доста време Мадлен отвори, облечена в дълга бяла рокля, закопчана плътно догоре. По широкото ѝ лице не се четеше никаква изненада — суровият израз говореше за човек, свикнал да се отдава на мъката си в самота. Минах покрай нея, влязох в огромната предна стая и положих Мелиса на един от диваните.

Мадлен забързано изчезна нанякъде и се върна с възглавница и одеяло. Коленичейки до дивана, тя повдигна главата на Мелиса и подпъхна възглавницата под нея. После ѝ събу маратонките, зави я с одеялото и внимателно го подви под краката ѝ.

Мелиса се обърна към облегалката на дивана. Под одеялото потрепна някакво движение, ръката ѝ се показва навън. С изпънат напред палец ръката се плъзна нагоре и спря, когато пръстът докосна устните ѝ.

Все още коленичила, Мадлен отмести косата от челото на Мелиса. После се изправи, оправи роклята си и ме погледна с твърдо и въпросително изражение, което изискваше незабавна информация.

Повиках я с пръст да се отдалечим от Мелиса и тя ме последва. Когато спряхме, тя се приближи съвсем близо до мен, дишайки учестено — мощната ѝ гръд тежко се надигаше. Косата ѝ бе силно опъната назад. Миришеше на някакъв одеколон от розова вода.

— Само колата ли, мосю?

— За нещастие — отвърнах аз и ѝ казах за търсенето с хеликоптерите.

Очите ѝ бяха сухи, но въпреки това тя бързо ги избърса с кокалчетата на свития си юмрук.

Продължих:

— Може да е някъде из парка. Ако е все още там, ще я намерят.

Мадлен не каза нищо, само изпука с пръсти.

Откъм Мелиса се чуха звуци. Бе налапала палеца си и от време на време го посмукваше.

Мадлен погледна към нея, после отново към мен.

— Вие остава, мосю?

— Ще постоя малко.

— Аз съм тук, мосю.

— Добре. Ще се сменяме.

Тя не отговори.

Несигурен дали нямаме проблем с езикова бариера, добавих:

— Ще стоим при нея един след друг, за да не я оставяме сама.

Тя не реагира и на това. Просто стоеше и ме гледаше с нетрепващ поглед.

Казах:

— Искаш да ми кажеш нещо ли, Мадлен?

— Ноп, мосю.

— Тогава можеш да отидеш да си починеш.

— Не уморена, мосю.

Седяхме в двата края на дивана срещу този, на който Мелиса бе заспала. Мадлен на няколко пъти скача, за да оправя одеялото ѝ, въпреки че момичето се размърдваше едва-едва. Никой не говореше. Мадлен изпукваше с пръсти от време на време. Тъкмо го правеше вече за десети път, когато звънецът на вратата иззвъня. Подтичвайки към нея с толкова грация, колкото ѝ позволяваше масата, тя я отвори и Майло влезе.

— Мосю Стърджис. — Отново жадна за новини.

— Здравей, Мадлен. — Той поклати глава и лекичко я потупа по ръката. — Как е нашето момиче?

— Спи.

Той влезе в стаята и се наведе над Мелиса. Пръстът ѝ все още бе мушнат в устата. Няколко кичурчета коса бяха паднали върху лицето ѝ. Той като че ли посегна да ги махне, но се спря.

— Откога е така? — попита Майло тихо.

— Откакто я сложихме в колата — отвърнах.

— Това добре ли е?

Двамата се преместихме малко по-нататък. Мадлен се доближи, но остана по-близо до Мелиса.

— Като се имат предвид обстоятелствата.

Мадлен се обади:

— Аз ще стоя при нея, мосю Стърджис.

— Разбира се — каза Майло. — А ние двамата с доктор Делауер ще бъдем в кабинета.

Тя кимна леко.

Докато вървахме към петоъгълната стая без прозорци, подхвърлих:

— Ти май си имаш нова приятелка?

— Старата Мадли ли? Не може да се каже, че се киска често, но пък прави страхотно кафе. От Марсилия е. Преди двайсет години, на връщане от Сайгон, минах оттам.

Целият плот на малкото бюро бе покрит с листове, изпълнени с почерка на Майло. На друго дървено писалище пък имаше още цял топ хартия и още пръснати листове, затиснати от мобифон. Антената му бе изтеглена и Майло я прибра.

— Това е работното място на Мелиса — посочи той писалището. — Направихме цял оперативен център. Умно хлапе. Изобретателно. Цял ден дрънчахме с телефоните, нищо не постигнахме, но усърдието ѝ не намаля ни най-малко. Виждаш съм детективи, които не могат да се справят така добре с отчаянието като нея.

— Тя е мотивирана.

— Аха — отвърна той и седна зад бюрото.

— Как разбрахте за колата?

— В седем часа спряхме, да хапнем по един сандвич. Шегуваше се, че щяла да се откаже от Харвард и да стане частен детектив. За първи път я виждах да се усмихва. Докато хапвахме, се обадих на пътната полиция. Правех го редовно по веднъж на смяна, за да не кажат, че непрекъснато им вися на главата. Не очаквах нищо особено, но операторката каза: „О, да, току-що постъпи информация“ и ми разказа подробностите. Мелиса сигурно ми е видяла изражението, защото си изгърва сандвича. Нямах как, казах ѝ всичко. После настоя да дойде с мен.

— По-добре, отколкото да виси вкъщи и да чака.

— И аз така си помислих.

— А кой е намерил колата?

— Един от горската полиция на парка по време на редовната обиколка. Забелязал, че служебната врата е отворена, и решил да провери. През нея влизат хората от експлоатацията на язовира, за да вземат проби от водата. А горската полиция пък гледат да не пускат външни хора наоколо да пикаят в питейната вода. Та, катинара на вратата го нямало. Това обаче не му се сторило много странно, защото ония понякога забравяли да затварят. Това даже се превърнало в нещо като шега между тях и горските. Малко останало на нашия човек да не слезе до долу.

— Какво мислиш, е станало? — попитах го аз.

— А аз се питам защо поначало е тръгнала натам и защо именно по този път. Кой знае? Чикъринг вдигна голяма аларма с нейната фобия. Убеден е, че се е загубила, панирала се е и е тръгнала да търси място, където да се посъвземе. Другите са готови да глътнат тая версия. А на теб как ти се струва, има ли резон?

— Може би. Ако е искала да си нормализира дишането и да си вземе лекарството, тя е имала нужда от уединение. Обаче как така колата се е озовала във водата?

— Прилича на катастрофа — отвърна той. — Паркирала е съвсем близо до брега, следите са само на четиридесет и пет сантиметра от ръба. Селекторът за скоростите бил в неутрално положение. Специално при този модел, когато включиш на задна и изгасиш двигателя, задната автоматически се превръща в паркираща скорост. Тя не може да се нарече опитен шофьор и преобладаващото мнение е, че я е изгървала и колата сама е мръднала. Тоя модел е с барабанни спирачки и сервоусилвател, който при изгасен двигател действа трудно и мудно. Трябва да удариш наистина здравата спирачките, за да спреш.

— А защо не е отишла чак на дъното?

— Под водата има стоманени фланци, които стърчат на няколко метра от бетона. Образуват нещо като стъпало. За лесна поддръжка. Задните колела са се заклезили в тях и шерифът разправя, че бая зор ще видят, докато я измъкнат.

— А шофьорската врата отворена ли е била, когато ченгето е видяло колата?

— Да. Първата му работа била да види дали вътре няма някого. Колата обаче била празна. Водата била до седалките. Вратата може да се е отворила случайно, при тръскането — пантите ѝ са на централната колонка и тя се отваря отпред. Но може и тя да се е опитвала да излезе.

— Относно това, дали е успяла, какво е преобладаващото мнение?

Той погледна листовете, сграби една шепа от тях и ги остави на топка на бюрото.

— Най-популярната теория е, че или си е ударила главата, или е припаднала от страх, след което е изпаднала от колата. А язовирът е дълбок — над трийсет и пет метра. И е стръмен, не като плувен басейн — заминаваш право надолу. Сигурно е потънала за секунди. Мелиса казва, че не я бивало да плува. Не е влизала в басейна от години.

— Мелиса каза също така, че не обичала водата — казах. — И ако е така, какво е правела поначало там?

— Откъде, по дяволите, да знам? Може това да е част от нейната самотерапия. Да се изправи лице в лице с нещата, които я плашат. Има ли някакъв смисъл в това, как ти се струва?

— Не ми звучи правдоподобно — отвърнах. — Помниш ли какво каза, когато разбра, че са видели колата? Гледахме картата и ти каза, че не ти се вярва да е тръгнала на север, защото натам е Анджелис Крест, а тя не ти изглеждала като човек, който ще тръгне да се катери по него.

— Е, та?

— Не знам — вдигнах рамене аз. — Но целият този трагичен инцидент е основан на презумпцията, че тя е била сама. Ами ако някой друг я е закарал дотам и я е хвърлил в язовира? Окачил ѝ е камък на шията, за да не изплува, после е блъснал колата, за да имитира катастрофа, обаче ролсът е бил спрян от фланците.

— А къде е отишъл после този друг?

— Ами по широкия бял свят — гората е огромна. Ти сам веднъж ми каза, че била идеално място за укриване на труповете.

— Не знаех, че си слушал толкова внимателно.

— Винаги слушам.

Той смачка още една шепа листовете, после прокара длан през лицето си.

— Алекс, след толкова години в полицията не е необходимо да ме убеждаваш да гледам лошите страни на хората. Обаче в този случай засега нищо не ни подсказва, че е имало груба игра. Дай ми отговор на въпросите кой и защо.

— Когато умре някоя богата жена, кого най-напред започвате да подозирате?

— Съпруга. Да, но този няма никаква изгода, така че какъв му е мотивът?

— Може и да има изгода. Независимо от това, какво казват Ангър и адвокатът, предбрачните договори могат да бъдат оспорени. При такова голямо имущество като това дори и един-два процента ще представляват значителна сума. А застрахователни полици могат да се издават и без знанието на адвокати или счетоводители, та дори без знанието и на самия застрахован. Освен това той има още една тайна.

Разказах му за това, което бях научил в Малибу.

Той отблъсна стола си назад и опъна крака, но като че ли пак не му стана удобно.

— Дон, старото мъжкарче.

Продължих:

— Това обяснява защо бе толкова враждебен, когато се видяхте за първи път. Знаел е кой си от телевизията и се е безпокоял, че може да знаеш за него.

— Откъде?

— Обикновени контакти с кръговете на гейовете.

— Да бе, точно такъв съм — каза той. — Господин Активиста. Преки връзки с гей кръговете.

— Нямам е начин откъде да знае, ако сам не е бил в тези кръгове. Като се вземе предвид фактът, че има ресторант в Сан Лабрадор, това е малко вероятно. А може и просто да се е стреснал — самото ти присъствие там го е заплашвало. Напомняло му е за тайната му.

— Заплашвало — каза той. — Знаеш ли, на мен също ми се стори, че може да знае нещо за мен. Тогава си помислих, че е антихомо настроен фашист, и малко остана да му кажа „Майната ти“ и да си изляза. След това обаче ми се стори, че го забрави, така че и аз го забравих.

— След като е видял, че насочваш вниманието си към Джина, а не към него, той е помислил, че тайната му е в безопасност.

Той се усмихна кисело.

— Не стоя там твърде дълго време.

— Сега като си помисля — продължих аз, — май се е безпокоял за тайната си от самото начало. Първи спомена за вилата. Обаждал се е дотам. Два пъти. Помислил си е, че това е достатъчно. Нямамо е откъде да знае, че аз ще отида дотам. Но макар и да го направих, чист късмет беше, че разбрах. Ако Никуист не беше преиграл малко с ония две момичета и ако не бях се срещнал с тях по-късно, нямаше да заподозра нищо такова.

— Какво представлява тоя Никуист, освен че преиграва нещата?

— Рус, хубав, занимава се с културизъм, със сърф. Момичетата разправят, че при него постоянно идвали и си отивали мъже. Казвал им, че ги тренира.

— Златното момче — каза Майло. — Какво клише!

— Точно това си помислих и аз. Когато го заподозрях, че Джина има нещо с него.

Той вдигна вежди.

— Това пък кога е станало?

— Още от самото начало, но не бях помислил сериозно за това. — Разказах му за случката с пепсито. — До вчера, когато видях как Никуист се прави на сваяч с ония мацки. После мацките ми казаха за него и Рамп и чак тогава разбрах, че сваячката му е само фасада.

— А може и да не е.

— Какво искаш да кажеш?

— Тод може да се окаже работливо момче.

— Обръща резбата, когато си поиска?

Той се усмихна.

— Имало е и такива случаи.

Откакто бях влязъл в стаята, стърчах прав. Усетих се и седнах в едно от креслата.

— Помниш ли как Мелиса казваше, че майка ѝ ценяла любезното отношение и толерантността у мъжа. Може би именно това е харесвала у Рамп — че е бил толерантен към фобията ѝ. Може би пък е искала да каже за толерантността му към занасянето ѝ с Никуист и/или други сексуални набези. Добре, но ако толерантността не е взаимна? Изневярата е едно, а нарушението на сексуалните предпочитания —

съвсем друго. Ако Джина е разбрала, че дели Тод с Рамп, това може да я е побъркало.

— Дори и двамата с Никуист да са нямали нищо, новината, че Рамп е гей или бисексуален, е можело да я побърка — каза Майло.

— Каквото и да е, тя е научила нещо, което я е накарало да си каже, че повече така не може. Време е да бяга и психически, и физически. Да предприеме гигантска стъпка през отворената врата.

— Промяната ще е за Рамп, ако го изрита.

Кимнах.

— Няма да има никакви красиви къщи, никакви вили, никакъв тенис... А хората бързо свикват на хубавото. А ако причината за развода изскочи на бял свят, той ще загуби далеч повече неща, отколкото само лукса. В Сан Лабрадор той ще е свършен. Само не мога да видя никакви признаци на враждебност между него и Джина. Мелиса също, макар че можеш да се обзаложиш, че тя гледа с четири очи да види такова нещо.

— Аха — каза Майло, — но и двамата едно време са били артисти и са свикнали да играят. Могат доста добре да ти представят картинка на блажен семеен живот. Пък и не е ли така именно за снобите в Сан Лабрадор? Носът високо-високо в небето, никой да не може да го стигне и с лайняна клечка.

— Именно.

Той млъкна и се замисли.

— Какво? — попитах.

— Ти ме накара да се замисля... за Рамп. Би било много хубаво, ако успеем да разберем какво и колко знае Джина за сексуалността му. Мислиш ли, че е говорила за това с ония терапевти?

— Много е възможно, но не мога да си представя как ще нарушат тайната.

— За мъртви хора пазенето на анонимността важи ли?

— Според етиката, да. Обаче не съм сигурен каква е ролята на закона по този повод. Ако има подозрение за мръсна игра, могат да ги принудят да си поотворят малко картоните. Иначе не мога да ги видя като помагачи. Освен това огласяването може да им навреди.

— Аха — кимна той. — За пациент на дъното на язовир едва ли дават Нобелова награда за медицина.

Съзнанието ми отново се върна към мастилената вода. Над трийсет и пет метра плюс някой и друг метър тиня.

— Ако е на дъното му, какви са шансовете да намерят трупа й?

— Не са кой знае какви. Както каза и оня водолаз, видимостта е отвратителна, дъното — голямо. Не можеш да го пресушиш. Освен това трийсет и петте метра са близо до границата на спускане с акваланг. За по-надолу ще е необходимо оборудване за дълбоко гмуркане. Кое е свързано с по-големи разходи, повече време и с малки шансове за успех. Момчетата на шерифа не бързаха да попълнят бланките за молба за такова оборудване.

— Онова място там е само под юрисдикцията на шерифа, така ли?

— Аха. Чикъринг се наака от радост. Преобладаващото мнение беше да изчакаме природата да ни помогне.

— Тоест?

— Да изчакаме трупът да изплува.

Представих си как изпълненият с газове, полуразложен труп се издига към повърхността. Запитах се как ще утешавам Мелиса, ако и когато това стане.

Запитах се какво изобщо да й кажа, когато се събуди...

— Въпреки преобладаващото мнение — казах аз, — мислиш ли, че е възможно да е успяла да излезе от колата и да си е тръгнала за вкъщи?

Той ме погледна изненадано.

— Ти какво? Изоставяш сценария си за кървища и убийства?

— Просто обмислям различните възможности.

— Ако е така, тогава защо просто не е чакала до пътя да мине някой. Вярно, че едва ли може да се нарече оживен, но в края на краищата щяха да я намерят.

— Може да се е намирала в шоково състояние, изгубила ориентация, може даже да си е ударила главата, да се е отдалечила оттам, а после някъде да е изгубила съзнание.

— Не се намериха никакви следи от кръв.

— Не е необходимо да има кръв. При мозъчно сътресение не е задължително да тече кръв.

— Отдалечила се е оттам — повтори той думите ми. — Ако непременно искаш хепиенд, измисли нещо друго. Поне докато

хеликоптерите я открият, и то скоро. Говорим за петдесет часа навън по една рокличка. Ако трябва да избирам по кой начин да умра, лично аз бих предпочел язовира.

Той се изправи и закричи.

— А можеш ли да понесеш нещо още по-грозно?

Разперих ръце и изпъчих гърди:

— Стреляй!

— Има поне още два сценария, които не сме обсъждали. Първи — тя успява да се измъкне от колата и някой наистина я качва в колата си. Някоя истинска гадина.

— Някоя откачалка?

— Това е възможност, Алекс. Красива жена в мокра рокля, беззащитна. Би могла да възбуди известни... апетити. Само бог знае колко такива случаи сме имали... жени, удушени на магистралата. Тоя, дето ги е взел, не се оказва добрият самарянин.

Казах:

— Но това е гадно. Никой не заслужава да страда толкова много.

— Че откога заслужаването има нещо общо с тези неща?

— А какъв е вторият сценарий?

— Самоубийство. Готиър, шерифът, повдигна този въпрос. Веднага след като двамата с Мелиса си тръгнахте, Чикъринг започна да обяснява на останалите, че ти си бил нейният психар, изнесе им цяла лекция за проблемите й, за това, че целият Сан Лабрадор бил пълен с ексцентрични личности. Може да варди домовете на богатите, но не ги обича много. Както и да е, като се има предвид всичко това, каза Готиър, защо да не е самоубийство? Явно и друг път са имали случаи на хора да им скачат в язовира. Чикъринг за малко да умре от радост.

— А как реагира Рамп на това?

— Рамп го нямаше. Чикъринг не би се осмелил да каже тия неща пред него. Той даже не се усети, че аз слушам.

— Къде беше Рамп?

— Горے на пътя. Май му беше станало лошо и ония от Бърза помощ го заведоха до линейката да му направят ЕКГ.

— И?

— Според ЕКГ-то нищо му няма. Обаче наистина изглеждаше доста зле. Когато тръгнах, още го наливаха с чай и съчувствие.

— Да не се е преструвал?

Той сви рамене.

— Психологическите теории на Чикъринг са неоснователни — продължих. — Тук не мога да видя самоубийство. Когато говорих с нея, не видях никакъв признак на депресия, ни най-малък намек. Точно обратното — тя е оптимист. Тя е живяла двайсет години в болка и изолация и пак не е посегнала на себе си. Защо тогава да го прави сега, когато пред нея се открива нов и свободен живот?

— Свободата понякога плаши хората.

— Ама ти само преди два дни разправяше как е хвърчала към Вегас с отворени прозорци и пеела от радост.

— Е, нещата се променят — отвърна той. И след кратка пауза: — Ти винаги измисляш начин да ми усложниш живота.

— Каква по-добра основа за приятелство?

25.

Отидохме да видим Мелиса. Тя лежеше настрана и обърната към облегалката на дивана, увита в одеялото като пашкул.

В края седеше Мадлен и обширните ѝ седалищни части влизаха в съвсем малко съприкосновение с дивана. Плетеше нещо розово и безформено, вперила съсредоточен поглед в ръцете си. Когато влязохме, тя вдигна очи.

Попитах я:

— Ставала ли е въобще?

— Ноп, мосю.

— А господин Рамп още ли не се е прибрал? — обади се и Майло.

— Ноп, мосю. — Пръстите ѝ спряха танца си.

— Да я занесем в леглото ѝ — предложих.

— Оуі, мосю.

Вдигнах Мелиса на ръце и я отнесох горе в стаята ѝ. Мадлен и Майло ме последваха. Камериерката светна лампата и отметна покривката на леглото. Дълго време подпъхваше завивката под Мелиса, после дръпна един стол и седна. Бръкна в джоба на роклята си, извади си плетката и я сложи в скута си. Гледаше да седи мирно и да не мърда.

Мелиса се размърда и отново легна по гръб. Устата ѝ бе отворена, а дъхът ѝ — бавен и ритмичен.

Майло гледа известно време повдигането и спадането на завивката, после каза:

— Ще тръгвам. А ти?

Спомняйки си нощните ужаси на едно малко хлапе, поклатих глава:

— Ще поостана още малко.

Майло кимна.

— Аз също стоя — каза Мадлен.

Тя си хвана бримката, мушна куката в нея и започна да я клати ритмично нагоре-надолу.

— Добре — казах. — Аз ще съм долу. Извикай ме, когато се събуди.

— Oui, мою.

Седнах в едно от креслата и започнах да си мисля разни неща, които да ме държат буден. Когато за последен път погледнах часовника си, стрелките му сочеха малко след един часа сутринта. Заспах седнал и се събудих изтръпнал, с татуирани ръце.

С още замаяна от съня глава, скочих стреснат. Татуировката се промени като калейдоскоп.

Светли сини, червени, зелени и кехлибарени петна.

През дантелените завеси се процеждаше слънчева светлина и падаше върху ръцете ми.

Неделя.

Почувствах се като извършил светотатство. Сякаш бях заспал в черква.

Седем и двацет.

Смълчана къща.

Разтърках очи и се опитах да си проясня главата. Изправих се с усилие на крака, оправих си дрехите, прокарах длан по наболата брада и се протегнах няколко пъти поред, докато накрая разбрах, че изтръпването няма да ме напусне толкова бързо.

В една баня за гости до антрето си напписах лицето, разтрих си главата и се качих горе.

Мелиса още спеше и косата ѝ бе пръсната по възглавницата твърде подредено, за да е станало случайно.

Приближих се и се усмихнах на Мадлен. Розовото нещо в скута ѝ все още бе безформено, но бе нараснало с около половин метър. Запитах се дали въобще е спала. Ходилата ѝ, по-големи от моите, бяха боси. На пода, до дъгите на стола, прилежно допрели носове един до друг, имаше чифт кадифени чехли. До тях бе сложен телефонът, свален от нощното шкафче на Мелиса.

Казах:

— Bonjour.

Тя вдигна поглед със сериозни и ясни очи, а куката в ръцете ѝ заигра по-бързо.

— Мосю. — Тя се наведе, вдигна телефона и го остави на мястото му.

— Господин Рамп прибра ли се?

Поглед към Мелиса. Поклащане на главата. От движението ѝ столът скръцна.

Мелиса отвори очи.

Мадлен ме погледна укорително.

Приблжих се до леглото.

Мадлен продължи да се клати. Столът се разскърца още по-силно.

Мелиса вдигна поглед към мен.

Усмигнах ѝ се, надявайки се да не ѝ се стори глупаво.

Очите ѝ се разтвориха широко. Устните помръднаха като че ли с усилие.

— Здравсти — казах.

— Аз... какво...

Очите зашариха навсякъде, неспособни да спрат на едно място. По лицето ѝ пробяга паника. Надигна рязко глава нагоре, но тя отново падна на възглавницата. Затвори очи и пак ги отвори.

Седнах и поех ръката ѝ. Гореща и мека. Пипнах челото. Топло, но не трескаво.

Мадлен се залюля още по-бързо.

Мелиса стисна пръстите ми.

— Аз... какво... Мама.

— Още я търсят, Мелиса.

— Мама. — Сълзи. Тя затвори очи.

Мадлен скочи на крака, готова със салфетка в ръка за нея и укор в очите за мен.

Няколко секунди по-късно Мелиса отново спеше.

Изчаках известно време да заспи по-дълбоко, поразпитах малко Мадлен и слязох долу. Лупе и Ребека също бяха там и работеха с прахосмукачката. И двете избягнаха погледа ми, когато минах покрай тях.

Излязох от къщата и се гмурнах в шарената сянка от листака наоколо. Тъкмо отварях вратата на севилята, когато в алеята с рев влезе бял сааб. Закова рязко до входа, двигателят млъкна и двамата Габни излязоха навън. Урсула откъм мястото на шофьора.

Бе облечена в плътно прилепнал сив костюм, отдолу с бяла блуза. Този път си бе сложила по-малко грим, отколкото онази вечер в клиниката. От това изглеждаше по-уморена, но и по-млада. Всяко косъмче от косата ѝ си бе на мястото, но в прическата ѝ липсваше блясък.

Съпругът ѝ беше сменил каубойските си доспехи със светлокафяво сако, бежови панталони, шоколадови обувки, бяла риза и зелена връзка.

Тя го изчака да я хване за ръката. Разликата в ръстовете им изглеждаше комична, но израженията на лицата им убиваха шегата. Дватама тръгнаха към мен, влизайки в крак, със сериозни лица, сякаш участваха в тържествено погребение.

— Доктор Делауер — каза Лио Габни. — Редовно звъняхме в полицията и началникът Чикъринг току-що ни каза потресаващата новина. — Със свободната си ръка той прокара пръст по веждата си. — Ужасно нещо.

Жена му прехапа устни. Той я потупа по ръката.

— Как е Мелиса? — попита ме тя много тихо.

Изненадан от въпроса, отвърнах:

— Спи.

— О?

— Това ѝ е най-добрата защита в момента.

— Не е необичайно — каза Лио. — Защитно отдръпване. Убеден съм, че знаете колко е важно да е под наблюдение, защото понякога това е прелюдия към дълготрайна депресия.

Отвърнах:

— Ще я държа под око.

Урсула попита:

— Давано ли ѝ е нещо за сън?

— Доколкото знам, не — отговорих.

— Добре — кимна тя. — Хубаво е да не взема успокоителни. За да... — Тя отново прехапа устни. — Боже господи, много съжалявам. Аз наистина... Това е просто... — Тя поклати глава, сви устни навътре

и вдигна поглед към небето. — Какво може да каже човек в такъв момент?

Мъжът ѝ отново я потупа по ръката. Тя плъзна поглед покрай него и се загледа във фасадата на къщата. Погледът ѝ като че ли не беше фокусиран.

— Чикъринг предположи, че е самоубийство — каза той. — Прави се на психолог. Чиста глупост и аз му го казах. У нея никога не съм виждал и капчица депресия. Точно обратното, тя беше силна жена, като се има предвид какво е преживяла.

Той млъкна и погледна към жена си. Тя обаче бе някъде далеч оттук.

Попитах го:

— Споменавала ли е нещо такова по време на сеанс, което да ни намекне защо е отишла до онова водохранилище?

— Нищо — отвърна Лио. — Абсолютно нищичко. То поначало тръгването ѝ с кола сама бе абсолютна импровизация. И точно в това се състои въпросът. Ако бе решила да се придържа към плана на лечение, това нямаше да се случи. А преди това бе много послушна.

Урсула продължаваше да мълчи. Тя бе дръпнала ръката си от хватката на мъжа ѝ, без да забележа.

Продължих с въпросите:

— А да сте забелязали някакъв друг стрес у нея освен агорафобията?

— Не, нищо такова — отговори Габни. — Стресовото ѝ ниво бе по-ниско отпреди. Тя напредваше чудесно.

Извърнах се към Урсула. Тя продължаваше да гледа към къщата, но поклати глава.

— Не, нищо.

— Защо задавате такива въпроси, доктор Делауер? — попита Габни. — Убеден съм, че и вие не вярвате в самоубийството.

Набута си лицето съвсем до моето. Едното му око бе побледосиньо от другото. Но и двете бяха ясни и нетрепващи. Не толкова заядливи, колкото любопитни.

— Просто се опитвам да намеря някакво разумно обяснение.

Той сложи ръка на рамото ми.

— Разбирам. Това е съвсем естествено. Но се опасявам, че тъжното обяснение е, че тя е надценила напредъка си и се е отклонила

от плана за лечение. И обяснението на това е, че никога няма да намерим разумно обяснение.

Той въздъхна и отново изтри веждата си, макар че беше суха.

— Кой ще знае по-добре от нас, психотерапевтите, че хората имат неприятния навик да са непредсказуеми. Тези от нас, които не знаят това, трябва да учат физика.

Жена му направи рязко четвърт извъртане наляво.

— Не че я обвинявам — продължи Габни. — Тя беше много приятна и добронамерена жена. Страдала е повече, отколкото трябва. Това е просто един от онези нещастни... неща. — Повдигане на раменете. — След толкова години работа в тази област човек се научава да понася трагедиите. Наистина се научава.

Той посегна за ръката на жена си. Тя го остави да я докосне за миг, после се отдръпна и бързо изкачи стълбите. Токчетата затракаха и дългите ѝ крака изглеждаха твърде декоративни, за да демонстрират такава скорост. Бе доста сексапилна и в същото време неловка. Пред вратата тя се спря и долепи длани до дърворезбата, като че ли дървото имаше целебна сила.

— Тя е много податлива — каза тихо Габни. — Много съпричастна.

— Не знаех, че това е недостатък.

Той се усмихна.

— Изчакайте още няколко години. — После изведнъж: — И така, поемате ли отговорност за емоционалното благополучие на това семейство?

— Само на Мелиса.

Той кимна.

— Тя наистина е много уязвима. Моля ви, не се колебайте да ни се обадите, ако можем да ви помогнем с нещо.

— Възможно ли е да прегледам картон на госпожа Рамп?

— Картонът ѝ? Предполагам, че да, но защо?

— Май поради същата причина. Опитвам се да намеря разумно обяснение.

Снизходителна усмивка.

— Нейният картон няма да ви помогне с нищо. В него няма нищо... пикантно. Което идва да покаже, че ние избягваме типично анекдотичните капани — задължителните подробни описания на всяко

мигване и трепкане на пациента, онези прекрасни Едипови спомени и сънища, които киносценаристите толкова обичат. Моят опит показва, че това не може да бъде научна работа. Обикновено докторът драска, за да изпита чувството, че е полезен, никога не чете написаното, а ако го направи, ще види, че не е полезен. Затова сме разработили метод за документиране, който е силно обективен. Симптоматология, базирана на поведението. Обективно определени цели.

— А нямате ли документация на груповите сеанси?

— Не държим такива неща, защото не смятаме груповите сеанси за терапия.

Спомняйки си какво ми беше казала Урсула за намеренията на Джина да говори пред групата за Мелиса, попитах:

— Не ги ли насърчавате да говорят за проблемите си?

— Предпочитам да го възприемам като подсилена позитивност.

— Тогава май скоро ще имате проблем. Да помогнете на другите да се справят с това, което се случи с Джина.

Без да сваля поглед от мен, той бръкна в джоба си и извади пакетче дъвка. Разопакова две дъвки, бутна ги заедно в устата си и заработи с челюсти.

— Ако искате да видите картоната й — каза той, — ще ми е много приятно да ви изпратя копие.

— Много ще се радвам.

— А къде да го изпратя?

— Жена ви има адреса ми.

— Аха.

Той хвърли поглед към Урсула, която се бе отдалечила от вратата и сега слизаше бавно по стълбата.

— И така — въздъхна той, — дъщерята значи спи?

Кимнах.

— А мъжът й как е?

— Още не се е прибирал.

— Извинете ме.

Обръщайки ми гръб, той бързо се завтече към стълбите и пое ръката на жена си, докато тя слизаше от последното стъпало. Опита се да я прегърне през рамо, но бе много нисък и се отказа. Вместо това обви талията й с ръка и я поведе към сааба. Отвори дясната врата и й

помогна да се настани вътре. Негов ред бе да кара. След това се приближи към мен и протегна меката си ръка.

Стиснах я.

— Дойдохме да помогнем — каза той, — но, изглежда, на този етап нищо не можем да направим. Моля ви, обадете ни се, ако това се промени. И късмет на детето. Ще има нужда от него.

Мадлен ме бе упътила чудесно. Намерих „Халбата“ без никакво затруднение.

В югозападния край на булевард „Каткарт“, съвсем малко след границата на Сан Лабрадор.

„Халба и меч“ бе скромно изглеждащо заведение. Два етажа, може би към четиристотин квадрата, разположени на място от около два декара, по-голямата част от което бе заето от паркинг. Груба бяла мазилка, кафяви носещи колони, прозорци с оловни рамки и покрив, имитиращ тръстиков. Пред входа на паркинга бе опъната верига. Мерцедесът на Рамп бе паркиран в другия му край, потвърждавайки дедуктивната ми сила. На паркинга имаше още две коли — двадесетгодишен „Шевролет Монте Карло“ с бял пластмасов покрив и червена „Тойота Селика“.

Главният вход представляваше две плоскости матирано стъкло, вбити в дъбова рамка. От дръжката на вратата висеше картон, на който с ръка бе написано:

Обядът в неделя се отлага. Благодаря.

Почуках, но никой не отговори. Престорих се на разсърден и чуках, докато кокалчетата ме заболяха.

Най-сетне вратата се отвори и на прага застана жена с ядосан израз на лицето.

На около четиридесет и пет години, метър и шестдесет и два, около шейсет и пет килограма. Фигура като на пясъчен часовник, подчертана от дълга до пода рокля с дълги, бухнали ръкави, силно стегната в кръста, и корсаж с квадратно деколте, достатъчно дълбок да покаже цяла педя напръскана с лунички клисура, образувана между

два внушителни хълма. Корсажът бе бял памук, а от кръста надолу — мек, бухнал плат на ръждивокафяви фигури. Платиненорусата коса бе опъната назад и стегната с червена панделка. Шията бе обгърната от колие от черно кадифе с имитация на коралова камея.

Нечия представа за сервитьорка в средновековна странноприемница.

Чертите ѝ бяха хубави — високи скули, твърда, квадратна брадичка, пълни, ярко начервени устни, малък, вирнат нос и огромни кафяви очи, обрамчени от твърде тъмни, твърде гъсти и твърде дълги къдрици коса. От ушите ѝ висяха огромни рингове с диаметър на водна чаша.

Защитена от приглушена светлина или от замъглено от алкохолни пари съзнание, жената би изглеждала убиец. Ярката слънчева светлина обаче безмилостно излагаше на показ кожа, уморена от прекомерна употреба на грим, съвсем леко увиснала на шията, бръчици по челото и едва забележимо увиснали надолу ъгълчета на устата.

Гледаше ме така, сякаш бях данъчен инспектор.

— Бих искал да се видя с господин Рамп.

Тя почука с яркочервения си маникюр по картона.

— Не можете ли да четете?

После се дръпна, като че ли обидена на себе си.

— Аз съм доктор Делауер, докторът на Мелиса.

— О... — Бръчиците по челото се очертаха по-ясно. — Почакайте малко... Просто изчакайте тук.

Вратата се затвори и заключи. След няколко минути тя се върна и я отвори.

— Съжалявам, просто... Вие трябваше да... Аз съм Бетъл. — Ръката ѝ рязко се изстреля напред и преди да успее да я поема, добави: — Майката на Ноел.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Дръкър.

Изразът на лицето ѝ ми подсказа, че не е свикнала да я наричат „госпожо“. Тя ми пусна ръката и огледа булеварда и в двете посоки.

— Влезте.

Затвори вратата след мен и я заключи.

Осветлението в ресторанта бе изключено. Светлината отвън с усилие си пробиваше път през матираните като скреж стъкла на

прозорците. Зениците положиха доста усилия, докато приспособят зрението ми. Когато това най-сетне стана, пред мен се откри дълъг салон с наредени от двете страни сепарета, тапицирани в червена кожа, постлан с меднокафяв мокет. Масите бяха покрити с бели покривки, а върху тях — алуминиеви чинии и ниски чаши от ръбесто стъкло. Стените бяха облицовани с чамова ламперия с цвят на добре опечена пържола. По обвесените от тавана полици бе разположена цяла колекция от халби и кани — бяха може би стотици — на някои от които бяха изписани розовобузи англосаксонски образи с мъртви порцеланови очи. По целия ресторант, разположени на стратегически места, се виждаха рицарски доспехи, приличащи на реквизит от някое киностудио. По стените бяха окачени мечове и саби, както и натюрморти с убити птици и зайци.

През отворената в дъното врата проблясваше кухнята. Отляво бе разположен подковообразен, обвит с кожа бар, срещу който бе монтирана огромна огледална плоскост.

На бара, с лице към огледалото, седеше Рамп, подпрял глава на дланта си, а другата висеше отпусната надолу. До лакътя му се мъдреха чаша и бутилка „Дива пуйка“.

Откъм кухнята долетя дрънчене, после отново се възцари тишина.

Нездравословна тишина. Както и повечето заведения, предназначени за обществен живот, ресторантът мъртвееше без него.

Приближих се към бара. Бетъл Дръкър вървеше до мен. Когато стигнахме, тя ме попита:

— Да ви приготвя ли нещо, сър? — Като че ли обядът изведнъж бе възстановен.

— Не, благодаря.

Тя заобиколи Рамп откъм дясната му страна, наведе се ниско и се опита да го погледне в очите. Той обаче не помръдна. Ледът в чашата му плуваше в около три сантиметра бърбън. Плотът на бара миришеше на сапун и алкохол.

Бетъл се обади:

— Малко вода?

Той отвърна:

— Окей.

Тя взе чашата, отиде зад бара, напълни я с минерална вода от една бутилка и отново я сложи пред него.

Рамп каза: „Благодаря“, но не докосна чашата.

Тя отново се вгледа в него за секунда, после отиде в кухнята.

Когато останахме сами, той каза:

— Намерихте ме без проблем, а?

Говореше толкова тихо, че трябваше да се наведе, за да го чуя. Седнах на табуретката до него. Той не помръдна.

Отвърнах:

— След като не се прибрахте у дома, се зачудих. Логично бе да ви намеря тук.

— Вече нямам дом.

Не отговорих.

Той продължи:

— Вече съм гост. Нежелан гост. Надписът „Добре дошли“ се е изтрил от стелката... Как е Мелиса?

— Спи.

— Да, тя доста спи. Когато е разстроена. Винаги когато се опитвах да говоря с нея, тя задрямваше.

Никакво съжаление в гласа. Просто примирение.

— А има от какво да е разстроена. Не бих се разменил с нея и за двадесет милиарда. Лоши карти си е раздавала... Ако ми беше позволила... — Той млъкна, докосна чашата, но не направи опит да я вдигне. — Е, сега поне има една грижа по-малко.

— Каква?

— Искрено ваш. Вече няма лош доведен татко. Веднъж даже взе една касета под наем, „Доведен баща“, и си я пусна долу в кабинета. Непрекъснато я въртеше и с часове я гледаше, а тя изобщо не обича да гледа филми. Слязох веднъж да го гледам с нея. Просто за да установим някакъв контакт. Направих пуканки за двама. Тя заспа. — Той вдигна рамене. — Така че, хващам си пътя. Изчезвам.

— От Сан Лабрадор или само от къщата?

Отново свиване на раменете.

— Кога решихте да си тръгнете?

— Преди около десет минути. А може и да е било от самото начало, не знам. Каква е разликата, по дяволите?

Известно време никой от двамата ни не проговори. Огледалото отсреща отразяваше лицата ни с едва доловими в сумрака на салона черти. Все пак се виждаше достатъчно, за да се забележи, че изглежда ужасно. Моят вид също не беше по-добър.

— Не мога да си представя — обади се той по едно време — защо го е направила.

— Кое?

— Да отиде чак дотам... да не спази часа си в клиниката. Тя никога не нарушава правилата.

— Никога?

Той се извърна към мен. Небръснат, с торбички под очите. Моментално се превърна в старец — огледалото е било твърде любезно към него.

— Веднъж ми каза, че когато била малка и ходила на училище, била пълна отличничка. Но не защото ѝ било приятно да учи, а защото се страхувала да не разсърди учителите. Страхувала се да не се представи зле. Страхотно праволинейна. Дори едно време в студиото, още когато нещата не бяха толкова натегнати, тя нито веднъж не промени стандарта си.

Казах:

— Чикъринг пробутва версия за самоубийство.

— Чикъринг е един шибан задник. Единственото нещо, за което има талант, е да потулва нещата. Точно затова и му плащат.

— Какви неща?

Той затвори очи, поклати глава и отново се извърна към огледалото.

— А вие какви мислите? Хората понякога се правят на задници. Идват тук, напиват се като талпи, искат да се качат на колата и да се приберат и започват да смърдят до бога, когато кажа на Ноел да не им дава ключовете. Тогава викам Чикъринг. Въпреки че се намираме на територията на Пасадина, той веднага идва и ги ескортира до вкъщи. Или той сам, или изпраща някого от хората си. Но това става с личните им автомобили, така че никой да не забележи нещо необичайно. Нищо не се пише, няма бумажки и колата на пияната свиня е докарана на алеята ѝ. Това, ако е местен. Същото се отнася и за възрастните дами, пощипващи по някоя и друга стока от щандовете. И за хлапета, хванати да пушат дрога.

— А ако не е местен?

— Отива в затвора. — Мрачна усмивка. — Имаме страхотна престъпност. — Той прокара пръст през устните си. — Точно затова нямаме и местен вестник. И слава богу. По-рано си мислех, че е наистина досадно от рекламна гледна точка, но сега си викам слава богу, че няма.

Той покри лицето си с длани.

Бетъл излезе от кухнята, понесла чиния с пържола и яйца. Постави я пред него и без да продума нито дума, бързо се върна обратно.

След известно време той свали ръцете си.

— И така... Как прекарахте на плажа?

Тъй като не отговорих, той продължи:

— Казах ви, че няма да я намерите там. Защо си дадохте този труд?

— Детектив Стърджис ме помоли.

— Добрият стар детектив Стърджис. Ние си губехме времето. А вие правите това, което ви помоли, нали?

— Той обикновено не моли.

— Въпреки че не може да се нарече точно мръсна работа, нали? Отивате на плаж, хващате малко тен и междуременно проверявате клиент.

— Мястото е много хубаво — казах аз. — Ходите ли там?

Челюстта му се напрегна. Докосна чашата си и накрая каза:

— По-рано ходех. Няколко пъти на месец. Нито веднъж не можах да убедя Джина да дойде с мен.

Той се извърна към мен и втренчено ме загледа. Издържах погледа му.

— Няма нищо по-хубаво от плажа и слънцето — каза той. — Човек трябва да си поддържа тена.

Рамп вдигна най-сетне чашата и отпи.

— Последните два дни не бяха за вас като ден на плажа.

— Аха. — Кух смях. — Отначало си помислих, че нищо страшно не е станало. Джина се е изгубила, скоро ще се оправя и ще се върне. Но когато не си дойде до четвъртък вечер, започнах да си мисля, че наистина е решила да попътува малко — може да е искала да се чувства свободна, както казваше Стърджис. И след като веднъж си го

помислих, не можах вече да се отърва от тази мисъл. Непрекъснато се питах дали аз не съм направил нещо. Полудях от мислене. И накрая какво се оказа? Тъпа, глупава катастрофа... Трябваше да се сетя, че отношенията ни нямат нищо общо. Ние наистина се разбирахме чудесно, макар че... беше... толкова... толкова...

Той измъчено изръмжа, взе чашата и я запрати в огледалото. Звън на счупено стъкло, дъжд от блестящи парчета в мивката под него. Другата част остана на стената.

От кухнята не се подаде никой.

— Skol. Sante, по дяволите. Горещи задници. — Обръщайки се към мен: — За какво все пак дойдохте тук? Да видите как изглежда един скрит педал?

— Топло. Опитвам се да изнамеря някакво обяснение на всичко това. За да мога да помогна на Мелиса.

— И намерихте ли? Обяснение?

— Още не.

— Вие също сте?

— Какво?

— Педал. Гей... или както там им викат напоследък. Като него. Стърджис. И като мен, и като...

— Не.

— Браво на вас... Добрата стара Мелиса. Каква беше като дете?

Разказах му, подчертавайки положителните й страни и внимавайки да не нарушавам анонимността.

— Да-а — бе отговорът му. — Точно така си и мислех. Много щях да се радвам, ако... А-ах, по дяволите.

Той се свлече от табуретката със забележителна скорост. Приблужи се до вратата и подвижна:

— Ноел!

Младият Дръкър се показа от кухнята в червения си жакет и дънки, стиснал в ръка кърпа за чинии.

— Можеш да си вървиш — каза Рамп. — Докторът тука каза, че тя спи. Ако искаш да я чакаш, докато се събуди, нямам нищо против. Тук няма работа вече за теб. Преди да си тръгнеш обаче, опакой ми един куфар — дрехи, бельо, там каквото трябва. Просто ги нахвърляй вътре. Вземи големия син куфар от гардероба ми. Донеси го тук. Няма значение кога, аз ще съм тук.

— Да, сър — отвърна Ноел смутено.

— Сър — каза Рамп, обръщайки се към мен. — Чухте ли? Каква почтителна младеж. Това момче ще отиде далеч. Дръж се, Харвард!

Ноел трепна.

Рамп продължи:

— Иди кажи на майка си, че вече може да излезе, няма страшно.

Това тук няма да го ям. Ще подремна.

Момчето се върна в кухнята.

Рамп го гледаше в гърба.

— Всичко ще се промени — промърмори той замислено. —
Всичко.

26.

Тъкмо се канех да отлепя колата от бордюра, когато Ноел излезе от ресторанта. Той ме видя и дотича до севилята. Бе свалил червения си жакет и върху тениската си бе метнал раница. Отпред на тениската пишеше GREENPEACE. По движението на устните му разбрах, че ми казва „извинете“.

Свалих стъклото на дясната врата.

Той отново каза:

— Извинете — и прибави „сър“.

— Какво има, Ноел?

— Просто се питах как е Мелиса.

— През по-голямата част от времето спи. Като че ли още не е понесла цялата тежест на удара.

— Тя е много... — Той се намръщи.

Аз чаках.

Ноел продължи:

— Трудно може да се изрази с думи.

Пресегнах се и отворих вратата.

— Влизай.

Той се поколеба малко, после свали раницата, остави я на пода и се вмъкна вътре. Вдигна раницата и я сложи в скута си. На лицето му бе изписано като че ли обидено изражение.

— Хубава кола — каза той. — Седемдесет и осма?

— И девета.

— Новите не са толкова хубави. Много пластмаса.

— Харесвам си я.

Той си играеше с ремъците на раницата.

Подхванах:

— Щеше да казваш нещо за Мелиса. Нещо, което трудно се изразявало с думи.

Той се намръщи.

— Исках просто да кажа, че тя е много специална личност. Уникална. Само като я гледаш, и разбираш, че тя е нещо съвсем различно от това, което всъщност е... Искам да кажа, че повечето от хубавите момичета проявяват склонност да се замислят само за повърхностни неща. Поне тук е така.

— Имаш предвид в Сан Лабрадор?

Ноел кимна.

— Поне дотолкова, доколкото съм видял. Не знам, може да се отнася изобщо за цяла Калифорния. Или пък за целия свят. Никъде другаде не съм живял, затова не мога да преценя. Точно затова исках да се махна отгук — да поживея малко в друга среда. Писна ми от преструваници.

— Харвард.

Кимване.

— Кандидатствах в много учебни заведения и не очаквах да ме приемат в Харвард. Но когато ме приеха, реших, че е тъкмо това, което искам, ако се уреди финансовата част от въпроса.

— И уреди ли се?

— Общо взето. С мои спестявания, с отлагане една година да поспестя още нещо и с някои други работи щях да уредя нещата.

— Щеше?

— Не знам. — Той се размърда, задърпа ремъците. — Вече не знам дали заминаването ми е най-доброто решение.

— Защо? — попитах.

— Ами... как така да тръгвам, когато тя търпи всичко това? Тя е... задълбочена. Чувства нещата много по-силно от останалите хора. Тя е единственото момиче, което познавам, интересуващо се от важни неща. Когато се видяхме за първи път, беше невероятно лесно да се разговаря с нея.

Болка в очите.

— Съжалявам — каза той, посягайки към дръжката на вратата. — Съжалявам, че ви обезпокоих. Всъщност мисля, че е малко нечестно да разговарям с вас.

— И защо?

Той разтри врата си.

— Когато Мелиса ви се обади за първи път, аз бях при нея.

Спомних си разговора по телефона. Как Мелиса се извинява, закрива с ръка слушалката.

— И?

— Бях против — каза той. — Против това да ви посети. Казвах й, че няма нужда от... Че може и сама да се справи. Че можем да решим проблема сами. Тя ми каза да си гледам работата, че вие сте били страхотен. А ето че сега седя тук и разговарям с вас.

— Това не е важно, Ноел. Нека се върнем към твърдението ти, че Мелиса е уникална личност. Напълно съм съгласен с теб. И откликът ти към нея е уникален. Затова те е страх да я оставиш, когато тя е в нужда.

Той кимна.

— Кога трябва да тръгнеш за Бостън?

— В началото на август. Лекциите започват септември. Искат обаче да си там по-рано, за да се ориентираш малко.

— Имаш ли някоя специалност предвид?

— Може би международни отношения.

— Дипломация?

— Не съвсем. Струва ми се, че предпочитам нещо, което е свързано с действително изработване на политика. Може би някакъв административен пост в Държавния департамент или Отбраната. Или пък помощник в Конгреса. Ако се вгледате в начина, по който едно правителство работи, ще видите, че всичко всъщност се върши от хората зад кулисите. Понякога на професионалните дипломати също им се налага да вземат отговорни решения, но в повечето случаи са просто назначени на служба фигури. — Пауза. — Пък и си мисля, че шансът ми за пост в сянка е по-голям.

— Защо?

— От това, което съм чел за работа в чужбина, най-важното нещо е откъде идваш — какво е семейството ти, какво е миналото ти, с кого се познаваш — а не какво можеш. А аз нямам кой знае какво семейство. Само мама и аз.

Казано равнодушно, без самосъжаление.

— Това по-рано ме притесняваше — продължи той. — Хората тук отдават голямо значение на произхода. Което означава да имаш пари, които да са поне две поколения стари. Сега обаче разбирам, че всъщност съм извадил късмет. Мама наистина ме подкрепяше и винаги

съм имал всичко. А като се замислиш, на човек не му трябва кой знае колко, нали? Освен това виждам какво става с богатските хлапета, виждам ги в какви каши се забъркват. И точно затова уважавам Мелиса. Тя вероятно е едно от най-богатите момичета, в Сан Лаб, но не се държи като такава. За първи път се видяхме, когато тя дойде на вечеря в „Халбата“ с някакви нейни съученици, а аз помагах на мама да сервира. Всички други се държаха така, сякаш бях невидим. Мелиса обаче винаги намираще време да ми каже „моля“ и „благодаря“ и после, след като другите тръгнаха към паркинга, тя изостана и ме заговори — каза ми, че ме била виждала в Пасадина, където ходя да бягам понякога. Никакъв флирт — Мелиса не е такъв човек. Заговорихме се и тогава усетих това... отклика. Като че ли бяхме стари приятели. След това продължи да идва и станахме наистина добри приятели. Тя ми помагаше в много неща. И най-много от всичко искам и аз да мога да ѝ помагам. Окончателно ли е това, че майка ѝ?...

— Не — отвърнах. — Не е окончателно. Но положението не е никак розово.

— Това е наистина... ужасно. — Поклащане на главата. Драскане по ремъка. — Боже, ужасно е. Толкова ще ѝ бъде трудно!

— Ти познаваше ли госпожа Рамп добре?

— Не съвсем. Миех ѝ колите на всеки две седмици. Понякога идваше да им хвърли по един поглед. Но в интерес на истината трябва да кажа, че тя не се интересуваше много от тях. Веднъж казах, че това са страхотни коли, а тя отвърна, че май е така, но за нея те били само тенекия и гума. После веднага се сепна, извини се и каза, че не искала да омаловажава работата ми. Помислих си, че е много внимателна. Тя изобщо изглеждаше много внимателна. Може би малко... дистанцирана. Мислех, че начинът, по който е живяла, е бил... По-рано двамата с Мелиса... Май трябваше да покажа повече съчувствие. Ако Мелиса си спомни за това, сигурно ще ме намрази.

— Мелиса ще помни приятелството ти.

Той помълча малко. После:

— Всъщност нещата като че ли май са отишли по-нататък от приятелството... поне от моя гледна точка. А от нейна не съм сигурен.

Вдигна поглед към мен. Очите молеха за добри новини.

Най-много, което можех да му предложа, бе усмивка.

Той сведе поглед и зачопли ремъците.

— Ама съм и аз. Говоря само за мен, а трябва да мисля за Мелиса. Трябва да я видя. Но преди това трябва да наредя куфара на господин Рамп. Мислите ли, че той говори сериозно за тръгване?

— Ти вероятно го познаваш по-добре от мен.

— Нищичко не знам — отвърна той бързо.

— За тях двамата с Мелиса не може да се каже, че са щастливо семейство.

Той не обърна внимание на това, вдигна раницата и посегна за дръжката.

— Е, аз да вървя.

— Искаш ли да те закарам? — попитах.

— Не, благодаря, с кола съм. Онази селика там. — Той отвори вратата, сложи единия си крак на бордюра, спря се и се извърна към мен. — Още отначало исках да ви питам какво мога да направя, за да ѝ помогна?

— Бъди при нея, когато има нужда от човек до себе си — отвърнах. — Слушай я, когато говори, но не се обиждай и не се безпокой, ако не иска да говори. Бъди търпелив, когато тя е разстроена, не бързай да ѝ казваш, че всичко е наред, а то не е. Случило се е нещо лошо и ти не можеш да промениш нищо.

Той ме гледаше и кимаше. Много внимателно и съсредоточено. Очаквах всеки момент да извади лист и молив и да започне трескаво да записва.

— Освен това — продължих аз, — ако бях на твое място, не бих правил никакви драстични промени в плановете си. Оправила се веднъж от първоначалния шок, Мелиса ще трябва да види как ще живее по-нататък. Да оставиш своя живот на положение „изчакване“, значи да я разстроиш още повече. Без дори да го искаш, ти ще я накараш да се чувства задължена към теб. А на този етап в живота на Мелиса независимостта е от най-голямо значение. Няма нужда да носи още един товар.

Той каза:

— Аз никога...

В този миг изтърва раницата си и тя падна на коленете му с тъп звук.

— Книги? — попитах го.

— Учебници. Реших да прегледам малко от материала, който според мен ще вземем тази есен. Нещо като летящ старт, защото съревнованието първата година е наистина жестоко. Мъкна ги насамнатам, ама не съм прочел още нито ред. — Смутена усмивка. — Малко префърцунено, а?

— На мен ми звучи като добра предварителна подготовка.

— Както и да е — отвърна той. — Така е, защото се чувствам задължен... да отида.

— Към кого?

— Към мама. Към Дон... господин Рамп. Той ще доплаща за обучението ми през първите две години. Ако изкарам първата и втората година добре, ще мога да подам молба за някаква стипендия.

— Явно той мисли много за теб.

— Е — беше безучастният отговор, — сигурно се чувства добре, като вижда напредъка ни. На мама и моя. Той й осигури работа, когато... я бяхме закъсали. — Кратка гримаса на болка. Бегла усмивка за компенсация. — Даде ни покрив, втория етаж на „Халбата“. Не безплатно — мама си изкарваше наема. Най-добрата сервитьорка, за която човек може да мечтае. Когато господин Рамп го няма, тя върти цялото заведение, даже понякога замества и готвача. Но той пък е най-добрият шеф на света. Купи ми селиката в добавка към заплатата ми. Намери ми работа у Мелиса.

— Мелиса май не споделя чувствата ти към него?

Той отново се бе наканил да излезе, но се отказа.

— Едно време тя го харесваше. По-рано тя беше просто клиентка, познаваха се, приказваха си. Тя всъщност го запозна с майка си. Бедите започнаха, когато нещата станаха сериозни. Непрекъснато исках да й кажа, че той не се е променил, че той си е останал абсолютно същият човек, а че тя гледа на него по друг начин, но...

Слаба усмивка.

— Но какво?

— На Мелиса такива неща просто не бива да се казват. Тя си има някакви представи и в никой случай не можеш да ги избиеш от главата й. Не че е кой знае колко лошо. Твърде много хлапета си мислят само за щуротии и изобщо не им пука за никакви идеали. А Мелиса се придържа към принципите си и изобщо не върви по течението, не прави разни неща само защото всички ги правят. Като например с

дрогата. Винаги съм знаел, че това е лошо, защото... защото съм чел. А някой такъв като Мелиса спокойно би могъл да бъде... податлив. Популярна, хубава, има много пари. Тя обаче никога не се е занимавала с такива неща. Стои си на принципите.

— Популярна ли? — изненадах се. — Тя никога не е споменавала никакви други приятели освен теб. И не съм виждал някой да идва у тях.

— Малко избухлива е. Но всички я харесвах. Можеше да бъде водачка на мажоретките, можеше да ходи в най-изисканите клубове, ако искаше, но нея я вълнуваха други неща.

— Какви например?

— Главно учението.

— И какво друго?

Той се поколеба, после продължи:

— Майка ѝ. Като че ли най-важната работа за нея в живота бе да бъде дъщеря. Веднъж ми каза, че чувствала, че винаги трябва да се грижи за майка си. Опитах се да я убедя, че така не бива, но тя вдигна пара. Каза ми, че и представа съм си нямал какво е било. Не спорих. Това само щеше да я ядоса още повече, а аз не обичам да я виждам ядосана.

Той си тръгна, преди да успея да отговоря. Гледах го как сваля веригата на паркинга, качва се в тойотата и потегля.

С двете ръце на волана.

Това момче ще отиде далеч.

Сърдечен, почтителен, изобретателен и неумолимо усърден.

Кажиречи мъжко копие на Мелиса, неин духовен брат. Разбирах защо се е получил отклик.

Добро хлапе.

Твърде добро, за да е истинско ли?

Разговорът ми с него бе задействал радарите ми на терапевт, макар че не бях сигурен защо.

Или пък може би си пълнех главата с разни предположения, за да избегна действителността. Почти не бяхме говорили по главната тема.

Сини небеса, черна вода.

И нещо бяло плава...

Запалих севилята, подкарах и влязох в границите на Сан Лабрадор.

Мелиса бе будна, но не говореше. Лежеше по гръб, подпряла глава на три възглавници със събрана нагоре коса и подути очи. До нея на люлеещия се стол, заемайки само преди час от Мадлен, седеше Ноел, държеше ръката ѝ и ту изглеждаше доволен, ту започваше да се притеснява.

Отново в униформата си, Мадлен се носеше из стаята като пристанищен влекач, акостирайки тук да пооправи, там да поизбърше, по-нататък да отвори чекмедже. На нощната масичка имаше чиния с юфка, която бе станала на бетон. Завесите бяха дръпнати, за да предпазят стаята от яркото обедно слънце.

Наведох се под балдахина и казах „здрати“. Мелиса отбеляза присъствието ми със слаба усмивка. Стиснах я за ръката, която Ноел не бе обсебил. Попитах я дали мога да направя нещо за нея.

Поклащане на главата. Отново приличаше на деветгодишна.

Въпреки това останах. Мадлен пошета още малко наоколо, после каза:

— Слизам долу, ma petit choute^[1]. Нещо за хапване?

Мелиса поклати глава.

Мадлен взе чинията с юфката и тръгна към вратата, но на половината път се спря.

— Нещо за хапване за вас, мосю доктор?

Поканата и титлата „доктор“ означаваха, че съм направил нещо както трябва.

Усетих, че съм гладен. Но дори и да не бях, нямаше да я разочаровам.

— Благодаря — отвърнах. — Нещо леко би било чудесно.

— Пържола? — попита тя. — Агнешка. Имам двойни.

— Една малка пържола би било идеално.

Тя кимна и излезе.

Останал сам с Мелиса и Ноел, се почувствах като нежелан придружител. Толкова им бе приятно един с друг, че трети явно вече бе тълпа.

Очите ѝ скоро се затвориха. Излязох в коридора и тръгнах покрай вратите към задната част на къщата. Към спираловидната задна стълба, по която Джина Рамп беше слязла при първото ми посещение

тук, търсейки Мелиса. Тази стълба вървеше и нагоре. Заизкачвах се по нея, докато излязох на площадка около десет квадратни метра. Най-забележителното нещо тук беше кедровата двукрила врата.

В бравата стърчеше старовремски железен ключ. Превъртях го, влязох в тъмното, зашарих с ръка по стената и светнах. Намирах се в огромна стая, прилична на таванско помещение. Стаята бе около тридесет метра дълга и поне половината от това широка, с дъсчен, прашен под, стени в кедрова ламперия, неполиран гредоред на тавана и голи крушки, кабелите до които вървяха по гредите. Прозорци и от двата края, закрити с мушама.

Дясната част от стаята бе пълна — мебели, лампи, дървени сандъци и кожени куфари, които напомняха за ерата, когато се е пътувало само с влак, теглен от парен локомотив. Различни предмети, нахвърлени безразборно, но все пак обединени от някакъв общ признак — тук групичка статуетки, там цяла леярна от бронзови статуи. Мастилници, часовници, препарирани птици, гравюри от слонова кост, инкрустирани кутии. Навити килими, животински кожи, пепелници от слонски крак, стъклени абажури, които биха могли да бъдат от „Тифани“. Изправена бяла мечка със стъклени очи, вече пожълтяла козина, озъбена, замахнала с едната лапа, а в другата стискаща препарирана съомга.

Лявата страна бе полупразна. Покрай стената имаше двуредови складови стелажи с процепи за вертикално разположение. В центъра имаше триножник и палитра. Процепите бяха изпълнени с платна и картини в рамки.

До триножника имаше плоска кутия за бои. Ключалката ѝ бе ръждясала, но успях да я отворя с нокти. Вътре имаше десетина-петнайсет изцапани с боя четки — боята се бе втвърдила и бе ги направила неизползваеми — ръждясала шпатула и тубички с втвърдена като камък боя. Дъното бе постлано с някакви листове хартия. Издърпах ги. Оказаха се страници от списания — Лайф, Нешънъл Джогеографик, Американ Херитидж. Дати от 50-те и 60-те. Пейзажи. Между два от тях имаше снимка с надпис отзад. С черно мастило и хубав почерк:

5 март 1971

Реставрация?

Цветна снимка, добро качество, фина повърхност.

Двама души — мъж и жена — застанали пред резбована двукрила врата. Около вратата — мазилка с прасковен цвят.

Жената беше Джина Дикинсън по форма и ръст. Стройна като на модел фигура, с изключение на рязко издутия напред корем. Бе облечена с бяла копринена рокля и бели обувки, които приятно контрастираха на тъмния фон на вратата. На главата си имаше широкопола сламена шапка, изпод която се подаваха руси кичури. Лицето под шапката бе цялото бинтовано и оставените за очите отвори чернееха като въгленчета на лицето на снежен човек.

В едната си ръка стискаше букет бели рози. Другата почиваше на рамото на мъжа.

Мъничък мъж. Идващ до средата на Джининото рамо, което означаваше, че е някъде към метър и тридесет и пет, максимум и четиридесет. На около шестдесет. Крехко телосложение. С твърде голяма за тялото глава. Непропорционално дълги ръце. Къси като пънчета крака. Лице като на козел под твърда, посивяла коса.

Мъж, чиято грозота бе толкова невъзможна за поправяне, че изглеждаше почти благородна.

Бе облечен в тъмен костюм с жилетка, който вероятно бе много добре скроен, но не можеше да скрие допуснатите от природата грешки.

Спомних си нещо, казано от Ангър, банкера.

Изкуството беше единствената му екстравагантност. Иначе, ако можеше, щеше да си купува дрехите конфекция.

Никакви портрети в къщата.

Естетът...

Той позираше по задължение, мушнал едната си ръка в жилетката, а с другата обвил кръста на младоженката. Погледът му обаче се беше отклонил встрани. Притеснени очи. Знаейки, че фотоапаратът ще бъде жесток дори и в такива специални дни, но че точно такива специални дни пък трябваше да бъдат запечатани на всяка цена.

Бе скрил снимката в дъното на кутия за бои.

5 март 1971 година.

Мелиса е била родена през юни същата година. Артър Дикинсън бе пропуснал представянето на доброто си произведение на изкуството с няколко седмици.

И още нещо ми правеше впечатление в снимката. По-възрастен, по-нисък, грозен мъж. По-млада, по-висока и красива жена.

Семейство Габни. Начинът, по който Лио се опита неуспешно да прегърне жена си.

Ръстът му бе нормален и разликата между двамата не бе чак толкова драматична, но паралелът си оставаше.

Може би защото двамата Габни бяха стояли на същото това място тази сутрин.

Може би не бях единственият, който го е забелязал.

Идентифициране на терапевт с пациент.

Един и същи вкус към мъжете.

Един и същи вкус към вътрешно обзавеждане.

Кой кого е повлиял?

Гатанките, завъртели се из съзнанието ми, докато седях в кабинета на Урсула, отново се върнаха още по-натрапчиви отпреди.

Приблизих се към стелажите. Под всяко гнездо имаше листче, на което бе написано името на художника, името на произведението, описателни данни и дата на изпълнение и покупка.

Имаше стотици такива гнезда, но Артър Дикинсън е бил организиран човек — колекцията бе подредена по азбучен ред.

Касът — между Касъл и Коро.

Осем гнезда.

Две от тях празни.

Прочетох надписите под тях.

Касът М. Майчина целувка, 1891 г. Литография. Каталожен номер 149. Размери: 34,6×22 см.

Касът М. Майчина милувка, 1891 г. Литография. Каталожен номер 150. Размери: 36,8×26.8 см.

Останалите шест, които си бяха по местата, остъклени и в рамки. Извадих ги внимателно. Всичките бяха черно-бели и никакви сюжети на тема майка и рожба.

Двете най-добри литографии ги нямаше.

Една за сивата стая на пациентката, другата — за сивата стая на докторката.

Спомних си начина, по който се бяха държали Габни тази сутрин.

Лио, опитващ се да излъчва съчувствие. Но не забравяйки да ми даде да разбера, че версията на Чикъринг за самоубийство е пълна глупост.

Урсула, витаеща някъде на съвсем друго ниво.

Галеща дърворезбата на входната врата така, като че ли през нея се влиза в светилище.

Или в пълен със съкровища трезор.

Помислих си за неизлизащите „джобни пари“ на Джина. Два милиона...

Да не би подаръците да са намерили израз в нещо повече от изкуство?

Терапията като мост към богатство?

Зависимостта и ужасът развиват рак на душата. И тези, у които е лекарството, просто трябва да кажат цената.

Сетих се за подаръците, получени от мен през време на практиката ми. Повечето направени на ръка неща, сътворени от малките ми пациенти — подложки за чаши, рамки за снимки, рисунки, глинени статуйки. Кабинетът ми у дома бе пълен с тях.

Колкото до подаръци от възрастни, приемах само символични жестове на признателност — цветя, сладкиши. Обвита в жълта хартия кошничка с плодове. Отказвах всичко, имащо трайна и значителна стойност. И понякога полагах доста усилия да го правя така, че да не обиждам хората.

Никой не ми бе навирал в ръцете редки произведения на изкуството. И все пак обичах да си мисля, че бих отказал и това.

Не че приемането на подаръци бе наказуемо — етиката на такъв жест се намираще някъде в мъглявото пространство между углавно престъпление и неправилна преценка. И аз, разбира се, не бях светец, безчувствен към съблазните на света.

Но съм следвал, за да се науча как да върша една работа както трябва, а повечето терапевти с чувство за отговорност бяха съгласни с мнението, че който и да е щедър подарък, независимо от посоката, намалява шансовете работата да се свърши както трябва. Чрез промяна

на отношения, в които се крие есенцията на промяната, се нарушава терапевтичният баланс.

Габни обаче явно не бяха съгласни с това.

Може би при лечение, изискващо домашни визити и сеанси под открито небе, законите са по-хлабави — сетих се колко време аз съм прекарал в тази къща.

Ровейки из тавана.

Да, но намеренията ми бяха благородни.

А на кого не са?

Мелиса бе реагирала на сближаването между майка ѝ и Урсула с растящо подозрение.

Малко момиченце, викащо: „Вълк! Вълк!“.

Дали всички тези неща имаха нещо общо със съдбата на Джина?

Изглежда, трябваше още веднъж да отида в клиниката на Габни, въпреки че нямах представа под какъв предлог.

Да взема картон на Джина и да им спестя пощенските разходи.

Минавах оттук случайно и реших да се отбия...

И после какво?

Един бог знае.

Днес беше неделя. Щеше да се наложи да почакам.

А междувременно трябваше да се справям с агнешки пържоли. Едно ядене, за което бях готов да се обзаложа, че ще е първокласно. Лошото беше, че апетитът ми вече бе изчезнал.

Възстанових статуквото в скривалището на Артър Дикинсън и слязох долу.

[1] Миличка (фр.). — Б.пр. ↑

27.

Хапнах сам в огромната и тъмна столова, чувствайки се повече като нает работник, отколкото като господар на замъка. Когато тръгнах в един и петдесет, Мелиса и Ноел все още бяха горе в стаята ѝ, говорейки си тихо и напрегнато.

Имах намерение да се прибера вкъщи, но не знам как изведнъж се оказах на улицата край клиниката на Габни. Отпред бяха спрени един линкълн, сив металик, и един меркурий с дървена ламперия отстрани. Саабът на Урсула бе паркиран на входа на алеята.

Да не би групата на Джина да се е събрала един ден по-рано? Извънреден сеанс, за да се справят с новината за смъртта ѝ? Или пък друга група, водена от неуморната докторка?

Два часът. Ако се придържаха към сеансите от един до три, този сеанс щеше да свърши след един час. Реших да понаблюдавам къщата малко и през това време да се обадя на Майло.

Огледах се за телефон. По отсрещната страна на улиците имаше къщи. На юг кварталът се превръщаше изключително в жилищен. Но на север, на около една пряка оттук, започваха магазини. Насочих се бавно натам. Първото заведение се оказа ресторант. После идваше агенция за недвижими имоти, сладкарница и магазин за антики. Понататък имаше още няколко търговски заведения и след тях вече започваха жилищни блокове.

Ресторантът беше най-доброто ми попадение.

Малък и приятен, с атмосфера на парижко бистро. На витрината надпис „Ла Мистик“ с матови букви. В продълговатото сандъче под прозореца — мента и бяла петуния.

Вътре имаше осем маси с покривки на сини и бели квадратчета, вазички от синьо стъкло с маргаритки, бели столове и стени, рекламни плакати за екскурзии в Европа, открита кухня, отделена с ниска пластмасова преграда, където се трудеше мъж с вид на испанец и с готварска шапка на главата. Две от масите бяха заети от консервативно облечени жени на средна възраст. В чиниите им имаше нещо зелено,

подобно на листа от маруля. Всички вдигнаха глави, когато влязох, след което отново се заеха с храната си.

Русокоса жена на около тридесет години с огромен, набиващ се на очи бюст се приближи към мен с менюто в ръка. Лицето ѝ бе пълничко и дружелюбно, не особено озарено от нервната усмивка. Косата ѝ бе събрана в кок и стегната с черна панделка. Бе облечена с черна плетена рокля, дълга до коленете, която подчертаваше бюста, но друго нищо.

— Здравейте — каза тя. — Сядайте, където искате.

Огледах се и видях, че двете маси до прозореца предоставят чудесен изглед към клиниката.

— Какво ще кажете за там? — предложих. — И имате ли обществен телефон?

— Ето там отзад — посочи тя към вратата вляво от кухнята.

Телефонът бе монтиран на стената между двете тоалетни. След две позвънявания се чу деловото съобщение на Майло. Казах му, че имам някои неща за обсъждане и че вероятно ще се върна при Мелиса към четири часа. След това позвъних на една художествена галерия в Бевърли Хилс, с която бях работил преди, и помолих да ме свържат със собственика.

— Юджийн де Лонг.

— Юджийн, обажда се Алекс Деллауер.

— Здравсти, Алекс. Още нищо няма по оная работа с Марш. Продължаваме да търсим.

— Благодаря. Всъщност се обаждам да видя дали можеш да ми дадеш оценка на една творба, по-точно на две от един и същ художник. Нищо официално, просто приблизителна оценка.

— Разбира се, ако е нещо, за което знам.

— Цветна литография на Касът.

Миг тишина.

— Не знаех, че се занимаваш с такива неща.

— Би ми се искало. Но става въпрос за приятел.

— Този твой приятел продава или купува?

— Може би продава.

— Разбирам — отвърна той. — Точно кои цветни литографии?

Казах му.

Той отвърна:

— Изчакай така една секунда.

След което ме остави да го чакам няколко минути.

— Пред мен са ценоразписите с последните търгове на подобни творби. Както сам знаеш, при оценката на литография състоянието ѝ е от съществено значение, така че без оглед не мога да бъда сигурен. Както и да е, литографиите на Касът са интересни. Особено пък цветните. Ако наистина тези, с които разполагаш, са в чудесно състояние, с полета и без петна, държиш в ръцете си шепа скъпоценни камъни. Бих могъл да измъкна четвърт милион от подходящ клиент. А може би и повече.

— За всяка или общо за двете?

— О, за всяка. Особено пък сега. Японците са полудели по импресионистите и Касът оглавява списъка им при американските. Очаквам много скоро по-важните ѝ работи да достигнат седемцифрено число. Творбите ѝ всъщност са смесица между западен и азиатски светоглед, а тя е силно повлияна от японския начин за правене на литографии и именно това ги привлича. Дори триста би била приемлива цена за една наистина добра творба.

— Благодаря, Юджийн.

— За мен бе удоволствие. Кажи на приятеля си, че инвестицията му е бетон. Ако иска да продава, няма нужда да ходи чак до Ню Йорк.

— Ще предам.

— Bonsoir, Алекс.

Затворих очи и си представих многото нули.

Върнах се в ресторанта. На масата бяха сложени панер хляб и кана вода с лед. Две от жените си бяха отишли. Останалите две тъкмо си оправяха сметката с джобен калкулатор и смръщени вежди.

Хлябът миришеше апетитно, но „лекият“ обяд на Мадлен ме бе преситил и аз го бутнах настрана. Жената, която ме бе настанила, видя това и ми се стори, че трепна. Взех менюто. Двете клиентки излязоха. След като почисти масата им, жената се приближи до моята с насочен към бележника молив. Поръчах си най-скъпото кафе в заведението — тройно еспресо с коняк „Наполеон“, и една купа едри ягоди.

Тя донесе най-напред ягодите — в интерес на истината бяха големи колкото праскови, а след няколко минути и димящото кафе.

Усмигнах ѝ се, но тя сякаш беше притеснена за нещо.

— Всичко наред ли е, сър?

— Страхотно е. Прекрасни ягоди.

— Носят ни ги от Карпънтирия. Искате ли малко прясна сметана?

— Не, благодаря — усмихнато ѝ отказах аз и погледнах към другата страна на улицата. Питайки се какво ли става зад фасадата отсреща. Пресмятайки броя на сеансите, необходими за закупуването на къс хартия, струващ четвърт милион долара. Опитвайки се да помисля как да се оправям с двамата Габни.

Когато собственичката отново се завърна, нивото на кафето в чашата ми бе спаднало с една трета, но от ягодите липсваха само две.

— Нещо не е наред ли, сър?

— Ни най-малко, всичко е прекрасно.

Отпих от кафето, за да го докажа, и набодох най-едрата ягода на вилицата.

— Всичкото ни кафе е вносно — каза тя. — Симпсън и Верони купуват точно от същото място, но цената им е два пъти по-висока от моята.

Нямах представа кои са Симпсън и Верони, но се усмигнах и кимнах дружелюбно. После отново отпих и се заех с ягодата. Тя се повъртя още малко, след това отиде и започна да разговаря с готвача.

Продължих да гледам навън. Погледнах часовника — 2:35. По-малко от половин час до представлението. Какво да кажа на Урсула Габни?

Жената с огромния бюст излезе от кухнята с неделния вестник под мишница, седна на една маса и се зачете. Докато отгръщаше първа страница, очите ни се срещнаха и тя бързо извърна поглед. Глътнах остатъка от кафето.

Без да става от мястото си, тя попита:

— Нещо друго?

— Не, благодаря.

Донесе ми сметката. Аз ѝ подадох кредитната си карта, тя я взе, вторачи се в нея и след малко ми я върна с квитанция, питайки:

— Вие доктор ли сте?

Чак сега се сетих как вероятно ѝ изглеждам — дрехите, с които бях спал, небръснат.

Отвърнах:

— Психолог съм. Това отсреща е клиника и съм тръгнал на среща с един от докторите в нея.

— Аха — каза тя, продължавайки да ме гледа със съмнение.

— Не се безпокойте — казах ѝ, пускайки най-приятната си усмивка. — Не съм им пациент. Просто се наложи да работя извънредно. Спешен случай.

Това обаче като че ли я стресна повече, затова извадих разрешителното и медицинската си карта и ѝ ги показах.

— Честна дума.

Тя се поотпусна малко и попита:

— А какво правят там?

— Всъщност не знам точно — отвърнах. — Да не би да сте имали някакви проблеми заради тях?

— О, не. Просто оттам нито влизат, нито излизат много хора. А няма и табела, където да пише с какво се занимават. Нямах дори изобщо да знам какво е, ако една тяхна клиентка не беше ми казала. Просто се запитах какво ли правят там.

— Самият аз не знам. По специалност работя с деца. Един от моите пациенти е дете на жена, която се лекува тук, може би сте я виждали. Кара стар ролс-ройс в черно и сиво.

Тя кимна.

— Виждала съм няколко пъти колата, но не съм виждала кой я кара.

— Жената, чиято е колата, изчезна преди няколко дни. И детето ѝ го преживява твърде трудно. Дойдох тук да видя какво мога да науча.

— Изчезнала ли? Какво искате да кажете?

— Тръгнала за клиниката, но не стигнала до нея и оттогава никой не я е виждал.

— О! — Друг вид тревога, този път нямаща нищо общо с мен.

Вдигнах поглед към нея и прокарах пръсти през квитанцията.

— Знаете ли... — започна тя, но млъкна и поклати глава.

— Какво?

— Нищо... Вероятно е нищо. Не бива да се меса в неща, които не ме засягат...

— Ако знаете нещо...

— Не — твърдо отвърна тя. — Тук не става въпрос за майката на пациента ви. Става въпрос за друга жена, пак тяхна пациентка — искам да кажа, клиентката, за която споменах. Онази, която ми каза каква е тази къща. Идваше тук и не изглеждаше да ѝ има нещо. Каза, че по-рано се страхувала да излиза навън — фобия някаква, и затова идвала да се лекува тук, но сега била далеч по-добре. Всеки би си казал, че обича тази къща, клиниката де, и ще изпитва благодарност. Но тя като че не изпитваше такова нещо. Но да не ме цитирате. Не искам главоболия. — Жената докосна квитанцията. — Трябва да сборувате и да се подпишете.

Сторих го, прибавяйки 25 процента бакшиш.

— Благодаря — каза тя.

— Удоволствието бе мое. Какво ви накара да си помислите, че жената не обича клиниката?

— Просто начинът, по който говореше. Задаваше много въпроси. За тях. — Кимайки към отсрещната страна на улицата. — Но не още от първия ден. След като вече бе идвала няколко пъти.

— Какви въпроси задаваше?

— Откога са тук. Но аз нямах представа, самата аз току-що бях започнала. Дали докторите или някой от техните пациенти е идвал тук. Този въпрос бе по-лесен. Не, нито веднъж. С изключение на Кати, така се казваше тя. Изглежда, не се страхуваше от нищо. И като че ли бе малко агресивна. Но аз я харесвах — тя се държеше приятелски и харесваше храната ми. И винаги идваше. Радвах се, че имам поне един редовен клиент. После един ден, просто ей така — собственичката щракна с пръсти — тя спря да идва. Стори ми се странно. Особено пък, след като не бе споменавала нищо за приключване на лечението. Затова, като казахте, че онази жена изчезнала, това ми напомни някак си за нея. Макар че Кати всъщност едва ли е *изчезнала*. Тя просто спря да идва.

— Преди колко време спря да идва?

Тя помисли малко.

— Преди около месец. Отначало помислих да не би нещо храната вече да не ѝ харесва, но тя спря да ходи и в клиниката. Познавам колата ѝ. Пък и си имаше разписание — идваше всеки понеделник и четвъртък като по часовник. В три и петнадесет пристигаше тук за редовната си паста или еклери, капучино и един

кроасан със стафиди. Радвах ѝ се, защото, да си кажа правичката, бизнесът не процъфтяваше кой знае колко. Ние тъкмо обявявахме съществуването си, а мъжът ми вече от три месеца ми надуваше главата с неговите „Казвах ли ти?“. От миналата седмица въведох и неделен обяд, но едва ли може да се каже, че възкресих мъртвите.

Цъкнах съчувствено с език.

Тя се усмихна.

— Нарекох ресторантчето „Ла Мистик“. Мъжът ми обаче вика, че единствената мистика в момента била кога ще затворя кепенците. Трябваше да му покажа, че греша... Точно затова се радвах на посещенията на Кати. Още се чудя какво ли е станало с нея.

— Знаете ли фамилията ѝ?

— Защо?

— Просто се опитвам да се свържа с всички, познавали майката на пациента ми. Не се знае какво може да ни подсказе някоя подробност.

Тя се поколеба, после каза:

— Секунда само.

Сложи квитанцията в джоба си и отиде в кухнята. Докато чаках, хвърлих още един поглед на сградата отсреща. Никой не влизаше и не излизаше. Никакъв признак на живот зад прозорците.

Тя се върна с квадратно листче.

— Това тук е адресът на сестрата на Кати. Тя я посочи като поръчител, защото плащаше с чекове, а чековете ѝ не бяха от този щат. Мислех си да ѝ се обадя, но така и не се наканих. Ако се чуете, предайте ѝ много поздравии от Джойс.

Взех листчето и прочетох написаното със стройни печатни букви.

КАТИ МОРИАРТИ
С-ВО РОБИНС
2012 АШБОРН ДРАЙВ
Ю. ПАС.
Телефонен номер с код 795

Сложих го в портфейла си, станах и казах:

— Благодаря ви. Всичко беше чудесно.

— Но вие ядохте само ягоди и пихте кафе. Елате някой друг път, когато сте гладен. Много сме добри. Наистина.

Погледнах през прозореца и този път имаше движение. Една строго облечена дама с побелели коси тъкмо се качваше в линкълна. А комбито вече потегляше.

Време беше да си побъбрим с доктор Урсула.

Но трябваше да изоставя и тази мисъл. Още преди да стъпя на тротоара, белият сааб изхвърча на заден от алеята, закова на улицата и се понесе бясно на север със свирещи гуми. Толкова бързо, че едва имах време да мярна съсредоточеното и красиво лице на шофьорката.

Докато седна зад волана на севилята, тя вече не се виждаше никаква.

Поседях малко в колата, чудейки се какво ли я е накарало да бърза така. Отворих жабката, взех атласа на района и потърсих Ашборн Драйв.

Къщата бе монолитна и голяма, разположена на широко и неоградено място, заобиколено от чинари и борове. На алеята бе паркиран бус, в чиято сянка бяха пръснати най-различни играчки. Стълба от три тухлени стъпала водеше към верандата и предния вход. На равнището на очите на вратата имаше мъничка вратичка, точно копие на голямата.

Звънване, мъничката врата се откряна и отвътре надникнаха две тъмни очи. Иззад тях долетя звукът и на телевизора. Очите се свиха.

— Доктор Делауер, за разговор с госпожа Робинс, моля.

— Ина минута.

Зачаках, оправяйки дрехите си и сресвайки косата си с пръсти.

Малката вратичка отново се отвори. Сини очи. Зениците се свиха.

— Да? — Млад глас, леко носов.

— Госпожа Робинс?

— Какво мога да направя за вас?

— Казвам се доктор Алекс Делауер. Опитвам се да намеря сестра ви Кати.

— Вие приятел на Кати ли сте?

— Не, всъщност не. Но имаме обща позната.

— Какъв доктор сте?

— Клиничен психолог. Съжалявам, че нахълтвам така, и с удоволствие бих ви показал документ за самоличност, както и такъв за професията ми.

— Да, няма да е зле да го направите.

Извадих съответните документи от портфейла си и ѝ ги показах един след друг.

Тя попита:

— Коя е тази ваша обща позната?

— Това е нещо, което трябва да обсъдя лично с нея, госпожо Робинс. Ако не ви е удобно да ми кажете номера ѝ, аз мога да ви дам своя, за да ми се обади тя.

Сините очи се огледаха насам-натам. Малката вратичка се затръшна и се отвори голямата. На прага застана русокоса жена на 37–38 години.

— Джан Робинс — представи се тя и ме огледа. Ноктите ѝ бяха дълги, но не лакирани. — Нека разговаряме тук.

— Разбира се — отвърнах аз, усещайки с всяка частица от съзнанието си всяка гънчица по костюма си.

— Защо ви трябва Кати?

Зачудих се доколко да я информирам. Дали Кати Мориарти е казала на сестра си, че ходи на психиатрични сеанси?

— Малко сложничко е — отвърнах. — Наистина би било най-добре да говоря със сестра ви лично, госпожо Робинс.

— Сигурна съм, че е така, докторе. Аз също бих искала да говоря лично с нея, но тя не се е появявала вече повече от месец. — И преди да успея да отговоря, продължи: — Не че ѝ е за първи път, като се има предвид професията ѝ.

— Каква е тя?

— Журналистика. Писателства. Едно време работеше за „Бостън Глоуб“ и за „Манчестър Юниън Лийдър“, но сега е на свободна практика. Опитва се да накара да ѝ публикуват книгите... Тя всъщност е само една. За пестицидите. Казва се „Лошата земя“. — Не отговорих и тя продължи с усмивка: — Е, наистина не може да се каже, че е бестселър.

— Тя в Нова Англия ли е родена?

— Не, родена е тук, в Калифорния. И двете сме израсли във Фресно. Но след колежа тя отиде на изток, твърдейки, че Западният бряг бил една културна пустиня.

— Да не би да е дошла тук да пише за нещо? — попитах я аз.

— Така предположих и аз. Но тя не ми е казала. Никога не говори за работата си. Сигурно поверителна информация.

— И нямате представа с какво се е занимавала?

— Ни най-малка. Не сме... Ние сме много различни. Не стоеше дълго при нас. — Тя изведнъж млъкна, кръстоса ръце пред гърдите си и запита: — А вие откъде знаете, че съм ѝ сестра?

— Използвала ви е като поръчител, за да плати с чек в един ресторант. Собственичката му ми даде вашия адрес.

— Супер! — възкликна тя. — Представи си само! Слава богу, че чекът поне е минал.

— Проблем с парите ли имаше?

— Не и с харченето им. Вижте, наистина трябва да се прибирам. Съжалявам, но не мога да ви помогна.

Казах:

— Значи това, че я няма повече от месец, не ви засяга?

Тя рязко се извърна.

— За тая нейна книга за пестицидите тя пътува из цялата страна повече от година. Изобщо не ни се обаждаше, докато не ѝ свършиха парите. Вместо да си върне дълга, тя ни прати екземпляр от книгата с автограф. Мъжът ми е адвокат на една компания, занимава се с химически сметки. Можете да си представите колко му е харесало това. Няколко години преди това беше ходила до Салвадор — проведе някакво разследване, много тъмно и потайно. Нямахме я шест месеца и нито веднъж не се обади, дори пощенска картичка не ни изпрати. Мама се побърка от страх, а от разследването ѝ не бе публикуван никакъв материал. Така че не, не ме засяга. Хукнала е подир някоя нова интрига.

— А какъв род интриги обикновено я интересуват?

— Всичко, което има и най-малък намек за заговор — тя се мисли за репортер по разследванията и ѝ се струва, че убийствата на Кенеди все още са очарователна тема за разговор на вечеря.

Пауза. Звуци от мултипликационно филмче от телевизора. Тя подръпна косата си.

— Но това е смешно. Та аз дори не ви познавам. Не трябва да говоря с вас... Ако случайно се видим скоро с нея, което е много малко вероятно, ще ѝ кажа да ви се обади. Къде ви е кабинетът?

— Уест Сайд — отвърнах. — А имате ли последния ѝ адрес?

Тя помисли малко.

— Да, защо не? Щом тя може да дава моя, аз пък мога да дам нейния.

Извадих химикалката си и написах на гърба на една визитка адрес на Хилдейл авеню, който тя ми продиктува.

— Намира се в Западен Холивуд — каза тя. — Близко е до вашия квартал.

Казах:

— Благодаря. Извинете за безпокойството.

— Няма нищо — отвърна тя. — Знам, че ви звучи малко коравосърдечно, но това е така, защото дълго време се опитвах... да ѝ помогна. — Тя докосна устата си, сякаш искаше да я спре да говори. — Ние сме много различни, това е всичко.

28.

В четири и петнайсет бях обратно на Съсекс Нол. Отпред бе паркирана селиката на Ноел заедно с някакъв кафяв двуместен мерцедес с телефонна антена на багажника.

Мадлен ми отвори.

— Как е тя?

— Горе, мосю доктор. Изяжда малко супа.

— Господин Стърджис обаждал ли се е?

— Ноп. Но други... — Тя изви глава назад към предната стая със заговорнически израз. Явно вече бях вътрешен човек. — Те чакат.

— Кои те?

Тя сви рамене.

Двамата с нея прекосихме антрето. Когато стигнахме до вратата, тя продължи направо към задната част на къщата.

На тапицираните столове в стаята седяха Глен Ангър и още някакъв едър плешив мъж. И двамата бяха облечени в тъмносини костюми, бели ризи и вратовръзки. На Ангър бе розова, а на другия — жълта.

Когато се приближих към тях, те се изправиха и закопчаха саката си. Плешивият бе около метър и осемдесет с телосложение на щангист в оставка. Лицето му бе квадратно и месесто, надничачко над масивна шия, с тен като на Ангър и на Дон Рамп, преди рязката промяна в живота му да го избели.

— Е — каза Ангър, — предполагам, че работата ви тук е към края си. — Изречено с мрачно задоволство. Към плешивия: — Това е единият от детективите, наети да намерят Джина, Джим.

— Не съвсем — казах. — Казвам се Алекс Делауер. Психолог съм на Мелиса.

Ангър ме загледа объркано. А след това ядосано.

Продължих:

— Господин Стърджис, детективът, е мой приятел. Аз насочих семейството към него. Случайно бях с него, когато идвахме при вас.

— Разбирам. Е, тогава...

— Съжалявам, че не изяснихме това още тогава, но като се има предвид извънредното положение, това като че ли не бе толкова важно.

— Е — каза Ангър, — предполагам, че наистина не беше.

Плешивият се прокашля.

Ангър продължи:

— Докторе... доктор Деллауер, нали?

Кимнах.

— Докторе, нека ви представя Джим Даус, адвоката на Джина.

Едното крайче на устата му се изви в усмивка. Той ми стисна ръката, оголвайки ръкавела с монограм. Ръката му бе голяма и изненадващо груба — явно уикендите ги прекарва не на бюрото си — и присви пръсти така, че дланите ни не влязоха в кой знае какво съприкосновение. Запазваше известни резерви за това, доколко дружелюбен може да се покаже, или просто знак на внимание, което силните мъже понякога проявяват, за да не предизвикат болка при ръкостискане.

С хрипков глас като на пушач той каза:

— Докторе. — От джобчето му се показваха връхчетата на две пури. — Психолог? Понякога работя с тях в съда.

Кимнах, питайки се дали това бе за разчупване на леда, или бе заплаха.

Той продължи:

— Как е нашето момиченце?

— За последен път, когато я видях, тя си почиваше. Тъкмо бях тръгнал да проверя.

— Клиф Чикъринг ни съобщи ужасната новина — каза Ангър. — Тази сутрин, в църквата. Двамата с Джим дойдохме, за да видим дали можем да бъдем полезни с нещо. Каква неприятна работа, никога не съм предполагал, че ще се стигне до това.

Даус го гледаше така, сякаш такива размисли бяха углавно престъпление, после поклати глава и прие съчувствен израз.

Попитах:

— Търсенето прекратено ли е вече?

Ангър кимна.

— Клиф каза, че го прекратили преди няколко часа. Убеден е, че тя е на дъното на оня язовир.

— Освен това е убеден, че тя се намира там по собствено желание — добавих аз.

На Ангър сякаш му стана неудобно.

Даус каза:

— Предложих на господин Чикъринг да подкрепя всички по-нататъшни теории с факти.

Повдигайки брадичка, той прокара пръст около яката си.

Ангър продължи:

— Проклетата катастрофа, ето какво е станало, това поне е ясно. Поначало не е трябвало да се качва на колата и да кара.

Обадих се:

— Ако ме извините, господа, качвам се горе да видя Мелиса.

— Предайте ѝ съболезнованията ни, докторе — каза Ангър. — Ако иска да се качим, ще го направим. Ако не, винаги сме на разположение, когато и да намери сили да понесе промяната. Само да ни се обади.

— За каква промяна става въпрос?

— Промяна в статута — отговори Даус. — Времето за това никога не е подходящо, но трябва да се направи колкото е възможно по-скоро. Рутинна процедура, бумажки. Правителството си намира работа. Всичко трябва да бъде изпълнено до последната буквичка, иначе Чичо Сам започва да се сърди.

Ангър добави:

— Твърде е млада да се справя с тези работи. Колкото по-скоро оправим нещата, толкова по-добре.

— Твърде млада да се оправя с бумажки ли? — попитах.

— Твърде млада, за да се оправя с механизма — отвърна Ангър. — Да поема бремето на управлението.

— Тя трябва да върши други неща в живота си — каза Даус. — Не мислите ли, искам да кажа, от психологическа гледна точка?

Чувствайки се като изведнъж попаднал на сенатска подкомисия, отвърнах:

— Искате да кажете, че не бива да управлява собствените си пари?

Тишината се спусна като театрална завеса.

— Сложно е — каза Даус. — Много глупави разпоредби има.

— Поради размера на имуществото ли?

Ангър сви устни и с подчертан интерес и шарещи очи заразглежда старите майстори по стените.

Даус продължи:

— Докато не се убедя, че вие ще играете важна роля в тази работа, не мога да обсъждам с вас подробностите, докторе. Но най-общо казано, трябва да знаете, че без конкретно доказателство за действителна смърт ще мине доста време, докато правата на наследницата влязат в сила и бъде извършено съответното прехвърляне на тези права върху собствеността. — Той млъкна, погледна ме и тъй като не помръднах, продължи: — И като казвам доста време, имам предвид именно доста време. Предстоят много сложни юридически ходове. Като се почне от местните, та чак до федералните власти и всичко това поради динамиката на данъчните закони. И това е само за най-обикновено прехвърляне на собственост. Изобщо дори не става въпрос за настояничество, а някой трябва да пази правата ѝ. Освен това данъчните, разбира се, ще се опитат да измъкнат всичко, до което успеят да се доберат, макар че с тези основани фондове стоим на твърда позиция.

— Настояничество ли? — попитах аз. — Мелиса е навършила пълнолетие, за какво ѝ е настояник?

Ангър погледна Даус. Даус погледна Ангър. Като на тенисмач. Топката най-сетне падна в полето на банкера.

— Пълнолетието — каза той — е едно, а компетентността — съвсем друго.

— Искате да кажете, че Мелиса е некомпетентна да управлява делата си сама?

Ангър отново насочи вниманието си към картините.

— Делата — нагърби се с отговора Даус. — Това е твърде слаба дума, когато става въпрос за всичко това. — Ръката му направи обширен полукръг. — Колко на брой осемнадесетгодишни могат да се справят с имущество от такава величина? Сигурен съм, че моите не биха могли.

— Нито пък моите — помогна му Ангър. — А като към това се прибави и емоционалният стрес. Предишният живот на семейството. — Той се обърна към мен. — Вие много добре сте запознат с това.

Това ми прозвуча като покана. Не отговорих.

Даус докосна плешивото си теме.

— Богатият опит — каза той — и като неин адвокат, и като родител, ми подсказва, че всичките й сили ще бъдат подложени на изпитание до краен предел просто само за да успее да порасне. Сам бог вижда, че ще й е доста трудно.

— Точно така — каза Ангър. — Вкъщи имам четирима като нея, докторе. Хлапашка работа. Дай на млад човек много пари и все едно му даваш заредено оръжие.

— Имате ли деца, докторе? — попита Даус.

— Не — отвърнах.

Двамата се усмигнаха с разбиране.

— Е — продължи Даус, — както вече казах, това мога да ви кажа само ако, разбира се, не се заемете с още една роля.

— Каква роля?

— Ако решите да се заемете с един леко разширен курс на психологическа консултация, да координирате управлението на емоционалния живот на Мелиса в синхрон с моето и на Глен управление на аспектите на финансовия й такъв, ще гледам възгледите ви да бъдат уважени във всички невралгични точки на правната ни система. И много добре компенсирани.

— Дайте да изясним нещата — казах. — Искате да ви помогна да удостоверите, че Мелиса е психологически неспособна да се справя с делата си, за да може да се назначи настойник, който да се грижи за парите й.

Ангър трепна.

— Грешка — отсеке Даус. — Ние не искаме нищо. Не нашето благополучие е поставено на карта тук. Ние просто мислим за нейното. Като дългогодишни приятели на семейството. Като родители и професионалисти. И в никой случай не се опитваме да повлияем на оценката или мнението ви. Този разговор, който, позволете да ви напомня, започна спонтанно, просто се отнася за някои мерки, които трябва да бъдат взети адски бързо.

— Едно нещо, което трябва да ви е ясно, докторе — включи се и Ангър, — е, че парите още не принадлежат на Мелиса. Не и официално. Доста време ще загуби, докато сложи ръка на тях и целият този процес завърши. Както Джим посочи, колелата на бюрокрацията се въртят много бавно. Процедурата ще трае дълго време — месеци. А може и повече. А през това време нуждите й трябва да се посрещат —

домакинство, заплати, ремонти, сметки. Нещата трябва да напредват плавно. Доколкото мога да преценя, най-доброто решение да се направи това е настойник.

— И кой ще бъде настойник? Дон Рамп?

Даус се прокашля и поклати глава.

— Не — каза той. — Това би било в противоречие с духа, а ако не и с точните указания на завещанието на Артър Дикинсън.

— Тогава кой?

Отново тишина. Някъде далеч из къщата прозвучаха стъпки. Бръмна прахосмукачка. Звънна телефон.

— Моята фирма — каза Даус — е с дългогодишна служба при това семейство. Логично е това да продължи в същия дух.

Не казах нищо. Той разкопча сакото си, извади малко калъфче от крокодилска кожа и ми подаде визитна картичка с такъв жест, сякаш ми даваше нещо от изключителна ценност.

Дж. Медисън Даус младши

АДВОКАТ

Рестинг, Даус и Коснър

820 С. Флауър стрийт

Лос Анджелис, КА 90017

— Основателят е главен съдия Даус — добави Даус.

Изпускайки „чичо ми“. Очевадна дискретност от класа.

Ангър развали цялата работа, добавяйки:

— Чичото на Джим.

Даус се прокашля, без да отваря уста. Резултатът бе дълбоко и внушително изръмжаване на обезпокоен бик.

Ангър побърза да замаже гафа.

— Даус и Дикинсън са свързани от много години с взаимно доверие и добри намерения. Артър повери навремето своите работи на бащата на Джим, тогава тези работи бяха даже по-сложни от сега. В интерес на пациентката ви е за нея да се грижат най-добрите, докторе.

— Точно в момента — казах аз — в интерес на пациентката ми е да мобилизирам цялата ѝ емоционална защита, за да може да понесе загубата на майка си.

— Разбира се — каза Ангър. — Точно затова двамата с Джим искаме да оправим нещата възможно по-бързо.

— Проблемът — подхвана Даус — се състои в процедурата на прехвърляне. Всяка стъпка от процеса, към който се придържахме досега, подлежеше на одобрение от госпожа Рамп. И сега, след като тя... след като я няма, длъжни сме да...

— ... работите с нейната наследничка — довърших аз. — Сигурно е адски неудобно.

Даус закопча сакото си и се наведе напред. Челото му се сви и набръчка.

— Усещам... като че ли някаква съпротива тук, доктор Деллауер, с нищо непредизвикана от фактите, с които разполагаме.

— Може би — отвърнах. — А може би просто не ми харесва идеята да ме молят да лъжа професионално. Дори и намеренията ви да са добри. Мелиса не е некомпетентна, даже много далече е от това. Няма никаква следа за нарушен мисловен процес или каквото и да е друго умствено заболяване, което да ѝ влияе върху правилното възприемане. Колкото до това, дали е зряла достатъчно да управлява четиридесет милиона долара, кой знае? Хауърд Хюс и Леланд Белдинг не бяха кой знае колко по-възрастни, когато поеха имуществата на родителите си, и двамата се справяха нелошо. А знайно е, че банките и адвокатските кантори имат навика честичко да прецакват нещата, нали?

— Това — каза Ангър, почервенявайки — няма нищо общо с...

— Както и да е — продължих аз. — Крайното заключение е, че всяко решение да се делегира управление върху парите на Мелиса трябва да бъде взето единствено от нея. И то доброволно.

Даус допря връхчетата на пръстите си, отдалечи ги и повтори движението няколко пъти. Може да е искал да изрази пародия на аплодисменти. Очите му бяха неподвижни и малки.

— Е — каза той, — очевидно няма да има нужда да се нагърбвате с оценката, докторе. Като виждам неохотата ви.

— Какво означава това? Че ще си наемете платени експерти?

Лицето му остана безизразно, докато оголваше китката с монограма и поглеждаше златния „Картие“ — твърде малък за такава масивна китка.

— Приятно ми беше да се запознаем, докторе. — Към Ангър: — Явно времето не е подходящо за посещение, Глен. Ще наминем, когато ѝ е по-удобно.

Ангър кимна, но като че ли бе разстроен.

Даус го докосна по лакътя, двамата минаха покрай мен и се упътиха към вратата. За да се изправят лице в лице с Мелиса, която се показва иззад висок библиотечен шкаф. Косата ѝ бе вързана на опашка. Бе облечена в черна блуза, дълга до коляното хаки пола, черни сандали на бос крак. В юмрука си стискаше нещо розово — смачкана на топка салфетка.

— Мелиса — каза Ангър, превключвайки лицето си на израз, подходящ за отказ на заем. — Много съжалявам за майка ти, скъпа. Познаваш господин Даус.

Даус протегна ръка.

Мелиса разтвори юмрука си и показа смачканата салфетка.

— Господин Даус — каза тя, — знам кой сте, но никога не сме се срещали, нали?

Адвокатът отпусна ръка.

— Съжалявам, че се запознаваме при такива обстоятелства — отвърна той.

— Да. Колко мило от ваша страна, че дойдохте. И то в неделя.

— Дните нямат никакво значение, когато става въпрос за такива неща — каза Ангър. — Дойдохме да видим как си, но доктор Деллаур току-що ни каза, че почиваш, и ние си тръгнахме.

— Господин Даус — каза Мелиса, без да му обръща внимание, и пристъпи към адвоката. — Господин Даус, господин Даус. Моля, угасете^[1] всякаква надежда да ме дерете, разбрахте ли, господин Даус? Не, не произнасяйте нито дума. Просто се махнете. Веднага... и двамата! Вън! Новият ми адвокат и banker скоро ще ви се обадят.

След като двамата си тръгнаха, тя изкрещя яростно от гняв и се хвърли на гърдите ми, плачейки.

По стълбите се спусна Ноел, изплашен и готов да успокоява. Като видя притиснатата към гърдите ми Мелиса, се спря като закован на стълбите.

Кимнах му лекичко да продължи, той се приближи съвсем близо до нея и тихо каза:

— Мелиса?

Тя продължи да плаче и да се притиска с такава сила към гърдите ми, че чак ме заболя. Погалих я по гърба. Всичко това ми се струваше нереално.

Накрая тя се отдръпна с подути очи и пламнало лице.

— О! — възкликна. — О, копелета такива! Как посмяха? Как посмяха да... Та тя дори не е... О!

Думите я давеха. Тя се завъртя, спусна се към най-близката стена и яростно я заудря с юмруци, после се отпусна безпомощно на нея.

Ноел ме погледна за съвет и аз отново му кимнах. Той се приближи до нея и тя се остави да я отведе в предната стая. Всички седнахме.

Появи се Мадлен с разсърдено, но самодоволно изражение, сякаш най-лошите ѝ предвиждания за човечеството току-що са били потвърдени. Запитах се колко ли е чула.

Тя се приближи и докосна Мелиса по главата. Мелиса вдигна глава и ѝ се усмихна през сълзи.

— Донеса нещо за пиене?

Мелиса не отговори.

Обадих се:

— Да, моля. Чай за всички.

Мадлен се отдалечи, без да каже дума. Мелиса седеше свита под грижовната ръка на Ноел, прехвърлена през рамото ѝ, стискаше зъби и късаше салфетката, оставяйки парченцата да падат по пода.

Мадлен се завърна с чай, мед и мляко, натоварени на сребърен поднос. Сервира на Ноел, който вдигна чашата към устните на Мелиса.

Мелиса отпи, задави се и се закашля.

И тримата скочихме към нея. Суматохата от мяркаци се бързо ръце и угрижени лица беше като кадър от „Усмивки от старите ленти“ и вероятно би изглеждала комична при други обстоятелства.

Когато накрая се успокои, Ноел пак седеше пред Мелиса и пак вдигаше чашата към устните ѝ. Тя пийна малко, пак понечи да го изплюе, но притисна ръка към гърдите си и успя да го преглътне. Когато изпи около една трета от чашата, Мадлен кимна одобрително и излезе.

Мелиса докосна ръката на Ноел и каза:

— Достатъчно. Благодаря.

Той остави чашата на масата.

— Копелета такива. Невероятни копелета — каза Мелиса.

— Кой? — попита Ноел.

— Моят банкер и моят адвокат — отвърна тя. — Как само се опитват да ме дерат. — Към мен: — Благодаря. Благодаря ви много за това, че ме подкрепихте, доктор Деллауер. Знам кои са истинските ми приятели.

Ноел пак не разбираше. Описах му накратко престрелката с Ангър и Даус. Всяка дума, изречена от мен, сякаш разпалваше гнева му все повече и повече.

— Задници — бе коментарът му. — Не е зле да си намериш нови, и то по-бързичко.

— О, да, разбира се — отвърна тя. — Казах го така, че да прозвучи, че все едно вече съм си намерила. Трябваше да видиш изражението на лицата им.

Бегла усмивка. Ноел остана сериозен.

Мелиса се обърна към мен:

— Познавате ли някой добър адвокат, доктор Деллауер?

— Повечето от тези, които познавам, практикуват семейно право. Но съм сигурен, че ще успея да ти намеря и имуществен адвокат.

— Моля ви. Ще ви бъда много благодарна. А също и някой банкер.

— Адвокатът сигурно ще те насочи.

— Чудесно — отвърна тя. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Преди тия червеи да са успели да направят нещо. Та те май вече може да имат някакви документи срещу мен. — Предположението я накара да разшири очи. — Ще накарам Майло да ги провери. Сигурно ще разбере какво се канят да правят. А може и вече да са ме драли, какво ще кажете?

— Кой знае?

— Е — каза тя, — не се показаха много почтени. Кой знае, през всичките тия години може и майка да са драли... — Затвори очи.

Ноел я прегърна по-здраво. Тя не се възпротиви, но остана напрегната.

Очите ѝ внезапно рязко се отвориха.

— А може и Дон да е с тях... да заговорничи с тях...

— Не — каза Ноел. — Дон не би...

Тя го отрязва с рязко движение на китката.

— Ти виждаш една негова страна, аз — друга.

Ноел премълча.

Очите на Мелиса внезапно отново се разшириха.

— О, боже!

— Какво? — попитах.

— А може да имат нещо общо и с... с това, което се случи. Може да са искали да й вземат парите и...

Тя скочи на крака и за малко не събори Ноел. Очите ѝ бяха сухи, юмруците — свити. Вдигна единия до нивото на очите и го разтърси.

— Ще ги пипна! — извика тя. — Копелета мръсни. Всеки, който я е обиждал, ще си плати!

Ноел се изправи, но тя го спря с протегнатата ръка.

— Не, нищо ми няма. Сега съм добре. Знам вече къде съм.

Тя започна да обикаля из стаята. Покрай стените. Като начинаещ кънкьор. С едри крачки, които постепенно започваха да приличат на подтичане. Стискайки челюсти и удряйки с юмрук в отворената длан на другата ръка.

Спящата красавица, събудена от зловещата целувка на подозрението.

Гневът замени страха. Бе несъвместим с него.

Миналата есен излекувах цяло училище по този начин. Бях ѝ дал същия урок преди толкова години.

Гневът на това дете бе нажежен до бяло. Изразът на лицето ѝ бе почти като на канибал.

Гледах и не можех да я сравня с нищо друго освен с гладен хищник в клетка.

Психически прогрес, а?

[1] Даус на английски означава угасям. — Б.пр. ↑

29.

Майло пристигна малко след това, облечен в кафяв костюм, с блестящо черно куфарче в ръка. Мелиса се залепи за него и му разказа станалото.

— *Погвай* ги — каза тя накрая.

— Ще проверя — отвърна той. — Но ще ми трябва време. А междуременно ти си намери адвокат.

— Каквото и да трябва. Моля те. Кой ги знае какво са намислили.

— Поне — каза той — са предупредени. Ако са намислили нещо нечисто, вероятно засега ще го забравят.

— Вярно е — обади се Ноел.

— А как си иначе? — попита Майло Мелиса.

— По-добре... Ще го преживея. Ще трябва... Ако искаш да върша нещо, ще го върша.

— Това, което можеш да вършиш, е да се грижиш за себе си. — Тя отвори уста да протестира, но той я спря с ръка: — Не, не те избутвам настрана. Абсолютно сериозен съм. Просто да си готова, ако ония започнат да натискат.

— Какво искаш да кажеш?

— Тия типове, изглежда, се канят да командват парада. Ако успеят да убедят някой съдия, че ти има нещо, ще се хванат за него. Може да успея да изкарам някоя и друга кирлива риза, но може и да не успея. Всеки случай, докато се ровя, те ще трупат боеприпаси. Колкото по-добре изглеждаш физически и психически, толкова по-малко боеприпаси ще имат. Така че се грижи за себе си. — Той хвърли поглед към мен. — А ако ти се крещи, крещи на него. Това му е работата.

Тя позволи на Ноел да я отведе горе. Майло се обърна към мен:

— Наистина ли така е станало?

Кимнах.

— Големи сладури. Поиграха си на загрижени, после изведнъж ме посветиха в големия план. Глупаво е от тяхна страна да си разкриват картите по такъв начин.

Той се почеса по носа.

— Интересно е да се знае какво искат в действителност.

— Мисля, че ако спомена презрения метал, ще бъда доста близо до истината — отвърнах.

— Въпросът е колко от него? Искат да изцедят цялото имущество или просто да упражняват контрол върху управлението, за да имат възможност да си вдигнат хонорарите с някой и друг процент.

— А може би — предположих — са направили лоши инвестиции и искат да го прикрият.

— Нищо ново — каза той. — Но това, с което трябва да се съобразяваме въпреки всички тези „може би“, е дали те имат някакво основание, такова, което да изтъкнат пред съдия. Може ли наистина да се справи с толкова пари, Алекс? Изобщо как го възприема емоционално?

— Не съм сигурен. Ужасно бързо мина от сънливост към гняв. Но не виждам нищо патологично, като се има предвид какво е преживяла.

— Кажете го така в съда и си я свършил.

— Четиридесет милиона са трудни за управление мангизи за всекиго, Майло. Ако зависеше от мен, на никое хлапе не бих дал толкова много пари. Мога да ти кажа само, че от психологическа гледна точка при нея няма никакви признаци, достатъчни да бъде обявена за некомпетентна. Ще я подкрепя.

Той се усмихна.

— Добре. А през това време ще направя каквото мога с Ангър и другия тип. Макар че ще бъде много трудно да проникна през такава броня, и то за кратко време. На нея наистина ѝ трябва квалифицирана помощ.

— Ще се обадя тук-там.

— Добре. — Той вдигна куфарчето.

— Новичко, а?

— Купих си го днес. Трябва да си поддържам имиджа. Трудна работа е да си частник.

— Прослуша ли съобщението, което ти оставих преди два часа на телефонния секретар?

— „Някои неща за обсъждане“, нали? Разбира се, но аз го давах частна работлива пчеличка, заета да събира информационен мед. Какво ще кажеш за една конференция за обмяна опит?

Посочих един от меките дивани.

— Не — отвърна той. — Хайде да се махаме оттук и да подишаме малко чист въздух, ако можеш да излезеш сега, разбира се.

— Чакай да проверя.

Качих се по стълбите и се приближих към Мелисината стая. Вратата бе съвсем леко отворена. Докато вдигах ръка да почукам, погледнах през пролуката и видях Мелиса и Ноел опънати на леглото, напълно облечени и прегърнати. Пръстите ѝ бяха заровени в косата му. Ръката му обгръщаше талията ѝ и леко ѝ разтриваше кръста. Боси, с докосващи се пръсти на краката.

Преди да ме забележат, се отдалечих на пръсти.

Майло беше в антрето, отклонявайки чинията с храна, предлагана му от Мадлен.

— Пълен — каза той, тупайки се по корема. — Благодаря.

Тя го гледаше като че ли беше блудният син.

Усмихнахме ѝ се и тръгнахме.

Още щом излезе, Майло каза:

— Излъгах я. Всъщност съм адски гладен, а тя готви толкова вкусно, че сигурно ще се пръсна. Пък и това място не ми понася.

— На мен също — казах аз, вмъквайки се в колата. — Помисли си как ли се е чувствала Мелиса.

— Аха — отвърна той, палейки двигателя. — Е, отсега нататък вече ще е сама. Някакви предложения, господин Гастроном?

— Всъщност знам едно място точно като за нас.

Започваха вече да поднасят вечерята. „Ла Мистик“ беше празен. Докато спирах отпред, Майло забеляза:

— А стига бе. Да не трябва да вечеряме на бара?

Отвърнах:

— Това отсреща е клиниката на Габни.

Посочих му къщата. Прозорците бяха тъмни и алеята бе празна.

— А-а — проточи Майло, присвивайки очи. — Ама че зловещо.

— Той се извърна пак към ресторанта. — А това място тука какво е? Наблюдателният ти пост?

— Просто едно топло и уютно кътче за уморени гости.

Джойс се стресна, като ме видя пак, но ме поздрави така, като че ли бях отдавна изгубеният ѝ роднина, и понечи да ни настани на същата маса. Да седнем там по това време обаче, означаваше все едно да се покажем по телевизията, затова я помолих да ни настани някъде отзад.

Взе ни поръчката за пиене и веднага се върна с двете бири. Докато наливаше, каза:

— Специалитетите ни днес са ивичест костур и телешко във винен сос — след което се впусна в подробности за начина им на приготвяне.

Казах:

— За мен костур.

Майло огледа менюто.

— Антрекотът^[1] как е?

— Превъзходен, сър.

— Него ще взема. Алангле, с двойна порция картофи.

Тя мина зад преградата и започна да приготвя нещата.

Ние се чукнахме и отпихме.

— Според Ангър Чикъринг казал, че диренето на Джина е прекратено — започнах аз.

— Не съм изненадан. Последния път, когато звънях на шерифа, беше един и половина днес следобед. Доста са се потрудили, но от нея няма никаква следа в парка.

— Значи е на дъното, а?

— Така изглежда. — Той прокара длан през лицето си. — Окей. Дай да почваме. Кой е първи?

— Давай ти.

— В основни линии прекарах целия ден в Холивуд и говорих с кинаджии и свързани с тях хора. Ето какво научих във филмовото

градче — явно през добрите стари времена Джина, Рамп и Маклоски са били доста близки. Били са част от групата, подписала договори с „Апекс Студиос“ между средата и втората половина на шестдесетте. Маклоски не бил точно в тая група, но се движел с тях, след това си основал агенция за модели. От това, което успях да схвана, те са били доста дива групичка — пиене, друсане, купони, въпреки че никой не можа да каже за Джина нещо специално. Така че ако е съгрешавала, правела го е потайно. Повечето от тях не стигнали доникъде с кариерите си. Най-голяма вероятност за успех имала Джина, но киселината ѝ разказала играта. Студиото знаело много добре, че пазарът е наводнен със свежа плът от Айова, затова подписвало с тях краткосрочни договори, използвало ги в епизодични роли и като помощен персонал и накрая, когато бръчките започвали да личат, ги изхвърляло.

— Рамп никога не е споменавал, че познава Маклоски.

— Познавал го е, и то много добре, макар че, доколкото разбрах, не били много гъсти.

Майло сложи куфарчето на коленете си, отвори го и извади кафява папка. В нея имаше черно-бяла снимка с емблемата на „Апекс Студиос“ в десния ъгъл. Снимката бе правена в някакво заведение, а може и декори да са били. Сепарета в кожена ламперия, огледални стени, бели покривки, сребърна посуда, кристални пепелници. И половин дузина красиви мъже и жени, едва надхвърлили двадесет години, облечени в стилни вечерни облекла. Фотогенични усмивки, с цигари или чаши в ръка.

Джина Принс, по баща Падък, бе точно в центъра — руса и красива, с дълга рокля, която на снимката изглеждаше сива, с голи рамене и перлено колие, подчертаващо дължината на гладката ѝ шия. Приликата с Мелиса бе поразителна.

Дон Рамп бе застанал до нея — груба мъжка красота, тен, пращящ от здраве, без мустачки. От другата ѝ страна бе Маклоски с плътно пригладена коса, хубав, почти красив. Усмивката му обаче бе различна от тези на останалите. Несигурно подхилкване на аутсайдер. Цигарата между пръстите му бе изгоряла почти до филтъра.

Останалите две лица — мъж и жена — не познавах. Но едното — това в края — все пак го познах.

— Това — казах, сочейки с пръст брюнетката с острите черти и опасно дълбоко деколте на черната рокля — е Бетъл Дръкър. Майката на Ноел. Тя сега е руса, но това е тя, днес се запознах с нея. Работи при Рамп като сервитьорка в ресторанта му. Двамата с Ноел живеят горе, на втория етаж.

— Виж ти, виж ти! — възкликна Майло. — Какво голямо и задружно семейство. — Той измъкна още един лист хартия от куфарчето. — Да видим. Това сигурно е Бети Дюпон. Филмовият ѝ псевдоним. — Той се наведе и погледна по-отблизо. — Хубава жена. Пищна.

— И все още е.

— Какво? Хубава или пищна.

— И двете. Но малко си личи, че е поизносена.

Той хвърли поглед над преградата, където се трудеха Джойс и готвачът.

— Днес май ни върви само на пищни. Да ти кажа ли какво? Старата Бети/Бетъл доста е залитала по дрогата. Каза ми го един от тия, с които говорих. Не че трябва някой да ти го каже. Я ги виж тия очи.

Взрях се по-отблизо в съвършено изваяното лице и видях какво имаше предвид. Големи тъмни очи, полузатворени, с отпуснати клепачи. Виждаше се малко от ириса — мътен, сънлив и далечен. За разлика от Маклоски, нейната усмивка изразяваше неподправено блаженство. Обаче радостта нямаше нищо общо с купона.

— Съвпада — казах аз — с едно нещо, което Ноел днес ми каза — че дрогата била лошо нещо. Започна да обяснява защо, после заекна, реши друго и каза, че бил чел. Ако е растял и е гледал какво е правел разгулният живот с майка му, това го обяснява. Нещо у него ми задейства радарите и сигурно е било това.

Върнах му снимката и той я сложи в куфарчето.

— А кои са останалите двама?

— Момчето е един от източниците ми на информация, пожелал да остане анонимен. Момичето е бъдеща треторазредна звездичка на име Стейси Брукс. Починала през 1971 г. Автомобилна катастрофа.

— Помощен персонал — промълвих замислено. — Това статисти ли означава?

— Да, и други подобни. Сцени с тълпи. Компания на партита. С една дума — да бъдеш на разположение и да си готов всеки момент да задоволяваш апетити от всякакъв вид. Рамп е бил особено многообразен: млад и хубав компаньон за дамите, приятен събеседник за господата. Отзивчив човек е бил, правел е каквото му се каже. Студиото му дало няколко роли, повечето от тях незначителни появи в уестърни и полицейски екшъни.

— А Маклоски?

— Моите източници си го спомнят като нафукан копелдак. Правел се на важен — клечка за зъби в устата, подхвърляйки разни многозначителни намеци — обаче никого не можел да излъже. Освен това мразел гейовете и не се колебаел да го заявява, дори когато не го питат. Може и да е бил истински, може да е бил прикрит. На никого всъщност не му било ясно с кого си ляга освен с Джина. Това, което си спомнят, е противната му личност и здравето друсане. По едно време, когато бизнесът му започнал да запада, се захванал да търгува с дрога. Снабдявал хората от студиото. После даже започнал да плаща на моделите с дрога, но те искали пари в брой, а той нямал.

— Залавян ли е за разпространение?

— Не. Защо питаш?

— Просто се чудех дали Джина не би могла да има нещо общо с неприятностите му със закона. Или пък той си е помислил така. Това би обяснило защо я е изгорил.

— Да, но няма. Никакви арести, никакви задържания преди нападението с киселината.

Джойс донесе хляба. Когато се оттегли, казах:

— Тогава какво ще кажеш за следното: хомофобията му е само за да му служи за прикритие, че и той е гей. Джина е разбрала и те се сдърпват на тая тема. Може би тя даже го заплашва да разруши прикритието му на непоколебим мъж. Това е стреснало Маклоски и той е наел Финдли. Това би обяснило защо е отказал да говори за мотивите. Би се подложил сам на унижение.

— Може и така да е било — отвърна той. — Но тогава защо тя не е изплюла камъчето?

— Добър въпрос.

— А може да е било далеч по-просто. Маклоски, Джина и Рамп да са оформили някакъв любовен триъгълник и Маклоски да не е

издържал на ревността. Спомняш ли си снимката? Тя е в средата — като плънка в сандвич. Тъй или иначе това вероятно е някаква стара история и вероятно няма нищо общо с нейното изчезване, но все пак ни дава някаква представа за господин Ар.

— Проспериращ бизнесмен, опитващ се да забрави, че някога е бил помощен персонал.

— Да. Дори и когато търсехме жена му и потенциалният заподозрян бе Маклоски, той пак не каза нищо за лошите стари дни. Макар че именно той насочи обвинителен пръст към Маклоски. Човек би могъл да си помисли, че не иска да ни каже нищо, което да ни помогне да я намерим.

— Освен ако няма нищо за казване — възразих. — Щом Джина не знае защо Маклоски я е изгорил, Рамп откъде ще знае?

— Може и така да е — съгласи се той. — От всичко това е ясно само, че Джина сигурно е знаела за сексуалността на Рамп, когато се е омъжвала за него. Бисексуалните типове напоследък не са кой знае каква партия за женитба — физически риск, а на това отгоре и социален. Но това не я е спряло.

— Отделни спални — напомних му. — Какъв риск?

— Да, но с какво я е привлякъл той, това искам да кажа.

— Той е приятен човек. Толерира нейния начин на живот, затова тя с лекота приема неговия. А и той наистина, изглежда, е мек човек. Взема стара приятелка на работа, настанява я да живее горе, плаща колежа на Ноел. Може би след всичката тази бруталност, която Джина е преживяла, тя е търсила повече съчувствие, отколкото секс.

— Стара приятелка, а? — забеляза Майло. — Питам се как ли се чувства Бетъл да хвърчи между масите, докато бившите ѝ приятелчета се ширят из двореца на Дикинсън?

— Ноел намекна, че двамата с майка му имали наистина много трудни моменти. Така че хвърченето между масите може наистина да е било за тях стъпка нагоре.

— Сигурно е така — каза той и взе една филийка хляб.

Продължих:

— Обаче ти непрекъснато се връщаш към Рамп.

— Днес ходих до плажа, за да говоря с Никуист, но там нямаше никого. Съседите ми казаха, че Никуист натоварил буса си снощи и изчезнал в неизвестна посока. От тенисклуба „Брентууд“ казаха, че не

се е явил за уроците, които е трябвало да изнесе днес, и не си е дал труда да им се обади.

— Рамп също си скатава шатрата. Накара Ноел да му приготви куфара. Може би е травмиран от загубата на Джина, уморил се е от всичките тези преструвки. Интересно е обаче да се узнае дали няма да представи иск за оспорване на завещанието, или има някъде подписано застрахователно споразумение, за което никой не знае. А да не говорим и за липсващите два милиона. Кой би могъл да ги източи по-лесно от съпруга?

— Подозренията на Мелиса са основателни тогава — забеляза Майло.

— В деня на изчезването на Джина Рамп е бил тук. Да, но Тод? Може би именно той я е прелъстил, за да се добере по-лесно до двата милиона. Тъй или иначе, той е човек, когото тя би качила в колата си, ако го види да стои край „повредената“ си кола с вдигнат палец. А ето че сега и той, и Рамп тръгват нанякъде.

— Рамп още е тук. Преди да се видим в къщата, минах покрай ресторанта. Мерцедесът му беше на паркинга и аз надникнах в залата. Мъртвопиян. Бетъл кудкудякаше около него като загрижена квачка. Излязох и паркирах от другата страна на улицата и поседях малко там. Никаква следа от Никуист.

— Още нещо, Майло. Ако Рамп смята да бяга, защо ще го разгласява навсякъде?

— Не е така — възрази той. — Това не е разгласяване, а прикритие. Дава обяснителна причина за тръгването си. Обхванат от безмерна скръб, бедният добряк си тръгва без пукнат грош. Така че никой да не свърже Таити с Тод. Не че някой би го свързал и без това. Официално казано, престъпление няма. А аз съм самичък и не мога да се справям едновременно с него и в същото време да гледам за Никуист, като не забравям и Ангър, и Даус. Не мога да кажа на Мелиса, че Рамп е по-важен за момента, защото с нищо не мога да подкрепя такова твърдение, а ония двамата вече действат срещу нея. Освен това то може да я пречупи, а на настоящия етап никак не е желателно, нали?

— Никак.

Той помисли малко.

— Трябва да се обадя на някой. На някой, който има лиценз за частник, но не го използва твърде често. Не кой знае колко умен или изобретателен. Но търпелив. Така ще мога да държа Големия Дон под око и едновременно с това да се заема с финансовата история на Ангър и Даус.

— А Никуист?

— Без Рамп Никуист едва ли ще направи някакъв ход.

Донесоха яденето. Майло си отрязва, задъвка и каза:

— Тук май добре си знаят работата.

Няколко минути минаха в мълчание и хапване.

— Мой ред е — обадох се аз.

— Чакай малко — спря ме той. — Сетих се за още нещо. Свързано е с бившия мъж на Джина, Дикинсън. Помниш ли забележката на Ангър за това, че Артър би си купувал дрехите конфекция, ако можел? Излиза, че Дикинсън не е можел да си ги купува оттам, защото е бил джудже.

— Знам. Намерих една негова снимка.

В очите му проблесна изненада.

— Къде?

— На третия етаж.

— Малка археологическа експедиция, а? Браво — похвали ме той. — Аз не можах да намеря никакви негови снимки. Как изглежда?

Описах му Артър Дикинсън и Джина като младоженка мумия.

— Странно — каза той. — Първото мъжленце някакъв стар елф, а вторият с нормален ръст, обаче си пада по момчета. Тъй или иначе, струва ми се, че нашата дама не се е интересувала от физиката.

— Агорафобия — казах. — Класическото фройдистко обяснение е, че тя е симптом на сексуална репресия.

— И така ли е?

— Не във всички случаи. Но в този може би. Това подкрепя теорията ми, че Джина се е омъжила за него поради нуждата ѝ от приятел. Фактът, че са се познавали, е помогнал много, когато Мелиса го е довела у тях. Стари приятели се събират, подтикнати от едни и същи нужди — случва се непрекъснато.

Джойс намина да види как върви. Complimentите ни я накараха да се изчерви от удоволствие. Е, поне на един човек денят му щеше да

е приятен. Донесе ни кафе и десерт — специалитет на заведението. Майло си бодна парче двоен шоколадов кейк и каза:

— Страхотно. Възхитително. По-добро от това не съм виждал.

Тя светна като електрическа крушка.

Когато накрая ни остави сами, Майло каза:

— Окей, твой ред е.

Казах му за цената на Касът.

— Двеста и петдесет, а? — каза. — Адски голям хонорар, нали вашето брата така му викате?

Кимнах.

— Намирисва, да. И вероятно не съм единственият, който подозира двамата Габни в нещо нечисто.

Разказах му какво бях научил за Кати Мориарти.

— Репортерка, а?

— При това по разследванията. Според сестра ѝ тя наистина обичала конспирациите и цял живот само подир тях търчала. Освен това е от Нова Англия, работила е в Бостън, старата стоянка на двамата Габни. Коего ме наведе на мисълта, че тя е научила за нещо, което двамата са направили там, и е дошла в Лос Анджелис да види какво точно. Престорила се е на агорафобка и се е записала в групата, за да шпионира и да събира уличаваща информация.

— Звучи ми правдоподобно — отвърна той, — но те са супервисокоплатени. Кой ѝ е плащал сметките?

— Сестра ѝ ми каза, че Кати непрекъснато ги врънкала за пари.

— За толкова много?

— Не знам. Може би зад себе си има някой — вестник или издател. Написала е книга. Освен това никой не е чувал нищо за нея от повече от месец насам. Това прави две изчезнали от една и съща група. Сестрата на Кати обаче казва, че за нея това било типично. Едно нещо обаче е сигурно — тя не е била агорафобка. Значи е шпионирала Габни.

— Това, което ми описа — каза той, — прилича на финансово мошеничество номер две. Габни грабят Джина, точно както го правят Ангър и адвокатът.

— Номер три, ако сложим Рамп и Никуист.

— Забиваш инжекция във вените на богатата дама и смучеш.

— Четиридесет милиона долара — казах — означава бая дебели вени. Даже двата милиона долара са достатъчни да се завъртят колелата. А на мен особено ми харесват Габни заради подхода на Кати Мориарти. Тяхното преместване от Бостън в Лос Анджелис — може би са го направили поради необходимост, за да избегнат скандал? Харвард да избегне скандал.

Кимнах.

— Още по-основателна причина да се потулят нещата. Обаче Кати Мориарти е надушила нещо, хванала следата и е решила да я проследи.

Майло хапна още малко от кейка, облиза устни и каза:

— От това, което съм чул от теб, считат Габни за добри професионалисти.

— За много добри. Лио Габни е вероятно в списъка на десетте най-добри действащи специалисти в областта. Урсула също. Двете й специалности й вдигат много цената. Но дори и при сегашните им такси, за да си позволят Касът, ще им трябват адски много часове. Освен това Лио ми се стори засегнат човек. Първия път, като се видяхме, той ми говори за загиналия си в пожар син. И тази негова рана май никога няма да заздравее. Обвини за това съдията, който дал родителските права на майката. Обвини цялата ни законова система. Може би се справя с гнева си, като се опълчва срещу тази система.

— Престъплението като лично отмъщение — бе коментарът му.
— Да, става, защо не. Има тръпка. Ами Урсула? И тя ли има нещо?

— Урсула е негово протеже. Тя прави само това, което той й нареди. Въпреки че смъртта на Джина май я разтърси много, така че вероятно тя е слабото звено. Искях да разговарям днес с нея, но тя тръгна нанякъде, преди да успея да го сторя.

— Протеже, а? Литографията обаче е в нейния кабинет.

— Литографията може би е само върхът на айсберга.

— За нея изкуство, пари и за двамата, това ли искаш да кажеш? Защото при тия цени с милион или два няма да можеш да си купиш кой знае колко изкуство.

— Знаем само от Ангър колко е получавала Джина всеки месец. Той може да си програмира компютъра да показва каквито си иска цифри.

— Но защо Джина ще дава на Габни пари?

— Благодарност, зависимост от тях. Поради същата причина, поради която членовете на култови общности поднасят подаръци на техния гуру.

— А може да е заем.

— Може, но я няма, за да си поиска парите обратно.

Той се намръщи и бутна кейка настрана.

— Рамп и Никуист, младежката компания от едно време, а сега и психарите й. Цял парад на заподозрени... Какво знаеш още за тая Мориарти?

— Знам само адреса й. Западен Холивуд.

Извадих листчето, дадено ми от Джан Робинс, и му го подадох.

— Хей — възкликна той, като видя адреса, — та ние сме съседи с нея. Това е на не повече от шест преки от мястото, където живеея. Може даже да сме стояли заедно на опашка в супера.

— Не знаех, че седиш по опашки в супера.

— Говоря образно. — Той отново сложи куфарчето на коленете си, извади бележника си и записа адреса. — Мога да мина и да проверя дали все още живее там. Ако не, повече нищо не мога да направя по това, защото трябва да се оправям с всичко останало. Ако ти искаш да поразровиш, нямам нищо против, действай.

— А ще получа ли съвсем ново майсторско куфарче?

— Купи си, майсторе. Тук става въпрос за свобода на личната инициатива.

[1] Пържола, отрязана между две ребра (фр.). — Б.пр. ↑

30.

Платих сметката, а в това време Майло побъбри с Джойс, хвалейки умението ѝ, после премина на въпросите, свързани с управлението на дребния бизнес, и накрая, като че ли това бе най-логичното нещо, я заразитва за Кати Мориарти. Жената нямаше какво повече да ни каже, освен да ни даде описанието на Кати — трийсет и седем-осем годишна, средна на ръст и телосложение, кестенява коса, подстригана късо, малко червендалеста („нещо, каквото можеш да видиш у ирландките“), светли очи — или зелени, или сини. После като че ли изведнъж досетила се, че е казала повече, отколкото трябва, кръстоса ръце на гърдите си и попита:

— За какво ви е всичко това?

Майло ѝ кимна с глава и я заведе в задната част на ресторанта, въпреки че нямаше нужда да се крие — ние бяхме единствените клиенти. Показа ѝ невалидното си удостоверение от ПУЛА. Тя отвори уста, но не каза нищо.

— Не бива да говорите за това с никого, моля ви... — каза ѝ той.

— Дадено. А какво...

— За вас няма никаква опасност. Просто провеждаме разследване.

— За отсреща ли... за клиниката?

— Нещо в нея смущава ли ви?

— Ами — вдигна рамене тя, — както казах на този господин, малко странно е, че в нея влизат и излизат толкова малко хора, и човек започва да се пита какво толкова правят там.

Тя потрепери и като че ли потайността започна да ѝ харесва. Майло отново ѝ напомни да мълчи. Излязохме от ресторанта и се отправихме към Съсекс Нол.

— Мислиш ли, че може да пази тайна? — попитах.

— Кой знае.

— Не е ли важно?

Той сви рамене.

— Какво толкова може да стане? Най-много Габни да разберат, че някой задава въпроси за тях. Ако не крият нищо, всичко си остава нормално. Ако обаче крият нещо, това ще ги накара да предприемат нещо необмислено.

— Като например?

— Да продадат Касът. Или пък да направят някои други осребрявания, което ще ни подскаже, че и те са бъркали в меда на Джина... Утре сутринта не е зле да отидеш до Кати Мориарти. Ако живее в блок, говори с домоуправителя, ако го намериш. С другите наематели също.

— А каква ще е маскировката ми?

— Какво?

— Каква причина да посоча, че задавам въпроси? Нямам си удостоверение като теб.

— Ами че купи си — отвърна той. — На булевард „Холивуд“, в един от магазините за дрехи. Ще е толкова истинско, колкото и моето.

— Брей, колко сме иронични — забелязах.

Той се ухили.

— Тогава си измисли нещо. Току-що си пристигнал, стари приятели сте и искаш да се видите. Или пък сте братовчеди — великото семейство Мориарти се събира на годишен празник и само скъпата ни Кати я няма никаква. В края на краищата познаваш сестра й — ще лъжеш по-убедително.

— Нищо по-хубаво от това да започнеш деня с малко лъжа, а?

— Ама ти не знаеш ли, че на нея се крепи светът?

Докато паркирахме пред къщата, отвътре излезе Ноел Дръкър, понесъл голям син куфар с емблема на производителя.

— Тя е горе в стаята си — каза ни той. — Пише.

— Какво пише?

— Мисля, че нещо свързано с банкера и адвоката. Здравата се е хванала и иска да ги съди.

Майло кимна към куфара.

— За шефа ли е?

Ноел кимна.

— Да имаш представа къде се кани да се мести?

— Предполагам, че ще остане с нас, докато намери място. С мама и мен. Горе в „Халбата“. Тя си е негова и без това.

— Вие там под наем ли сте?

— Не, той ни дава да живеем безплатно.

— Много любезно от негова страна.

Ноел кимна.

— Той наистина е приятен човек. Би ми се искало... — Той махна с ръка. — Както и да е.

Той се качи в червената селика и потегли.

Майло проследи с поглед отдалечаващата се кола.

— Добро момче.

Каза го така, сякаш слагаше етикет на представител от загиващите животински видове.

Притиснал куфарчето към крака, той погледна часовника си.

— Девет и половина. Трябва да се обадя по телефона. После ще отскоча до мисията и ще се опитам да измъкна нещо от господин Празноглавов.

— Ако Мелиса няма нужда от мен, ще дойда с теб.

Той смръщи вежди.

— А кога ще спиш?

— Не ми се спи.

Той помълча малко, после каза:

— Добре. Оня е смахнат и може би ще ми бъдеш от полза. Обаче след това ми направи една услуга — иди си у вас и му дръпни един сън. Няма все да караш на високи обороти, двигателят ти ще блокира.

— Да, мамче.

Мелиса бе в стаята без прозорци, седнала зад бюрото, а купчината хартия пред нея растеше.

Тя като че ли се стресна, когато влязохме, скочи и събори няколко листа на земята.

— Стратегическо планиране — каза. — Мъча се да измисля как да ги пипна ония копелета.

Майло вдигна листовите от пода, хвърли им един поглед и ги остави на бюрото. Бяха празни.

— И измисли ли нещо?

— Кажи-речи. Мисля, че най-добрият начин е да се провери всяко тяхно действие от... от самото начало. Искам да кажа, да ги накарам да си отворят документите и всеки ред, всяка цифра внимателно да се проверят. Това поне ще ги постресне, те ще забравят да ме дерат и аз ще мога да се съсредоточа върху това, как да ги пипна.

Казах:

— Нападението е най-добрата защита.

— Точно така.

Тя плесна с ръце. Бузите ѝ бяха леко зачервени и очите ѝ блестяха, но това не беше здравословен блясък. Майло я гледаше изпитателно, но тя не забеляза това.

— Успяхте ли да говорите с някой адвокат, доктор Деллауер?

— Още не.

— Добре, но го направете колкото е възможно по-скоро, моля ви.

— Мога да опитам още сега.

— Прекрасно. Благодаря.

Тя вдигна телефона от бюрото и ми го подаде.

Майло се обади:

— Пие ми се нещо.

Тя погледна към него, после към мен.

— Разбира се. Да отидем до кухнята и да вземем нещо.

Останал сам, набрах домашния номер на Мал Уърти в Брентууд. Отговори ми телефонен секретар с гласа на третата му жена. Започнах да оставям съобщение, но той го прекъсна:

— Алекс, канех се да ти звънна. Двама психолози се развеждат и трите им деца са наистина на път да откачат. Аз защитавам жената и случаят се оформя като една от най-жестоките битки за попечителство, каквато някога съм имал.

— Звучи интересно.

— И още как. Как ти е календарът, да кажем, след пет седмици?

— Не е пред мен, но след толкова много време мисля, че няма да има никакъв проблем.

— Идеално. Ще ти хареса — това са двама от най-големите откачалки, които си виждал... Абе какво им става на хората от тая твоя професия?

— Дай да поговорим малко за хората от твоята професия — казах аз. — Искам да ми препоръчаш някого от тях.

— За какво точно?

— Недвижими имоти и данъци.

— Проверка на документи или даване под съд?

— Вероятно и двете.

Описах му в най-общи линии ситуацията с Мелиса, без да споменавам имена, цифри или отличителни белези.

Той веднага каза:

— Сузи Лафамилия, ако клиентът ти няма нищо против жена.

— И жена ще свърши работа.

— Споменавам го само защото нямаш представа колко много хора се придържат към тия глупости — никакви жени, никакви малцинства. И губят, защото Сузи е най-добрата. Работеше в една от големите счетоводни фирми и им събра повече клиенти от всеки друг, а те непрекъснато я подминаваха, когато някой трябваше да бъде повишен в съдружник, само защото има различни гениталии от останалите. Тя ги съди, осъди ги и им прибра парите, с които си основа първокласна фирма. Истинска коравосърдечна лъвица в съда. Сега работи за актьори и актриси, измъквайки им парите от стиснатите киностудии.

Отвърнах:

— Струва ми се чудесна за клиента ми.

Той ми даде номера ѝ.

— Това е в Сенчъри Сити Ийст — има цял етаж на нейно разположение в един от небостъргачите. А за другата работа ще ти се обадя. Ще ти харесат тия озъбени и дъвчеши се един друг психотерапевти. Нарекох ги Парадокс. Tres a-propos^[1].

Той се засмя.

Затворих, без да му кажа, че това вече съм го чувал.

Майло се върна без Мелиса, стиснал в ръка кутия с диетична кока-кола.

— В банята е — каза той. — Повръща.

— Какво стана?

— Просто се пречупи. Пак започна да говори с решителен тон как щяла да пипне копелетата. Казах ѝ една работа и тя хоп, започна да плаче и да се дави.

— Видях те как я гледаше като детектив. После я изведе от стаята, докато говорех по телефона. Защо?

По лицето му се изписа неудобство.

— Какво има? — попитах отново.

— Е, добре — отвърна той. — Имам лошо подсъзнание. За това ми плащат. — Той се поколеба. — Не исках да излиза. Исках да говоря с нея насаме — да се вгледам в нея по-отблизо, без твоя намеса. Защото нещо в държането ѝ ме обезпокои. И ме накара да се замисля. На обмяната на информация в ресторанта пропуснахме една възможност. Много грозна възможност, но понякога те се оказват и най-важни.

— Мелиса? — прошепнах аз, усещайки как коремът ми се свива.

Той понечи да се извърне встрани, но смени посоката и отново впери поглед в мен.

— Тя е единственият наследник, Алекс. Четиридесет милиона долара. И е готова да се бори за тях, дори още преди трупът да изстине.

— Няма никакъв труп.

— Образно казано. Не се заяждай.

— Сега ли се сети?

Той поклати глава.

— Май през цялото време ми се е въртяло някъде дълбоко в подсъзнанието. И то още от самото начало. Това е, защото така съм научен — там, където става въпрос за пари, намери този, който печели от това. Но някак си го потисках, може би просто не съм искал да мисля за него.

— Майло, тя се бори, защото насочва мъката си в гнева. Предприема атака, вместо да се остави да я смажат. Аз я научих така по време на терапията. Описано е в книгата ми, а тя все още се продава добре.

— Може би — отвърна той. — Просто искам да ти кажа, че в нормална ситуация щях да обмисля това по-рано.

— Не говориш сериозно.

— Хей — възкликна той, — не съм казал, че го мисля за вероятно. Просто е нещо, което сме пропуснали. Не, не сме. Аз съм този, научен да мисли най-грозно. Но не го направих. Ако работех за полицията, това нямаше да се случи.

— Да, но сега не работиш — повиших аз глас, — затова защо не пуснеш и тоя си начин на мислене в отпуск?

— Хей — отново възкликна той, — не убивай пратеника!

— Нямала е възможност да го направи — възразих. — Тя е била тук, когато майка ѝ е изчезнала.

— Да, но онова хлапе Дръкър би могло да има. Той къде е бил?

— Не знам.

Той кимна, но без задоволство.

— От това, което съм видял досега, той ѝ остъргва калта под ноктите и ѝ я дава да я яде, твърдейки, че е хайвер. Освен това се грижи и за колите. Знае много добре всички подробности за ролса. Джина спокойно би могла да спре и да го качи, две мнения по този въпрос няма. А и ти каза, че ти задействал радарите.

— Не съм казал, че съм усетил някакво психическо отклонение у него.

— Окей.

— О, я стига — казах, усещайки надигация се главобол. — Няма начин, Майло. Няма начин.

— Това е нещо, на което и аз не искам да вярвам, Алекс. Хлапетото ми харесва и аз все още работя за нея. Но сега тя изглеждаше толкова... надъхана. Непрекъснато повтаряше как щяла да ги смачка копелетата. Това, което ѝ казах в кухнята, беше: „Май нямаш търпение да започнеш“. И тя просто спря и се срути. Много ми стана кофти, че ѝ казах това, но се почувствах и по-добре. Защото тя отново заприлича на дете. Ако съм направил нещо нетерапевтично, съжалявам.

— Не — отговорих. — Щом е било толкова близо до повърхността, то е щяло да се случи рано или късно.

— Да — каза той.

И никой от нас не посмя да каже на глас това, което мисли — дали не е било игра.

Почувствал изведнъж внезапна умора, аз се отпуснах на един стол близо до телефона. Листчето с номера на Сузи Лафамилия бе все още в ръката ми.

— Току-що ѝ намерих адвокат. Жена. Твърда, борбена, обича да се опъва на системата.

— Звучи ми добре.

— Звучи — отвърнах — като човек, какъвто ще стане Мелиса, като порасне.

[1] Съвсем на място (фр.). — Б.пр. ↑

31.

Мелиса се върна в петоъгълната стая, изглеждайки много далеч от понятието „пораснала“. Раменете ѝ бяха отпуснати, походката ѝ бе станала по-бавна. Попиваше устните с парче тоалетна хартия. Дадох ѝ номера на адвокатката и тя ми благодари с много тих глас.

— Искаш ли да ѝ се обадя?

— Не, благодаря. Аз ще го направя. Утре.

Настаних я зад бюрото. Тя погледна с празен поглед към Майло и слабо се усмихна.

Майло също ѝ се усмихна, после сведе поглед към кутията в ръката си. Не знаех за кого от двамата ми бе по-мъчно.

Мелиса въздъхна и подпря брадичка на дланта си.

Попитах я:

— Как си, моето момиче?

— Не знам — отвърна тя. — Това е толкова... Чувствам се като че ли... Като че ли нямам... Не знам.

Докоснах я по рамото.

Тя продължи:

— Кого се опитвам да лъжа? Ще се боря с тях. Та аз съм едно нищо. Кой ще ме чуе?

Отвърнах:

— Твоят адвокат ще се бори. Ти сега просто трябва само да се грижиш за себе си.

Дълго мълчание. После:

— Май е така. — Пак мълчание. — Наистина съм сама.

— Много хора тук се грижат за теб, Мелиса.

Майло гледаше в пода.

— Наистина съм сама — повтори тя с лека изненада в гласа, сякаш бе пребродила цял лабиринт за рекордно кратък срок само за да открие, че изходът му излиза на пропаст. — Уморена съм. Мисля да поспя.

— Искаш ли да постоя при теб?

— Искам да спя с някого. Не искам да съм сама.

Майло остави кутията на масата и излезе.

Останах с Мелиса, мъчейки се да я успокоя, но без особен ефект.

Майло се върна с Мадлен. Едрата жена дишаше тежко и като че ли бе малко развълнувана, но като застана до Мелиса, лицето ѝ вече изразяваше само нежност. Мадлен се наведе и притисна главата ѝ на гърдите си.

— Аз спя с теб, *cherie*^[1]. Ела.

Вече в колата, поели към изхода на имението, Майло каза:

— Добре де, добре. Аз съм задник, който не знае как да се държи с деца.

— Значи не мислиш, че пречупването ѝ е било театър, така ли?

Той изведнъж натисна здраво спирачката в края на алеята и рязко извърна глава към мен.

— Какво, по дяволите, беше това, Алекс? Въртиш ножа в раната, а?

Зъбите му бяха оголени. Светлината от прожектора над чамовата порта им придаваше жълтеникав отблясък.

— Не — отвърнах, изпитвайки внезапен страх от него. За първи път, откакто го познавах. Чувствайки се като заподозрян. — Не, сериозно говоря. Не се ли е преструвала?

— Да бе, да. Искаш да ми кажеш, че ти мислиш, че е психопатка? Той вече крещеше, удряйки със свит юмрук по волана.

— Не знам какво да мисля! — креснах в отговор. — Ти непрекъснато ми подмяташ разни предположения като непозволени удари.

— Мислех, че това е целта на занятието!

— Целта на занятието е да помогнем!

Майло навря лицето си още по-напред, сякаш беше някакво оръжие, после се отдръпна, отпусна гръб на облегалката и прокара длан през косата си.

— Мамка му, каква приятна сценка, а?

— От недоспиването е сигурно — отвърнах аз и още малко остана да се разтрепера.

— Сигурно... Да не си решил да се измъкваш?

— Не, по дяволите.

Той се засмя.

— Нито пък аз... Съжалявам, че ти се развиках.

— И аз съжалявам. Какво ще кажеш просто да го забравим?

Той отново постави ръце на волана и продължи да кара. Бавно, с изключителна предпазливост. Намалявайки на всяка пресечка, дори и да липсваше знак „Стоп“. Оглеждайки се на всички страни и надничайки във всички огледала, макар че улиците бяха празни.

Малко след десет часа приближихме мисия „Вечна надежда“ и паркирахме на една пресечка от нея. Във въздуха се носеше миризмата на вкиснат боклук, сладникаво вино и пресен асфалт, примесена от време на време със странния за това място аромат на цветя, който като че ли идваше от запад — сякаш по-добрата част на града изпращаше осезаемо приветствие от добре уредените си къщи и градини.

Предната фасада на мисията бе окъпана в изкуствена бяла светлина. Пред входа ѝ се бяха събрали петима-шестима опърпани мъже и слушаха или поне се преструваха, че слушат двамата мъже, облечени в цивилни костюми.

Докато приближавахме, видях, че двамата говорещи бяха прехвърлили тридесетте. Единият от тях бе висок, слаб, със зализана, късо подстригана руса коса и странно тъмни мустачки, спускащи се под прав ъгъл към устата. На носа му лежах очила в сребърни рамки. Бе облечен в сив летен костюм. Ръкавите на сакото му бяха ужасно къси и оставяха огромните му китки оголени. В едната си ръка държеше бележник, подобен на този на Майло, и пакет „Уинстън“.

Другият бе нисък, набит, смугъл и с гладко избръснато, бебешко лице. Тесните цепки на очите му отиваха на устните. Бе облечен в тъмносин блейзър и сиви панталони. Именно той водеше по-голямата част от разговора.

Двамата мъже бяха в профил към нас и не ни виждаха.

Майло се приближи към по-високия и каза:

— Брад.

Мъжът се обърна и се втренчи в него. Няколко души от опърпаните проследиха погледа му. Ниският спря да говори, погледна партньора си, а след това и Майло. Сякаш развързани, бездомниците започнаха да се разпръсват.

— Чакайте малко, къмпингари.

Всички заковаха на място, мърморейки. Детективът се обърна въпросително към партньора си.

Мъжът, когото Майло нарече Брад, всмукна бузите си навътре и кимна.

Другият каза:

— Елате насам, къмпингари — и подкара опърпаните мъже повстрани.

Високият ги изчака да се отдалечат достатъчно, за да не може да го чуят, и се обърна към Майло.

— Стърджис. Какъв късмет!

— Кое?

— Разбрах, че днес вече си бил тук. Кое то автоматично те превръща в човек, с когото трябва да говоря.

— Така ли?

Детективът премести цигарите в другата си ръка.

— Две посещения за един ден — каква отдаденост на работата. Да не ти плащат на час?

— Какво има? — попита го Майло.

— Какъв е този изключителен интерес към Маклоски?

— Същият, какъвто ти го описах преди два дни на минаване през кабинета ти.

— Я пак го повтори.

— Жената, която е изгорил, все още я няма. Наистина е изчезнала. Семейството ѝ иска да знае дали тук няма някаква връзка.

— Какво значи това наистина изчезнала?

Майло му разказа за водохранилището „Морис“.

Лицето на русия остана безизразно, но пръстите му се свиха около пакета цигари. Усещайки това, той се намръщи и огледа пакета, оправяйки смачканите ъгли.

— Лошо — каза той. — Семейството ѝ сигурно е доста раздрусано.

— Е, всеки случай не организират купон.

Русият се усмихна скъпернически.

— Ти вече си го разпитвал два пъти. Защо идваш пак?

— Първите два пъти нямаше какво толкова да каже.

— И сега си мислиш, че ще успееш да го убедиш.

— Нещо такова.

— Нещо такова.

Русият хвърли поглед към черноокия, който продължаваше да чете лекция на бездомниците.

— Какво става, Брад? — попита Майло.

— Какво става? — повтори русият, докосвайки очилата си. — Става това, че животът току-що стана твърде сложен.

Той замълча, изучавайки замислено Майло. Когато Майло не каза нищо, високият бръкна в пакета, извади цигара и я мушна между устните си.

— Изглежда, двамата с теб имаме обща работа — каза той с цигарата в уста.

Реакцията на Майло отново бе пауза.

На половин километър от нас гърмеше магистралата. Някъде наблизо се чу шум от счупено стъкло. Партньорът на Брад продължаваше да говори на бездомните. Оттук не можех да схвана думите, но тонът му бе снизходителен. Опърпаните мъже изглеждаха полузаспали.

Русият детектив продължи:

— Изглежда, Маклоски се е сблъскал с нещастна ситуация. — Погледът му бе втренчен в Майло.

— Кога? — попита Майло.

Детективът се потупа по джобовете, сякаш отговорът на въпроса се намиреше там, извади запалка едnodневка и запали.

— Преди около два часа — отвърна той накрая и присвивайки очи от дима, впери поглед в мен, като че ли поднесената от него информация ме бе превърнала в някого, с когото трябва да се съобразява.

— Приятел на семейството — каза Майло.

Високият продължи да ме изучава, всмуквайки и издухвайки дима, без да вади цигарата от устата си. Изглежда, бе изучавал стоицизъм и се бе дипломирал успешно.

Майло каза:

— Доктор Деллауер, детектив Брадли Люис от отдел „Убийства“ на Централното полицейско управление. Детектив Люис, доктор Алекс Деллауер.

Люис направи няколко колелца от дим и каза:

— Доктор, а?

— Семейен доктор, ако трябва да бъдем по-точни.

— Аха.

Опитах се да си придам докторски вид.

Майло отново подзе:

— Кога стана това, Брад?

— Ти какво? — каза Люис. — Да не би да има някаква награда? Да не би семейството да ти плати за това, че му носиш добри новини?

Майло отвърна:

— Това няма да им я върне, но да, не ги виждам потънали в траур. — Той повтори въпроса си.

Люис помисли дали да отговори и накрая каза:

— В една забутана уличка на няколко пресечки отук. В индустриалната зона между Сан Педро и Аламейда. Кола срещу пешеходец. Колата печели с нокаут в първия рунд.

— След като е блъснал човек и е избягал, защо, момчета, вие се занимавате с това?

— Брей, какъв копой — каза Люис. — Хей, да не би някога да си работил като полицаи?

Зададе въпроса ухилен до уши.

Майло нито помръдна, нито проговори.

Люис дръпна от цигарата и продължи:

— Според специалистите колата не оставила нищо на случайността. Минала през него веднъж, после дала назад и го направила още два пъти. Просто за да бъде сигурна. Получило се е нещо като пица, и то с всички допълнителни плънки.

Той се извърна към мен, извади цигарата от устата си и изведнъж ми се усмихна с вълча усмивка.

— Семеен доктор, а? Изглеждате ми като почтен господин, но понякога външният вид лъже, не е ли така?

Отвърнах на усмивката му. Вълчето хилене се разшири, сякаш двамата си бяхме казали ужасно смешна шега.

— Докторе — каза той, припалвайки втора цигара от първата и хвърляйки фасата на тротоара, — вие по някаква случайност не сте използвали вашия мерцедес или БМВ, за да отървете горкия Маклоски от страданията му, нали, сър? Една бърза изповед и всички можем да си вървим вкъщи.

Без да спирам да се усмихвам, отвърнах:

— Съжалявам, но ще трябва да ви разочаровам.

— Мамка му — каза Люис. — Как мразя да задавам въпроси от рода „Кой го направи?“.

— Колата немска ли е била? — попита Майло.

Люис зачовърка тротоара с обувка и издуха дима през носа си.

— Как беше това? Разговаряйте с пресаташето ни, нали?

— Защо не искаш да ми кажеш, Брад?

— Ти си цивилен. Това първо.

Майло не каза нищо.

Люис продължи:

— Дори може би си и заподозрян. Това второ.

— Ха така — каза Майло. — Какво е това, Брад? Шибано убийство?

Бе втренчил немигащ поглед в Люис. Бяха еднакво високи, но Майло бе поне с двадесет и пет килограма по-тежък. Люис издържа втренчения му поглед с каменно лице и не каза нищо.

Майло прошепна някаква дума, която ми прозвуча нещо като „Гонзалес“.

Лицевите мускули на Люис се отпуснаха. Цигарата му увисна надолу, но после отново се вирна, повдигната от стиснатите челюсти.

— Виж какво, Стърджис, не мога да си затворя очите за този случай. Най-малкото тук има сблъсък на интереси и трябва да отидем до Пасадина и да говорим за това със семейството, а не с теб.

— Семейството, за което говориш — отвърна Майло, — се състои от едно осемнадесетгодишно момиче, което току-що е разбрало, че майка му е мъртва и че дори не може да погребее тялото ѝ, защото то е на дъното на оня проклет язовир. Шерифът просто чака то да изплува...

— Още повече...

— И става така, че се получи нещо ужасно приятно за нея, нали, Брад? Да идентифицира изплувало от водата тяло, а? А междувременно тя не е мърдала от къщата през последните няколко дни, затова абсолютно съм сигурен, че не е сгазила онова лайно, и е абсолютно сигурно, че не е плащала на никого да го направи. Но ако си мислиш, че отиването дотам и подлудяването ѝ може да ти донесе нещо, прави каквото знаеш. Обърни се към адвоката ѝ — чичо му е бил Хърмън Даус (Чука).

Люис пуфкаше и дърпаше от цигарата, загледан в огънчето ѝ като в някакво чудо.

— Ако нещата се извъртят натам, можеш да се обзаложиш, че ще отида — отвърна той, но в гласа му липсваше твърдост.

— Прави каквото знаеш, Брад — отвърна Майло.

Черноокият детектив привърши с бездомните и им махна да си вървят. Те се пръснаха — някои от тях влязоха в мисията, а останалите се повлякоха по улицата. Той се приближи, бършейки длани в блейзъра си.

— Това е известният Майло Стърджис — каза Люис между две дръпвания от цигарата.

Ниският детектив гледаше учуден.

Люис продължи:

— Шампион тежка категория от Западен Лос Анджелис. Изкара един рунд с Фриск.

Мина още секунда в смут, после по бебешкото лице на ниския се разля разбиране. Последвано веднага от отвращение. В мен се забиха чифт студени кафяви очи.

— А това — продължи Люис — е семейният доктор. На същото това семейство, интересувало се от нашия човек. Може би няма да е зле да погледне това твое коляно, Санди.

На ниския детектив обаче не му беше до смях. Той си закопча сакото и когато погледна към Майло, изражението му бе такова, сякаш гледаше изплувал труп.

Майло каза:

— Еспозито, нали? По-рано беше в Девъншир.

Еспозито каза:

— Идвал си тук преди и си разговарял с покойника. За какво?

— За нищо. Той не искаше да говори.

— Не те питам за това — каза Еспозито, разчленявайки думите една по една. — Относно какво точно беше намерението ти да разговаряш с покойника?

Майло помълча малко — премервайки отговора си или смилайки синтаксиса на зададения въпрос.

— Относно възможното му участие в смъртта на майката на моята клиентка.

Еспозито не даде вид, че е чул. Той някак си успя да отдръпне тялото си назад, като в същото време опъваше шия напред.

— Какво имаш да ни кажеш?

Майло отвърна:

— Десет към едно, че ще излезе нещо глупаво. Разпитайте жителите на този курорт тука и разберете кой е последният човек, на когото Маклоски не е сипал достатъчно чорба.

— Спести ни съветите си — отговори Еспозито, отдръпвайки се още повече. — Говоря за информация.

— Нещо като „Кой го направи“?

— Нещо като.

— Боя се, че няма да мога да ви помогна с това — каза Майло.

Люис се намеси:

— Теорията ти за чорбата не се връзва, Стърджис. Обитателите на този курорт обикновено нямат коли.

— От време на време получават работа за един ден — каза Майло. — Карат стока, товарят, разтоварват. А може Маклоски просто да е налетял на някой, който да не е харесал лицето му. Нямахме кой знае какво лице.

Люис продължи да пуши и не каза нищо.

— Страхотно — бе коментарът на Еспозито. После продължи към мен: — Да имате да добавите нещо?

Поклатих глава.

— Какво да кажа? — каза Майло. — Току-що се сдобихте с още няколко „Кой го направи?“. Така, за разнообразие.

Люис пушеше.

Еспозито каза:

— И нямаш нищо, с което да извадим „Кой“ от „го направи“?

— Твоята интуиция е добра като моята — ухили се Майло. — Е, може би не чак толкова добра, но съм сигурен, че ще порботиш върху нея.

Той тръгна да заобикаля двамата, отправил се към входа на мисията. Опитах се да го последвам, но Люис се изпречи на пътя ми.

— Чакай малко, Стърджис — каза той.

Майло се обърна. Челото му бе сбърчено на топка.

— Мислех да се видя с отеца — каза Майло. — Време е за изповед.

— Точно така — подхвърли ехидно Еспозито. — Отчето ще брадяса, докато ти слуша греховете.

Люис се засмя, но смехът му прозвуча пресилено.

— Може би още не е време — каза той на Майло.

— Не виждам никаква жълта лента, Брад.

— Може би още не е време.

Майло сложи ръце на хълбоците си.

— Искате да ми кажете, че влизането е забранено, защото вашият покойник е живеел тук, а в същото време позволявате на тия скитници да се мотаят напред-назад. На Хърмън младши това ужасно ще му хареса, Брад.

— Колко време мина, три месеца? — каза Люис. — А вече се държиш като някакъв шибан началник.

— Глупости — отвърна Майло. — Ти се държиш така, сякаш някой те е вързал с невидими конци, Брад. Ти си тоя, който изведнъж стана внимателен.

— Писна ни да слушаме тия лайна — намеси се и Еспозито и разкопча сакото си.

Пушейки като комин, Люис го задържа с ръка. После хвърли цигарата на тротоара, погледа я как гасне, после се дръпна встрани.

— Хей! — отреагира веднага Еспозито.

— Майната му! — изсъска Люис така свирепо, че затвори устата на Еспозито. После към мен: — Хайде! Движение!

Пристъпих напред и Майло постави ръка на дръжката на вратата.

— Не прецаквай нещата — каза Люис. — И не ни се пречкай на пътя, сериозно ти говоря. И изобщо не ми пука колко скапани адвокати имаш зад гърба си, чу ли?

Майло отвори вратата. Преди отново да я затвори, чух как Еспозито промърмори:

— Maricon^[2].

Последва смях, много пресилен и много сърдит.

В огромната зала работеше телевизор. На екрана вървеше някакъв полицейски сериал и четиридесетина чифта полузатварящи се очи следяха бързо сменящите се сцени.

Бяхме прекосили половината зала, когато отец Тим Андръс се появи иззад един ъгъл, забутал пред себе си алуминиева количка с кана кафе. Долната ѝ полица бе пълна с пластмасови чаши. Свещеническата риза с неопределен цвят бе извадена над избелели дънки, чиито колене бяха изтъркани до бяло. На краката му бяха същите бели баскетболни маратонки, с които бе обут, когато се видяхме за първи път — сега една от връзките му се бе развързала.

Той се намръщи, спря, рязко зави в противоположна на нас посока и продължи да тика количката между редиците опърпани мъже. Колелцата на количката бяха раздрънкани и непрекъснато скрибуцаха. Андръс се придвижваше напред с неравномерни тласъци, докато накрая стигна до телевизора. Навеждайки се ниско надолу, той зашепна нещо на един от мъжете — младеж с див поглед, облечен с твърде малки за тялото му дрехи, поради което приличаше на преждевременно пораснало хлапе. Всъщност не съвсем преждевременно — може би някъде малко под двадесет. Обаче всяко сходство с невинна младост бе грубо премахнато от сплъстената коса и надупченото от струпей лице.

Свещеникът му говореше бавно и с изключително търпение. Младият мъж го изслуша, надигна се бавно и с треперещи пръсти започна да разопакова пакет пластмасови чашки. Напълвайки една от тях с кафе, той я надигна към устните си. Андръс го докосна по китката и младежът застина смутено с ръка във въздуха. Свещеникът се усмихна, заговори му отново и насочи китката на младежа към един от седналите мъже. Мъжът склочи пръсти около нея. Момчето втренчи неразбиращ поглед в тях, после пусна чашата. Андръс отново му подаде чаша, която той започна да налива. Някои от мъжете станаха от местата си — пред количката се оформи рехава опашка.

Андръс махна на един мършав мъж, излязъл сякаш от стара черно-бяла фотография. Мъжът се надигна бавно и куцайки се приближи. Двата с младежа застанаха един до друг, избягвайки да се гледат в очите. Свещеникът се усмихна и започна да ги инструктира, подреждайки мъжете по двама. Когато всички горе-долу се подредиха и опашката бавно започна да се придвижва напред, той ги остави и дойде при нас.

— Моля ви, идете си — каза ни той. — Нищо не мога да направя за вас.

— Само няколко въпроса, моля ви, отче — каза Майло.

— Съжалявам, господин... Не си спомням как ви беше името, но не мога да направя абсолютно нищо за вас и много ще ви бъда благодарен, ако си идете.

— Казвам се Стърджис, отче, и вие не сте го забравили. Просто не съм ви го казвал.

— Да, така е — отвърна свещеникът. — Обаче полицията ми го каза. Преди малко. Освен това ми каза, че вие не сте полицай.

— Не съм ви казвал, че съм, отче.

Ушите на Андръс пламнаха. Пръстите му нервно задърпаха острите мустачки.

— Да, май наистина не сте, но го намекнахте. По цял ден ми се налага да се сблъсквам с измама, господин Стърджис, това е част от работата ми, но това не означава, че ми харесва.

— Съжалявам — отвърна Майло. — Бях...

— Не е нужно да се извинявате, господин Стърджис. Можете да изразите съжалението си, като си тръгнете и ме оставите да се погрижа за хората си.

— Щеше ли да има някакво значение, отче? Ако бях ви казал, че съм ченге в отпуск?

По изпитото лице на свещеника се изписа изненада.

— Какво ви казаха, отче? — попита го Майло. — Че са ме изритали от полицията? Че съм грешник тежка категория?

По бледото лице на Андръс се разля червенина.

— Аз... Няма защо да се занимаваме със... странични неща, господин Стърджис. Същественото тук е, че нямам нищо за вас. Джоел е мъртъв.

— Знам, отче.

— Както и интересът, който проявявате към мисията.

— Да имате някаква представа кой е виновен за смъртта му?

— Интересува ли ви това, господин Стърджис?

— Ни най-малко. Но ако това ми помогне да разбера защо госпожа Рамп е починала...

— Защо е... О! — Андръс затвори очи и веднага след това ги отвори. — О, Боже! — Въздишайки и слагайки ръка на челото. — Не знаех. Съжалявам.

Майло му разказа за водохранилището „Морис“. По-подробна и по-мека версия от тази, която бе поднесъл на Люис.

Андръс поклати глава и се прекръсти.

— Отче — продължи Майло, — когато Джоел беше още жив, разказвал ли ви е нещо, което би показало, че е подновил връзката си с госпожа Рамп или с някой член от нейното семейство?

— Не, изобщо нищо не е споменава. Съжалявам, повече не мога нищо да кажа, господин Стърджис. — Свещеникът погледна към опашката. — Каквото и да ми е казал Джоел, то е поверително. Това е въпрос на теология и фактът, че е мъртъв, не променя нещата.

— Разбира се, отче. Единствената причина, поради която дойдох тук, за да говоря отново с него, бе, че дъщерята на госпожа Рамп се мъчи да се пребори със загубата. Тя е просто дете, отче. Вече кръгло сираче. И се мъчи да преодолее мисълта, че трябва да прекара остатък от живота си съвсем сама. Това, дали ще ми кажете нещо, или не, разбира се, няма да промени нищо, знам това, но ако можете да хвърлите някаква светлина върху случилото се с майка ѝ, просто ще ѝ помогнете отново да събере разпокъсания си живот. Поне така ми го обясни нейният психотерапевт.

— Да — промълви Андръс. — Звучи разумно... Бедното дете. — Той се замисли за момент. — Но не, не мога да ѝ помогна.

— Защо не можете, отче?

— Нищо не знам, господин Стърджис. Искам да кажа, не знам абсолютно нищичко. Джоел не ми е казвал нищо, което би облекчило болката на бедното момиченце. Макар че и да ми беше казал, пак нямаше да мога да ви го кажа, така че може би е по-добре, че не го е направил. Съжалявам, но това е положението.

— Аха — каза Майло.

Андръс поклати глава и докосна веждата си с кокалчетата на единия юмрук.

— Май не се изразих много ясно, нали? Денят бе дълъг и труден и понякога в края на такива дни губя концентрация. — Пореден поглед към количката. — Една чашка от оная отрова там би ми помогнала доста. Много цикория има в нея, но гледаме да не наблягаме на кофеина. Помага на хората да се справят с периода на детоксикация. Вие също може да я опитате.

— Не, благодаря, отче. Само още една секунда от времето ви. Имате ли някаква представа кой може да го е направил?

— Полицията май мисли, че това е нещо, което се случва всеки ден.

— А вие съгласен ли сте с това?

— Няма причина да не съм. Виждал съм толкова много неща, в които няма никакъв смисъл...

— А има ли нещо около смъртта на Маклоски, в което да няма никакъв смисъл?

— Не, наистина няма. — Пореден поглед към количката.

— А имаше ли някаква причина Маклоски да се намира на мястото, където е бил прегазен, отче?

Андръс поклати глава.

— Ако е имало, не я знам. Не е бил там по работа, свързана с мисията. Казах го и на полицията. Хората наистина се разхождат, и то понякога доста надалеч, като се има предвид физическото им състояние. Като че ли, намирайки се непрестанно в движение, това им напомня, че все още са живи. Илюзия за някаква цел, въпреки че няма къде да ходят.

— Когато дойдох тук първия път, останах с впечатление, че Джоел рядко излиза от мисията.

— Вярно е.

— Значи не е бил в числото на любителите на разходките?

— Не, не беше.

— А да знаете да е ходел някъде другаде?

— Не, не, сякаш... — Андръс млъкна. Ушите му горяха.

— Какво има, отче?

— Ще ви прозвучи много грозно и много субективно, но първата ми мисъл, като научих какво е станало, беше, че някой от семейството — от семейството на госпожа Рамп — е решил накрая да отмъсти. Примамил го е някак си навън и му е устроил засада.

— Защо си помислихте така, отче?

— Защото те имат солидна причина. А това, че са го направили с кола, ми се стори като... лек и удобен начин... подходящ за средностатистически американец. Няма нужда да го доближава. Да му мирише или да го докосва.

Свещеникът отново отклони поглед. Нагоре. Към разпятието.

— Грозни мисли, господин Стърджис, не се гордея с тях. Бях разгневен... колко енергия бях вложил в него, а сега... После си дадох сметка, че не мисля правилно, че съм жесток и че мисля само за себе си. Да подозирам невинни хора, изстрадали своя дял от живота. Нямах право да мисля така. А след като ми казахте за госпожа Рамп, се чувствам даже още по-...

Поклащане на главата.

Майло попита:

— А споменахте ли за подозренията си на детективите?

— Това не бяха подозрения, а просто моментна... мисъл. Мисъл, от която се срамувам, минала ми през ума в червената мъгла на емоциите, когато чух за станалото. Но не, не съм споменавал. Те обаче повдигнаха въпроса. Попитаха ме дали някой от семейството на госпожа Рамп е минавал насам. Казах им, че само вие сте минавали.

— Как реагирах, когато им казахте, че съм идвал тук?

— Не останах с впечатление, че го вземат на сериозно. Те изобщо като че ли не взеха нищо на сериозно. Може би няма да се занимават кой знае колко с този случай.

— И защо?

— Ами... отношението им. Свикнал съм с него. Смъртта е чест гост тук, но едва ли може да се каже, че споменават за посещенията ѝ в новините в шест. — Лицето на свещеника отново се промени. — Ето че пак започвам да съдя. А имам толкова много работа. Ще трябва да ме извините, господин Стърджис.

— Разбира се, отче. Благодаря за отделеното време. Но ако все пак се сетите за нещо, каквото и да е, което би помогнало на момичето, моля ви, обадете ми се.

В ръката на Майло, неизвестно откъде, изведнъж се появи визитна картичка. Той я подаде на свещеника. Преди обаче Андръс да я пхне в джоба си, успях да я мярна набързо. Бяла хартия. Името на Майло с резки черни букви над единствената дума РАЗСЛЕДВАНЕ. Домашен телефон и номер на пейджър в долния десен ъгъл.

Майло благодари още веднъж. Свещеникът изглеждаше измъчен.

— Моля ви, не разчитайте на мен, господин Стърджис. Казах ви всичко, което мога.

На път обратно за колата казах:

— „Казах ви всичко, което мога“, а не „което знам“. Обзалагам се, че Маклоски е разголил душата си пред него. Официална изповед или съветване от някакъв вид. Но каквото и да е, няма да успееш да го измъкнеш от него.

— Аха. Говорих вече с нашия свещеник.

Стигнахме до колата в мълчание.

Вече на път обратно за Сан Лабрадор попитах:

— Кой е тоя Гонзалес?

— А?

— Това, дето го каза на Люис. Изглежда, произведе нужното впечатление.

— О, да — каза той и се намръщи. — Стара история. Гонсалвес. Когато Люис беше още с униформа, работеше като участъков полицай в Западен Лос Анджелис. Колежанче, обичаше да мисли, че е по-умен от останалите. Гонсалвес е един от провалите му. Битово насилие, което той не прие достатъчно сериозно. Съпругата искаше да затворят съпруга ѝ, но Люис смяташе, че ще успее да се справи с дипломата си. По психология, ако трябва да бъда точен. Изнесе му някаква лекция, след което си тръгна доволен. Час по-късно съпругът кльцнал жената с бръснач. Люис тогава беше по-мек, нямаше никакъв установен подход. Можех да го съсипя, но реших да не обяснявам много-много в доклада си и вместо това да поговоря с него. След това той стана по-твърд, много по-внимателен, не се провали нито веднъж. Няколко години по-късно стана детектив и се прехвърли в Централното.

— Не ми изглеждаше много благодарен.

— Да. — Той стисна волана. — Черната неблагодарност не ходи по гората.

[1] Скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Педераст (исп.). — Б.пр. ↑

32.

На Съсекс Нол той паркира до севилята.

— Какво следва по-нататък? — попитах го аз.

— Сън, здрава закуска, а след това: финансовия измет.

Той изключи поршето от скорост и форсира двигателя.

— А Маклоски? — продължих аз.

— Нямам намерение да ходя на погребението му.

Форсаж. Тропане с пръсти по волана.

— А да имаш някаква представа кой го е убил и защо? — не преставах аз.

— Беше с мен и знаеш всичко.

— Добре — отвърнах.

— Добре. — Поршето рязко потегли.

Домът ми изглеждаше малък и уютен. Релето бе изключило осветлението на вира и не можеше да се види как върви хайверът. Примъкнах се до втория етаж, спях десет часа и се събудих в понеделник сутринта, мислейки за Джина Рамп и Джоел Маклоски — свързани отново от мъки и ужас.

Имаше ли някаква връзка между язовир „Морис“ и това, което бе станало в забутаната уличка, или случката с Маклоски бе просто един от многобройните такива случаи на Скид Роу?

Убийство с кола. Хванах се, че мисля за Ноел Дръкър. Той разполагаше с много коли и време. Дали чувствата му към Мелиса бяха толкова силни, че да се реши да отиде толкова далеч? И ако да, по собствена инициатива ли го е направил, или Мелиса го е накарала?

Ами самата Мелиса? Ставаше ми лошо, като си помисля, че може да е и нещо друго освен беззащитното сираче, описано от Майло пред детективите. Обаче бях виждал какво прави гневът от нея. Бях виждал как мъката ѝ се трансформира в отмъстителни видения срещу Ангър и Даус.

Спомних си как двамата с Ноел се бяха прегърнали в леглото. Дали планът за разправа с Маклоски се бе зародил именно в такава прегръдка?

Превключих на друг канал. Рамп. Ако той бе невинен за причината на смъртта на Джина, може би я бе *предизвикал*.

Той имаше много причини да мрази Маклоски. Дали той е бил на волана на колата убиец, или е наел някой друг? Поетичното въздаване на справедливост би било доста привлекателно в този случай.

Тод Никуист би бил чудесен за тази работа — кой би могъл да свърже някакъв си плажен културист от другата страна на града със смъртта на никому неизвестен откачен боклук от центъра?

А може Ноел да е бил ударен юмрук на Рамп, не на Мелиса.

Или пък нищо от споменатото да не е вярно.

Седях на крайчеца на леглото.

Пред очите ми премина една картина.

Белезите по лицето на Джина.

Помислих си за затвора, в който Маклоски я бе изпратил за цял живот.

Защо си губех времето да мисля за причината, поради която е умрял? Неговият живот бе класически пример на падение. Кой щеше да жали за него, освен отец Андръс? А пък и неговите чувства вероятно бяха свързани повече с някакви абстрактни теологически понятия, отколкото с някаква човешка привързаност.

Майло бе прав да не мисли вече за това.

Играех си на главоблъсканици, вместо да бъда полезен с нещо.

Облякох се и подкарах към Западен Холивуд.

Адресът, който сестрата на Кати Мориарти ми бе дала, се намираще между булевардите „Санта Моника“ и „Сънсет“. Къщата представляваше гола правоъгълна кутия с цвят на стар вестник. Бе обградена от неподкастрияна жива ограда, стигаща почти до покрива ѝ. Импровизираният плет свършваше пред къса и разбита алея — асфалтът със сетни усилия се бореше с напиралците отвсякъде бурени. На няколкото квадратни метра, все още свободни от тях, се бе свил двадесетгодишен, оцвъкан от птичките олдсмобил. Паркирах на отсрещната страна и прекосих малката и спечена повече от асфалта

моравка. Четирите крачки през нея ме доведоха пред веранда с три стъпала. От дясната страна на сивата дървена врата с черни метални букви бяха изписани три адреса. Под тях бе залепено картонче, на което с червена химикалка бе написано „Почукай“. Последвах съвета и само секунда след това бях възнаграден от едно „Момент“, изречено от сънлив мъжки глас.

След малко иззад сивата врата се чу:

— Да?

— Казвам се Алекс Делауер и търся Кати Мориарти.

— А стига бе!

Сетих се за препоръките на Майло за маскировка, реших, че нямам нужния за това кураж, и избрах една от многото истини.

— Семейството ѝ не я е виждало от доста отдавна.

— Семейството ѝ ли?

— Сестрата и деверът ѝ. Господин и госпожа Робинсън от Пасадина.

Вратата се отвори. Млад мъж, стиснал в ръка цяла шепа четки, ме огледа от глава до пети. Никаква изненада, никаква подозрителност. Просто око на художник, преценяващо перспективата.

Бе под тридесетте, висок и със здраво телосложение, с тъмна коса, сресана назад и хваната в опашка, дълга цял лакът. Челото бе плоско и ниско — приличаше повече на горила, отколкото на шимпанзе, за което допринасяха плътно склучените вежди и наболата четина, която минаваше през бузите му и се спускаше надолу по шията, за да се слее с космите от гърдите му. Бе облечен в тениска с нарисувана емблема на някаква фирма и торбести, цветни, дълги до коляното бермуди. На краката си бе нахлузил джапанки.

Казах:

— Извинете за безпокойството.

Той погледна към четките, а след това и към мен.

Извадих си портфейла, измъкнах визитката на Майло, която бях взел от него вчера, и му я подадох.

Той я погледна, усмихна се, огледа ме и каза:

— Доколкото си спомням, името ви беше Дел не знам кой си.

— Шефът обаче е Стърджис и аз работя за него.

— Оперативен работник, а? — каза той ухилен. — Не ми приличате на такъв. Поне не на тия, дето ги дават по телевизията.

Усмихнах се.

Той продължи огледа си.

— Адвокат — каза накрая. — Защита, не обвинение. А може би и преподавател по нещо. Такава роля бих ви дал аз, Марлоу.

— В киното ли работите? — попитах го аз.

— Не. — Той се засмя и докосна устните си с четка. После я дръпна и продължи: — Макар че май да. Всъщност съм писател. — Отново смях. — Като всички в този град, нали? Но не пиша сценарии. Пази боже от сценарии.

Той премести четките в лявата си ръка, подаде дясната и каза:

— Ричард Скидмор.

Стиснах я, той се отдръпна назад и кимна с глава:

— Влезте.

Вътре малката къща бе построена в стил предвоенен бюджет — претъпкани с какво ли не тъмни стаи, от които се носеше мирис на нескафе и готвено, на марихуана и терпентин. Облепени с тапети стени, арки над вратите. По изтърканите подове, струпани съвсем произволно, стърчаха мебели от битпазар, включващи няколко пластмасови и тръбни стола, предназначени за външна употреба. В центъра на хола бе поставен изплескан с боя статив — около него в безпорядък се търкаляха топки смачкана хартия, счупени моливи и огризки от пастели. Изкуството и придружаващите го задължителни атрибути — платна със странна форма, опънати на ръка, и в различни фази на довършване, бурканчета и туби с боя, четки, киснеци в буркани разтворител — се виждаха навсякъде, с изключение на стените. По тях изобщо нямаше никаква украса, ако изключим белия лист опаковъчна хартия, закован над камината. На него с калиграфски букви се мъдреше надписът:

*Денят на скакалците,
зрачът на червеите,
нощта на живия ужас.*

— Моят роман — каза Скидмор. — Това е и заглавието, и първият ред.

— С Кати Мориарти се запознахте по повод на писането ли?

— Работа, работа, работа, а, Марлоу? Колко ви плаща босът Стърджис, че сте толкова съвестен?

— Зависи от случая.

— Много добре — отвърна той усмихнат. — Уклончив. Знаете ли, наистина се радвам на посещението ви. Ето затова обичам да се събуждам в Лос Анджелис. Никога не знаеш кога на вратата ти може да почука един истински прототип.

Още един одобрителен поглед. Започнах да се чувствам като натюрморт.

— Може да ви използвам в следващата си творба — каза той, пишейки въображаем надпис във въздуха. — „Частното ченге: нещата, които то вижда — нещата, които го виждат.“

Той раздигна няколкото платна с абстрактни цапаници от един стол и безцеремонно ги хвърли на пода.

— Седнете.

Сторих го, а той се отпусна на една дървена табуретка точно срещу мен.

— Страхотно — възкликна той. — Благодаря ви, че се отбихте.

— Кати Мориарти тук ли живее?

— Отзад. В гаража.

— Кой е хазяинът?

— Аз — отвърна той гордо. — Наследих го от дядо ми. Изпълзя от някаква дупка преди двадесет години, когато баба ми умря, и аз единствен от семейството не му отрязах квитанциите. Затова, когато умря, получих всичко — къщата, таратайката отвън и сто акции на IBM. Страхотна сделка, нали?

— Госпожа Робинс казва, че не е виждала сестра си повече от месец. Вие кога за последен път я видяхте?

— Странно — каза той.

— Кое е странно?

— Че сестра ѝ е наела някого да я търси. Не се разбираха. Поне от гледна точка на Кати.

— Защо?

— Неразбирателство във възгледите без съмнение. Кати разправяше, че сестра ѝ си вири носа. Била от оня тип хора, които казвали „урина“ вместо „пикня“ и „екскременти“ вместо „лайна“.

— За разлика от Кати.

— Точно така.

Отново го попитах кога я е виждал за последен път.

Той отвърна:

— Горедолу откогато и госпожа Навирен нос. Около месец.

— А кога за последен път си е плащала наема?

— Наемът е стотачка на месец, което си е жив майтап. Не можах да се вживея добре в ролята на хазяин.

— Кога за последен път си е платила Кати стотачката?

— Още в началото.

— В началото на какво?

— В началото на бизнес отношенията ни. Толкова се радваше, че е успяла да намери такова евтино място... А в това са включени и токът, и газта, и водата, защото всичко е свързано с един измервателен уред, тъй като на никого не му се занимава да монтира отделни. Така че тя веднага плати за десет месеца напред, чак до декември.

— Десет месеца. Значи живее тук от февруари?

— Май да... да. Веднага след Нова година.

— А как се запознахте?

— Чрез обява в „Рийдър“. Почистих гаража, обявих го за наем и тя бе първата, която се поинтересува. Веднага я харесах — пряма, няма ала-бала, истинска Сафо^[1], без излишни превземки.

— Сафо?

— Като на Лесбос.

— Тя да не е лесбийка?

— Разбира се. — Широка усмивка. — Тц, тц... Сестра Вирнат нос май не ви е въвела в подробностите.

— Май да.

— Както казах, неразбирателство във възгледите. Не се стряскайте, Марлоу, това е Западен Холивуд. Тук всеки е обратен или стар, или и двете. Не и аз. Прекарвам периоди на целомъдрие, докато не се натъкна на нещо моногамно, хетеросексуално и значително.

— А Кати има ли си любовница?

— Не съм виждал такава и ми се струва, че няма.

— Защо?

— От цялото й същество се излъчваше нещо дълбоко нелюбовно. Сякаш току-що е прекарала някаква мъчителна връзка и още не е готова да се потопи в нови кошмари. Не че ми е казвала нещо

— не разговаряме кой знае колко, пък и не се виждаме много често. Обичам да си поспивам доста, а нея през повечето време я няма.

— Толкова дълго?

Той помисли малко.

— Това наистина е най-дългият период, но тя обикновено винаги е на път. Искам да кажа, че никак не е странно да изчезва за по една седмица от време на време. Така че може да кажете на сестра й, че вероятно всичко е наред... вероятно върши неща, за които госпожа Пасадина едва ли иска да чуе.

— А как разбрахте, че е лесбийка?

— А, *уликите*. Ами като начало това, което чете. Лесбосписания. Редовно си ги купува, виждал съм ги в казана за боклук. А също и пощата, която получава.

— Каква поща?

Усмивката му бе широка бяла ивица на фона на наболата брада.

— Не че й се меся и я чета, Марлоу, това би било незаконно, нали? Но понякога пощата за отзад попада в моята кутия просто защото пощаджиите не допускат, че това „отзад“ изобщо съществува или пък, което е по-вероятно, ги мързи да идат дотам. По-голямата част от нея е от гейклубове. Как ви се струва дедуктивното ми мислене?

— За цял месец сигурно ви се е насъбрала доста поща — забелязах аз.

Той стана, отиде в кухнята и веднага се върна с пачка пликове, стегнати с ластик. Свали ластика и разгледа писмата едно по едно, преди да ми подаде цялата колекция.

Преброих ги. Единадесет.

— Не е кой знае колко за цял месец — казах.

— Както вече забелязах, нелюбовна личност.

Прегледах всичките. Осем от тях бяха адресирани на компютър и до „Обявителя“. Останалите три носеха името на Кати Мориарти. Едното от тях като че ли бе молба за пари от някакъв клуб за подкрепа на болните от СПИН. Другото също, само че от някаква клиника в Сан Франциско.

Третият плик беше бял, бизнес формат, и от марките по него личеше, че е бил пуснат преди три седмици в Кеймбридж, Масачузетс. Написан на машина адрес — Мис Катлийн Мориарти. Адресът на

подателя бе напечатан в горния ляв ъгъл: „Съюз на гейове и лесбийки против дискриминация, Масачузетс авеню, Кеймбридж“.

Извадих си писалката, усетих се, че нямам на какво да пиша, и накрая преписах информацията на касова бележка от бензиностанция, която намерих в портфейла си.

Скидмор ме гледаше и явно това го забавляваше.

Преобърнах плика още няколко пъти, повече да му направя шоу, отколкото за нещо друго, и му го върнах.

— И така, какво успяхте да научите? — попита ме той.

— Нищо особено. Какво още можете да ми кажете за нея?

— Кестенява коса, къса прическа. Зелени очи, лице, прилично като че ли на картоф. Модата при нея се състои от широки и функционални неща.

— А има ли работа?

— Не знам за такова нещо, но би могла да има.

— Освен че е била писателка? — попитах.

— Това не е работа, Марлоу. Това е призвание.

— Виждали ли сте нещо, написано от нея?

— Да. През първите два месеца изобщо не сме си говорили, но после разбрахме, че се кланяме на една и съща муза, и разменихме информация.

— Тя показва ли ви нещо?

— Бележника с черновите.

— Спомняте ли си какво имаше в него?

Той кръстоса крака и почеса косматия си прасец.

— Как му викахте на това? Съставяне на психологически профил на обекта?

— Точно така — отвърнах. — Какво имаше в бележника й?

— Всичко да ви дам, пък на мен нищо, а? — каза той, но без сърдене.

— Аз не знам нищо, Ричард. Точно затова разговарям с теб.

— А това не означава ли, че съм доносник?

— Източник на информация.

— Аха.

— Та, бележникът й?

— Само го прегледах — отвърна той, прозявайки се. — Повечето бяха статии. Неща, писани от нея.

— Статии за какво?

Вдигане на раменете.

— Не съм се зачитал — много документални, никакво въображение.

— А дали по някакъв начин не бих могъл да видя тоя бележник?

— По кой начин?

— Ами ако например имаш ключ за апартамента ѝ.

Той вдигна ръка към устата си в престорен ужас.

— Нарушаване на анонимността, Марлоу?

— Ами ако ти стоиш зад гърба ми, докато го чета?

— Май изобщо не ти пука за конституцията, Фил.

— Виж какво — наведох се към него аз и зашепнах поверително, — работата е сериозна. Тя вероятно е в опасност.

Той отвори уста и го усетих, че отново ще подхвърли някоя острога, затова вдигнах ръка и го спрях.

— Говоря сериозно, Ричард.

Устата му се затвори и известно време остана в това положение. Седях, вперил поглед право в очите му, а той се почеса по лактите и коленете, след което каза:

— Ти наистина говориш сериозно.

— Много сериозно.

— Това нищо общо ли няма с колекционирането?

— На какво?

— На пари. Тя ми каза, че заемала много пари от сестра си, не ги връщала и мъжът ѝ се вкиснал. Бил някакъв финансов тип.

— Господин Робинс е адвокат — казах аз. — Той и жена му наистина се притесняват за дълга на Кати. Но проблемът вече не е в това. От твърде дълго време я няма, Ричард.

Той потърка лактите си още малко и каза:

— Когато дойде и каза, че търсиш Кати, помислих си, че е свързано с колекционирането.

— Е, сега вече знаеш, че не е така. Сестра ѝ, независимо от несъответствието във възгледите, се безпокои за нея, а и аз също. Повече от това не мога да ти кажа, мога само да добавя, че господин Стърджис дава пълно предимство на този случай.

Той си развърза опашката и косата се разсипа по раменете му. Бе гъста и блестяща като на момиче от реклама за шампоан и той я

разтърси. Когато спря и вдигна поглед, няколко косъма бяха влезли в устата му. Той ги задъвка замислено.

— Само искаш да хвърлиш един поглед, а? — попита той накрая, отмахвайки косата от устните си.

— Точно така, Ричард. Ти няма да ме изпускаш от поглед.

— Добре — отвърна той. — Защо не? В най-лошия случай тя може да разбере и да се вкисне и тогава ще ѝ кажа да си потърси поевтино място.

Той стана, протегна се и отново разтърси глава. Когато се изправих, ме спря:

— Стой тука, Фил.

Още един курс до кухнята. Върна се твърде скоро, за да е ходил някъде далеч, понесъл бележник, подвързан с оранжев плат.

— Тя ти го е оставила? — учудих се аз.

— Аха. Забрави да си го вземе, когато ми го даде да го прочета. Когато разбрах, че го е забравила, поисках да ѝ го върна, но тя вече бе забила нанякъде и аз го прибрах. После, като се върна, забрави да си го поиска. Аз също бях забравил за него. Щом го забравя, значи не е толкова важен за нея, нали? Точно това ще ѝ кажа, ако се разписка.

Той отново седна на табуретката, отвори бележника и запрелиства страниците. Наслаждавайки се на съкровището си, преди да ми го подаде, точно както бе направил и с пощата.

— Ето ти го. Не е необходимо да бързаш, Фил.

Разгърнах бележника. Състоеше се от около четиридесетина страници. На всяка страница бяха залепени изрезки от вестници с името на Кати Мориарти под всяка от тях. В предната корица имаше джобче. Пъхнах ръка в него. Празно.

Статиите бяха подредени в хронологичен ред. Първите няколко, датиращи отпреди петнадесет години, бяха от Дейли Колегиън, Кал Стейт Фресно. Три-четири, покриващи период от седем години, бяха от Фресно Бий. Следваха статии от Масачузетс Юниън Лийдър и Бостън Глоуб. Според посочените дати Кати Мориарти бе работила във всеки от новоанглийските вестници само по една година.

Започнах да преглеждам съдържанието от самото начало. В по-голямата си част това бяха работи от най-общ интерес — срещи на градската управа, творчески портрети. Страстта на Мориарти към разследването не си личеше преди времето, когато е започнала работа

в Глоуб — серия от статии за замърсяването на бостънското пристанище и едно експозе, свързано с проява на жестокост към животните в една фармакологична фирма, което май не беше стигнало доникъде. Последната изрезка бе преглед в Hartford Courant of the Bad Earth, свързана с нейната книга за пестицидите. Добри отзиви за ентузиазма ѝ, но недотам ласкави за слаб документализъм.

Проверих и задната корица. Оттам изпаднаха няколко сгънати, но незалепени изрезки. Скидмор си гледаше краката и нищо не забеляза. Разгърнах останалите и започнах да чета.

Пет есета, с дати от миналата година, публикувани във вестник на име „Гала Банър“ с подзаглавие „Месечник на Съюза на гейовете и лесбийките срещу дискриминацията, Кеймбридж, Масачузетс“.

Името променено на *Кейт* Мориарти. На длъжност зам. редактор.

Есетата преливаха от гняв — мъжка доминация навсякъде, чумата СПИН, пенисът като оръжие. Към тях с кламер бе прикрепена още една изрезка.

Скидмор отново се прозина.

— Свършваш ли вече?

— Секунда само.

Прочетох изрезката. Пак от Глоуб, отпреди три години. Отдолу не пишеше Мориарти. Изобщо не пишеше нищо.

ЛЕКАР УМИРА ОТ СВРЪХДОЗА

(КЕЙМБРИДЖ) Смъртта на член на факултета по психология в Харвард вероятно е настъпила от случайно или нарочно поета голяма доза барбитурати. Тялото на Ийлин Уагнър, на 37, бе намерено тази сутрин в кабинета ѝ в психиатричното отделение на болницата „Бет Израел“ на Бруклин авеню. Според съдебните експерти смъртта е настъпила през нощта. Полицията не пожела да сподели какви са заключенията ѝ, с изключение на изказването, че доктор Уагнър е имала „лични проблеми“. Випускничка на Йейл и Йейлския медицински университет, доктор Уагнър е завършила обучение по педиатрия в Западния

педиатричен медицински център и работила в Световната здравна организация в чужбина, преди да дойде миналата година в Харвард, за да специализира детска и юношеска психология.

Хвърлих поглед към Скидмор. Очите му бяха затворени. Издърпах статията от кламера, пъхнах я в джоба си, затворих бележника и казах:

— Благодаря, Ричард. А сега какво ще кажеш да ме заведеш да огледам апартамента ѝ?

Очите му се отвориха.

— Просто за да съм сигурен.

— В какво?

— Че не е там — ранена или не.

— Няма начин да е там — каза той с неподправена тревога. — Няма начин, Марлоу.

— Откъде си толкова сигурен?

— Преди около месец я видях да тръгва с колата си. Бял датсун. Можеш да ѝ вземеш номерата и да я проследиш, нали?

— Ами ако се е върнала без колата? Може да не си я видял кога се е прибрала. Сам казваш, че рядко сте се засичали вкъщи.

— Не — поклати глава той. — Не може да бъде.

— Защо просто не отидем да проверим, Ричард? Можеш да стоиш при мен и да ме гледаш, точно както направихме с бележника.

Той разтърка очи. Впери поглед в мен. После стана.

Последвах го през миниатюрната кухничка, откъдето той взе връзка ключове и отвори задната врата. Минахме през малкия заден двор и се изправихме пред гаража. Вратите му бяха старомодни, с панти отстрани. В центъра им бе изрязана по-малка врата. Гаражен апартамент. В буквалния смисъл на думата.

Скидмор каза:

— Ето тук.

Малката врата бе заключена с катинар.

— Това, че преобърнах гаража в апартамент — каза Скидмор, — е незаконно. Нали няма да ме изпееш, Марлоу?

— Заклевам се.

С усмивка на уста той започна да прехвърля ключовете. После изведнъж стана сериозен и се спря.

— Какво има, Ричард?

— Дали няма да мирише... ако е... знаеш какво искам да кажа.

— Зависи, Ричард. Оттук не може да се познае.

Отново усмивка. Този път треперлива. Продължи да прехвърля ключовете с непохватни пръсти.

Домът на Кати Мориарти бе стая шест на шест, която още миришеше на автомобил. Подът бе покрит със светлокафяв балатум, а стените бяха шпакловани с гипс. Мебелировката се състоеше от двоен матрак на пода с намачкани върху него чаршафи. Дървено нощно шкафче, кръгла бяла маса с плот от термопласт и три метални сгъваеми стола. В единия ъгъл бе импровизирана кухничка, а в другия — душкабина с тоалетна, не по-голяма от самолетна. Над газовите котлони бе закачена поличка с посуда и други кухненски принадлежности. На отсрещната стена имаше закрепена тръба, от която висяха различни дрехи — повечето дънки и ризи.

Явно Кати Мориарти не харчеше парите на сестра си за вътрешна декорация. Имах представа обаче къде отиваха парите.

Скидмор възкликна:

— Ох, мамка му!

Кожата под наболата брада бе побледняла, а едната му ръка бе върху главата, сграбила кичур коса.

— Какво има?

— Или тук вече е влизал някой, или тя ми е избягала.

— Какво те кара да мислиш така?

Той размаха ръце, внезапно развълнуван. Проблем на хлапето, неможещо да привлече внимание, мъчещо се да накара околните да го разберат.

— Стаята не изглеждаше така, когато тя беше тук. Тя имаше багаж — много куфари, раници... онзи огромен куфар, който използваше за масичка. — Той се огледа наоколо и посочи. — Ето там беше. А там до матрака имаше цяла купчина книги.

— Какви книги?

— Не знам, никога не съм ги гледал... но в едно съм сигурен — стаята не изглеждаше така.

— Кога видях стаята за последен път?

Ръката на главата му се зарови по-дълбоко в косата и сграбчи по-голям кичур.

— Малко преди да я видя да потегля с колата... кога ще да е било това? Може би преди пет седмици. Или шест, не знам. Беше вечер и аз ѝ занесох пощата. Тя седеше с вдигнати крака на оня куфар. Така че куфарът беше тук, това е абсолютно сигурно. Преди пет или шест седмици.

— Да имаш някаква представа какво е имало вътре?

— Не. Струваше ми се, че бе празен... но тогава защо ще го взема, като е празен? Значи вероятно не е бил. И след като се е изнесла, защо ще си оставя дрехите, съдовете и останалите работи?

— Добра логика, Ричард.

— Много странно.

Влязохме в стаята. Той изостана малко назад и започна да я обикаля. Тогава видях нещо на пода до матрака. Трошичка дунапрен. Още няколко. Наведох се и прокарах ръка отстрани по матрака. Изпада още дунапрен. Пръстите ми затърсиха и скоро намериха раната — права като конец, с хирургическа точност, едва забележима дори и при вглеждане отблизо.

— Какво? — попита Скидмор.

— Разрязан е.

— О, боже! — Главата му се заклати наляво-надясно, косата се разлюля.

Остана на място, докато аз коленичих, разтворих краищата на раната и надникнах вътре. Нищо. Огледах се из стаята. Нищо.

— Какво? — отново попита Скидмор.

— Матракът неин ли е, или твой?

— Неин. Какво има?

— Изглежда, някой е проявил любопитство. А може и тя да е криела нещо вътре. Имаше ли телевизор или стереоуредба?

— Само радио. Ето, и него го няма! Но не става въпрос за обир, нали?

— Трудно е да се каже.

— Но подозираш мръсна игра, нали? Затова и поначало дойде тук, нали?

— Не знам още нищо, за да подозирам каквото и да било, Ричард. А има ли нещо, което да знаеш за нея и което да кара теб да подозираш нещо мръсно?

— Не — каза той с ясен и напрегнат глас. — Тя си беше самотна лесбийка, която живееше затворено. Не знам какво още очакваш от мен да ти кажа!

— Нищо, Ричард — отвърнах. — Ти ми помогна много. Много съм ти благодарен за времето.

— Да. Така. А сега как да затворя? Трябва да повикам ключар и да сменя катинара и бравата.

Излязохме от гаража. Той веднага посочи алеята за коли и каза:

— Излиза се оттам.

Отново му благодарих и си тръгнах. Без да каже дума, той се обърна и влезе в къщата.

[1] Древногръцка поетеса, преместила се да живее и твори на остров Лесбос, където събрала около себе си цяла група млади жени, занимаващи се с изкуство. От името на острова произлиза и думата лесбийка. — Б.пр. ↑

33.

Първият обществен телефон, който намерих, бе в един безистен на булевард „Санта Моника“. Търговският център бе съвсем нов — празни витрини, току-що асфалтиран паркинг. Но телефонната кабина бе обживяна. Подът бе покрит с опаковки от дъвки и фасове. Указателят бе откъснат от верижката си.

Обадих се на „Справки“ в Бостън и поисках номера на „Гала Банър“. Вестникът нямаше посочен в указателя номер, но Съюзът на гейовете и лесбийките имаше. Набрах го.

Отговори мъжки глас:

— Гала. — В стаята се чуваха и други гласове.

— Бих желал да говоря с някого от „Банър“, моля.

— Рекламен или редакторски отдел?

— Редакторски. Ако може да разговарям с някого, който познава Кати... Кейт Мориарти.

— Кейт вече не работи тук.

— Знам. Живее в Лос Анджелис, откъдето в момента се обаждам.

Пауза.

— За какво се касае?

— Познат съм на Кейт и нея вече я няма повече от месец. Семейството ѝ се притеснява, аз също, затова реших, че някой от Бостън може би ще успее да ни помогне.

— Няма я тук, ако имате предвид това.

— Наистина бих желал да разговарям с някого от персонала, който я познава.

Отново пауза.

— Май няма да е зле да ми дадете името и телефона си.

Дадох му и двете и продължих:

— Това е номерът на телефонните ми услуги. Аз съм психолог, можете да намерите името ми в указателя на Американската асоциация на психолозите. Освен това можете да се обадите на професор Сет

Файъкър от факултета по Психология към Бостънския университет. Много ще ви бъда задължен, ако ми се обадят колкото е възможно по-скоро.

— Е — отвърнаха оттагък, — може да не стане толкова бързо. Трябва да говорите с редакторката на „Банър“. Името ѝ е Бриджит Макуилямс и до края на работния ден ще бъде извън града.

— А как мога да се свържа с нея?

— Съжалявам, но не мога да ви кажа.

— Моля ви, опитайте се да я откриете. Кажете ѝ, че е свързано с безопасността на Кейт. — Когато оня не реагира на това, добавих: — Споменете ѝ и името на Ийлин Уагнър.

— Уагнър — повтори той и чух шум от бързо драскане върху хартия. — Като на композитора... О, не, неговото беше Вагнер.

— Май да.

Бях забравил за това, че миналата година Сет Файъкър, специалист по социална психология, се премести в Бостън, от Южнокалифорнийския университет, и се сетих за него в последния момент.

Отново позвъних на бостънските „Справки“. Казаха ми номера на факултета по психология на Бостънския университет и аз го набрах. Оттам ме уведомиха, че кабинетът на професор Файъкър бил в Центъра по приложна социология. Тамошната телефонистка си записа името ми и ме помоли да изчакам малко. Почти веднага след това в слушалката прозвуча гласът на Сет.

— Алекс, отдавна не сме се чували.

— Здравсти, Сет. Как е Бостън?

— Бостън е прекрасен, истински град. Не бях идвал тук, откакто се дипломирах — получи се нещо като завръщане у дома. А ти как си? Преподаваш ли, както смяташе да правиш?

— Още не. Засега само давам консултации и се мъча да пиша монография.

— Не звучи зле. Какво мога да направя за теб?

— Искам малко информация за един колега. Бивш член на факултета на твоята алма-матер.

— Така ли? И кой е той?

— Лио Габни. И жена му.

— Доктор Плодовитов? Да, май съм чувал, че е живял тук.

— Познаваш ли го?

— Не лично. Но няма да се ровим в мръсното му бельо, нали? Спомням си как трябваше да се потопя в писанията му за изпита по Теория на познанието. Тоя тип е продуктивен като фабрика. Псувах го за огромното количество данни, но повечето от тях си бяха на солидна основа. Ами че той трябва да е... на колко? Шестдесет и пет — седемдесет? Малко стар за лудории. Защо те интересува?

— Малко по-млад е — шестдесет — шестдесет и нещо. Двамата с жена му имат клиника в Сан Лабрадор, специализирана в лекуването на фобии. За богати. — Продиктувах му тарифата им.

— Убийствена работа — отвърна той. — Тъкмо си мислех, че последното ни дарение представлява доста кръгла сумичка, а ти сега ме уби с тия цифри. — Той отново повтори цифрите на глас и продължи: — О, както и да е... Какво искаш да знаеш за тях и защо?

— Двамата с него са лекували майката на една от моите пациентки и започнаха да се случват доста странни неща, но по-подробно от това не мога, Сет. Съжалявам, но знаеш как е.

— Разбира се. Теб те интересуват любовните му похождения и свързаните с тях неща, когато е бил тук, в Харвард.

— Да — отвърнах аз, — както и каквито и да са финансови неуредици.

— А-а... тази кутия с червеи. Е, това вече ме заинтригува.

— Ако успееш да разбереш защо и двамата са се махнали от Бостън и точно върху какво са работели през последната година, преди да се махнат, наистина ще ти бъда много благодарен.

— Ще направя каквото мога, макар че хората тук не обичат да говорят много за пари, защото самите те търчат подир тях като луди. Как се казва жена му?

— Урсула Кънингам. Сега е вече Габни, с тиренце. Доктор по психология и доктор по медицина. Габни ѝ е бил наставник в психологията и той я насочил да завърши и медицина. Каквото и да успееш да научиш, ще ми бъде от полза.

— Искаш да кажеш по възможно най-бързия начин, разбира се?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— С изключение при виното, сиренето и плътските удоволствия. Добре, ще видя какво мога да направя. И си помисли кога можеш да дойдеш насам някой ден, Алекс. За да ми посветиш една несмуцавана от нищо гастрономическа вечер, обилно гарнирана с омари.

Последното ми обаждане беше до Майло. Очаквах отговор от телефонния секретар, но се обади Рик и прозвуча като че ли малко задъхано:

— Доктор Силвърман.

— Рик, пак съм аз, Алекс.

— Тъкмо излизах, Алекс. Обадиха ми се от болницата, имало някаква автобусна катастрофа и хората не достигали. Майло е в Пасадина. Цялата сутрин прекара на телефона и излезе преди около час.

— Благодаря, Рик. Довиждане.

— Алекс? Просто исках да ти благодаря, че му намери тази работа. Много потиснат беше. Безделието го побъркваше. Опитах се да го накарам да прави нещо, но не успях кой знае колко, докато ти не се обади с тази работа. Така че, благодаря.

— Това не беше благотворителен жест, Рик. Той просто е най-добрият за тази работа.

— Аз го знам и ти го знаеш. Номерът беше да го убедим в това.

Следобедното движение забави придвижването ми към Сан Лабрадор. Използвах времето да мисля за връзката между Масачузетс и Калифорния.

Вратите към Съсекс Нол бяха затворени. Поговорих с Мадлен по домофона и бях пуснат вътре. На паркинга не видях нито фиата на Майло, нито поршето на Рик. Затова пък там бе паркиран черешовочервен „Ягуар XJS“, кабриолет.

Преди да стигна до входната врата, тя рязко се отвори и на прага застана непозната жена. Един и петдесет и осем, на около четиридесет и пет години и със съвсем малко излишно тегло, което я правеше да изглежда приятно закръглена. Затова пък лицето ѝ бе слабо и триъгълно под спускащите се черни къдрици. Очите ѝ бяха също

черни, огромни и с тежки мигли. Бе облечена с лека розова рокля, подходяща за Реноаров пикник. По ръката ѝ дръннаха гривни, когато я протегна към мен.

— Доктор Деллауер? Аз съм Сузи Лафамилия.

Стиснахме си ръцете. Нейните бяха малки и нежни, но отвърнаха твърдо на ръкостискането. Бе силно гримирана, но гримът бе положен умело. Половината ѝ пръсти бяха обсипани с пръстени. В пазвата ѝ кротко лежеше гердан от черни перли. Ако беше истински, струваше повече от ягуара.

— Радвам се, че се запознахме — каза тя. — Би ми се искало да поговорим за общата ни клиентка. Не сега, разбира се, защото тъкмо сега разговарям с нея, опитвайки се да разбера състоянието на финансите ѝ. Но какво ще кажете за след около два дни?

— Готово, само тя да се съгласи.

— Тя вече се съгласи. Вътре имам попълнена от нея бланка... Извинете, да не би да имате час с нея?

— Не — отвърнах. — Дойдох само да видя как е.

— Май е добре, като се имат предвид обстоятелствата. Изненадах се, като разбрах колко добре разбира от пари за човек на нейната възраст. Но, изглежда, не я познавам достатъчно.

— Тя е сложна личност — отвърнах. — Минавал ли е оттук един детектив на име Стърджис?

— Майло? Беше тук, но отиде до ресторанта на доведения ѝ баща. Полицията бе тук, за да разпита Мелиса за смъртта на оня тип Маклоски. Казах им, че тя още не знае за това и при никакви обстоятелства не бих им позволила да говорят с нея. Майло им предложи да говорят с втория ѝ баща и те поръмжаха малко, но се съгласиха.

Усмивката ѝ показва, че успехът не е изненада за нея.

На паркинга пред „Халбата“ имаше толкова много коли, че ресторантът бе сякаш отворен — мерцедесът на Рамп, тойотата на Ноел, кафявият „Шевролет Монте Карло“, фиатът на Майло и тъмносиният буик, който също бях виждал там и преди.

Наетият от Майло наблюдател не се виждаше никакъв. Или не беше на работа, или бе адски добър.

Докато излизах от севилята, видях някой да излиза от задния вход на сградата и да тича през паркинга.

Бетъл Дръкър, по бяла блуза, тъмни къси панталони и сандали. Русата коса се вееше свободно зад гърба ѝ, гърдите се люлееха бурно. Секунда по-късно вече бе зад волана на кафявия шевролет, шумно го изфорсира, със свирещи гуми даде назад, закова и се хвърли напред към изхода. Без да спира, за да се огледа, тя рязко сви надясно по булеварда и изчезна по него с рев. Опитах се да зърна лицето ѝ зад стъклото, но бях заслепен от отразения проблясък слънчева светлина.

Шумът от ревящия двигател тъкмо бе замрял, когато предният вход на „Халбата“ се отвори и излезе Ноел, смутен и изплашен.

— Майка ти замина натам — казах аз и погледът му машинално се насочи към мен.

Приближих се.

— Какво е станало?

— Не знам — каза той. — Ченгетата минаха, за да разговарят с Дон. Бях в кухнята и четях. Мама излезе да им поднесе кафе и когато се върна, изглеждаше много разстроена. Попитах я какво е станало, но тя не ми отговори, след това я видях да излиза.

— Да имаш някаква представа какво са казали на Дон?

— Не. Както вече казах, бях в кухнята. Искях да я попитам какво е станало, но тя излезе, без да каже нищо. — Той хвърли поглед към булеварда. — Тя обикновено не се държи така...

Той наведе глава нещастен. Тъмнокос, хубав, нещастен... Джеймс Дийн. Косата ми настръхна.

— Имаш ли представа накъде е тръгнала? — попитах го.

— Може да е тръгнала накъде ли не. Тя обича да се разхожда с колата. След като цял ден е прекарала в ресторанта. Но обикновено ми казва къде отива и кога ще си дойде.

— Може би е в стресово състояние — предположих. — Ресторантът е затворен. Несигурност.

— Тя е изплашена — каза той. — „Халбата“ беше целият ѝ живот. Казах ѝ, че дори да стане най-лошото и Дон не отвори отново, тя винаги може да си намери работа на друго място, но тя отвърна, че никога няма да бъде същото, защото... — Засенчил с ръка очи, той отново огледа булеварда.

— Защото какво, Ноел?

— А? — изгледа ме той стреснато.

— Майка ти казала, че никога нямало да бъде същото, защото...

— Както и да е — отговори той сърдито.

— Ноел...

— Не е важно. Трябва да тръгна.

Бръквайки в джоба на дънките си, той извади връзка ключове, изтича до тойотата, скочи в нея и изчезна.

Потънал в мислите си, аз се качих по стълбите към предната врата на „Халбата“. Надписът „Обядът в неделя се отлага“ бе заменен от „Затворено до второ нареждане“.

Светлините вътре бяха неестествено ярки, осветявайки безмилостно всяко олющено петънце по ламперията, всяко охлузено място по мокета.

Майло седеше на бара с чаша кафе в ръка. Дон Рамп се бе отпуснал в едно от сепаретата в дясната страна, на масата — „Дива пуйка“ и чаша, голяма като тази на Майло. От другия край на масата имаше още две кафени чаши. Рамп бе със същата бяла риза, с която беше при язовира. Изглеждаше сякаш току-що се е върнал от обиколка на ада, като при това е бил правостоящ.

Над него се бяха надвесили шефът Чикъринг и полицаят Скопек. Чикъринг пушеше пура. На Скопек, изглежда, също му се пушеше.

Когато началникът ме видя, се извърна и се намръщи. Скопек последва примера му. Майло отпи от кафето си. Рамп не направи нищо.

Казах:

— Здравсти, началник.

— Докторе.

Чикъринг мръдна с китката си, от пурата се отрони пепел и падна до бутилката на Рамп. Две трети от бърбъна в нея липсваше.

Отидох до бара и седнах до Майло. Той вдигна вежди и слабо ми се усмихна.

Чикъринг се извърна към Рамп.

— Окей, Дон, смятам, че това стига.

Ако Рамп отговори по някакъв начин, аз не го видях.

Чикъринг вдигна една от чашите в края на масата и отпи дълга глътка. Облизвайки устни, той се приближи до бара. Скопек го последва, но на няколко крачки разстояние.

— Провеждам малък разпит за приятелите си от Лос Анджелис, докторе — каза Чикъринг. — За това, което се е случило на покойния господин Маклоски. Да имате да добавите нещо към празната ни информационна банка?

— Нищо, началник.

— Добре — отвърна той, отпивайки още веднъж от кафето. Когато свали чашата от устните си, тя бе празна. Той я подаде през рамо назад, без да се обръща, Скопек я пое и я постави на масата на Рамп. — Доколкото ме засяга, това е само една формалност, докторе. Но следвам указанията от Лос Анджелис. Така че вече ви попитах и това е всичко.

Кимнах.

Той продължи:

— А как вървят останалите неща? С нашата малка Мелиса.

— Чудесно, началник.

— Добре — Пауза. Колелца дим. — Да имате някаква представа кой ще поеме домакинството?

— Не бих могъл да знам, началник.

— Ами — продължи той, — ние минахме оттам и видяхме, че една адвокатка разговаря с нея. От някаква фирма от западната част. Не знам колко опит има с тази част на града.

Свих рамене.

— Глен Ангър е добър човек — каза той. — Отрасъл е тук. Познавам го от години.

Не казах нищо.

— Е — продължи той, — трябва да тръгваме. — Към Рамп: — Умната, Дон. Ако имаш нужда от нещо, само се обади. Доста народ те търси, доста народ отново иска да му замирише на бифтек и ф. м. на грил.

Той му намигна. Рамп не помръдна.

След като Чикъринг и Скопек си тръгнаха, аз се обърнах към Майло:

— Ф. м.?

— Филе миньон — отвърна Майло. — Малко преди да дойдеш, проведохме един приятен разговор за телешкото. Началникът бил голям познавач. Купувал си пакетирани стекове от Омаха.

Хвърлих поглед към Рамп, който все още не беше помръднал.

— А той участва ли в разговора? — попитах аз много тихо.

Майло остави чашата си на бара. Счупеното огледало бе свалено. На негово място сивееше гола мазилка.

— Не — отвърна той. — И изобщо не прави нищо друго, освен да смуче бърбън.

— А Никуист?

— Никаква вест от него. Не че някой се е интересувал.

— А защо ПУЛА е изпратило Чикъринг насам?

— За да не разбутват Сан Лабрадор и пак да кажат, че са си свършили работата.

— Каза ли нещо ново за Маклоски?

Той поклати глава.

— А как реагира Рамп, като чу за смъртта му?

— Впери поглед в Чикъринг и отпи здрава глътка от „Пуйката“.

— Никаква изненада?

— Може би нещо проблесна в погледа му... Не знам, трудно е да се каже. Състоянието му е такова, че не реагира на нищо.

— Освен ако не играе.

Майло сви рамене, вдигна чашата, надникна в нея и отново я остави.

— Дон — подвижна той от мястото си, — да ти помогна с нещо?

От сепарето никаква реакция. След това последва дълго и бавно поклатане на главата.

— Това е — каза Майло, отново снижавайки глас. — Успя ли да отскочиш до Западен Холивуд?

— Да, да излезем да поговорим навън.

Двамата излязохме на паркинга.

Попитах го:

— Твоят наблюдател в момента тук ли е?

— Професионална тайна — усмихна се той. После: — В момента не, но това няма значение, повярвай ми.

Разказах му какво бях научил за Кати Мориарти и Ийлин Уагнър.

— Окей — каза той, — версията ти „Габни“ изглежда по-добре този път. Вероятно нещо са сгазили лука в Бостън, хванали са ги и те са дошли насам, да го покажат още малко.

— Но тук има и нещо повече — отвърнах. — Ийлин Уагнър е онази лекарка, която ме насочи към Джина. Няколко години по-късно

тя умира в Бостън, Габни напускат Бостън и малко след това те започват да лекуват Джина.

— Нещо от изрезките на Мориарти да подсказва, че смъртта на Уагнър не е самоубийство?

Подадох му изрезката.

Той я прочете и каза:

— От това не личи особено, че някой се е канел да се рови в този случай.

— Да — отвърнах аз, — но тук има някаква връзка, нещо, което Мориарти си е помислила, че е уловила. Уагнър е специализирала психология в Харвард, когато Габни са били още там. Може да е контактувала с тях по някакъв начин. Кати Мориарти се е интересувала и от тримата. А и тримата са познавали Джина.

— Когато се видяхте с Уагнър, нещо странно у нея не ти ли направи впечатление?

— Не — отговорих. — Не че съм седнал да я анализирам. Това беше един десетминутен разговор преди единадесет години.

— Значи нямаш причина да поставяш етичността ѝ под въпрос?

— Никаква. Защо?

— Просто се чудех — отвърна той. — Ако е била етична, не би казала на никого за Джина, нали? Дори и на колега.

— Това е вярно.

— Тогава по какъв начин Габни са разбрали за Джина от нея?

— Може би не е станало така. Но след като научила, че Габни се занимават с лечение на болни от фобии, Уагнър им е разказала за случая на Джина, без да споменава имена. Медицински консулт — в това няма нищо неетично.

— На богати, болни от фобии — вметна Майло.

— Живеела като принцеса в замък — продължих. — Уагнър използва точно тези думи. Бе силно впечатлена от богатството на Джина. Може да го е споделила с някого от двамата Габни, а може и с двамата. И когато за Габни е настанало време да потърсят по-тучна паша, те са се сетили какво им е казала Уагнър и са тръгнали за Сан Лабрадор. Там са се заели с Джина, защото Мелиса им се обажда.

— Съвпадение?

— Това е наистина малко градче, Майло. Но това пак не обяснява защо Кати Мориарти държи изрезката за самоубийството на Уагнър в

бележника си.

— Може би Уагнър е била един от информаторите на Мориарти. За простъпките на Габни.

— И вероятно Уагнър е умряла именно затова.

— Ооп! Голям скок направи — възкликна той. — Но виж какво ще ти кажа. Като се върна, ще се захванем с това. Ще накарам Сузи да се захване — каква мацка! Ако Габни са щипали от имуществото на Джина, именно тя е тази, която ще го разбере. Би могла да започне от Касът. Ако в това има нещо незаконно, тя ще им скочи като ястреб на пиле.

— Като се върнеш откъде? — попитах го аз.

— От Сакраменто. Сузи ми даде задача да отида дотам. Изглежда, адвокатът Даус е имал някакви проблеми с Адвокатската колегия, но те пък не искат да говорят по телефона, пък дори и лично да отиде човек, трябва да им покаже съответните документи за свободен достъп. Имам резервация за полета в шест и десет от Бърбанк. Утре сутринта тя ще ми изпрати по факса всички необходими документи. В един часа трябва да се срещна за разговор с един банкер, а в три и половина ще си свърша работата в колегията. А след това, както тя ме уверява, имало още точки за изпълнение.

— Доста сбит график.

— Дамата не обича хлабавите неща. Нещо друго?

— Да — отвърнах. — Бетъл беше ли там, когато Чикъринг каза на Рамп за Маклоски?

— Да, беше при нас и тъкмо наливаше кафето. Защо?

Казах му за внезапното потегляне на сервитьорката.

— Възможно е това да е просто претоварване на сетивата, Майло. Секунди след това говорих с Ноел и той ми каза, че била в стресово състояние, притеснявала се за работата си. Може би след като е чула за смъртта на още един човек, това ѝ е дошло твърде много. Обаче аз си мисля, че е реагирала така само защото това е била смъртта именно на Маклоски. Защото си мисля, че Маклоски е баща на Ноел.

Изненадата, изписана по лицето му, ми бе достатъчна награда. Почувствах се като хлапе, било баща си за първи път на шах.

— Тъкмо говорехме за скоковете ти — рече той. — Това пък откъде го измъкна?

— Радарите ми. Най-накрая разбрах какво ги задейства. И то няма нищо общо с държането на Ноел, а с това как изглежда. Дадох си сметка за това само преди няколко минути. Притесняваше се за майка си, наведе глава и доби такъв вид, който бе точно копие на изражението на Маклоски на снимката при арестуването му. Приликата, след като я забележиш, е наистина поразителна. Ноел е нисък, тъмнокос, хубав, почти красив. Едно време Маклоски е имал същия приятен външен вид.

— Едно време — натърти Майло.

— Точно така. Някой, който не го е познавал от ония дни, никога не би доловил приликата.

— От ония дни — каза той и се върна в ресторанта.

— Хайде, Дон. — Майло повдигна брадичката на Рамп с пръст.

Рамп се взря в него със замъглен поглед.

— Добре — каза Майло. — И аз съм бил в такова положение. Затова знам, че да изтикваш думите от устата е все едно да изкараш бърбечен камък. Недей да говориш, само мигай. Един път за „да“ и два пъти за „не“. Ноел Дръкър син ли е на Маклоски, или не?

Нищо. После сухите устни оформиха думичката „да“, последвана от треперлив шепот.

— Ноел знае ли? — попитах.

Рамп поклати глава и я наведе към масата. Миришеше като клетката на мечката в зоопарка.

Майло продължи:

— Ноел и Джоел. Бетъл има тръпка към леките рими или какво?

Рамп вдигна поглед. Кожата на лицето му бе жълтеникава, а мустачките му бяха набити с пърхот.

Той с мъка разлепи устни:

— Ноел, защото... не можеше... — Главата му отново се разлюля и започна да клюма напред.

Майло отново я подпря с пръст.

— Какво не можеше, Дон?

Рамп впери в него отсъстващ и влажен поглед.

— Не може... Знаеше Джоел... как думата... изглежда... затова Ноел... три едни и същи букви...

Той спря поглед на бутилката бърбън, въздъхна и затвори очи.

Намесих се отново:

— Не може да чете? Нарекла го е Ноел, защото прилича на Джоел и на нея ѝ е трябвало нещо нагледно и лесно за запомняне.

Кимане.

— Още ли е неграмотна?

Едва доловимо кимане.

— Опита... Не можа...

— А как тогава си е гледала работата? — попитах. — Как е вземала поръчките, как е правела сметките?

Неясни звуци.

Майло отново пое инициативата:

— Айде, по дяволите, стига си мрънкал.

Рамп повдигна леко глава.

— Паметта ѝ. Знаеше всичко... цялото меню... наизуст. А когато имаме... нещо ново... тя... ние... го репетирахме.

— Ами как после попълваше сметките? — попита Майло.

— Аз... — Безпомощен поглед.

— Вие сте имали грижата — казах. — Вие сте се грижили за нея. Също както едно време в студиото. Тя беше селско момиче, нали? Дошло да става звезда.

— Апалачия — каза той. — Хил... били.

— Бедното момиче от провинцията — продължих. — Знаели сте, че никога няма да успее в киното, след като не може да си чете ролята. Вие ли ѝ помагахте да държи това в тайна за известно време?

Кимване.

— Джоел...

— Джоел ли издаде номера?

Той отново кимна. Оригна се и главата му се разлюля нагоре-надолу.

— Снимки за него.

— Той е направил така, че тя да изгуби договора си със студиото, за да може да я наеме като фотомодел, така ли?

Кимване.

— А как е успяла да си вземе шофьорска книжка?

— Писмени тестове... запомни ги всичките.

— Голям зор трябва да е било.

Рамп кимна и си избърса носа с опакото на ръката. После отново наведе глава към масата. Този път Майло не посегна да я вдигне.

— Те двамата с Маклоски поддържаха ли връзка през всичките тези години? — попитах го.

Главата му отскочи нагоре с изненадваща бързина.

— Не... тя мразеше... него... не това, което искаше.

— Какво не искаше?

— Бебето. Ноел... — Трепване. — Обичаше го, но...

— Но какво, Дон?

Блуждаещ поглед.

— Какво, Дон?

— Изнасилва...

— Маклоски ѝ е направил бебе, като я е изнасилвал?

Кимване.

— А защо не си я защитил от това, Дон? — попита Майло.

Рамп захлипа. Сълзите закапаха по мустаците и пърхотът потъмня.

Опита се да каже нещо, но се задави.

Майло отново вдигна брадичката му с пръст и с помощта на салфетка избърса мокрото му лице.

— Какво, Дон? — попита той меко.

— Всеки... — каза Рамп, а сълзите му продължаваха да текат.

— Всеки я изнасилваше ли?

Хлип. Преглъщане.

— Да я има... Тя не е... — С усилие вдигна ръка и се потупа по темето.

— Тя не е умна — каза Майло. — Всеки се е възползвал от това.

Кимване. Сълзи.

— Всеки ли, Дон?

Главата на Дон се заклати и се отпусна. Очите му се затвориха. От ъгълчето на устата му се проточи тънка нишка слюнка.

— Окей, Дон — каза Майло и леко отпусна главата му на масата.

Последвах Майло на бара. Двамата седнахме и мълчаливо вперихме погледи в Рамп, който тихичко захърка.

— Дивата група от студиото — промълвих. — Глупавото и неграмотно момиче, предавано от ръка на ръка.

— Как разбра?

— По начина, по който Ноел се държа преди малко. Говорехме за майка му. Той спомена, че ако работи къде да е, няма да е същото. После започна да обяснява и изведнъж се спря. Когато го попритиснах малко, той се разсърди и избяга. Което ми се стори доста необичайно. Той е хлапе, което умее да се контролира, трябва да се контролира. Типично за деца, пораснали с родител алкохолик или наркоман. Затова ми стана ясно, че това, което го е накарало да изгуби присъствие на духа, трябва да е нещо доста важно. И когато Рамп започна да говори, всичко си дойде на мястото.

— Неграмотна — замислено произнесе Майло. — И да живее така с години, непрекъснато да очаква някой да издаде тайната ѝ. Рамп се грижи за нея и хлапето ѝ от чувство за вина.

— И от жал или и от двете. Май наистина е много мек човек.

— Аха — съгласи се той, без да сваля поглед от Рамп, клатейки глава.

Продължих:

— Това обяснява защо Бетъл е понасяла да сервира по масите, докато Джина и Рамп са живеели като кралски особи. Свикнала е да бъде изтривалка. Пропаднала е в киното, започнала е здравата да се друса и кой знае какво още. На това отгоре е забременяла от оня тип, когото всички са мразели. Позирала е за снимки, които едва ли са били свързани с модата. Телосложението ѝ не е точно по мерките на „Вог“. Всичко това се натрупва и оформя изключително ниско самочувствие, Майло. Вероятно смята, че това, което Рамп ѝ осигурява, е повече, отколкото тя заслужава. А сега има опасност да загуби дори и него.

Той прокара ръка през лицето си.

— Какво? — попита го.

— Щом Маклоски е издал тайната на Бетъл, а после я е изнасил, защо се вълнува така, когато научава за смъртта му?

— Може би това все пак е някаква загуба за нея. Може би е изпитвала и малко добри чувства към него. Затова че ѝ е дал Ноел.

Майло се завъртя на табуретката.

— Ами — подзе той — ако е имало нещо повече от малко добри чувства? Ами ако тя и Маклоски са поддържали връзка през цялото това време? Компания от неудачници. Имащи общ враг.

— Джина? — попитах.

— Може би и двамата са я мразели. Маклоски поради същата причина, накарала го да я изгори, а тя — с омразата на нямащите към имащите. Ами ако не ѝ е било приятно да играе ролята на подмятана от всекиго играчка? И освен това, ако е имало още една съставка, подслаждаща отношението към нея — парите? Изнудване.

— С какво да я изнудват?

— Кой знае? Така или иначе, Джина е била член на дивата групичка.

— Ти сам каза, че не си открил никаква мръсотия по нея.

— Това означава, че просто се е пазела по-добре от останалите. От което тайната ѝ става още по-скъпа. Не беше ли именно ти този, който веднъж ми каза, че тайните са най-добрата разменна монета в този район? Ами ако Маклоски и Бетъл са разбрали това в буквалния му смисъл? Ако Маклоски е бил съучастник на Бетъл в нещо мръсно, естествено, че Бетъл ще подскочи до тавана, когато научи за смъртта му.

— Джоел и Бетъл, Ноел и Мелиса — казах. — Ужасно гадно. Дано да грешиш.

— Така е — отвърна той. — Все те ми се въртят в главата. Но не ние сме писали сценария. Ние само гледаме филма.

Болката в изражението му не отмина.

Продължих с предположенията:

— Ами ако Ноел е сгазил Маклоски? Най-напред за него си помислих, когато чух, че оръжието е било кола. Колите са негова слабост и той има достъп до всичките коли на Джина. Не мислиш ли, че трябва да отворим всичките ония гаражи и да проверим дали някоя от класическите антики не е чукната отпред?

— Само ще си загубим времето — отвърна той. — Не би използвал някоя от тях. Много очебийно щеше да е.

— Да, но никой от Асуза не е видял ролса на Джина на път за язовира.

— Не е вярно. Ние просто не знаем. Шерифът го записа като нещастен случай. Никой не е тръгнал да разпитва от врата на врата.

— Добре — казах. — Значи Ноел е използвал някое возило за всекидневна работа. Едно време имаха такова. Когато още лекувах Мелиса. Стар „Кадилак Флийтууд“, модел 62-ра. Викаше му таратайката. Няма начин да нямат такава и сега — не можеш да ходиш

да купуваш зеленчуци за кухнята с ролс-ройс. Скрита е някъде в имението или в някой от гаражите. А може би Маклоски е бил прегазен с откраднатата кола... Ноел знае как да дава жиците на късо, за да запали.

— Ти се мяташ от твърде вярно, за да е хубаво, до младежки лудории.

— Както ти сам казваш, нещата се променят.

Той се извърна към бара.

— Едипова каша — каза той. — Образцовото американско момче сгазва баща си. Колко психотерапия е необходима, за да оправиш такъв случай?

Не отговорих.

Откъм сепарето Рамп хъркаше и се давеше. Главата му се вдигна, после клюмна надолу и се килна встрани.

Майло продължи:

— Няма да е зле да го накараме да поизтрезнее малко и да видим какво можем да изцедим още от него. Няма да е зле и да изчакаме да видим дали старата Бетъл ще се върне. — Той погледна часовника си. — Трябва да поемам за летището. Стои ли ти се малко тук? Ще се свържа с теб веднага след като се настаня — да кажем, малко преди девет.

— А твоят наблюдател? Той не може ли да поеме ситуацията тук?

— Не. Той не бива да се показва. Това е част от сделката.

— Антисоциално?

— Нещо такова.

— Добре — отвърнах. — И без това смятах да си поиграя малко с телефона и да проверя още някои неща в Бостън. Какво да правя, ако Бетъл се върне?

— Задръж я тук. Опитай се да измъкнеш от нея каквото успееш.

— Каква техника да използвам?

Той се изхлузи от табуретката, повдигна панталоните си, закопча си сакото и ме тупна по рамото.

— Чар, докторски похвати, опашати лъжи — което от тях ти харесва най-много.

34.

Рамп заспа дълбоко. Събрах бутилката и чашите от масата, сложих ги в мивката зад бара и намалих осветлението, така че да не свети толкова остро. Едно обаждане до агенцията за телефонни услуги ми даде да разбера, че съобщения от Бостън няма — само няколко телефона по работа, с които се оправих за около половин час.

В четири и половина телефонът иззвъня — някой искаше да разбере кога ще отворят „Халбата“. Казах: „Колкото е възможно по-скоро“ и затворих, чувствайки се като бюрократ. През целия следващ час разочаровах сума хора, искащи да си направят резервации за вечеря.

Към пет и половина ми стана хладно и регулирах термостата на климатика. Свалих покривката от една маса и я метнах върху Рамп. Той продължаваше да спи. Бягство от действителността. Също като Мелиса, само че никой от двамата не би го забелязал.

В пет и четиридесет влязох в кухнята и си направих сандвич с ростбиф. Кафето в кафеварката бе студено, затова спрях избора си на кутия кола. Пренесох всичко на бара и започнах да ям, гледайки как Рамп спи, след което позвъних в къщата, която той по-рано наричаше свой дом.

Отговори Мадлен. Попитах дали Съюзът Лафамилия е още там.

— Оуі. Един момент.

Секунда по-късно чух гласа на адвокатката:

— Здравейте, доктор Делауер. Какво става?

— Как е Мелиса?

— Точно това исках да ви питам и аз.

— Искам да кажа, как е в момента?

— Накарах я да хапне малко и си мисля, че това е добър знак. Какво можете да ми кажете за състоянието на психиката ѝ?

— В какъв смисъл?

— Умствена стабилност. В случай като нейния нещата понякога може да загубеят. Мислите ли, че може да застане пред съда, без да се

пречупи?

— Въпросът не е в пречупването — отвърнах, — а в нивото на натрупания стрес. Настроението ѝ хвърчи нагоре и пропада надолу. Тя се люшка между изтощение и затваряне в себе си и гневни изблици. Още не се е стабилизирала. Ще я понаблюдавам известно време. Не бих я посъветвал да хукне по съдилища, докато не се уверя, че се е оправила.

— Нагоре и надолу, а? — каза тя. — Да не е някаква маниакална депресия?

— О, нищо такова. Всъщност то е доста логично, като се имат предвид преживените от нея емоционални сътресения.

— За колко време смятате, че ще се оправи?

— Трудно е да се каже. Можете да разработите с нея стратегията си, тоест интелектуалната ѝ част. Обаче засега избягвайте конфликтните ситуации.

— Ами че досега това е постоянното ѝ поведение. Този факт много ме изненада. Майка ѝ е починала едва преди няколко дни и аз очаквах да изпитва малко повече мъка.

— Това сигурно е свързано с нещо, което тя научи още преди много години. Да трансформира страха си в гняв, за да чувства по-добре, че владее положението.

— Разбирам — отвърна тя. — Значи ѝ дават чист здравен картон?

— Както вече казах, засега не ми се иска да я подлагам на каквито и да било големи изпитания, но с течение на времето очаквам да се справи без проблеми. Но гарантирам, че няма никакво психическо заболяване.

— Добре. Бихте ли казали същото в съда? Защото цялата работа сигурно ще се завърти около нейните умствени способности.

— Дори и ако ответната страна бъде уличена в незаконна дейност?

— Ако нещата се отплеснат натам, ще извадим голям късмет. Аз също се опитвам да погледна от този ъгъл, както сигурно Майло ви е казал. Джим Даус току-що приключи с един много скъп развод и знам със сигурност, че е закупил твърде много съмнителни облигации за личния си портфейл в банката. Из колегията се носят слухове за някакъв странен бизнес, но това може да се окаже просто кал,

хвърляна по него от адвокатите на бившата му жена. Затова аз трябва да си покрия всички бази и да допусна, че Даус и банкерът са действали като светци. Но дори и да не са, по начина, по който могат да се обработват бумагите, вече е много трудно да се открият нередности. Непрекъснато си имам работа с кинаджии — счетоводителите им са специалисти в тази област. А този случай сигурно ще загрубее, защото имуществото е огромно. Може да се проточи с години. Трябва да съм сигурна, че клиентката ми е непоклатима.

— Непоклатима е — отвърнах. — За човек на нейните години. Но това не означава неуязвима.

— Непоклатима ми е достатъчно, докторе. А, ето я, идва насам. Искате ли да поговорите с нея?

— Да.

Леко стъргане, после:

— Здравейте, доктор Деллауер.

— Здравсти. Как е?

— Бива... Всъщност си мислех, че двамата с вас бихме могли да поговорим.

— Разбира се. Кога?

— Ами... В момента работя със Сюзън и вече започвам да се уморявам. Какво ще кажете за утре?

— Утре да бъде. В десет часа сутринта добре ли е?

— Да. Благодаря, доктор Деллауер. И съжалявам, ако съм била... трудна.

— Не си била, Мелиса.

— Просто... Не мислех за... майка. Аз... някак си го отхвърлях. Не знам... спях толкова много. А сега непрекъснато мисля за нея. Не мога да се спра. Че няма да я видя никога вече... лицето й... Че тя вече никога няма да...

Сълзи. Дълго мълчание.

— Слушам те, Мелиса.

— Нещата никога няма вече да бъдат същите — каза тя. После затвори.

Шест и двадесет — все още никаква следа от Бетъл или Ноел. Позвъних в службата и бях информиран, че се е обаждал професор Сет Файъкър и е оставил бостънски телефонен номер.

Набрах го и оттагък ми се обади детски глас.

— Ало?

— Професор Файъкър, моля.

— Татко го няма.

— А знаеш ли къде е?

Намеси се женски глас.

— Дом Файъкър. Кой се обажда, моля?

— Казвам се доктор Алекс Делауер и търся професор Файъкър.

— Говорите с детегледачката, докторе. Сет каза, че може да се обадите. Ето ви номера, където можете да го намерите.

Записах си го. Благодарих ѝ, дадох ѝ номера на „Халбата“, в случай че се наложи, затворих и набрах записания телефон.

Отговори мъжки глас:

— Морски ресторант, Кендъл Скуеър.

— Опитвам се да се свържа с професор Файъкър. Разбрах, че вечеря там.

— Повторете буква по буква, моля.

Направих го.

— Изчакайте малко.

Мина цяла минута. После още три. Рамп като че ли започна да се събужда. С велико усилие успя да се изправи в седнало положение, избърса лицето с ръкава на ризата си, примигна, огледа се и впери поглед в мен.

Никаква реакция, че ме е познал. Затваряйки очи, той придърпа покривката върху раменете си и отново легна.

Сет най-сетне се обади.

— Алекс?

— Здравсти, Сет. Съжалявам, че те безпокоя на вечеря.

— Улучи времето без грешка — тъкмо се канят да поднесат второто. Не можах да науча кой знае колко за Габни, освен че заминаването им оттук не било съвсем доброволно. Така че вероятно наистина е имало нещо гнило, но не можах да разбера какво точно.

— Помолени ли са били да напуснат Харвард?

— Неофициално. Доколкото разбрах, не е имало никакви официални процедури. Хората, с които говорих, не пожелаха да се впускат в подробности. Накрая ми стана ясно, че всичко е станало по взаимно съгласие. Отказали се от заеманите длъжности и се махнали, а който знае нещо повече по това, не иска да се разпростира. А какво точно е това нещо, не знам.

— А да си разбрал какъв тип клиенти са лекували?

— С фобии. И това е всичко. Съжалявам.

— Много съм ти благодарен, че опита.

— Все пак прегледах Сайк Абстракт и Медлайн, за да разбера горе-долу с какво са се занимавали. Оказа се, че не е кой знае какво. Тя не е публикувала абсолютно нищо. Допреди четири години Лио е бълвал публикация след публикация. После изведнъж всичко спира. Никакви експерименти, никакви клинични изследвания, само няколко есета — слаба работа. От оня вид, дето ги използват, колкото да запълнят мястото. И никога е нямало да му ги публикуват, ако не се е казвал Лио Габни.

— Есета на каква тема?

— Философски разсъждения за свободната воля, колко е важно да поемаш лична отговорност. Въодушевени атаки срещу детерминизма — как всяко поведение можело да бъде променено, стига правилно да се идентифицират съответните дразнителни и да се подсилат. И тъй нататък, и тъй нататък.

— Не е кой знае какво.

— Не е — отвърна той. — Може би се дължи на възрастта.

— Кое?

— Това да се прехвърлиш на философски релси и да изоставиш истинската наука. Виждал съм и други типове да преминават през това, като ги хване критическата. Казал съм на студентите ми, че ако усетят аз да бия натам, да ме изкарат някъде навън и да ме застрелят.

Разменихме си още няколко шеги и любезности и си казахме довиждане. Затворих и набрах „Гала Банър“. Телефонен секретар ме информира, че офисът на вестника е затворен. Сигнал за оставяне на съобщения нямаше. Набрах бостънските „Справки“ и се опитах да намеря номера на редакторката Бриджит Макуилямс. В телефонния указател имаше Б. Л. Макуилямс с адрес в Сидър, на Роксбъри, но

гласът, който отговори, беше мъжки, сънлив, с лек карибски акцент и със сигурност нямаше нищо общо с жена на име Бриджит.

В шест и четиридесет станаха два часа, откакто бях останал сам в ресторанта, а вече ми се струваше, че го мразя. Зад бара намерих топче хартия за писане и едно радио. ККГО не предаваха вече джаз, затова се задоволих с рок балади.

Седем часът. Няколко листа с драсканици. Все още никаква следа нито от Бетъл, нито от Ноел, Реших да стоя тук, докато Майло стигне до Сакраменто, после да му се обадя и да го помоля да ме освободи. Да си отида вкъщи, да се погрижа за хайвера си, дори може би да се обадя на Робин... Отново се обадих в службата и оставих съобщение за Майло, в случай че позвъни, докато ме няма.

Операторката прилежно го записа, после каза:

— Има едно съобщение и за вас, докторе.

— От кого?

— От някоя си Сали Етъридж.

— Каза ли за какво става въпрос?

— Има само име и телефон. Междуградско обаждане. С код 617.

Къде беше това — Бостън?

— Да — отвърнах. — Продиктувайте ми номера.

Отговори женски глас.

— К'во?

Чуваше се музика. Изключих си радиото. Музиката отгатык се чу по-ясно — ритъм енд блус. Май Джеймс Браун.

— Сали Етъридж?

— На телефона.

— Обажда се доктор Алекс Деллауер от Лос Анджелис.

Мълчание.

— Чудех се дали ще ми се обадите. — Пресипнал глас с южен акцент.

— Какво мога да направя за вас?

— Молещата страна не съм аз.

— Бриджит Макуилямс ли ви даде телефона ми?

— Бинго — отвърна тя.

— Да не сте репортер от „Банър“?

— И още как. Интервюирам елтабла. Аз съм електротехник, господине.

— Но познавате Кати... Кейт Мориарти?

— Тия ваши въпроси наистина ваят като град — каза тя.

Говореше бавно, нарочно бавно. Лек смях в края на изречението.

Стори ми се, че долових леко алкохолно провлачване на думите.

— Кейт я няма вече повече от месец — казах. — Семейството й...

— О, да, да. Знам ви песничката. Бридж ми я изпя. Кажете на семейството да не потъва в скръб. Кейт често изчезва — такъв й е номерът.

— Този път може да не е нормално.

— Мислите ли?

— Да.

— Е — каза тя, — такава ви е работата.

— Щом не се безпокоите, защо тогава си давате труда да се обаждате?

Пауза.

— Добър въпрос... Аз дори не ви познавам. Така че защо да не ви намалая разходите и да ви кажа чао...

— Чакайте — побързах да кажа аз. — Моля ви.

— О, колко сме учтиви, а? — Смях. — Добре, спечелихте една минута.

— Аз съм психолог. В съобщението, което оставих за Бриджит, се обясняваше как...

— Да, да, и това знам. Значи си психар. Извини ме, ако не ти звуча много ласкаво.

— Да не би да имате лоши спомени от психари?

Тишина.

— Харесвам се такава, каквато съм.

Казах:

— Ийлин Уагнър. Затова се обадохте.

Дълго мълчание. За миг помислих, че е затворила.

После ме попита:

— Познаваше ли се с Ийлин?

— Запознах се с нея, когато работеше като педиатър тук. Тя ми предаде един пациент, но когато се опитах да се свържа с нея и да поговорим за него, не можах да я намеря. Май беше напуснала града. И страната.

— Май да.

— Те двете с Кейт бяха ли приятелки?

Смях.

— Не.

— Но Кейт се интересуваше от смъртта на Ийлин... намерих една изрезка в бележника ѝ. От „Бостън Глоуб“, без име. Кейт по това време за „Глоуб“ ли е работела?

— Не знам — отвърна грубо тя. — От къде на къде, по дяволите, ще се интересувам, какво, по дяволите, прави и за кого, по дяволите, работи?

Този път определено алкохолно провлачване.

Отново мълчание.

Казах:

— Съжалявам, ако това ви разстройва.

— Съжаляваш ли?

— Да.

— Защо?

Въпросът ме свари неподготвен и докато успея да намеря какво да отговоря, тя продължи:

— Изобщо нямаш представа за мен, защо, по дяволите, трябва да ти пука как се чувствам?

— Окей — отвърнах. — Не изпитвам съчувствие към теб специално. Това е силата на навика. Радвам се, когато карам хората да се чувстват добре. Може би това е добре за егото ми. В училище ми викаха Мистър Йе^[1].

— Мистър Йе? Йе, страхотно. Йе, йе, йе — като „Бийтълс“. Джон, Пол, как му беше името и Ринго. И Психаря. Подлудяващи тълпата... „Искам да ти държа жлезата“^[2].

Накъсан смях. Някъде отзад Джеймс Браун молеше за нещо. За любов или милост.

Казах:

— Ийлин също беше госпожа Йе. Не съм изненадан, че се е захванала с психиатрия.

Джеймс Браун.

— Ало?

Мълчание.

— Сали?

— Да, слушам те. Бог знае защо.

— Разкажи ми за Ийлин.

Отново само Джеймс Браун. Затаих дъх.

Накрая тя каза:

— Няма какво да разказвам. Беше загуба на време. Шибана загуба на време.

— Защо го е направила, Сали?

— А защо мислиш, че го е направила? Щото не искаше да бъде повече това, което беше... след всичкото това...

— Всичкото това какво?

— Шибано време! Лайнарски истории с часове наред. С психари, със съветници, с какви ли не. Мислех си, мамка му, че всички тези лайна ще ги оставим зад нас. Мислех си, мамка му, че тя е щастлива. Мислех си, мамка му, че е доволна от начина, по който Бог, в неговата безгранична милост, я е сътворил. Бог да я убие!

— Може би някой се е опитал да я убеди в противното. Може би някой се е опитал да я промени.

Десетина такта от Джеймс Браун. Заглавието на песента най-сетне проблесна в главата ми — „Мила, моля те, не си отивай“.

Тя каза:

— Може. Не знам, мамка му!

— Кейт Мориарти е мислела така, Сали. Тя е открила нещо за терапевтите на Ийлин, нали? И точно затова се е озовала чак в Калифорния.

— Не знам — повтори тя. — Не знам. Тя не правеше нищо друго, освен да задава въпроси. Никога не говореше за това, което върши, въпреки че аз бях задължена да ѝ говоря, защото тя беше лесбийка.

— А как се свърза с теб?

— Чрез „Гала“. Правих цялата инсталация в шибаните им офиси. Отворих си малко повече устата и заговорих за... Ийлин. Кейт грейна като коледна елха. И изведнъж станахме сестри по оръжие. Тя обаче никога не разказваше, само питаше. Имаше си такива правила — за какво може да говори и за какво не може... Мислех си, че бяхме... Но тя... О-о, мамка му! Да му го начукам на всичко. Мамка му, беше толкова отдавна, да пукна, ако отново мина през всичко това, така че майната му! Майната ти и на теб!

Пустота. Без музика.

Изчаках малко и набрах отново. Заето. Пет минути по-късно пак опитах. Същият резултат.

Седях, без да помръдвам, и обобщавах детайлите в главата си. Вече виждах нещата в нова светлина. В друг контекст, който накара всичко да застане на мястото си.

Време беше да набера един друг телефон.

С друг код.

Този беше вписан в указателя. С презиме и инициал. Записах си го, набрах, изчаках да иззвъни пет пъти, докато някой го вдигна и каза:

— Ало.

Затворих, без да отвърна.

В залата не влизаше никакъв въздух отвън, но изведнъж ми се стори много студена. След като отново завих раменете на Рамп с покривката, излязох.

[1] Да. — Б.пр. ↑

[2] Известната песен на „Бийтълс“ I want to hold your hand („Искам да ти държа ръката“) е преиначена в I want to hold your gland („Искам да ти държа жлезата“). — Б.пр. ↑

35.

Пет минути за проучване на картата. Сто и двадесет минути на магистрала 101, посока север.

Някъде към средата на пътуването се спусна здрачът. Докато стигна до Санта Барбара, небето вече беше съвсем тъмно. Близко до Голета отбих по държавен път 154, намерих с известна трудност прохода Сан Маркос и поех през планините, стигайки чак до езерото Качума.

Да намеря обаче това, което търсех, се оказа дяволски трудно. Тук бях в царството на фермите — нямаше надписи на улиците, нямаше улично осветление. Първия път го пропуснах и не се усетих, докато не стигнах до едно градче, наречено Балард. Обърнах и се запусках бавно по инерция. Въпреки че внимавах много и почти не вдигах крак от спирачката, пак го пропуснах. Този път обаче фаровете успяха да осветят дървената табела достатъчно дълго, за да успея да реагирам.

РАНЧО „ИНИЦИАТИВА“ ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ

Изгасих фаровете, дадох на заден и показах глава навън. Тук горе беше по-хладно. Лекият ветрец носеше мирис на прах и суха трева. Табелата беше правена на ръка, буквите бяха изписани с боя. Поклащаше се леко, увиснала над квадратна дървена порта. Беше ниска и като че ли набързо направена. Хоризонтални дъски, хванати в дървена рамка и съединени с жлеbove и шипове.

Оставяйки двигателя да работи, слязох от колата и се приближих към портата. Поддаде малко, когато бутнах, но не се отвори. След няколко безуспешни опита успях да намеря пролука между дъските, забих върха на обувката в нея, вдигнах се и увиснах на корем. Протегнах ръка надолу и опипах вътрешната страна. Метално резе.

Огромна катинар. Навътре не се виждаше почти нищо. След малко успях да различа някакъв черен път, провиращ се между нещо, прилично на високи дървета. На заден план — високи и стръмни като шапка на вещица планини.

Връщайки се в колата, внимателно излязох отново на пътя и покарах към стотина метра по-нататък, докато намерих място, където банкетът бе леко закрит от дърветата. Не бе кой знае какво скривалище, но все пак достатъчно да не се види отдалеч.

Паркирах, заключих, върнах се пеша до портата и само за миг се прехвърлих през нея.

Пътят от другата страна бе неравен, с разпръснати по него камъчета. Няколко пъти се подхлъзвах на тях и падах на дланите си. Приближавайки се към високите дървета, долових лек аромат на бор. Лицето изведнъж ме засърбя. С плътта ми пируваха невидими насекоми.

Дърветата бяха близо едно до друго, но малко на брой. Само след секунди излязох на видима от всички страни площ. Равно пространство, слабо осветено от четвъртинката луна. Спрях и се ослушах. Чувах само шума на кръвта в ушите си. Наоколо постепенно започнаха да се очертават още подробности.

Огромно място, с размерите на стадион, но засадено само с половин дузина дървета. В някои от стволите на дърветата имаше вбити телефонни изолатори.

Носът ми отново си намери работа. Толкова силен мирис на цитрус, че в устата си усетих вкус на лимонада. Насекомите, без да обръщат внимание на мириса, продължиха пира си.

Пристъпих внимателно напред. Десет, двадесет стъпки. През клоните на едно от дърветата се появиха размазани бели правоъгълници. Заобиколих цитрусовия клонак. Правоъгълниците се превърнаха в прозорци. Знаех, че около тях има стена, и съзнанието ми вече я бе нарисувало, още преди очите ми да я видят.

Къща. Скромни размери. Едноетажна, с леко полегат покрив. Осветени бяха три прозореца, но през тях нищо не се виждаше. Пердета.

Обичайните декори за калифорнийско ранчо. Тишина. Идилія.

Толкова мирно изглеждаше всичко, че започнах да се съмнявам в предположението си. Да, но вече твърде много неща си бяха паснали...

Огледах се.

Видях возилото, което търсех.

Откъм лявата страна на къщата имаше ограда от тънки стволоче дървета и колове, набити в земята. Корал.

Зад него — пристройки. Запътих се към тях, чух тихото процвилване на конете и в носа ме удари мирис на престоляло сено и оборски тор.

Шумът от конете се усили — открих откъде идва. Веднага зад корала започваше обор. Зад него — на около двадесет метра по-нататък — следваше по-висока сграда, по която сякаш нямаше прозорци. Хамбар за фуража. Още по-нататък и малко вдясно — по-малка пристройка.

Там също светеше. Един правоъгълник. Един-единствен прозорец.

Продължих напред. Конете зацвилиха по-силно, енергично потропвайки с копита. Стори ми се, че земята потреперва, но това може да е било от треперещите ми колене. Откъм най-малката сграда нещо изсцрака и се чу изскърцване. Залепил гръб в оградата на корала, аз вперих поглед в правоъгълника светлина пред внезапно отворилата се врата на малката сграда. Отвори се и мрежата пред нея. Някой пристъпи навън.

Конете не преставаха да цвелят. Един от тях шумно изпусна газове.

Дълбок глас рязко извика:

— Млък!

Внезапна тишина.

Човекът постоя така няколко секунди, после отново влезе. Правоъгълникът светлина постепенно се превърна в тънък конец, но не изчезна съвсем. Стоях, без да помръдна, заслушан в тежкото дишане на конете, усещайки как многокраки гадина се разхождат по лицето и ръцете ми.

Най-сетне вратата се затвори докрай. Плеснах се няколко пъти по бузите и продължих напред.

От другата страна на оборската стена конете пръхтяха недоволено. Притичах бързо покрай тях, разривайки чакъла и псувайки леките си обувки.

Спрях пред вратата на хамбара. Откъм малката пристройка долитаха звуци. Не животински. Единственият прозорец хвърляше бледо петно светлина. Прилепил гръб в стената на хамбара, се запромъквах сантиметър по сантиметър към светлината.

Стъпка по стъпка. Звуците постепенно придобиха форма, тон и източник.

Човешки.

Дует.

Единият глас говореше, а другият мрънкаше. Не. Стенеше.

Вече бях до стената на малката сграда и се притисках към нея, но все още не можех да превърна звуците в отделни думи.

В първия глас прозвучаха сърдити нотки.

Заповядваше нещо.

Вторият глас нещо се опъваше.

Странен, високочестотен шум, като този, когато включваме телевизор.

Стонове. Още по-силни отпреди.

Някой се опъваше и страдаше заради това.

Изтичах до прозореца, клекнах под перваза и клечах, докато коленете ме заболяха. После бавно се надигнах и се опитах да свържа някаква картина от сенките.

Виждаше се само едва доловим намек за движение — смяната на светлинния интензитет през пространството.

Измъчените звуци отвътре продължаваха.

Приближих до вратата, отворих мрежата и затаих дъх, когато тихо изскърца.

Звуците продължаваха.

Ръката ми в тъмното зашари да намери дръжката на вратата.

Ръждясала топка, хлабаво държаща се на мястото си. Тракане на метал в метал. Хванах я с две ръце, да го заглуша. Бавно завъртях. Бутнах.

Два сантиметра пролука. С бясно биещо сърце погледнах през нея. Това, което видях, ме накара да действам по-бързо.

Ръката ми машинално бутна вратата... навътре.

Стаята вътре бе дълга и тясна. Дървена ламперия с цвят на цигарена пепел. На пода — черен балатум. От двата противоположни края — светлина от евтини крушки. Суха, миришеща на дим топлина от стенния отоплителен уред.

В средата на пода, на разстояние метър един от друг, леко наклонени назад, бяха завинтени два олющени бръснарски стола.

Първият стол бе празен. На втория имаше жена, облечена в болничен халат и прикована към него в глезените, китките, кръста и гърдите с помощта на широки кожени колани. От главата ѝ бяха обръснати цели парчета коса, образуващи нещо като грубо шахматно поле. Към белите петна в скалпа бяха прикрепени електроди. Същото бе с китките и вътрешната страна на бедрата. От всеки от тях излизаха жици и се вливаха в централен оранжев кабел, виещ се през целия под и влизащ в сив метален шкаф, висок колкото хладилник и два пъти поширок. Лицевата страна на шкафа бе осеяна с датчици, циферблати и измервателни уреди. Стрелките на някои от тях потрепваха.

Точно пред жената на стола имаше стойка с огромен телевизионен екран. В момента на екрана се виждаше женска гърд в едър план — зърното бе колкото ябълка. Изображението се смени — лице в едър план. После част от гениталии. Отново зърното.

До телевизора бе застанал мъж, държащ в едната ръка черно дистанционно управление, а в другата — сиво и по-голямо. Дъвчеше дъвка. Очите му блестяха тържествуващо, но триумфът в тях угасна, като ме видя.

Жената на стола беше Урсула Кънингам-Габни. Очите ѝ бяха подути, насълзени и изпълнени с ужас, а около устата ѝ бе вързана кърпа.

Мъжът бе някъде към шейсетте, с бухнала бяла коса и малко, кръгло лице. Над дънките си бе облякъл черно горнище на анцуг, а на краката му се мъдреха черни работни ботуши, по които имаше засъхнала кал. Очите му се разшириха от изненада и той примигна.

Жената се опита да изкрещи иззад превръзката, но се получи само слаб и заглушен стон.

Той изобщо не я погледна.

Тръгнах към него.

Мъжът поклати глава и натисна някакво копче на сивото дистанционно. Високочестотният звук, който бях чул отвън, изпълни

стаята, чу се писък като от заклана птица и стрелката на един от уредите подскочи надясно. Тялото на Урсула се подметна нагоре и се забъхти в коланите, а пръстът на мъжа не мръдна от копчето. Той като че ли изобщо не я виждаше — беше вперил поглед в мен и бавно отстъпваше назад.

Главата ми се замая от ужасиите пред погледа ми. Изчаквайки съзнанието ми да се проясни, отново пристъпих напред.

Басовият глас на Габни веднага прозвуча:

— Спри, проклет да си!

И веднага след това натисна друго копче. Високият звук се превърна в писък и още една стрелка рязко отскочи надясно. В стаята замириса на препечен хляб. Урсула изръмжа зад превръзката си и започна неистово да се тресе. Пръстите на ръцете и краката конвулсивно се извиха като нокти на граблива птица. Тялото ѝ се огъна като лък, без изобщо да се допира до стола — само коланите като че ли я задържаха да не хвъркне нагоре. Вените по шията ѝ изпъкнаха като въжета, челюстите ѝ се отвориха пряко волята ѝ и превръзката отлетя, последвана от беззвучен писък. Тялото ѝ бе натегнато като тетива, кожата бе сребристобяла, с изключение на устните, които бяха станали синкави.

С усилие потиснах надигналата се ярост и паника. Габни се бе отдалечил още от мен, полускрит зад големия сив шкаф, все още залепил пръст на копчето.

Тръгнах към бръснарския стол.

Габни вдигна пръст от копчето, колкото да каже:

— Давай, давай. Плътта е чудесен проводник. Тъкмо ще вдигна напрежението и ще ви опека и двамата.

Замрях на място. Урсула се бе тръшнала обратно на стола като чувал с картофи. От широко отворената ѝ уста излизаха задъхани, шипящи звуци. Тя разтърси глава наляво и надясно, пръскайки капки пот, гърдите ѝ трескаво се вдигаха и спадаха, от подутите ѝ синкави устни се носеха тежки, гърлени хрипове. Краката ѝ се успокоиха последни и застинаха, леко раздалечени един от друг. Електродите между тях бяха закрепени на нещо като марля.

Рязко извърнах глава и потърсих Габни с поглед.

Гласът му долетя иззад сивия шкаф:

— Седни! Малко по-нататък! Още... така е добре. Искам да виждам ръцете ти. Точно така.

Той се показа, по-блед отпреди, подпрял се на лакът в нещо блестящо и хромирано. После хвърли кос поглед към гигантската гърда.

Питайки се дали няма помощници, аз се обадох:

— Ама че голямо предприятие! Сам човек едва ли може да се справи.

— Не ми говори така снизходително, нахално лайно такова. Всичко може да се справи, докато правилните променливи са под контрол. Не, недей мърда, защото ще се наложи отново да проявя враждебност.

— Убеди ме — отвърнах.

Пръстите му висяха над копчетата на сивото дистанционно, но не ги докосваха.

— Под контрол ли? — обадох се отново. — Че това не е ли основната цел?

— Наричаш себе си учен. Не е ли и твоята такава? — Преди да успея да отговоря, той поклати глава с погнуса. — Определи, предвиди и контролирай. В противен случай защо трябва да си даваш труд?

— А как се връзва това с идеите ти за свободната воля?

Той се усмихна.

— Моите малки статийки. Колко съвестно от твоя страна да ги прочетеш. Но ако си умен поне наполовина от това, което си мислиш, че си, ще видиш, че тук навсякъде присъства свободната воля. Това е именно свободната воля — възраждането ѝ. — Хвърляйки поглед към апарата. — Личност, разтърсена от важен личностен дефект, никога не може да бъде свободна.

Урсула изстена.

Той сбърчи вежди.

Попитах го:

— Къде е Джина?

Той не ми обърна внимание. Мълча, както ми се стори, доста дълго време. Погледна в пода. После бутна хромираното нещо напред, докато се показа наполовина.

Легло на колела. Отстрани с блестящи пръти, образуващи нещо като клетка. Цялата конструкция приличаше на бебешка кошара.

Вътре лежеше Джина Рамп. Със затворени очи. Спяща, в безсъзнание или... Видях, че гърдите ѝ се повдигат. Видях нашарения ѝ скалп с прилепени към него електроди.

— Слушай ме внимателно, идиот — чух Габни да казва. — Ще отида ей там и ще взема превръзката за устата. Не забравяй обаче, че пръстът ми ще бъде на копчето за най-високото напрежение. Ако само мръднеш, твоята безценна Джина ще се превърне в пепел. При такова напрежение смъртта настъпва за петнадесет секунди. Обаче за необратими травми в мозъка отива далеч по-малко време.

Почуквайки леко върху копчето, от което проснатото тяло подскочаше, той тръгна.

Казах:

— Не мърдам.

Без да сваля очи от мен и пръст от копчето, той клекна до стола на жена си, вдигна превръзката, изправи се, сгъна я както трябва и я напъха в устата ѝ. Тя се закашля, от устата ѝ излязоха задавени звуци, но не оказа съпротива. По шева на халата ѝ бяха изписани буквите „СОБСТВЕНОСТ МАС. ЩАТСКА БОЛНИЦА“.

— Спокойно, скъпа — каза той.

С помощта на черното дистанционно Лио Габни изключи телевизора. Заемайки предвзета поза пред празния екран, той ѝ отправи поглед, който не можах да определя — може би превъзходство и презрение, похот и съвсем малко любов, нещо, от което едва не ми се повдигна. Хвърлих поглед към Джина, която все още не бе помръднала.

— Не се безпокой за нея — обади се Габни. — Известно време няма да участва — старият добър хлороформ. Тя реагира добре на него. Като се имат предвид заболяването ѝ и разклатената ѝ психика, пипал съм с бели ръкавици.

— Какво благородство.

— Не ме прекъсвай! — ревна той, натискайки копче, от което цялата стая като че ли пропищя и тялото на Джина се подметна във въздуха като парцалена кукла. По лицето ѝ не пролича съзнателно чувство за болка, но устните ѝ се изпънаха встрани и набръчкаха болната му страна в озъбена гримаса.

Когато шумът утихна, Габни продължи:

— Още някой и друг такъв удар и от цялата тази прекрасна пластика няма да остане нищо.

— Спри! — казах.

— Престани да хленчиш. Това е последно предупреждение. Ясно ли е?

Кимнах.

Миризмата на препечен хляб изпълваше ноздрите ми.

Габни се взираше в мен замислено.

— Проблем — каза той, почуквайки по сивото дистанционно.

— Кое е проблем?

— Защо, по дяволите, се намеси? И как разбра?

— Откриваш едно нещо и то сякаш те бутва към следващото.

— Сякаш те бутва — промълви той. — Сякаш те бутва.

Страхотен език! Кой ти пише статиите? — Поклащайки глава. — Сякаш те бутва... това означава случайна поредица от събития, нали? Скок в тъмното.

Погледнах към машините.

Лицето му потъмня.

— Не ме съди... изобщо дори не смей да си го помисляш. Това, което виждаш, е лечение. А ти наруши анонимността.

Премълчах.

— Имаш ли дори и най-малка представа за какво говоря?

— Сексуално пренасочване — отвърнах. — Опитваш се да пренасочиш сексуалната ориентация на жена си.

— Изумително! — извика той. — Брилянтно изпълнение. Та ти можеш да опишеш това, което виждаш! Психика на първокурсник през втората половина на първия семестър.

Той впери поглед в мен, потропвайки леко с ботуш.

Попитах:

— Нещо изпуснах ли?

— Дали си изпуснал? — Сух смях. — Всичко. Есенцията, същественото, рационалното зърно.

— Рационалното зърно е, че ѝ помагаш да се превърне в нормален човек.

— А ти си мислиш, че това не си струва, нали?

Преди още да успея да отговоря, той поклати глава, изпусна, след което ръката със сивото дистанционно рязко се вдигна. Очите ми

рефлексивно се приковаха в него, лицето ми мигновено плувна в пот и тялото ми се стегна в очакване на болезнения писък, който неминуемо щеше да последва.

Габни отпусна ръка и се усмихна.

— Каква емпатична кондиция! И то за толкова кратко време. Божичко, какво меко сърце... срам за пациентите ти. — Усмивката се разми в цяло море от презрение. — Е, каквото и да си мислиш, няма абсолютно никакво значение.

Без да сваля поглед от мен, той се приближи към Урсула. С помощта на черното дистанционно разголи бедрата ѝ и каза:

— Безупречни са.

— Като изключим синините.

— Не е нещо, което да не се лекува. Понякога е необходимо и творчество.

— Творчество ли? — подскочих. — Откога на изтезанията им викат творчество?

Той пристъпи право пред мен и се спря извън обсега на ръката ми.

Пръстите му лекичко зачукаха по копчетата. Изпращайки високочестотни сигнали, предизвикващи конвулсивни движения на телата и на двете жени.

— Ти нарочно ли се правиш на глупав? — попита той.

Вдигнах рамене.

— Изтезание предполага намерение да се нарани. Аз въвеждам отблъскващи дразнителни, за да ускоря степента на възприемане. Отблъскващите дразнителни са мощни стимулатори — само един мекосърдечен тъпанар би поставил използваемостта им под въпрос. Ако това е изтезание, то ваксинирането също е изтезание.

Изад превръзката на Урсула долетя звук като от мишка, изпаднала в безизходна ситуация.

— Значи само се опитваш да засилиш кривата на възприемане, така ли, професоре? — попитах.

Габни изучаващо ме огледа, натисна бързо два пъти поред копчето и накара и двете жени конвулсивно да се разтърсят.

Наложих си да изглеждам безразличен.

— Въпреки че говориш за лечение — подзех, — ти непрекъснато използваш шокови удари, за да охлаждаш гнева си. Това не нарушава

ли веригата дразнител-реакция? И защо, след като се опитваш да обърнеш Урсула, удряш с шокове и Джина? Тя е само дразнител, нали?

— О, я млъквай — каза той.

— Сексуално пренасочване — продължих. — Опитвали са го преди години. Още в началото на седемдесетте. И са се разочаровали.

— Примитивни боклуци. Методологически неиздържани. Макар че сигурно щеше да се превърне в нещо ценно, ако ония от движението на гейовете не бяха започнали да навират възгледите си в очите на всички. Ето ти тебе свободна воля!

Отново свих рамене.

Той продължи:

— Не вярвам съзнанието ти да е способно да смели някой и друг факт, но въпреки това ето ти един-два. Аз обичам жена си. Тя извлича тази любов от мен, за което съм ѝ безкрайно благодарен. Тя е забележителен човек — първият член на семейството, завършил гимназия. Усетих забележителността ѝ, още като я видях за пръв път. Пламъкът у нея — по дяволите, тя още малко и щеше да започне да свети. Затова нейният... проблем не ме спря. Напротив, той ме амбицира още повече. Тя се съгласи и с преценката ми, и с плана ми на лечение. Това, което постигнахме заедно, бе резултат на пълен консенсус.

— Принуда — вметнах.

— Не го казвай така, все едно че е нещо от ветеринарията, идиот такъв. Работихме двамата заедно, за да разрешим проблема ѝ. Ако това не е терапия, не знам тогава какво е. И това, което се получи от съвместната ни работа, може да облагодетелства милиони жени. Самият план беше съвършено прост — позитивно затвърдяване, налагано след хетеросексуално предизвикана възбуда, и наказание, прилагано като последица от хомоеротични гледки. Прилагането на този план обаче се оказа грандиозно предизвикателство — да се адаптира парадигмата на женската психология. Ако обектът е мъж, възбудата се мери с уред. Степента на ерекция се измерва с помощта на специален пенилен пръстен. Жените обаче са устроени по... скрито. Първоначалната ни идея беше да разработим нещо като минипръстен за клитора, но това се оказа непрактично. Няма да се впускам в подробности. Накрая именно тя даде идеята за сондата за измерване на вътрешновагиналната влага, която в момента носи с

такава търпимост. Разполагайки с точни анализи на секретите, успяхме да съпоставим биоелектрическите промени, настъпващи при сексуална възбуда. А отгук нататък възможностите за по-нататъшно развитие са фантастични. В сравнение с нас Мастърс и Джонсън са на ниво пещерни художници.

— Фантастични, а? — подметнах. — Само дето не се получи.

— О, получи се и още как. Работихме така с години.

— Само че с Ийлин Уагнър не се получи.

Той отново погали Урсула и се извърна към мен.

— Е, това наистина беше грешка. Грешка на жена ми. Неправилен подбор на пациента. Уагнър беше мекосърдечна и добронамерена крава. Психологията и психиатрията са пълни с такива.

— Като е била такава, защо сте я приели за ваша колежка в Харвард?

Той поклати глава и се разсмя.

— Тя не ми е била никаква. Ако беше до мен, щях да я върна в сестринското училище. Цял месец се въртя на работа около жена ми. Помагала ѝ при черната работа. Жена ми научила за сексуалната ѝ патология и се опитала да ѝ помогне. По същия начин, по който аз се опитах да помогна на жена ми. Бях против още от самото начало, усещах, че кравата не е подходяща за технологията ни, не бе достатъчно мотивирана, нямаше достатъчно воля. Жена ми обаче бе много отзивчива. И аз се предадох.

— Тя след Урсула първият обект ли ви беше?

— Нашият първи пациент. За нещастие. И както предрекох, тя се справи много зле. Кое не говори нищо против технологията ни.

Той рязко вдигна поглед към жена си. Стори ми се, че пръстът му върху копчето се напрегна.

— Вярно, самоубийството е твърде лоша реакция — подхвърлих отново.

— Самоубийство? — Усмивката му бе бавна, почти мързелива. Поклати глава. — Запомни — тази крава беше неспособна да направи каквото и да било за себе си.

Задавени звуци откъм Урсула.

Габни каза:

— Съжалявам, скъпа. Не ти казах.

— В Харвард са го помислили за самоубийство — казах. — От медицинския факултет някак си разбрали какъв вид изследвания провеждате и са ви помолили да напуснете.

— Някак си — промърмори той и усмивката вече я нямаше. — Кравата се оказа и драскач. Неизпратени никога и накапани със сълзи любовни писма, натикани в едно от чекмеджетата ѝ. Отвратителна работа.

Приближавайки се отново до жена си, той я погали по бузата и я целуна по едно от обръснатите петна на главата. Очите ѝ бяха здраво стиснати — тя не направи опит да отвърне глава от него.

— Любовни писма, писани до теб, скъпа — каза той. — Сърцераздирателни, безсмислени и едва ли биха могли да послужат като улика. Но във факултета аз имах врагове и те подскочиха до тавана. Можех да се преборя. Обаче Харвард вече нямаше какво да ми предложи. Беше дошло време да сменим обстановката.

— Калифорния — казах аз. — Сан Лабрадор. По предложение на жена ти, нали? Да отидете на запад и да потърсите възможности за клинична терапия.

Възможности, разкрили се след наблюденията на Урсула над Ийлин Уагнър. Сеанси при закрити врати, превърнали се в терапия, както често става при наблюденията.

Ийлин говори за миналото си. За нуждите си. За сексуалния конфликт, принудил я да се прехвърли от педиатрия на психиатрия.

Споделяйки опита си години преди това с една измъчваща се, богатата агорафобка. С една похабена принцеса, скрита зад стените на розовия си замък, осакатена от страх, който постепенно се прехвърля на дъщеря ѝ — едно момиченце, толкова забележително, че то самото я е помолило за помощ...

Един разговор отпреди единадесет години нахлу в съзнанието ми.

Ийлин с горе-долу приемливите си обувки и мъжка блуза, премятаща черната си чанта от рамо на рамо.

Тя наистина е красива. Въпреки белезите... Сладка. В уязвимия смисъл на думата.

Изглежда, сте научили доста неща само от една кратка визита.

Червенината, избила по бузите на Ийлин.

Старая се.

Тогава смуцението ѝ бе загадка за мен. А сега всичко стана толкова ясно.

Имало е нещо далеч повече от една кратка визита.

И нещо далеч повече от медицинска консултация.

Мелиса е усетила, че нещо не е наред, но не е знаела какво, не е могла да го разбере.

Тя е приятелка на майка... Тя харесва майка.

Джейкъб Дъчи е знаел — оправда това, че Джина ме избягва, с твърдението, че изпитвала вроден страх от лекари.

Да, но аз го оспорих: *Но се е срещнала с доктор Уагнър.*

Да. Това бе изненада. Тя не умеє да се справя добре с изненадите.

Да не искате да кажете, че е реагирала враждебно на посещението на доктор Уагнър?

Нека просто кажем, че ѝ беше трудно.

По-лесно ли ще ѝ бъде, ако терапевтът е жена?

Не! Съвсем не! Изобищо не става въпрос за това.

Джина и Ийлин...

Тръпките — склонностите — с които всяка от тях се е борила толкова дълго. Непреодолимата страст, с която Джина е трябвало да се справи, като се омъжи за физически осакатен от природата мъж, призван да играе ролята на баща. И за втори път — избирайки бисексуален мъж със своя собствена тайна, стар приятел, към когото би могла да се обърне за подкрепа и взаимно разбиране и с когото да поддържа имиджа на щастлив семеен живот.

Отделни спални.

Ийлин... мъчеща се да се справи със самообвиненията си, измъчващи я след Съсекс Нол, като изоставя работата си, напуска града и хуква по света да раздава на хората добро, неспособна да се защити сама. Отдавайки се цялата на спасяването на животи, като в същото време обявява война на болката у себе си. Изгубвайки много битки и избирайки нова стратегия, такава, каквато много светли умове преди нея често са избирали — науката за съзнанието.

Детска психиатрия. Защото нека все пак всичко започне от самото начало.

Харвард. Защото нека все пак да се научим от най-добрите.

Харвард и една нова любов. Електротехничка, която няма никакво търпение за разголване на душата.

След това гравитиране в помощ на Урсула. Лукавите богове сигурно са се кискали от възторг.

Накъсани сеанси.

Изповеди.

Болка, страст и смут — ето някой, който слуша внимателно всички онези неща, за които Сали Етъридж изобщо не иска да чуе.

Урсула е чула. И самата тя се е обърнала.

Скрила го е, играейки ролята на доктор.

Един поведенчески кошмар се превръща в действителност. Лукавите богове сигурно ликуват.

Провал в лечението. От най-лош вид.

Бай, бай, Бостън.

Време за смяна на обстановката.

Калифорния, в търсене на принцесата...

В търсене на *идея* за принцесата. Богаташи, страдащи от фобии, на които Урсула знае, че може да помогне.

Играейки ролята на доктор.

Такса за услугата. Голяма такса.

Всичко е наред.

После едно дете се обажда по телефона. И пак...

— Възможности — поде отново Габни. — Да, в общи линии така се изрази. Добро бизнес решение. Лично аз предпочитам Флорида, по-евтино е, а и климатът е адски добър. Но тя настояваше за Калифорния и без да знам за какво всъщност става въпрос, се съгласих. И винаги когато се съгласявам, нещата тръгват наопаки.

Той хвърли поглед към Джина с изкривено от гняв лице — изгарящата и разтърсваща ярост на човек, комуто са попречили да притежава това, за което е готов да умре.

Заради друга жена.

Най-ужасното оскърбление към онова слабичко нещо, известно под името „мъжественост“.

Изведнъж разбрах, че Маклоски също е бил оскърбен.

Отритнат заради друга жена.

Каква мръсна шега.

Лоша шега. Забила се в размекнатия му от дрогата мозък като нажежен скалпел.

Оскърблението набира сила като вулкан. Прословутата му нетърпимост към хомосексуализма...

Намирайки отдушник за задушаващата го омраза чрез отнемане на красотата на Джина, елиминирайки престъпната ѝ женственост.

Твърде страхлив, за да го направи сам. Страх го е и да обясни мотивацията си заради това, какво ще помислят за него.

Дали Джина някога е разбрала за какво страда?

Габни издаде нисък и гневен звук. Впери поглед в Джина. После и в жена си.

— Никога не съм я мамил, обаче тя пожела да промени правилата. И двете го направиха.

— Кога за първи път ги заподозря?

— Малко след като започна лечението на тая. Нищо особено, само нюанси. Човек, ако не знае или не го интересува, може и да не забележи. Прекарваше малко повече време с нея, отколкото с други пациенти. От клинична гледна точка нямаше нужда от извънредни сеанси. Често променяше рязко темата и оказваше странна съпротива, когато се опитвах да я заговоря за това. И напълно изостави ранчото — по-рано идваше тук редовно. Въпреки алергиите си. Вземаше лекарства и търпеше, само и само да прекара един мирен уикенд с мен. Всичко това престана в момента, в който тя се появи в живота ни. — Той се усмихна. — Сега за първи път е тук оттогава. Измисляше си тъпи извинения да остане в града и си мислеше, че не виждам... Знаех много добре какво, по дяволите, става. Но исках твърди доказателства, за да пресека всякакви възможни лъжи. Затова преправих малко интеркома в офиса ни и започнах да подслушвам. Чух ги — кръглото лице потрепна — как кроят планове.

— Какви планове?

— Да се махнат. — Той притисна силно лицето си с ръка, мъчейки се като че ли да изглади мъката. — Заедно.

Гигантска стъпка...

Мелиса, чувстваща истината. Усецаща се изместена от чувството за собственост на Урсула.

Габни продължи:

— И колко ниско само паднаха — моята жена да приеме такъв скъп подарък от нея. Изключително скъпа литография. И ако това не е неппростимо нарушение на етиката, здраве му кажи. Не си ли съгласен?

Кимнах.

— Пари също имаше — продължи той. — За тая парите нищо не означават, защото е една разглезена кучка, никога не е била лишавана от нищо. Но това рано или късно щеше да развали жена ми — тя произлиза от бедно семейство. Въпреки че е интелигентна, хубавите неща ѝ правят впечатление. В това отношение е като дете. И тая кучка го разбра. — Насочи пръст към Джина. — Тя ѝ даваше редовно пари. Огромни суми. Тайна банкова сметка! Наричаха я помежду си „нашето златно яйчице“. Кискайки се като глупави осмокласнички. Кискайки се и кроейки планове как да зарежат задълженията си и да идат да тънат в разврат като курви на някой тропически остров. И като връх на перверзността — отвратителна наглост. На жена ми ѝ предстоеше бляскаво бъдеще. Кучката я прелъсти и се опита да я накара да захвърли всичко — наложи се да се намеся. Мръсницата щеше да я съсипе.

Той натисна едно копче на дистанционното. Джина подскочи. Урсула, която гледаше, започна да издава хлипащи звуци.

Габни се обади:

— Престани, скъпа, или ще ѝ изпека тъканта между ушите и планът за лечение ще отиде по дяволите.

По бузите на Урсула се стичаха сълзи. Бе мълчалива и неподвижна.

— Ако това те разстройва, скъпа, сърди се на себе си.

Пръстът му се вдигна от копчето.

— Ако бях егоистичен човек — обърна се той отново към мен, — щях просто да я убия. Обаче исках да придам на безсмисления ѝ живот малко смисъл. Затова реших да я привлека... като помощник. Като дразнител, както ти така забележително добре се сети.

— Затова я отвлече.

— Не, не — възрази той. — Тя сама дойде.

— Като пациент при лекаря.

— Точно така. — Той се усмихна широко и доволно. — Обадох ѝ се по телефона сутринта и ѝ казах, че има промяна в графика. Вместо групова терапия тя ще има самостоятелен сеанс с мен. Възлюбената ѝ

доктор Урсула е болна и аз я замествам. Казах ѝ, че днес ще направим една изключителна крачка напред и ще смаем възлюблената ѝ доктор Урсула с невероятния напредък. Казах ѝ да излезе с колата от имението и да ме вземе две пресечки по-нататък в точно уречено време. Настоях за ролс-ройса — подметнах ѝ нещо там за важността на дразнителите. Защото, разбира се, тази кола беше със затъмнени стъкла. И тя пристигна точно в уреченото време. Помолих я да седне на другата седалка и седнах зад волана. Попита ме къде отиваме, но аз не ѝ отговорих. Това предизвика видими симптоми на тревога — тя изобщо не беше готова за такъв род тайнствености. Повтори въпроса си. Пак не ѝ отговорих нищо и продължих да карам. Започна да става неспокойна и да диша бързо — първи признаци. Когато се включих в магистралата, пристъпът на страх я обхвана с пълна сила. Подадох ѝ един инхалатор, в който предварително бях сложил хлороформ, и ѝ казах да поеме дълбоко. Тя го стори и веднага пое за царството на сънищата. Което бе прекрасно. Карах с около деветдесет километра в час и не исках да се мята из колата, да ми пречи и по този начин да привлече чуждо внимание. Докато в безсъзнание от нея ставаше чудесна спътничка. Стигнахме до язовира, където ме чакаше моят „Ланд ровър“. Прехвърлих я в него и бутнах тая лъскава тенекия във водата.

— Доста тежка работа за един човек.

— Искаш да кажеш, че е тежка работа за един човек на моята възраст. Да, но аз съм в чудесна форма. Природосъобразен живот. Творчески реализиран.

— Колата обаче не беше потънала — казах. — Беше се закачила за бетонната козирка.

Той не проговори, не помръдна.

— Доста лош план за точен човек като теб. И след като си оставил ланд ровъра горе, как после си се върнал до Сан Лабрадор?

— Охо — с подигравателно учудване забеляза той, — нашето момче показва зачатък на рационално мислене. Да, прав си, наистина имах помощник. Едно мексиканче, по-рано работеше тук при мен, на ранчото. Когато имахме повече коне. Когато жена ми обичаше да язди. — Към Урсула: — Спомняш ли си Клеофаис, скъпа?

Урсула отново стисна очи. Изпод клепачите ѝ потекоха сълзи.

Габни продължи:

— Този Клеофаис — какво име само, а — беше едър и груб тип. Не че имаше нещо в главата. Беше си просто едно двукрако товарно животно. Бях започнал да се чудя дали да не го уволня — бяха останали само няколко коня, нямаше смисъл да харча пари, обаче прехвърлянето на госпожа Рамп представляваше за него един последен шанс да бъде полезен. Той ме закара до Пасадина, остави ме там, после се върна с ровъра до язовира и зачака. Именно той бутна ролса във водата. Обаче не бе преценил точно, не бе предвидил, че отдолу ще има козирка или какво беше там.

— Всеки би допуснал такава грешка.

— Не и ако внимава.

— Защо имам чувството — попитах, — че в бъдеще подобни грешки не го очакват?

— Защо, наистина. — Преувеличено невинен израз на лицето.

Урсула изстена.

Габни насочи поглед към нея:

— О-о, *престани*. Спести ми драматичните си изпълнения. Никога не си го харесвала — непрекъснато му викаше тъпа „мокра гърбина“^[1], все ме врънкаше да се отървем от него. Ето че пак стана на твоето.

Урсула немощно поклати глава и се отпусна на стола.

Попитах:

— След като се отървахте от ролса, къде закара госпожа Рамп?

— На разходка с панорамни изгледи. Прехвърлихме Анджелис Крест Форест и по заобиколни пътища дойдохме тук, в ранчото.

— И защо избра язовира? — отново попитах аз.

— Забутано място е, сравнително близо до клиниката и в същото време отдалечено — никой не ходи там. Знам го, защото бях ходил няколко пъти преди това. Да продавам конете, които жена ми вече не искаше да язди.

— Само заради това ли?

— Че заради какво още?

— Ами — подзех аз, — готов съм да се обзаложа, че ти си проучил клиничните бележки на жена ти и си разбрал, че госпожа Рамп не обича водни пространства.

Той се усмихна.

Продължих:

— Разбирам, че колата е трябвало да има затъмнени стъкла. Но не е ли било малко рисковано да се използва толкова набиваща се на очи кола? Някой може да я забележи.

— Е, и ако я забележи, какво ще види? Кола, която като се проследи, ще заведе полицията до нея. Точно както и стана... Щяха да предположат, че психичноболна жена е минала по този път и или е катастрофирала, или се е самоубила. И точно така стана.

— Вярно — отвърнах, опитвайки се да си придам вид на замислен човек.

— Всичко беше взето под внимание, Делауер. Ако Клеофаис бе докладвал, че е забелязан, щяхме да отидем на друго място. Бях набелязал няколко. Но дори и полицията да ме спреше, което бе малко вероятно, пак нямаше да се безпокоя. Щях да им обясня, че съм психотерапевт, който кара пациентка, припаднала след пристъп на страх, и щях да подкрепя твърдението си с необходимите документи. Самите факти щяха да подкрепят твърдението ми. И ако дойдеше в съзнание, самата тя щеше да ме подкрепи, защото само това щеше да помни. Не е ли елегантно?

— Да — съгласих се аз, с което предизвиках резкия му поглед към мен. — Въпреки черните пътища и обиколния маршрут ти си имал много време да я настаниш тук, да изчакаш жена ти да се обади и да каже, че не се е явила за груповата терапия, да проявиш фалшива загриженост, да подкараш към Пасадина и да се покажеш в клиниката.

— Където — вметна той — имах съмнителното удоволствие да се запозная с теб.

— И да се опиташ да разбереш какво и колко знам за госпожа Рамп.

— Иначе защо щях да си дам труда да разговарям с теб? И за момент ти наистина ме притесни, когато каза, че тя крояла планове за нов живот. Но после разбрах, че ти просто дрънкаш и не знаеш абсолютно нищо важно.

— Жена ти кога разбра какво си направил?

— Когато се събуди в този стол.

Спомняйки си забързаното тръгване на Урсула от клиниката, попитах:

— Какво й каза, за да я накараш да дойде тук?

— Позвъних, преструвайки се на болен, и я помолих да дойде, за да се погрижи за мен. Каквато си ми е добра съпруга, тя веднага реагира.

Продължих с въпросите:

— А как ще обясниш отсъствието ѝ пред пациентките?

— Внезапен грип. Ще поема грижата за тях вместо нея и не очаквам да има никакви възражения.

— Две пациентки вече липсват от групата, а сега и терапевтът — като се има предвид типът страх, който се опитваш да излекуваш, може да не ти е толкова лесно да ги успокоиш.

— Две ли? А, да. — Разбираща усмивка. — Бони мис Катлийн, неустрашимата ни репортерка. Как разбра за нея?

Тъй като не знаех дали Кати Мориарти е жива, или мъртва, не отговорих.

— Е — продължи той с още по-широка усмивка, — ако си мислиш, че мълчанието ти ще ѝ помогне с нещо, забрави. Бони мис Катлийн вече никога няма да прави каквито и да било репортажи. Глупачка. Каква арогантност само — да си мисли, че нещо толкова сложно като агорафобията може да бъде симулирано в мое присъствие! И като я хванах, се опита да се измъкне с гръмки заплахи и обвинения. Седеше на същия този стол. — Сочейки към стола на Урсула. — Помогна ми да доусъвършенствам техниката.

— Къде е сега тя? — попитах, вече знаейки отговора.

— В тази студена, студена земя, легнала до Клеофаис. Вероятно за първи път е в такава интимна близост с мъж.

Хвърлих поглед към Урсула. Очите ѝ бяха широко отворени и нетрепкащи.

— Значи всичко е уредено, а? — забелязах. — Елегантно.

— Не ме подигравай!

— Нямам такива намерения. Точно обратното — уважавам много работата ти. Чел съм всичките ти публикации. — Изброих ги. — Това просто е... — Вдигнах рамене.

Той дълго време се взира в мен.

— Не се опитваш — каза най-сетне — да ме будалкаш?

— Не — отвърнах. — Но и да е така, какво от това? Какво мога да ти направя?

— Вярно е — каза той, свивайки пръсти. — Петнайсет секунди дълбоко пържене. Няма да можеш да понесеш да бъдеш свидетел на това. А пък аз имам и други играчки, които още не си видял.

— Сигурен съм, че имаш. Както съм сигурен, че вече си убедил себе си, че няма нищо лошо в това да ги използваш. Всичко за науката. Съсипваш личността, за да я спасиш.

— Никого не съсипвам.

— Ами Джина?

— Тя поначало не беше нещо особено — виж я само какъв начин на живот водеше. Изолиран, егоистичен, корумпиран — никаква полза за никого. Като я използвах, аз придадох смисъл на живота ѝ.

— Не знаех, че е имала нужда от това.

— Тогава го знай, идиот такъв. Животът е сделка, а не някаква си префърцунена теологическа фантазия. Светът се превръща в изсмукан кокал. Суровините са ограничени. Ще оцелеят само полезните.

— А кой определя кой е полезен?

— Този, който контролира дразнителите.

— Онова, което трябва да имаш предвид — казах аз, — е, че въпреки високопарното ти теоретизиране ти може би все още не си даваш сметка за истинската си мотивация.

Тъглчетата на устните му се вдигнаха нагоре.

— Да не кандидатстваш за честта да бъдеш мой психоаналитик?

Поклатих глава.

— Опазил ме бог. Нямам кураж за такива неща.

Устните му рязко се отпуснаха.

Продължих:

— Жените. Начинът, по който са те предавали. Битката за попечителство с първата ти жена, начинът, по който алкохолизмът ѝ предизвиква пожара, убил сина ти. Когато се запознахме, ти спомена и за втора жена, преди Урсула. Не можах да получа добра представа за нея, но нещо ми подсказва, че и тя не е била кой знае каква стока.

— Несъществуващ обект — отвърна той. — Празно място.

— Жива ли е още?

Той се усмихна.

— Нещастен случай. Не беше точно такава плувкиня, каквато си представяше, че е.

— Вода — забелязах. — Два пъти я използваш. Според теорията на Фройд — това има нещо общо с утробата.

— Теорията на Фройд е пълни лайна.

— Но този път може да се окаже права, професоре. Може би това няма нищо общо с науката, любовта или с лайната, които ти пръскаш наляво и надясно, обаче има нещо общо с факта, че мразиш жените, наистина ги презираш и изпитваш необходимост да ги контролираш. А това пък предполага нещо мръсничко в собственото ти детство — пренебрегван, тормозен или нещо такова. Не знам какво е, но много бих искал да разбера какво е представлявала твоята майка.

Устата му зяпна смаяно и пръстът му се впи в копчето.

Машинен писък. По-високочестотен отпреди...

Над воя се чу гласът му — викаше, но въпреки това едва му се разбираше:

— Петнайсет секунди.

Хвърлих се към него. Той отскочи назад, като риташе и размахваше ожесточено юмруци, после хвърли черното дистанционно по мен и ме уцели в носа. Пръстът му бе побелял на копчето. Стаята се изпълни със сладникавата миризма на изгорена плът и коса.

Драпах напред да се добера до ръцете му, ритнах го в корема и той се преви надве, но стискаше дистанционното като с клещи.

Накрая трябваше да му счупя китката, за да го принудя да го пусне.

Сложих дистанционното в джоба си, без да го изпускам от очи. Той лежеше проснат на пода, държеше се за китката и плачеше.

Жените не спряха да потрепват дълго, дълго време.

Изключих машините, издърпах електродите и кабелите и с тяхна помощ му вързах ръцете и краката. Когато се убедих, че не може да помръдне, отидох при жените.

[1] Жаргон за нелегално влязъл в Щатите мексиканец. Тъй като част от границата между двете държави върви по река Рио Гранде, нарушителите откъм Мексико трябва да я преплуват, при което си намокрят гърбовете. — Б.пр. ↑

36.

Заклучих Габни в хамбара, занесох Джина и Урсула в къщата, завих ги, дадох на Урсула да пие малко ябълков сок, който намерих в хладилника. Натурален. Както и всичко останало в добре заредения хладилник. Книги за оцеляване по лавиците в кухнята. Пушка и ловна карабина, окачени над масата. Швейцарски армейски нож, пълна кутия с игли за подкожни инжекции и ампули лекарства. Професорът се е подготвял за дълго пътуване.

Обадих се на 911, после спешно позвъних и на Сюзън Лафамилия. Тя превъзмогна ужаса забележително лесно, тонът ѝ бързо стана делови, записа си най-важните подробности и ми каза, че щяла да се погрижи за останалото.

Линейките дойдоха след около час и половина, придружени от четири коли на полицията от Санта Барбара. Докато ги чаках да пристигнат, намерих дневниците на Габни — не кой знае какво постижение. На масата в столовата той бе оставил половин дузина тетрадки. Две страници бяха всичко, което можах да понеса от тях.

Следващите два часа прекарах в разговори с мъже в униформа и със сериозни лица. Сюзън Лафамилия пристигна заедно с един млад мъж, облечен в масленозелен костюм „Хюго Бос“ и с ретро връзка, продума си няколко думи с ченгетата и ме измъкна оттам. Господин Моден се оказа един от сътрудниците ѝ — изобщо не можах да науча името му. Той закара севилята ми обратно в Лос Анджелис, а Сюзън ме откара у дома с нейния „Ягуар“. Не ми задаваше никакви въпроси и аз тутакси заспах, доволен, че съм пътник.

На другата сутрин пропуснах срещата си в десет часа с Мелиса, но не защото не се опитах. В шест часа сутринта вече бях буден, клечах пред басейна и гледах как малките рибки, големи колкото половин карфица, се стрелкаха насам-натам из водата. В девет и

половина бях пред Съсекс Нол. Портите отвън бяха отворени, но никой не отвори вратата на къщата.

Видях един от синовете на Ернандес да подкастрира бръшляна близо до външната стена на имението и го попитах къде са откарали Джина. В някаква болница в Санта Барбара, каза ми той. Не, не знаел в коя точно.

Повярвах му, но въпреки това опитах вратата.

Докато минавах покрай него с колата, той ме погледна тъжно — може би ме е съжалявал, че му нямам доверие.

Тъкмо подадох носа на севилята на улицата, когато забелязах кафявия шевролет да се приближава от юг. Движеше се толкова бавно, сякаш стоеше на едно място. Дръпнах се навътре и когато тя влезе в алеята, аз вече се приближавах към дясната врата на стреснатата и изплашена Бетъл Дръкър.

— Съжалявам — каза тя и включи на задна.

— Не — отвърнах. — Моля ви. Няма никого, но искам да поговоря малко с вас.

— Няма за какво.

— Тогава защо сте тук?

— Не знам — каза тя.

Бе облечена в кафява рокля, имаше няколко украшения и съвсем малко грим. Фигурата ѝ не можеше да не бъде забелязана. Все пак щеше да мине известно време, преди да изпитам удоволствие от гледката ѝ.

— Наистина не знам — повтори тя. Ръката ѝ остана на лоста за скоростите.

— Дошли сте да покажете уважението си — казах. — Много мило от ваша страна.

Тя ме изгледа така, сякаш говорех на суахили. Заобиколих предницата на колата и седнах отпред до нея.

Тя отвори уста да протестира, после с лекота, която говореше за принуда цял живот да се съгласява, чертите ѝ добиха примирен израз.

— Какво? — попита тя.

— Знаете ли какво стана?

Кимване.

— Ноел ми каза.

— Къде е Ноел?

— Отиде при тях сутринта.

Неизречените думи: *както винаги*.

— Той е страхотно хлапе. Свършили сте чудесна работа.

Лицето ѝ трепна.

— Понякога ми се струва толкова умен, че се питам дали е мой. За щастие още помня болката. Няма никога да си го помислите, като го гледате, но наистина се роди много едър — четири килограма и половина. Петдесет и осем сантиметра. Всички ми разправяха как щял да стане футболист. Никой обаче не предположи колко умен ще стане.

— Ще заминава ли за Харвард?

— Той невинаги ми казва всичко. А сега, ако ме ’звините, трябва да тръгвам. Трябва да почистя.

— „Халбата“ ли?

— Единственото място, което ми е останало.

— Дон ще отваря ли отново в близко бъдеще?

Свиване на раменете.

— И той не ми казва какво възнамерява да прави. Просто искам да изчистя. Преди да се е насъбрал много боклук.

— Окей — казах. — Може ли само да те питам за едно нещо? Нещо лично.

Очите ѝ се напълниха.

— Готово... И без това каква е разликата? Дали ще говоря, танцувам или позирам за снимки, няма значение. Накрая всеки получава от мен това, което иска.

— Не знаех, че сте били модел — излъгах аз.

— О, и още как! Ха! Че как иначе, бях ей толкова известен модел. С *тия* неща. — Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите и тя отново се изсмя. — Да, бях доста готина, също като Джина. Двете с нея бяхме от една боя. Само че тия, които ме гледаха, не бяха дами, купувачи рокли.

— Джоел ли правеше снимките?

Пауза. Ръцете ѝ бяха малки и от усилието да стискат волана бяха побелели. На десния безименен пръст имаше евтин пръстен с камей.

— Той. Или други. Какво значение има. Снимах се много. Бях звезда на фотоалбумите. Дори и когато бях бременна, с корем дотука...

Някои са толкова перверзни, че им харесва да гледат бременни жени.

— За всекиго по нещо — казах.

Тя се извърна рязко към мен, но тонът ѝ бе примирен:

— Подигравате ли ме?

— Не — отвърнах уморено. — Не ви подигравам.

Тя ме изгледа изпитателно и отново докосна деколтето си.

— Вие ме видяхте — каза тя унесено. — Вчера, като тръгвах. И сега искате да знаете защо.

Отворих уста да проговоря, но тя ме спря с махване на ръката.

— За вас това може би е тъпо — да се разстройвам за такъв като него — и аз така се чувствах. Наистина тъпо. Но аз съм свикнала с това. Да съм тъпа. Така че каква е разликата? Може би за вас това е било тъпо, ама *много* тъпо — постъпка на невменяем, защото си мислите, че той е пълен боклук... Не, не, чакайте малко. Нека да свърша. Той *беше* пълно лайно, у него нямаше никаква доброта. Сърдеше се и се ядосваше на всичко, през цялото време трябваше да бъде на неговото. Част от това сигурно е било заради дрогата. Но останалото си беше, защото той просто си беше такъв. Дребнав. Така че разбирам защо ме мислите за тъпа. Но той ми даде нещо, а в този живот никой не беше ми давал *нищо*. Поне дотогава. *Оттогава* дойде Дон и аз плачех, когато му се случеше нещо лошо, много повече, отколкото за... оня. Но от тази точка в моя живот оня остана за мен този, който пръв ми даде нещо. Макар че не го е искал. Това нямаше значение, разбирате ли? То се оказа нещо много хубаво, сам го казахте преди малко. Единственото хубаво нещо в шибания ми живот. Затова, да, плаках малко за него. Намерих си едно местенце и се наплаках на воля. После си спомних какъв боклук беше и спрях да плача. И повече няма да ме видите да плача. Това отговаря ли на въпроса ви?

Поклатих глава.

— Не исках да те съдя, Бетъл. Съвсем не мисля, че си постъпила лошо, като си плакала.

— Е, значи ти си по-умният. Какъв ти е тогава въпросът?

— Ноел знае ли кой му е баща?

Дълго мълчание.

— Ако не знае, ще му кажеш ли? — попита ме тя.

— Не.

— Дори и ако се наложи да защитиш малката госпожичка?

— От какво?

— От лоша семка.

— У Ноел няма никаква лоша семка.

Тя се разплака, подадох ѝ кърпичка, тя се издуха шумно и каза:

— Благодаря ви, сър. — И секунда по-късно: — За нищо на света не бих си изменила мястото с това момиченце. И изобщо с никоя от тях.

— И аз, Бетъл. И не задавам въпроса за Ноел, за да защита нея.

— А за какво тогава?

— Наречи го любопитство. Нещо, което се мъча да разбере.

— Ти наистина си много любопитен човек. Навираш си носа в хорските работи.

— Забрави — казах. — Съжалявам, че си наврях носа.

— А може би той има нужда да бъде защитен от нея, а?

— Защо мислиш така?

— Ами заради всичко това. — Погледна през предното стъкло към огромната, боядисана с цвят на праскова къща. — Това нещо направо може да те съсипе. Ноел може да мисли, но знае ли човек... Мислите ли, че те двамата...

— Кой знае? — отвърнах. — Млади са, много път има пред тях.

— Защото на мен тази работа много не ми харесва. Всеки би помислил, че аз съм тази, която би трябвало да настоява за това, но не е така. Това не е истински, не е по начина, по който истинските хора трябва да живеят. Той е мое дете, излязъл е от мен с много болка и не искам да го видя съсипан от всичко това.

— Разбирам какво имаш предвид — казах. — Надявам се Мелиса също да се измъкне отгук.

— Аха. Май и за нея това не е било бурканът с мед.

— Не, не е.

Отворих вратата.

— Всичко хубаво и ти благодаря за времето, което отдели.

— Не — отвърна тя. — Не знае. Мисли, че и аз не знам. Казвала съм му, че е било само за една нощ — няма начин да разбере. И той наистина ми вярва. Едно време... правех такива неща. Разказах му история, която не говори никак добре за мен, но трябваше да направя това, което смятах за правилно.

— Разбира се — казах аз и взех ръката ѝ. — Правилно си постъпила. Бетъл, това за Ноел го казах съвсем сериозно.

Тя стисна ръката ми и я пусна.

— Звучиш ми истински. Ще се опитам да го повярвам.

37.

Майло дойде вкъщи към четири часа. Тъкмо работех върху монографията и го въведох в кабинета.

— Много оплескан бил тоя Даус — започна той, показвайки ми куфарчето си и оставяйки го на бюрото. — Не че е кой знае колко важно.

— Може да се окаже важно — казах. — В смисъл да се възстанови онова, което е завлякъл от имението.

— Аха — отвърна той. — Нещо много бързо навлизаш в моя бизнес. Как я караш?

— Екстра.

— Вярно?

— Вярно. А ти?

— Още съм на тая работа. Адвокат Лафамилия харесва стила ми.

— Жена с вкус.

— Сигурен ли си, че си окей?

— Добре съм. Имам малки рибки в басейна, те растат и се развиват прекрасно и аз съм в чудесно настроение.

— Малки рибки ли?

— Искаш ли да ги видиш?

— Искам.

Слязохме в японската градина. Отначало Майло не можа да ги види, но накрая ги видя и се усмихна.

— А, да. Сладури. С какво ги храниш?

— Мляна рибешка храна.

— А големите не ги ли ядат?

— Ядат ги. По-бързите обаче оцеляват.

— Аха.

Той седна на един камък и подложи лице на слънцето.

— Снощи Никуист дошъл в ресторанта. Говорили няколко минути с Дон, после се разделили. Приличало на сбогуване. Бусът бил натоварен като за дълго пътуване.

— Това от твоя човек ли го научи?

— Всяка една подробност. Заедно и с часа на твоето заминаване оттам. С точност до секундата. Страхотен е в подробностите. Ако бях проявил достатъчно ум, щях да му кажа да те проследи.

— А щеше ли да може да помогне?

Той се усмихна.

— Сигурно не. Страда от артрит и емфизема. Но има адски добър почерк.

Върнахме се в кабинета. Майло погледна листа в пишещата машина и попита:

— Какво е това?

— Монографията ми.

— Значи всичко се връща в нормалните си релси, а? Кога ще се видиш с Мелиса?

— В смисъл терапия ли?

— В смисъл.

— Веднага щом се върне в Лос Анджелис. Преди около час ѝ се обадох. Не иска да се отдели от майка си. Докторът, с когото разговарях, каза, че Джина ще може да бъде преместена не по-рано от седмица. А след това ще има по-продължително лечение.

— Исусе! — промърмори той. — Мелиса наистина ще има нужда от теб. А може би всички, замесени в тая история, трябва да се подложат на терапия.

— Ама голяма услуга ти направих, а?

— Всъщност да. Когато седна да си пиша мемоарите, на тази история ще посветя цяла отделна глава. Адвокат Лафамилия каза, че щяла да ми стане агент, ако някога се захвана.

— Адвокат Лафамилия вероятно ще бъде много добър агент.

Той се усмихна.

— За Даус и Ангър дойде време да им напъхат топките в месомелачката. Почти ги съжалявам... Ял ли си нещо? Ако не си, готов съм да хапна нещо по-солидно.

— Закусих много стабилно — отвърнах. — Но съм готов да направя нещо друго.

— И какво е то?

Казах му.

— Боже господи, няма ли най-сетне да се откажеш? — възкликна той.

— Трябва да разбере. Заради всички. Ако ти не искаш, ще продължа сам, опипом.

Той отново повтори:

— Господи! — После: — Окей, дай да го чуем още веднъж. С всички подробности.

Разказах му.

— И това ли е всичко? Един телефон на пода? И това е всичко, с което разполагаш?

— Да, но времето съвпада.

— Добре — каза той. — Лесно можем да проверим във файловете. Въпросът е дали това обаждане е регистрирано, или не.

— Обаждането от Сан Лабрадор до Санта Моника е точно такова — отвърнах аз. — Вече проверих сметката.

— Господин Детектив — подхвърли той. — Господин Частно око.

Мястото не изглеждаше на такова, каквото беше. Викторианска къща в един работнически квартал в Санта Моника. Два етажа, огромна веранда отпред с шезлонги и дивани люлки. Страшно много коли по улицата. Още няколко в алеята. По-добро място и по-добра поддръжка от останалите сгради в пресечката.

— Виж, виж — казах аз, сочейки към една кола в алеята. Черен „Кадилак Флийтууд“, модел 1962-ра.

Майло паркира поршето.

Слязохме и огледахме предната броня на голямата кола. Силно огъната и прясно оксидирана.

— Да, изглежда, е това — каза Майло.

Минахме през верандата и влязохме. Звънчето над входната врата звънна.

Фоайето бе пълно с домашни цветя. Сладникава миризма. Твърде силна — сякаш се опитваше да потисне друга.

Към нас се запъти тъмнокоса хубава жена, малко над двадесетте. Бяла блуза, червена максипола, евразийски изчистени черти.

— С какво мога да ви помогна?

Майло ѝ каза кого искаме да видим.

— Роднини ли сте?

— Познати.

— От много отдавна — намесих се и аз. — Като Мадлен де Кьор.

— Мадлен! — възкликна жената с любов. — Тя е тук на всеки две седмици, толкова е предана. И много добра кулинарка. Всички харесваме сладките ѝ. Нека видим колко е часът — шест и десет. Той сигурно спи. Той много спи, особено напоследък.

— Положението влошава ли се? — попитах.

— Физически или духовно?

— Като начало физически.

— Имаше известно влошаване, но то ту се появяваше, ту изчезваше. Един ден се движи прекрасно, на другия не може да помръдне. Това е толкова гадна болест, особено пък за човек като него — бил е толкова дейна натура. Всъщност никога не съм дори чувала какво му има — то е по-рядко дори и от това на Лу Гериг. Трябваше да надникна из медицинските книги, но в тях нямаше нищо особено.

— А как е духовно?

Тя се усмихна.

— Знаете го какъв е. Приятно е с него. Готви на другите, разказва им разни неща. Ръчка ги, когато смята, че са станали мързеливи. Даже командва и персонала, но никой не се сърди — той е толкова готин. Когато... когато няма да може вече да върши тия неща, ще е истинска загуба. — Въздишка. — Но както и да е, защо не проверим дали се е събудил?

Последвахме я на втория етаж, преминавайки покрай стаи, в които се виждаха две или три болнични легла. В тях седяха или лежаха старци или старици, гледаха телевизия, четяха, спяха, хранеха се орално или интравенозно. За тях се грижеха млади хора, облечени във всекидневно облекло. Беше тихо и спокойно.

Най-сетне тя спря пред една стая. По-малка от останалите. Само с едно легло. По стената — карикатури, изрязани от „Пънч“, както и една маслена картина на млада и красива жена без белези по лицето. В долния ѝ десен ъгъл — инициали А. Д.

На ръба на леглото седеше мъж, опитващ се да вкара копчета в ръкавелите. Бели, колосани ръкавели. Тъмносиня връзка. Сини панталони. Всичко това твърде голямо — той сякаш бе потънал в

дрехите си. Пред гардеробчето, лъснато до блясък, какъвто евтината му конструкция никак не оправдаваше, бяха подредени три чифта абсолютно еднакви обувки. Пред леглото бе четвъртият чифт, светец като огледало. До обувките имаше четирикрака метална конструкция за помощ при ходене.

Зализаната му, бяла като слонова кост коса бе разделена надясно. По лицето му като че ли нямаше капка плът и бузите му висяха отстрани като на булдог. Кожата му бе с цвят на пластмасов скелет. Копчетата за ръкавели представляваха малки квадратчета оникс.

— Имаш посещение — изчурулика бодро младата жена.

Мъжът отчаяно се бореше с копчетата, накрая успя да ги мушне и се извърна към нас.

През лицето му първо премина изненада, последвана от велико спокойствие. Сякаш му се бе случило нещо извънредно лошо, от което неочаквано се е измъкнал успешно.

Доста се потруди, докато изобрази усмивка за момичето, а после му бе още по-трудно и докато изрече:

— Влезте.

Глас като от античен грамофон.

— Нещо да ви трябва господин Ди? — попита момичето.

Мъжът поклати глава. С ново усилие.

Тя излезе. Двамата с Майло влязохме. Затворих вратата.

— Здравейте, господин Дъчи — казах аз.

Отсечено кимване.

— Помните ли ме? Алекс Делауер. Преди девет години.

С потрепващи клепачи и с усилие, той успя да промълви:

— Док... торе.

— Това е един мой приятел, господин Майло Стърджис. Господин Стърджис, господин Джейкъб Дъчи. Добър приятел на Мелиса и майка й.

— Седнете. — С кимане към стола.

Единствената друга мебелировка в стаята беше масата, по-стара даже и от гардероба.

— Чай?

— Не, благодаря.

— Вие — каза той на Майло, дълго време мъчейки се да изрече думата. — Приличате. На поли... цай.

— Защото е такъв — отвърнах. — В отпуск. Но не е тук по работа.

— Разбирам. — Дъчи скръсти ръце в скута си и остана така.

Изведнъж съжалих, че дойдохме, и всичко това се изписа на лицето ми. Какъвто джентълмен беше, Дъчи веднага ме усети.

— Не се... без... покойте. Говорете.

— Няма защо да го обсъждаме. Считайте това за приятелско посещение.

По безкръвните, тънки като острие на бръснач устни пробяга нещо като слаба усмивка.

— Говорете. За... всичко. — После: — Как?

— Просто догадка — отвърнах. — Вечерта, преди да сгязят Маклоски, Мадлен седеше до леглото на Мелиса и е използвала телефона. Видях го, беше на пода. Обадила ви се е тук и ви е казала, че Джина е мъртва. Помолила ви е да се погрижите за това. Да влезете в старата си роля.

— Не — каза той. — Това... е погрешно. Не тя... Нищо.

— Не мисля така, сър — възрази Майло и измъкна от джоба си лист хартия. — Това е разпечатка от телефонните разговори, проведени по личния телефон на Мелиса онази вечер. Описани са до секундата. В рамките на един час са проведени три разговора с Дома за стари хора „Плезънт рест хоспис“.

— Не... пряко доказа... телство — отвърна Дъчи. — Тя ми... се обажда. Непрекъс... нато.

— Видяхме и колата, сър — продължи Майло, — кадилака, регистриран на ваше име. Твърде интересно огъване на предната броня. Според мен полицейската лаборатория ще се справи.

Дъчи се загледа в него, но в погледа му нямаше тревога — той сякаш оценяваше дрехите му. Майло се бе облякъл доста добре — според него. Дъчи обаче запази оценката за себе си.

— Не се безпокойте, господин Дъчи — каза Майло. — Това е извън протокола. Но дори и да не беше, не сте уведомен за правата си, така че каквото и да кажете, няма да бъде използвано срещу вас.

— Мадлен... няма нищо... общо с...

— Дори и да има, нас това не ни интересува, сър. Просто се опитваме да съберем цялата картинка.

— Тя... не е.

— Прекрасно — каза Майло. — Както кажете. Вие сам сте страшилището на крайните квартали.

Усмивката на Дъчи бе изненадващо бърза и широка.

— Били. Хлапето. Какво... още искате... да знаете?

— Какво направихте, за да примамите Маклоски навън? — попита Майло. — Използвахте сина му ли?

Усмивката на Дъчи потрепна и изчезна като слаб радиосигнал.

— Нечестно. Но друг... начин нямаше.

— Кой го извика? Ноел или Мелиса?

— Не. — Треперене. — Не. Не, не. Кълна... се.

— Спокойно, спокойно. Вярвам ви.

Мина известно време, преди лицето на Дъчи да се успокои отново.

— И така, кой извика Маклоски? — попита Майло. — Със сигурност не сте били вие.

— Приятели.

— Какво са му казали приятелите?

— Синът. В беда. Помогни. — Пауза за поемане на дъх. — Ба... щино... сърце. Връзки.

Дъчи направи едно разкъсващо, бавно, теглещо движение с ръка.

— Откъде знаехте, че той ще повярва?

— Не... знаехме. По... кер.

— Значи сте го измъкнали оттам с историята за сина му. И после приятелите ви са го сгазили.

— Не. — Сочейки колосания си нагръдник. — Аз.

— Вие можете ли още да карате?

— Поня... кога.

— Аха.

— Ин. Ди. Пет... стотин^[1]. — Неподправено весело изражение на пергаментовото лице.

— Вие и Парнели^[2], а?

Скърцащ смях.

— Май ще бъде глупаво да питам защо.

Тържествено поклащане на главата.

— Не.

Мълчание.

Дъчи се усмихна и успя отново да сложи ръка на нагръдника си.

— Питайте.

Майло завъртя очи към тавана.

Казах:

— Защо го направихте, господин Дъчи?

Той се изправи, залитна, но махна с ръка да не му помагаме. Минаха цели пет минути, преди да успее да застане съвсем прав. Знам със сигурност, защото бях вперил поглед в секундарника на часовника си. Още пет, докато се добере до металната конструкция и се облегне тържествуващо на нея.

Тържество, преминаващо границите на физическото понятие.

— Има... причина — отвърна накрая той. — Това е... моя работа.

[1] Петстотинте мили на Индианаполис — престижно автомобилно състезание в Щатите. — Б.пр. ↑

[2] Известен състезател от близкото минало в това състезание. — Б.пр. ↑

38.

— Толкова са мънички — каза тя. — Ще оцелеят ли?

— Това са оцелелите — отвърнах. — Номерът е да храниш добре големите, за да не ядат малките.

— А как успяхте да ги развъдите?

— Нищо не съм правил. То просто стана.

— Но сигурно все пак нещо сте направили. За да стане.

— Осигурих водата.

Тя се усмихна.

Бяхме до ръба на басейна. Въздухът бе спокоен и водопадът шумеше тихо. Голите ѝ крака бяха подвити под полата, а ръцете ѝ галеха тревата.

— Харесва ми. Може ли винаги да говорим тук?

— Разбира се.

— Толкова е спокойно — въздъхна тя.

Ръцете ѝ оставиха тревата и започнаха да се мачкат една друга.

— Как е тя? — попитах.

— Добре. Май. Непрекъснато очаквам нещо да... не знам... Може би да се пречупи. Да започне да крещи и да губи самоконтрол. Изглежда прекалено добре.

— Това безпокои ли те?

— В известен смисъл. Но май това, което ме безпокои истински, е, че тя не знае. Не знае какво е станало. Искам да кажа... тя казва, че е припаднала и се е събудила в болницата, но...

— Но какво?

— Може би тя просто се опитва да ме предпази. Или себе си. Да го изгони от паметта си. Да го потисне.

— Аз ѝ вярвам — казах. — През цялото време, откакто я видях, тя беше в безсъзнание. Изобщо не е съзнавала къде се намира.

— Да — отвърна тя. — Доктор Левин казва същото... Харесвам го. Левин. Кара те да си мислиш, че има много време. Че това, което казваш, е важно.

— Радвам се.

— Слава богу, че тя попадна на добър лекар. — Извърна се към мен с влажни очи. — Не знам как да ви благодаря.

— Вече го направи.

— Но това не е достатъчно... това, което направихте...

Посегна за ръката ми, после се отказа и се загледа във водата.

— Взех решение — каза тя. — Какво да правя. Една година тук, после ще видим. Само един семестър може би няма да е достатъчен. Има толкова неща да се вършат. Тази сутрин се обадох в Харвард. От болницата, преди да пристигне хеликоптерът. Благодарих им, че удължиха срока, и им съобщих решението си. Казаха, че ако искам да се прехвърля при тях от Лосанджелиския университет, ще ме вземат, ако оценките ми са добри.

— Сигурен съм, че ще бъдат.

— Може би... ако успея да се организирам. Ноел замина. Вчера се обади да си вземем довиждане.

— Как мина?

— Изглеждаше малко изплашен. Което доста ме изненада. Винаги съм мислела, че се владее. Беше почти... голям сладур. Майка му беше с него. Виж, тя беше много нервна. Много ще ѝ липсва.

— Смятате ли двамата с Ноел да поддържате връзка?

— Разбрахме се да си пишем. Но знаете как е — нови места, нов живот. Той наистина беше добър приятел.

— Да, така е.

Слаба, тъжна усмивка.

— Какво има? — попитах.

— Знам, че иска нещо повече от това. Това ме кара да се чувствам... Не знам... Може би там ще се запознае с някое момиче, което ще бъде тъкмо за него.

Тя се наведе към водата.

— Големите риби идват. Може ли да ги нахраня?

Подадох ѝ купата с храната. Тя напълни шепа, хвърли я надалеч от малките рибки и загледа как големите се замятаха, хранейки се.

— Хайде, момчета — мърмореше тя. — Стойте си тук. Брей, каква лакомия... Мислите ли, че някога ще се оправи? Левин казва, че ако ѝ дадем време, тя отново ще може да живее нормално, но не знам.

— Какво те кара да се съмняваш?

— Може би той просто е оптимист.

Каза го така, сякаш беше недостатък.

— От това, което съм видял, смятам, че доктор Левин е реалист — казах.

Спомних си лицето на Джина, обрамчено от болнично бельо. Тръбичките, далечното тракане на метал в стъкло. Слаба, бледа ръка, стискаща моята...

Продължих:

— Само фактът, че приема болницата с такава лекота, е добър знак, Мелиса. Да разбере, че може да бъде извън дома, без да се разпадне. Колкото и странно да звучи, цялата тази работа може да се окаже за нея много добра терапия. Кое то пък не означава, че не е имало травмиране или че ще стане лесно.

— Сигурно — каза тя толкова тихо, че едва се чу от шума на водопада. — Има толкова много неща, които не разбирам. Защо се случи всичко това? Откъде идва това зло? Какво е направила, за да го заслужи? Искам да кажа... знам, че е психо, какви неща е вършил... — Потрепери. Отново замачка ръцете. — Сюзън каза, че ще го затворят завинаги. Само заради онези трупове, намерени в ранчото. Кое то е добре май. Не бих понесла процес... майка да застава пред още едно... чудовище. Но ми се струва просто... неадекватно.

— Струва ти се, че наказанието трябва да е по-голямо?

— Да. Той трябва да страда. — Отново се извърна към мен. — И вие трябва да бъдете там, нали? На процеса.

Кимнах.

— Това е нещо, без което спокойно бих минал.

— Добре. То е за добро. Просто не... Какво кара някой да... — Поклати глава. Погледна към небето. Замачка ръце. По-силно и по-бързо.

Попитах:

— За какво мислиш?

— За *оная*. За Урсула. Левин ми каза, че била изписана от болницата и се върнала в Бостън. При семейството си. Някак си е странно човек като нея да си има семейство, да има нужда от някого. Мислех я за всемогъща, можеща всичко, нещо като жена дракон. — Раздели ръце и ги избърса в тревата. — Снощи се обади на майка. Или майка ѝ се обади, не знам. Когато влязох, майка говореше с нея по

телефона. Още щом чух да ѝ споменава името, излязох от стаята и отидох долу в кафенето.

— Това притеснява ли те? Това, че разговарят.

— Не знам какво може да предложи на майка, след като и тя самата е била жертва.

— Може би нищо — предположих.

Тя рязко вдигна поглед към мен.

— Какво означава това?

— След като вече не са терапевт и пациент, това не означава, че трябва да прекратят контактите си.

— А какъв е смисълът от тях?

— Приятелство.

— Приятелство?

— Това притеснява ли те?

— Н-не... Не знам... Да, тя още ми е неприятна. Освен това според мен тя е виновна за това, което се случи. Макар че и тя пострада. Тя беше лекар на майка. Трябваше да я предпази... но това не е честно, нали? Тя се оказа жертва също като майка.

— Не е важно. Ти чувстваш нещата така. И ти трябва да се справяш с това, което чувстваш.

— С много неща трябва да се справям — въздъхна тя.

— Но и много време имаш.

Тя се извърна пак към водата.

— Толкова са малки. Да не повярваш, че могат да...

Бръкна в купата, взе малко храна и отново я хвърли във водата.

— Снощи наминах през „Халбата“. Да занеса на Дон някои негови неща от къщи. Много хора имаше. Той беше зает с клиентелата и не ме забеляза. Аз пък не го изчаках, просто оставих нещата и си тръгнах... — Свиване на раменете.

— Не се опитвай да свършиш всички неща наведнъж — казах аз.

— Да, точно това искам да направя. Да уредя всичко и да започна наново оттам. Да уредя него — гадината. Не е справедливо да прекара остатъка от живота си в някоя чистичка болница. Та майка и той са кажи-речи в една и съща ситуация. Това не е ли абсурд?

— Той ще стои там цял живот. А майка ти ще излезе.

— Дано.

— Ще излезе.

— И пак не ми изглежда честно. Трябва да е някак си по... завършено. Правосъдие — и точка. Както стана с Маклоски. Да гние в ада дано! Майло разбра ли кой го е направил? Предложението ми да платя за защитата му все още е в сила.

— Полицията не можа да разкрие случая — отвърнах. — И едва ли някога ще успее.

— И правилно — забеляза тя. — За какво да си губят времето.

Тя хвърли още малко храна на рибите и изтупа ръце една в друга. Отново започна да ги мачка. С напрегнато тяло. Потърквайки накрая вежда, дълбоко въздъхна.

Чаках.

— Всеки ден летя дотам, за да я видя — каза тя накрая. — И непрекъснато се питам защо е там, защо трябва да преминава през всичко това? Защо един човек, който не е направил нищо лошо през живота си, трябва да става жертва на две гадини едно след друго? Ако има Бог, защо е наредил нещата така?

— Добър въпрос — казах. — Хората са си измисляли какви ли не обяснения, откакто свят светува.

Тя се усмихна.

— Това не е отговор.

— Вярно.

— Мислех, че имате отговор на всички въпроси.

— Тогавата се пригответи да се сблъскаш с горчивата истина, Мелиса.

Усмивката ѝ стана по-широка и топла. Наведе се напред, събрала косите си с една ръка, докосвайки водата с другата.

— Вие сте видели някои неща — каза тя. — Там... на онова място. Неща, за които не сме говорили.

— Има много неща, за които не сме говорили. Всичко...

— Знам, знам, всичко с времето си. Само че ми се иска да узная кога ще настане това време... да му сложа номерче и да знам.

— Това е разбираемо.

Тя се засмя.

— Хайде пак започвате. Да твърдите, че съм добре.

— Това е така, защото си.

— Така ли?

— Твърдо.

— Е — каза тя, — вие сте специалистът.

Издание:

Джонатан Келерман
Хладнокръвна ярост

Американска
Първо издание

Редактор: Димитър Атанасов
Коректор: Невена Здравкова
Художник: Борис Стоилов

ИК „Хермес“, 1999
ISBN 954-459-638-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.